

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

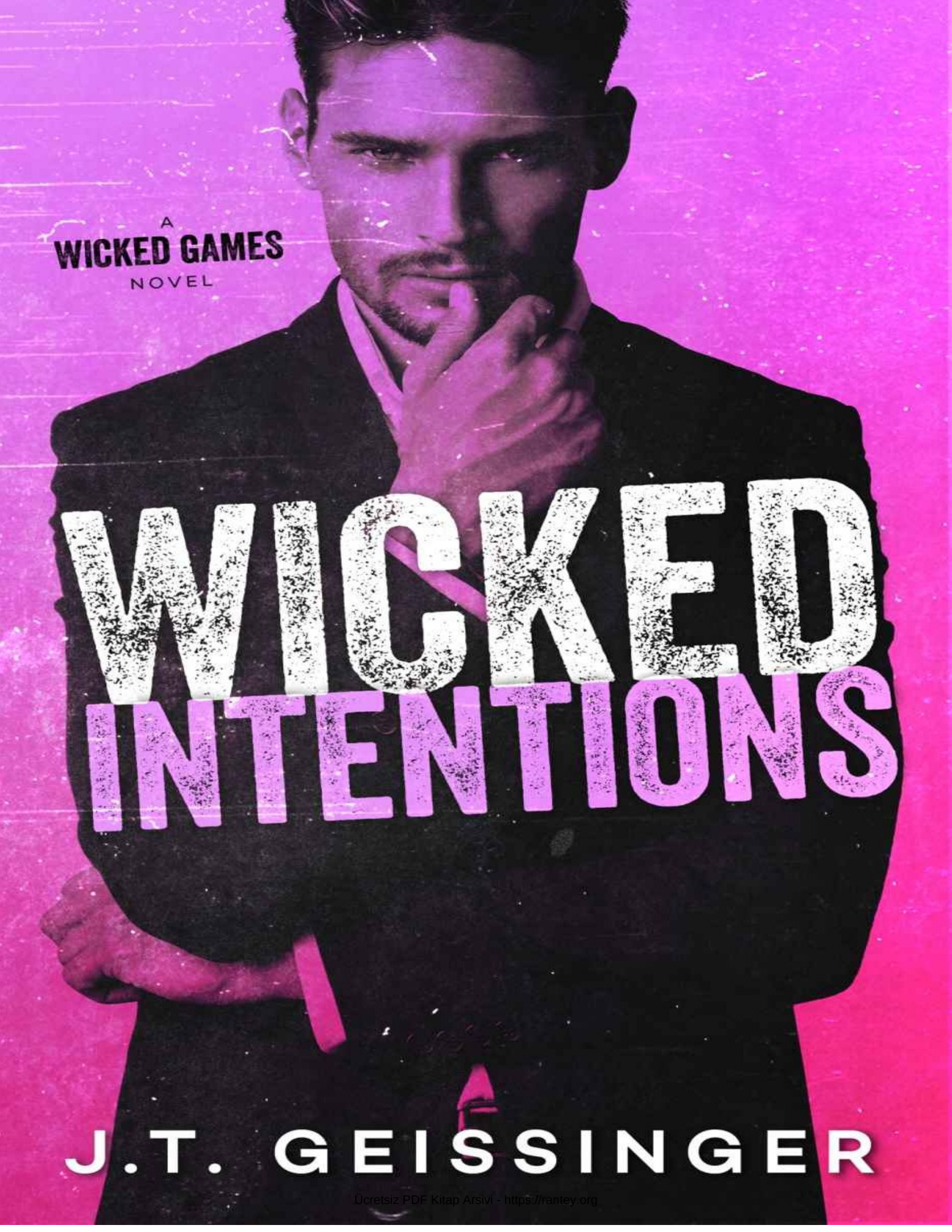
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
WICKED GAMES
NOVEL

WICKED INTENTIONS

J.T. GEISSINGER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KÖTÜ NİYETLER

KÖTÜ OYUNLAR ÜÇÜNCÜ KİTAP

KÖTÜ NİYETLER

Tarafından
J.T. Geissinger

İÇİNDEKİLER

Kötü Güzel Kötü

Güzel Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm 5

Bölüm 6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26 Bölüm
27 Bölüm 28
Bölüm 29 Bölüm
30 Bölüm 31
Bölüm 32 Bölüm
33 Bölüm 34
Bölüm 35 Bölüm
36 Bölüm 37
Bölüm 38 Bölüm
39 Bölüm 40
Sonsöz Teşekkür

Wicked Sexy.

Wicked Sexy.
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14

Bölüm 15 Bölüm
16 Bölüm 17
Bölüm 18 Bölüm
19 Bölüm 20
Bölüm 21 Bölüm
22 Bölüm 23
Bölüm 24 Bölüm
25 Bölüm 26
Bölüm 27 Bölüm
28 Bölüm 29
Bölüm 30 Bölüm
31 Bölüm 32
Bölüm 33 Bölüm
34 Bölüm 35
Bölüm 36 Bölüm
37 Bölüm 38
Bölüm 39 Bölüm
40 Sonsöz
Teşekkür

Kötü Niyetler Kötü
Niyetler Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm 5
Bölüm 6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm 9
Bölüm 10 Bölüm
11 Bölüm 12
Bölüm 13 Bölüm
14 Bölüm 15
Bölüm 16 Bölüm
17 Bölüm 18
Bölüm 19 Bölüm
20 Bölüm 21
Bölüm 22 Bölüm
23 Bölüm 24
Bölüm 25 Bölüm
26 Bölüm 27
Bölüm 28 Bölüm
29 Bölüm 30
Bölüm 31 Bölüm
32 Bölüm 33
Bölüm 34 Bölüm
35 Bölüm 36

Bölüm 37 Sonsöz

Teşekkür

Ayrıca J.T. Geissinger Yazar

Hakkında

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2017 J.T. Geissinger, Inc.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

J.T. Geissinger, Inc. tarafından

yayınlanmıştır. ISBN 978-0-

9969358-9-0

Kapak tasarımı Letitia Hasser

Jay'e, her şey için.

W Potansiyel bir hedefi değerlendirirken, herhangi bir zekaya sahip bir hırsız çok önemli bir soruya cevap vermelidir

İşe başlamadan önce.

Risk, ödüle değer mi?

Kulağa basit geldiğini biliyorum. İnanın bana, hiç de öyle değil.

Örnek olarak benim şu anki durumumu ele alalım. Croix'daki lüks bir tatil köyünün açık hava barındaki bir masada rahat bir koltuğa oturmuş, çilekli daiquiri yudumluyor ve bir seyahat dergisini karıştırıyormuş gibi yaparken aslında güneş gözlüklerimin aynalı camlarından gizli keşif yapıyorum. Hedefim - ya da suç tabiriyle hedefim - birkaç metre ötedeki sonsuzluk havuzunun kenarında oturmuş, yüksek sesle gülüyor, sarışın kafasını geriye atmış, düz beyaz dişleri tropik güneşte parlıyor.

Amerikalılar. Her zaman şamatalı kahkahalar ve iyi dış çalışmaları. Onlarla ilgili her şeyi kıskanıyorum.

Bu özel kişi, bir Hemsworth'un kaslı ve altın rengi yakışıklılığına sahip. İlk bakışta bir aktör ya da mankenle karıştırılabilir, belki de şu kendini beğenmiş Instagram sahte ünlülerinden biri meşrubat ve

genç hayranlarına tasarımcı kıyafetleri sunuyor. Ancak yakından incelendiğinde ilginç detaylar ortaya çıkıyor.

Sağ omzundaki Deniz Piyadeleri dövmesi. Mavi gözlerindeki şahin gibi farkındalık. Karnının gergin derisini gölgeleyen üç parlak yuvarlak çukur.

Onları tanıyacak kadar kurşun izi gördüm. Karnına aldığı üç kurşundan sağ kurtulması onu ilgi çekici kılıyor. Tecrübelerime göre, çoğu insan bir taneden sonra ölür.

Altın Çocuk havuzun kenarında oturmuş, bacakları kristal suda sallanıyor, en beklenmedik arkadaşlarıyla sohbet ediyor ve gülüyor. İnce bacaklarında bir takım dövmeler olan kızıl saçlı bir kadın, kollarını linebacker omuzlu, kırpılmış siyah saçlı ve megawatt gülümsemeli bir adamın beline dolamış. İki yüz kiloluk Afrikalı-Amerikalı bir kadın neon sarısı bikinisi ve ona uygun türbanıyla -ki her ikisini de zarif bir şekilde çıkarıyor- kendi yarı boyunda, siyah bir speedo giyen, vahşi bir tutam saç ve tımarhaneden kaçmış deli gözleri olan solgun bir adamla kaniş yapıyor.

En tuhafı da kafasında fare olan genç kız.

Havuzda arkadaşlarından kısa bir mesafe uzakta suya basıyor. Kıvırcık kahverengi saçları, belirgin Latin yüz hatları ve ten rengiyle yetişkinlerin hiçbirisiyle akraba görünmüyor. Saçlarının tepesine sanki kalıcı bir demirbaşmış gibi memnuniyetle tünemiş olan şişman siyah-beyaz fare, sıcak öğleden sonra güneşi kadar sohbetin de tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

Birkaç dakika sonra kız havuzun kenarına yüzüyor ve sıska kollarıyla kendini yukarı çekerek Altın Çocuk'un yanına oturuyor, sırtı bana dönük.

Yara izini gördüğümde irkildim.

Düzensiz ve korkunç pembe, dar kürek kemiklerinin arasından sırtının küçük kısmına doğru acımasız bir yol izliyor. Ameliyat izi olamayacak kadar düzensiz. Bir kaza izi,

Belki de? Kökeni ne olursa olsun, yeni. En iyi tahminime göre birkaç aydan fazla değil.

Dios mio, zavallı bebek.

Sanırım tüm yoldaşları arasında en çok ikimizin ortak noktası var.

"Bir daiquiri daha, hanımefendi?" Beyaz şortlu ve parmak arası terlikli gülümseyen bir garson bana doğru eğiliyor.

"Hayır, teşekkür ederim."

Garson başını sallar ve uzaklaşır.

Kağıt üzerinde bu iş basit. Balayında olan Suudi Prens Halid'in odasına girecek, yeni gelininin düğün hediyesini (merkezinde yirmi karatlık kusursuz bir taş bulunan yüz karatlık yakut kolye) alacak ve başımı sağ salim çıkarıp kaçacaktım.

Gerçekte, birkaç önemli karışıklık var.

Birincisi, Prens Halid ağır silahlı korumalardan oluşan bir kadroyla seyahat ediyor.

İkincisi, kolye sehpanın üzerinde durup çalınmayı beklemeyecek. Bir kasanın kırılması kaçınılmazdır. Ve kasa hırsızlığı zaman alır, özellikle de sessizce yapılırsa.

Üç, bu seçkin tatil köyüne giden ve çıkan tek bir yol var ve kolyenin kayıp olduğu anlaşılırsa bu yol hemen kapatılacak, dolayısıyla Karayip Denizi'ne dalgıç kıyafetleriyle kaçmayı ayarlayamazsam çıkışım engellenecek. Ki bunu yapamam, çünkü yüzme bilmiyorum.

Ve son olarak, Golden Boy var.

Prens Khalid'in süitinin hemen altındaki odada kalan kişi.

Düzgün bir şekilde halledilirse, beni bir gece içkisine davet edebilir ve böylece Prens Halid'in süitine balkondan erişim sağlayabilir. Bir tahliye borusuna ve bir dizi alçak duvara tırmanmayı gerektiriyor, ancak normalde yaptığım gibi ön kapı anahtar kartı okuyucusunu hackleyemiyorum çünkü Khalid'in kapısı yarı otomatik silahlı adamlar tarafından korunuyor, bu yüzden içeri girmenin tek yolu balkondan geçiyor. Ve oraya ulaşmanın tek yolu da aşağıdaki odanın balkonundan.

Ne yazık ki, Golden Boy'un otel odasına geçmişte hırsız girmiş olmalı, çünkü anahtar kart okuyucuya ek olarak, kapı açıldığında alarm çalacak portatif bir kapı kilidi de taktırmış. Ve bunu yapmak için zahmete girdiyse, içeride başka güvenlik cihazları olma olasılığı da yüksektir. Bu da demek oluyor ki, odasına güvenli bir şekilde girebilmek için en iyi şansım, adamın kendisiyle "arkadaş olmak".

Neyse ki beş dakika içinde üçüncü kez bana baktı.

Tanrı annemi korusun. Uzun bacaklarım ve yüksek elmacık kemiklerim ona ait. Babama çekmiş olsaydım, bir hobbit gibi görünürdüm. Kendi başına kötü bir şey değil, ama tüm hayatları uzun bir eve dönüş kralı taç giyme partisinden ibaretmiş gibi davranan yakışıklı Amerikalı erkekleri baştan çıkarmaya kesinlikle yardımcı olmuyor.

Ama Altın Çocuk beyninden çok parası olan, etek peşinde koşan sıradan bir playboy değil. Sıradan ve normal görünmek için çok çalışsa da, ben onun dış görünüşünü görebiliyorum. O koyun postuna bürünmüş bir kurt. Bunun kana susamış bir tadı var. Bu da beni asıl soruma geri getiriyor.

Risk, ödüle değer mi?

Tabii ki öyle. Kurtlar benimle boy ölçüşemez.

Gülümseyerek sandalyemden kalkıp bara doğru ilerliyorum, Golden Boy'un çıplak bacaklarına bakarak vakit geçirebilmesi için yavaşça yürüyorum. Havuzun kenarından kayıyor ve bana daha iyi bakabilmek için beline kadar suyun içinde duruyor.

Harekete geçmesinin ne kadar süreceğine dair kendimle iddiaya girdim. Bakışlarına bakılırsa, en fazla beş dakika daha sürer.

"Öğle yemeği menünüz var mı?" Bir bar taburesine kaykılıp bacak bacak üstüne atarken barmene soruyorum. Bronz tenimi ortaya çıkaran ve göğüs dekolterimi sergileyen beyaz bir mayo, beyaz topuklu ayakkabılar ve çıplak kalçalarımın üstünü örten şeffaf bir örtü giyiyorum. Bu mesafeden bile Golden Boy'un Karayip güneşinden daha sıcak bakışlarını tenimde hissedebiliyorum.

"Elbette," diyor barmen, çarpık ön dişlerinin arasında bir boşluk olan ciddi bir genç adam. Amerikalı değil. Bana deri bir dosya uzatıyor. "Kabuklu kroketler harika."

Altın Çocuk ve arkadaşlarına kulak misafiri olurken menüyü inceliyormuş gibi yapıyorum. Dikkatimi çeken ilk şey, hedefimin kasları ve bebek hüznüne eşlik eden uyku bir Güneyli ses tonuna sahip olması. Teksas mı? Hayır, Georgia.

"Deneyeceğim, teşekkürler," diyorum barmene, sahte bir Paris aksanının kelimelerime sızmasına izin vererek. Sonra gözlerimi kapatıyorum, başımı arkaya yatırıyorum ve boynumu uzatırken menüyle kendimi yelpazeliyorum. Saçlarım omuzlarımdan kayarak sırtımdan aşağı dökülüyor. Göğüslerimin arasından nemli bir hava süzülüyor. Altın Çocuk cümlesinin ortasında duraksıyor ve sonra aniden devam ediyor.

"...Tabby'yi uçağa bindirdi."

"Connor inanılmaz moral konuşmaları yapıyor," diyor bir kadın sesi, kahkahalar eşliğinde. "Sanırım bu adam beni her şeyi yapmaya ikna edebilir."

"Öyle mi?" diyor bir erkek sesi, Altın Çocuk'un değil. Derin, buyurgan ses tonuna bakılırsa, paramı Afro-Amerikan kadınla solgun olana değil, büyük canavara yatırıyorum. O zaman kızıl saçlı olan Tabby olmalı.

Dinliyorum, tembelce dekoltemin üzerindeki havayı havalandırıyorum, bacağımı ileri geri sallıyorum, bir karadul sabırla avının ağa girmesini bekliyor.

"Seni kesinlikle yapmaya ikna etmek istediğim birkaç şey var, kadın," diyor canavar kıkırdayarak. Ardından, bir inleme korosunu harekete geçiren bazı abartılı öpüşme sesleri duyuluyor.

"Siz ikiniz bir oda bulun!" diye bağılıyor başka bir kadın. Sarı Bikini olmalı. Ses, yaralı kız için fazla yetişkin.

"Odalarında daha fazla zaman geçirirlerse Darcy, onları hiç göremeyeceğiz," diyor Altın Çocuk.

"Onlar yeni evliler! Onları rahat bırakın!" diyor farklı bir erkek sesi. Alman aksanı var. Zey're

newlyvedz. Siyah speedo.

"Mola demişken, bir biraya daha ihtiyacım var. Başka hazır olan var mı?"

Altın Çocuk arkadaşlarından içki siparişi alıyor. Havuzdan atlarken sıçrama sesini duyuyorum. Sırıtmamaya çalışarak kafamın içinde sessiz bir geri sayım başlatıyorum. Beş, dört, üç, iki-

"Affedersiniz, barmen? Bir tur daha alabilir miyiz?"

Gözlerimi açtığımda Altın Çocuk'un yanımda durduğunu görüyorum. Barın sonundaki barmene bakıyor, o da onaylarcasına başını sallıyor. Sonra Altın Çocuk başını çevirip bana bakıyor.

Gözlerimiz buluştuğunda elektrik çarpıyor içime. Bu kadar güçlü olması rahatsız edici. Birine karşı ciddi bir çekim hissetmeyeli yıllar oldu ve kaslı sarışınlar zaten benim tipim değil. Karanlık ve tehlikeli daha çok bana göre.

Gerçi Golden Boy'un işin tehlikeli kısmını hallettiğini kabul etmek gerek. Gözlerindeki bakış hiç de uysal değil.

"Merhaba," diyor, bana alev alev yanan bir yoğunlukla bakarak. İşte onun tipini anlamam gereken kısım burası. Aptal ve kabarcıklı mı? İçten içe yanan baştan çıkarıcı mı? Komşu kızı mı? Her erkeğin libidosunun kapısını açan bir anahtar vardır. Ve libidosu devreye girdiğinde, beyni bir süreliğine kestirir.

Kadın olduğum için çok minnettarım. Aklımızı tamamen cinsel organlarımıza kaptırmadan da tahrik olabiliyoruz.

"Merhaba," diyorum tarafsızca. Güneş gözlüklerimi çıkarıyorum. İkimiz de gülümsemiyoruz.

"Paris'in neresindensin?" diye soruyor.

Gözlerimi kırpmamak için kendimi fiziksel olarak zorlamam gerekiyor. Paris aksanı ile diğer Fransız aksanları arasında küçük bir fark var ve bunu seçmiş olması endişe verici.

Ve etkileyici. Ondan hoşlanmaya meyilliyim ama tabii ki kendime izin vermiyorum.

"Paris'i biliyor musun?" Sorusundan kaçınarak nazıkçe soruyorum. Başını eğiyor. "Biraz."

Hmm. Bu, şehri sadece filmlerde gördüğü ya da yıllarca orada yaşadığı anlamına gelebilir. O da benim kadar bilgi veriyor.

"Sekizinci bölge," diyerek onu sınıyorum. "Gare Saint-Lazare."

Yüzü ifadesiz kalıyor. "Havalı bir mahalle. Aslen oralı mısın?"

Beni de test ettiğini hissediyorum. Neden hoşuma gitti? Nasıl başa çıkacağını görmek için konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Senin adın ne?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. Yanağında küçük çapkın bir gamze beliriyor. "Sorumu geçiştirdin."

"Ve sen de benimkinden kaçtın."

"Evet, ama sadece sen başlattığın için."

"Komik, bana başkasının liderlik etmesine izin veren bir adam gibi gelmiyorsun."

Kıkırdıyor. "Seninki kadar iyi bir arka görüşle, sevgilim, istediğin zaman liderliği alabilirsin."

Şimdi birbirimize gülümsüyoruz. Uzun zamandır ilk kez, neredeyse eğlence olarak tanımlanabilecek bir şey yaşıyorum.

Barmen içkilerle birlikte gelir. "Odanıza servis edeyim mi Bay McLean?"

"Evet," diye cevaplıyor Altın Çocuk gözlerini benden ayırmadan.

Barmen, kabuklu kroketlerimin neredeyse hazır olduğuna dair söz vererek ayrılıyor.

"Bay McLean, Georgia'nın neresindensiniz?" diye sordum. Aksanını anlamama şaşırdıysa da belli etmedi. Bir omzunu kaldırıyor, kendinden emin, kayıtsız. "Kimsenin adını bile duymadığı küçük bir kasaba."

"Oh hadi ama. Şimdi bana söylemek zorundasın."

Yanağındaki çukur daha da derinleşir. "Perry."

Gülümsemem genişliyor. Ne yazık ki o ve egosu için, Güney Amerika'da çok zaman geçirdim. "Her yıl düzenlenen Georgia Ulusal Fuarı'na ev sahipliği yapıyor. Küçük, şirin, tarihi bir şehir merkezi. Perry'de on bin kişi mi yaşıyor?"

Altın Çocuk beni dikkatle izliyor. "On beş. Adın ne demiştin?"

Sessizliğin aramızda uzamasına izin verdikten sonra yumuşak bir sesle "Ben yapmadım" dedim.

Gözleri arzuyla parladığında, onunla nasıl oynayacağımı bilirim. Meydan okumayı sever. Bu da Komşu Kızı ve Aptal ve Kabarcıklı'nın pencereden dışarı çıktığı ve için için yanan Baştan Çıkarıcı'nın evde olduğu anlamına geliyor. Dilimin ucuyla dudaklarımı ıslatıyorum, çenemi indiriyorum ve kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

Boş bira şişesini tezgâha bırakıyor ve bakışlarını yüzümden ayırmadan yanımdaki bar taburesine kayıyor. İri kalçaları benimkilerin iki yanına açılmış, beni adeta hapsediyor.

"Evet," diyor, "güzel, isimsiz matmazel. Arkadaş olacak mıyız, olmayacak mıyız?"

Kendime engel olamıyorum. Açık sözlülüğüne gülüyorum. "Bilmiyorum, yakışıklı Amerikan denizcisi. Belki de 'arkadaş' tanımınızı tartışmak için biraz zaman ayırmalıyız."

Daha yakına eğiliyor. Çıplak göğüslü, yalınayak ve belden aşağısı sıırıslıklam. Siyah yüzme şortundaki şişkinlik açıkça görülebiliyor ve etkileyici derecede büyük. Saat beş yönündeki gölgesi kare çenesi boyunca bakır renginde parlıyor. Başka bir kadın olsaydım, bu adam yıkıcı olurdu.

Kulağıma usulca, "Nasıl istersen öyle olsun." dedi.

Benim bir fahişe olduğumu mu düşünüyor? Alınmadım ama bu bir Amerikalı için bile çok ileri bir davranış. Çoğu erkeğin teklif etmesi beş dakikadan uzun sürer.

Belli ki çoğu erkek gibi değil. Buna karşı dikkatli olmalıyım.

Arkasına yaslandığında başımı eğip onu değerlendiriyorum.

Yakından bakınca, havuzda görüldüğünden bile daha yakışıklı. Uykulu Güneyli ses tonuna ve bebek mavisi gözlerine rağmen erkeksi ve biraz cesur. Büyük, sert elleri, bir süper kahramanın kare çenesi, çenesinde çekici bir yarık ve göğsünde ve kollarında parmaklarımla izlemek istediğim bir sürü dövme var. Ya da dilimle.

Ama ben asla bir hedefle yatmam. Bu hiç bozmadığım bir prensip. Eğer beni odasına götürürse, içkisine atabileceğim iki güçlü hapım var ve bu sayede bir yabancıyla seks yapmanın mayın tarlasını rahatça aşabileceğim.

O baygınken şortunun içindeki şişkinliği kontrol etmek için hızlıca bir göz atabilirim, ama bu kadar ileri gidebilir.

"Benim zaten bir sürü arkadaşım var." Başından savmak için söylemediğimi anlaması için yeterince sıcak bir şekilde söylüyorum.

"Eminim biliyorsundur." Sesi artık boğuk. Bakışlarının önce dudaklarıma, sonra göğüs dekolteme, sonra bacaklarıma kaymasına izin veriyor, cesurca ve özür dilemeden gözleriyle beni yiyor.

Onun hayran bakışları altında kendimi sırtı okşanan bir kedi gibi hissediyorum. Mırlamaya başlarsam hiç şaşımam. "Sen de öyle." Bizi ilgiyle izleyen havuzdaki arkadaşlarına doğru başımı sallıyorum.

"Onlar bekleyebilir. Önce seni daha yakından tanımak istiyorum."

Tekrar gülme isteğimi bastırıyorum. Bu işi çok kolaylaştırıyor. "Ne hevesli bir kunduz!"

Gözleri daha da büyüyor. "Sana bir tavsiye, sevgilim," diye sırtıyor. "Benimle flört ettiğinizi düşünmemi istemiyorsanız, kadınlık organlarınız için örtmece sözcükler kullanmayın."

"Anlıyorum. Keklerden, kurabiyelerden, gizli bahçelerden ya da kokpitlerden bahsetmek yok. Anladım."

Sırıltısı o kadar geniş ki neredeyse kör ediyor. "Sen benimle flört ediyor."

Yarasa, yarasa, yarasa kirpiklerime gidiyor. "Olmamın sakıncası var mı?"

Sırıtişı kayboluyor. Uzanıp omzumdaki bir tutam saçı nazıkçe okşuyor. Parmak uçlarını bileğime ulaşana kadar yavaşça kolumda gezdiriyor. Dokunuşu ardında kıvılcımlardan oluşan bir iz bırakıyor.

Bileğimi büyük eliyle kelepçeliyor, işaret parmağını nabız noktamın üzerine yerleştiriyor ve kalp atışlarımı saydığını düşündüğüm bir anlık sessizlikten sonra sertçe, "Yapmayacağımı biliyorsun. Ama sizin için bir uyarım daha var, güzel matmazel. Ben boş konuşmam. Bir kadını istediğimde, onun peşinden giderim."

Bileğimi dudaklarına götürüyor ve nabzımın attığı yere tatlı, yumuşak bir öpücük konduruyor. Elektrik vücudumda çatırdıyor. Tüm sinir uçlarım ayağa kalkıyor ve irkilerek nefes alıyorum.

Yeni arkadaşım Bay McLean gözlerimin içine bakarak, "Eğer bana bu oyunu oynamak istemediğini söylemezsen, peşinden geleceğim" dedi.

Mierde Santa. Bu adam haftada bir düzine kez sevişiyor olmalı.

Birdenbire öyle güçlü ve acı tatlı bir özlemle doluyorum ki nefesimi kesiyor. Keşke normal bir kadın olsaydım, arkadaşlarıyla tatile çıkmış bir turist olsaydım ve seksi bir yabancıyla yaz kaçamağı yapabilseydim. Keşke bu güzel adama evet diyebilseydim, benimle sevişmesine izin verebilseydim, kendimi bırakabilseydim.

Keşke beni bu ana getiren tüm günahları unutabilsem.

Ama yapamıyorum. Beni bir gölge gibi takip ediyorlar, her adımımı izliyorlar. Özgürlüğe giden tek yolum borçlarımı ödemek ve borçlu listemde sırada Prens Halid'in yeni gelininin yakut kolyesi var.

Bu yüzden gülümsüyorum, saçlarımı savuruyorum ve olmadığım biri gibi davranıyorum, farklı bir hayata duyduğum özlemi kalbimin diğer tüm işe yaramaz özlemlerimin gittiği karanlık, terk edilmiş bir köşesine tikiyorum.

"Oyun oynamayı severim Bay McLean," diyorum hafifçe. "Ama madem beni uyardınız, ben de sizi uyarayım. Ben her zaman kazanırım."

Gölümsediğinde, bunu tüm vücuduyla yapıyor. Sanki içten dışa ışık saçıyor. "Ben Ryan," diyor. "Ve lanet olsun, bu eğlenceli olacak. Bana adını söyle."

Sahte pasaportumdaki sahte ismi kullanıyorum ve "Angeline Lemaire" diyorum.

Ryan başını sallıyor. "Seninle tanışmak bir zevk, Angeline."

Ben daha tek kelime edemeden beni kendine çekiyor ve ağzını ağızıma yapıştırıyor.

Silek ve güneş ışığı gibi tadı var, derinlere inen sırları var ve sanki hayattaki son günüymüş gibi öpüyor. Kendine siren diyen her kimse

Angeline gerçekten öyle, çok seksi.

Ayrıca açıkça tehlikeli.

Eğer sikim biraz daha sert olsaydı, titanyum olurdu.

Elleri göğsümde yumruk olmuş, öpüşürken vücudunun eridiği tam teslimiyete karşı tek direniş işareti. Onunla ilgili diğer her şey gibi, bu da ilgi çekici bir çelişki. Gözlerindeki hüznün soğuk bir hesaplamayla eşleşmesi gibi. Kırılганlıklarla eşleştirilmiş zgven. Nabız atışları ilgisiz bir gülümsemeyle eşleşiyor.

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkartıyor, yumuşak, kadınsı bir inilti. Sikimin seğirmesine neden oluyor. Kollarımı onun etrafında sıkıyorum ve onu daha yakına çekiyorum.

"Bekle!" Nefes nefese kaldı, koptu. Gözleri irkildi.

şaşırmış bir kahkaha atıyor. "Bekle bir dakika!"

Zor nefes alarak birbirimize bakıyoruz, burunlarımız birkaç santim açık. Kendini toparlaması için ona beş saniye veriyorum. Sonra homurdanıyorum, "Dayanabildiğim kadar dayandım," diyorum ve tekrar ağzına giriyorum, ellerimi saçlarına sokarak başını yerinde tutuyorum.

Uzaklardan bir yerden bağırışlar ve alkışlar duyuyorum.

Elleri göğüs kaslarımın üzerinde düzleşiyor. Bir süre sonra kollarını omuzlarıma doluyor. Sonra ağırlığını bana veriyor, bedenime karşı gevşerken küçük bir iç çekişle bana doğru eğiliyor. Öpücük yumuşuyor ama aynı zamanda derinleşiyor, yani şimdi daha yavaş ve daha az açgözlü, ama bir şekilde daha da yoğun.

Göğüs uçlarının çıplak göğsümde ne kadar sertleştiğine, nefes alışının ne kadar düzensiz olduğuna ve tırnaklarını tenime geçirdiğine bakılırsa, onun da benim kadar tahrik olduğunu söyleyebilirim.

Bir dakika ya da bir yüzyıl sonra öpüşme nihayet sona erdiğinde başım dönüyor. "Siktir." diye mırıldandım. Sesim bir avuç çakıl yutmuşum gibi geliyor.

Kahkahası alçak ve gırtlaktan geliyor. "İyi dedin."

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Kızarmış. Gözleri yarı kapalı. Bir kadının boşaldıktan sonra aldığı o puslu, tatmin olmuş bakışa sahip.

Vücudumun geri kalanını terk edip sikimde kaynayan kan miktarı sağlıklı olamaz. Çok yakında dik duramayacağım.

Ona sırtıyorum. "Bu şimdiden harika bir arkadaşlığa dönüşüyor."

Bir an bana bakıyor, sonra boğazına kadar kahkahaya boğuluyor, başını geriye atıyor.

Lanet olsun. Daha önce muhteşem olduğunu düşünüyordum, gülüşünü izlemek bambaşka bir seviyede. Çok çarpıcı.

Garson elinde deniz kabuklu kroketlerle geldi. Tabağı barın üzerine koyarken bana ters ters baktığında, tam da şu anda bulunduğum konumda olmayı umduğunu anlıyorum. Sen ve mekandaki diğer tüm erkekler, dostum.

Ona yumuşakça gülümsedim. Yaralı bir köpek yavrusu gibi uzaklaşıyor.

Angeline beni nazikçe itiyor, bir eliyle saçlarını düzeltiyor ve yüzünü yeniden düzenlemeye çalışıyormuş gibi görünüyor

Şu anda takındığı azgın seks kedisi ifadesinden biraz daha sakın bir şeye dönüştü.

"Hey, Angel." diyorum. Bana sertçe bakınca açıklıyorum. "Artık sana Angel diyorum. Çok iyi arkadaş olduğumuz için daha az resmi. Dediğim gibi Angel, havuzdaki hayvanlardan biri bana bir şey fırlatmadan önce gidip içkileri dağıtmam gerekiyor, o yüzden burada oturmanı ve döndüğümde bana ne söyleyeceğini düşünmeni istiyorum."

Ayağa kalkıyorum, kabuklu kroketlerinden birini ağzıma atıyorum, çiğniyorum ve yutuyorum. "Ve iyi olsun. Sadece güzel bir yüz olduğunu öğrenirsem, fena halde hayal kırıklığına uğrarım."

Gülümsemesi kendini beğenmişliğin tanımı. Baştan çıkarıcı aksanıyla şöyle diyor: "Karnından üç kurşun yemiş bir askeri bir öpücükle kendinden geçirebilecek kadar güzel bir yüz."

Kabuklu kroketlerden birini alıyor ve bir kraliçenin çalışılmamış zarafetiyle ısıyor. Onu yakalayıp omzuma atmak, üst kattaki odama götürmek ve ikimiz de bitkin düşene kadar canına okumak istiyorum ama bunun yerine ona gülümsüyorum.

Bunun için daha sonra yeterince zamanımız olacak. Şimdi biraz içki dağıtmam lazım.

Biraları ve Tabby'nin suyunu alıp Angeline'e göz kırparak yanından ayrılıyorum. Gözlerini deviriyor ve başını sallıyor ama gülümsüyor, bu yüzden sevimli olduğumu düşündüğünü biliyorum. Aletim şortumun önünü sırtteki büyük tepe gibi çadırlamıyormuş gibi davranarak havuza geri dönüyorum.

Oraya gittiğimde Darcy kasıklarına bir göz attı ve "Ryan? Eğer bilmediğimiz bir Viagra reklamında oynamıyorsan, beline bir havlu sarmak isteyebilirsin. O şeyin kendi posta koduna ihtiyacı var."

Connor yuhalar. Tabby ve Kai kibarca farklı yönlerle bakıyorlar. Juanita mükemmel bir ergen küçümsemesiyle "Ew." diyor.

"Zavallı adamı biraz rahat bırakın," diyor Connor kıkırdayarak. "O tatilde."

Darcy homurdanıyor. "Yani bu hepimizin onun canavar ereksiyonunu en ön sıradan izleyeceğimiz anlamına mı geliyor? Hiç sanmıyorum. Yani, bu güzel bir şey Ry, ama cidden, çıplak da olabilirsin."

Konuştğu süre boyunca sikime bakıyor. Kai kaşlarını çatıyor ve dirseğiyle onu dürtüyor. Masumca, "Ne? Ona kaldırmasını söylüyorum!" diyor.

Juanita "Siz iğrençsiniz" diye mırıldanarak havuza giriyor ve yüzerek uzaklaşıyor.

Çömeliip tüm içecekleri havuzun kenarına bıraktım ve alçak sesle, "Bu akşam yemeği kaçırırsam şaşırmayın. Başka bir şey çıktı."

Darcy kıkırdar. "Sen söyleme!"

Ona ters ters bakıyorum. Bu kadın konuşurken neden her zaman bir karnaval çığırtkanının ses tonunu kullanmak zorunda, aklım almıyor. Sanırım onunla tanıştığımdan beri işitme kapasitem en az yüzde yirmi azaldı.

Tabby, "Neden yeni arkadaşını bizimle yemeğe getirmiyorsun?" diyor.

Ona G p he dolu bir bakış attı ımda i  geçiriyor. "Bu bizim adadaki son gecemiz Ryan. Bir daha ne zaman böyle bir arada olaca ımızı kim bilebilir? Hadi ama. Aradaki bir saati feda edebilirsin..." Elini belli belirsiz havada sallıyor. "Her ne yapacaksanız."

Dürüst olmak gerekirse, yapabilece imi sanmıyorum. Angeline'in o tek tadı beni dümdüz etti. Kafayı bulmuş bir ke  gibi hissediyorum. Tek istediğim daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası.

Ama yarın Connor ve Tabby balaylarının geri kalanı için adaya gidecekler ve geri kalanımız New York'taki gerçek hayatlarımıza geri döneceğiz, bu yüzden Tabby'nin haklı olduğu bir nokta var. İnanılmaz derecede güzel, şehvetli ve büyüleyici bir yabancıyla akıllara durgunluk verecek kadar ateşli bir seks için birlikte son ak am yeme imizi kaçırmak kabalık olur.

Yani...değil mi?

Yüzümü izleyen Tabby sert bir ifadeyle, "Karar vermeye çalışırken beynini yorma, Boner Boy" dedi.

"Onu rahat bırak, kadın." Connor kolunu Tabby'nin beline doluyor ve onu kendine doğru çekiyor. Ona gülümsüyor. "Eğer başarır, başarır. Eğer başaramazsa, onu suçladığımı söyleyemem." Sesini alçaltıyor. "Cidden, prenses. Ona bir bakın."

Tabby'nin kaşları kalktı. "Onun seksi olduğunu mu düşünüyorsun, kavanoz kafa?" Darcy mırıldanır, "Uh-oh."

"Benim tipim değil," diyor Connor hemen. "Ama çekiciliğini görebiliyorum." Tabby ona bakmaya devam edince boğazını temizliyor. "Başka biri için. Benim için değil tabii ki."

Tabby diyor ki, "Mm-hmm."

Darcy "ooo" der gibi bir ses çıkarır, Kai ise tipik çılgın sırtışıyla bu alışverişi izler.

Arkadaşlarım çok tuhaf.

Angeline'e ve onun çilek aromalı ağzına geri dönmek için can atarak, "Tamam, evlilik uyumu adına, akşam yemeğine katılacağım," diyorum. Ayağa kalkıp Connor'ı selamlıyorum, bana yalvaran bir bakış atıyor, sanki gerçekten kalmamı ve durumu yatıştırmama yardım etmemi istiyormuş gibi.

Sırtarak yanından ayrılıyorum. O benim silah arkadaşım ve onu seviyorum ama öfkeli bir Tabitha West'le uğraşmaktansa karnıma üç kurşun daha yemeyi tercih ederim.

Angeline, yemeğini düşünen bir avcının konsantrasyonuyla dönüşümü izliyor. Bunun neden bu kadar tahrik edici olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Yanında duruyorum ve dirseğimi bara dayıyorum. "Ee, ne buldun Angel?" Ağzını açtığında uyarıyorum, "Ve unutma, iyi olsa iyi olur."

Bir süre bekledikten sonra alaycı bir tavırla "Şimdi konuşma sırası bende mi?" diye sorar.

Mercy. Bir tanrıça ve bir ukala. İşim bitti. Hafifçe, "Buyur." diyorum.

Dudaklarında gizli bir gülümseme dolaşıyor. Bir parmağını kıvrarak beni daha yakına davet ediyor. O kadar hızlı yüzüne bakıyorum ki, muhtemelen yeni bir kara hız rekoru kırdım. Dudaklarını kulağıma dayıyor ve fısıldıyor: "Beş dakika önce tanıştığım bir adamla gerçekten yatacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Göğsümün içinde bir şey, sağlıklı görünmeyen bu çırpınan, ölmekte olan balık şeyini yapıyor. Bir iniltiyi bastırmak zorundayım. Bu kadını o kadar çok istiyorum ki, tadını alabiliyorum.

Başımı biraz çeviriyorum ve şimdi burun buruna, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Onunki muhteşem bir karamel kahverengisi, yaramazlıkla parıldıyor.

Ben de "Tabii ki hayır. Ben bir centilmenim. Önce şu kabuklu kroketleri bitirmene izin verecektim."

Yavaşça göz kırpmıyor ve gülümsüyor.

Titanyum ereksiyonum şortumun içinde patlama tehlikesiyle karşı karşıya.

"St. Croix'da ne yaptığımı bile sormadın." Angeline arkasına yaslanıyor ve tembelce tabaktan bir kroket daha seçiyor. "Kocamla tatil yapıyor olabilirim."

"Yüzük yok," diye karşı çıkıyorum, bir parça kızarmış deniz ürünü yemeyi kirli fetiş pornosu gibi göstermesini izliyorum.

Yutkunuyor ve dudaklarını yalıyor, belli ki bana işkence etmekten zevk alıyor. "Erkek arkadaşım o zaman."

"Senin erkek arkadaşın yok."

Kendinden emin ses tonum kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Hayır mı? Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü açlıktan ölüyormuş gibi öpüşüyorsun, bana küçük bir çocuğun Noel sabahı ağacın altındaki tüm hediyelere baktığı gibi bakıyorsun ve sen erkeğini aldatacak türden bir kadın değilsin. Her ne kadar kaygısız görünmeye çalışsan da bunun için fazla ciddisin."

Yüzünden bir şey geçiyor, bir şaşkınlık ya da kızgınlık ifadesi, anında siliniyor. "Bu kadar şeffaf olduğumu bilmiyordum" diyor.

Ses tonu rahat olsa da, rahatsız olduğunu söyleyebilirim. Çok yakından bakmamı, onunla ilgili şeyleri fark etmemi istemiyor. Doğal olarak, bu benim daha da fazla fark etmek istememe neden oluyor. Burnumda taze tilki kokusu olan bir tazı gibiyim.

Av başlasın.

"Bana aldırma," diyorum, kendini toparlamasını izlerken. "Güneşte çok fazla kaldım. Söyle bakalım Angel, seni St. Croix'ya getiren nedir?"

Uzun kahverengi saçlarından bir tutamı omzunun üzerinden atıyor ve taburenin üzerinde dönerek bar tezgahına bakıyor, gözlerini başka tarafa çeviriyor. "İş."

Sonsuzluk havuzuna, uzaktaki yemyeşil dağlara, yelkenlilerle süslü pırıl pırıl Karayip Denizi'ne bakıyorum. Sonra tüm egzotik ihtişamıyla ona bakıyorum. "Dur tahmin edeyim. Sen bir modelsin."

"Ben bir seyahat yazarıyım, Karayipler'deki güzel tatil köyleri hakkında bir yazı yazıyorum."

"Bir yazar." Elbette öylesin. Ben de Dolly Parton'ım. Yanındaki bar taburesine kayıyorum ve sıcak biramdan bir yudum alıyorum. "Sanırım sadece güzel bir yüz değilsin."

Yine gırtlığını yırtarcasına gülüyor. "Havuzdan döndüğünde sana söylediğim o sözden anlamadın mı yani?"

"Demek bir çizgiydi," diye mırıldanarak omzuna hafifçe vuruyorum. Bana baktığında sırtıyorum. "Benimle yatacaksın."

Alınmış görünmeye çalışıyor ama tamamen başarısız oluyor. "Son derece çekici olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diyor, son derece nazik ve düzgün bir şekilde. Şimdi gülme sırası bende.

"Pek sayılmaz. Annem her zaman Tanrı'nın bir keçiye verdiği terbiyeye sahip olduğumu söylerdi. Ben sadece bira içen, beyninden çok taşakları olan Georgia'lı iyi bir çocuğum."

Angeline bana bakıyor. Bakışlarının dövmelerimde, karnımdaki yara izlerinde ve bir piyanonun tuşlarında neredeyse eşit zaman geçirmiş olan ellerimde oyalanmasına izin veriyor.

bir M16 tüfeği var. Yumuşak bir sesle, "Ya da belki de insanların böyle düşünmesini istiyorsun," diyor.

Gözlerimiz kilitlendi. Garip bir his mideme doğru yol alıyor. Köpüklü. Çırpınıyor. Daha iyisini bilmesem, bunu kelebekler olarak tanımlardım.

"Yarın gidiyorum," diyorum aniden, bakışlarını ondan ayırmadan. "Ben de."

"Yani... tik tak, güzel matmazel."

Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum Bay McLean-"

"Ryan," diye düzeltiyorum. "İyi arkadaşlar birbirlerine ilk isimleriyle hitap eder, Angel."

Gölümsediğinde gözleri inanılmaz bir şey yapıyor. Suda parlayan güneş ışığı gibi parlıyorlar. Yoksa benim gördüğüm kendi gözlerimdeki yıldızlar mı?

Yemlikteki tatlı bebek İsa, kendimi kaybediyorum. Kendine gel, sik kafalı!

"Tamam," diyor Angeline. "Dediğim gibi, açık sözlülüğünü takdir ediyorum Ryan. Ve baştan çıkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Çok seksisin."

"Seksi" derken bakışları aç bir şekilde vücudumda aşağı yukarı geziniyor. Bana böyle bakmaya devam ederse, şortumun içinde bir kaza geçirebilirim.

Sonra hüzünlü bir iç çekip omzunu kaldırıyor. "Ama ben tek gecelik ilişkiler yaşamam. Bana göre değil."

Sanki bunun beni durdurmasına izin verecekmişim gibi. Hemen sorun çözme moduna geçiyorum. "Tek gecelik ilişki yok. Sorun değil. Paris'te yaşıyorsun, değil mi?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Evet.

Neden?" "New York'tayım."

Başını eğmiş, bekliyor.

"İkisi arasında sadece sekiz saatlik bir uçuş var ve benim de bir sürü uçuş milim var. Sen de seyahat yazarı olduğuna göre, muhtemelen senin de vardır diye düşündüm."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Sonra dedi ki, "Birbirimizi on dakikadır tanıyoruz ve sen

"Uzun mesafeli bir ilişkiye girmeyi mi öneriyorsun?"

Omuz silkiyorum ama göz temasını kesmiyorum. "Sen beni istiyorsun. Ben de seni istiyorum. Sen tek gecelik ilişkilere girmezsin. Daha iyi bir çözümün var mı?"

Yüzündeki ifadenin korku mu yoksa eğlence mi olduğundan emin değilim. "Gerçekten ciddisin."

"Kalp krizi gibi, Angel."

Başını sallayarak küçük, şaşkın bir kahkaha atıyor ve kendi kendine Fransızca bir şeyler mırıldanıyor.

Daha yakına eğilip elimi koluna doluyorum ve sıkıyorum. Bana baktığında usulca şöyle diyorum: "Hareket etme şeklin. Bana bakışın. Gülüşün. O öpücük. Otuz dört yaşındayım Angel ve pek çok kadınla birlikte oldum. Hiçbiri bana meydan okumadı, beni güldürmedi, bana saçmalıklarımı söylemedi, bana beni anlıyormuş gibi bakmadı ve bana camı kesebilecek bir ereksiyon verirken aynı zamanda beni ilk aşkını yaşayan bir genç gibi hissettirmedi. Antarktika'da yaşıyor olsan bile umurumda değil. Bu olacak."

Kim olduğun konusunda bana yalan söylüyor olsan bile.

Uzun bir süre sonra, sadece "Vay canına" dedi.

Ona sırtıtıyorum. "Bana aşık oldun, değil mi?"

Artık bana tamamen aşıksın."

Gülüşü inanılır gibi değil. "Ya da en yakın polis karakolunun nerede olduğunu merak ediyorum, böylece bir yasaklama emri çıkarabilirim!"

"Hayır. Sana söylüyorum, bu aşk. Bundan bir yıl sonra, balayımız için buraya döneceğiz."

Yüzünü ellerinin arasına alıp inliyor. "Mon Dieu, lütfen konuşmayı kes."

Havuzdan bir çığlık geliyor. "Az önce her ne dediyse, ciddiydi, tatlım!"

Connor. Omzumun üstünden, ona gelişigüzel bir hareket yaptım. Gümbür gümbür kahkahası havuzda ve barda yankılanıyor.

"Dinle." diyorum.

Angeline bana ihtiyatla bakıyor.

"Bu akşam otelin restoranında yemek yiyeceğiz, altımız birden." Başparmağımı havuza ve arkadaş dediğim uyumsuzlar çetesine doğru sallıyorum. "Şimdi sen de dahil yedi kişi olduk. Yemekten sonra sen ve ben odama çıkacağız, konuşacağız, bir şeyler içeceğiz, bana deliler gibi aşık değilmişsin ve bebeklerimi doğurmak için çıldırmıyormuşsun gibi davranacağız."

Daha son kelimeyi ağzımdan çıkaramadan sözümü kesiyor. "Sende ciddi bir sorun var Ryan McLean. Bunun farkında mısın?"

"Evet, ama hâlâ sevimli olduğumu düşünüyorsun. Bu da demek oluyor ki sende ciddi bir sorun var. Bu da bizi mükemmel bir eş yapıyor."

Gülmeye başladı ve duramadı. Ben konuşmaya devam ediyorum. "O zaman tek gecelik ilişki kuralının geçerli olup olmadığına sen karar vereceksin."

Hayallerinizdeki adamla uzun mesafeli bir ilişkinin başlangıcına. Ve burada sadece bir ilişkinin başlangıcındaysa bunun tek gecelik bir ilişki olmayacağını belirtiyorum. Her neyse. Neye karar verirsen ver, biraz zaman geçireceğiz, birbirimizi daha iyi tanıyacağız, birkaç hikaye paylaşacağız, öpüşeceğiz. Muhtemelen daha çok sevişiriz."

Gülmeye devam ediyor. Ben de yüzümü tutmakta zorlanıyorum.

"Ee, ne diyorsun Angel?"

Sonunda nefesini topladığında gözleri ıslık ıslık, yanakları pembe ve gülümsemesi güneş kadar parlak. Diyor ki, "Tamam, kovboy. Sıra sende. Ama bana karşı çizginin dışına çıkmayı aklından bile geçirme, çünkü ben bir bıçak eskrim uzmanıyım. Elini istemediğin bir yere koyarsan, onu kaybedersin."

Şimdi gülen benim, ama ona inanmadığım için değil. İnanıyorum. Ve bu büyük bir ilerleme.

Bu bana kendisi hakkında söylediği ilk gerçek şey.

T Bir yanım işlerin bu şekilde yürümesinden heyecan duyuyor. vardır Gidiyorum. Ryan'ın yapmak Bu hepsi Benim için son derece kolay, bu kesin. Ama başka bir yanım -daha büyük bir yanım- endişeli.

Ondan hoşlandım.

Benim işimdeki biri için bu ölümcül olabilir.

Bu sadece Ryan'ın görünüşü ya da öpüşme şekli ya da açık sözlü, saçmalamayan tarzı değil. Sadece tuhaf espri anlayışı ya da bariz zekası da değil. Tüm bunlara ek olarak, o iri yarı, maço bir deniz piyadesi ve silah seslerinden sağ çıkabilecek kadar güçlü ama hem elleri hem de gözleriyle bana gerçek bir nezaketle dokunuyor.

Adamın hassas bir tarafı var.

Alaycı kalbim için şefkatle eşleştirilmiş sert erkeklikten daha karşı konulmaz bir şey yok. Tanıdığım diğer tüm erkekler özüne kadar acımasız.

Böyle zamanlarda keşke bu kadar gözlemci olmasaydım diyorum. "Akşam yemeği sekizde," diyor Ryan, imzası haline gelmiş gülümsemesiyle.

Kendinden emin bir gülümseme. "Hangi odadasın, Angel? Ben seni alırım." Ondan ne kadar hoşlansam da, bu adamın odama girmesine izin verme olasılığım, oturduğum yerde yıldırım çarpıp ölme olasılığım kadar yüksek. "Salonda buluşalım.

Lobi."

Nedenini sormadan öne eğilip onu öpüyorum.

Etkili bir dikkat dağıtıcı olduğunu kanıtlıyor.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor -olması gerekenden daha çok sevdiğim bir başka şey- ve dillerimiz birbirine dolanırken ağzımın içinde usulca inliyor. Damarlarımda tehlikeli bir adrenalin dolaşıyor. Dışarıdan bir gözlemci gibi entelektüel mesafemi korumaya çalışıyorum ama adam öpüşme şampiyonu. Dudakları zihin değiştiren kimyasallarla dolu. Öyle olmalı, çünkü saniyeler içinde kendimi kaybediyorum, boğuluyormuşum gibi ona yapışıyorum ve beni bir sonraki büyük dalganın altında kalmaktan kurtarabilecek tek şey o.

"Çıkardığın küçük sesler hoşuma gidiyor," diye fısıldıyor, başımı okşarken alt dudağımı hafifçe ısıyor.

"Sesler mi?" Tekrarlıyorum, ağzına bir tür itici hayvan sesi çıkarıyor olabileceğimden korkmayacak kadar mutluluktan uçuyorum.

En son ne zaman böyle öpülmüştüm? Hiç öpülmedim.

"Küçük kedi yavrusu sesleri." Önce ağzımın bir köşesini, sonra diğer köşesini öpüyor. Kulağıma ateşli bir şekilde, "Yüzümü bacaklarının arasına aldığımda ne tür sesler çıkaracağını merak ediyorum." diyor.

Kendimi yatakta sırtüstü uzanmış, Ryan "ın altın bağı kalçalarımın arasında, termonükleer bir orgazmın içinde kıvranırken ve çığlıklar atarken hayal ediyorum. Nefes nefese kalmamaya çalışıyorum.

Çekilmeme izin veriyor ama yüzündeki ifade karanlık ve yoğun. Her an beni yakalayıp mağara adamı tarzında çalıların arasına sürükleyebileceğini düşünüyorum.

Nabzımın uğultusu arasında soğukkanlılıkla, "Kendini aşma kovboy. Hâlâ arkadaş bölgesindesin. Bu işin nereye gittiğine dair daha fazla varsayımda bulunursan arkadaş bölgesinde kalırsın."

Onu eğlendiriyorum, sert kıkırdaması ve gösterişli selamı bunu kanıtıyor. "Evet, hanımefendi."

Saçlarımı savurup bar taburesinden kalkıyorum. Anında o da ayağa kalktı.

"Sekizde görüşürüz," diyorum.

Oyun parkında yalnız bırakılmış küçük bir çocuk gibi üzgün görünüyor. "Şimdiden gidiyor musun? Saat dört bile değil!"

Mierde. Neden bu kadar sevimli olmak zorunda? Tatlı, çocuksu yanı ile maço, geveze yanı arasındaki tezat çıldırtıcı derecede büyüleyici. "Bu öğleden sonra bitirmem gereken bazı işler var. Makalem bugün editörüne teslim edilecek ve henüz tamamlamadım."

Bir süre bana baktı. İfadesi okunamaz bir şeye dönüşüyor. O küçük çocuk gitmiş. Onun yerinde dikkatli ve spekülatif bir adam var, gözleri bir buzdağının soğuk mavisi. Bu daha önce gördüğüm kurt, çalımların ve gülümsemelerin ardında gizlenen kurt.

"Elbette," diyor, sesinde en ufak bir duygu kırıntısı olmadan. "Anlıyorum. Görev çağırıyor."

Bu sefer gülümsediğinde, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Havuzda gelirken yanımda getirdiğim çantadan biraz para çıkarıyorum ve deniz kabuklu kroketler için barın üzerine bırakıyorum. Ryan gökyüzüne bakıyor ve iç çekiyor. Parayı alıyor ve yüzüme doğru sallıyor. Kafam karışıyor, alıyorum.

Ryan, "Bana hakaret etme, Angel. Ve başka aptalca fikirlere kapılmadan önce, akşam yemeğini de ben ısmarlıyorum, tamam mı?"

Kalbim küt küt atıyor. "Fransızca biliyor musun?"

Omuz silkmesi umursamazlığın resmidir. "Biraz," diyor. "Eskiden Fransız bir kızla çıkıyordum."

Eminim öyledir. Gözlerimi kısıyorum. Soğuk gülümsemesi kuşkulu bir şekilde genişliyor. Birden kendimi bir kara film çatışmasının ortasında, köprünün iki tarafında silahını ilk kimin çekeceğini görmek için bekleyen iki casus gibi hissediyorum.

"Sekizde görüşürüz, Angel." Ryan beni yanağımdan öpüyor, kıcıma bir tokat atıyor ve ıslık çalarak havuza doğru yürüyüp gidiyor.

Yanlış bir hesaplama yaptığıma ikna olmuş bir şekilde gidişini izliyorum.

Bir kurttan çok daha tehlikeli bir şeyle uğraşıyorum.

Odama döndüğümde kasanın kilidini açıyorum ve havaalanından aldığım kullan at telefonu çıkarıyorum. Ezbere bildiğim bir numarayı çeviriyorum. Uzaktan bir tıslama geliyor, ardından hat cevaplandığında bir tık sesi.

"Reynard," diyor kültürlü bir İngiliz sesi.

"Ben Dragonfly," diyorum rahatlamış bir şekilde. Reynard her zaman telefona cevap verir, Big Ben kadar güvenilirdir, ama bu dünyada o kadar az güvenilir şey var ki, yine de onu hafife alamıyorum.

"Sevgilim!" diyor, memnun bir şekilde. "Makaleni tamamladın mı?"

"Bir kaynağı kontrol etmem gerekiyor."

Kısa bir duraksamanın ardından. "Anlıyorum. Bir dakika." Parmaklar binlerce kilometre ötedeki bir klavyeye dokunuyor. "Devam edin."

"Ryan McLean. M-C mi M-A-C mı emin değilim. Erkek, otuz dört yaşında, Amerikalı, Perry, Georgia'dan. Deniz Kuvvetleri'nde görev yapmış. Hizmet tarihinden emin değilim. Sarı saçlı, mavi gözlü, yaklaşık 1.80 boyunda, 90 kilo. Birden fazla dövmesi var. Mükemmel dişler."

Daha çok yazıyorum. Uzun sürmeyeceğini biliyorum ama yine de sabırsızlanıyorum, beklerken ayağımı pelüş halıya vuruyorum.

Sonunda telefondan kısık bir kıkırdama geliyor. "Aman Tanrım. Çok güzel bir gülümseme. Daha az ölümcül köpekbalıkları görmüştüm. Dikkatli ol sevgilim, bu seferki ciddi bir ısırık."

"Anlat bana."

"Ryan Tiberius McLean-"

"Tiberius mu?" İnanamıyorum. "Ona bir Roma imparatorunun adını mı vermişler? Kim çocuğuna bunu yapar ki?"

"Devam edebilir miyim, yoksa söylediğim her şeyi tekrarlayarak ve retorik sorular sorarak kendinizi

eğlendirmek mi istersiniz?

sorular?"

Gülüyorum ama gülmüyorum. Hiçbir koşulda Reynard'a gülünmez. "Özür dilerim. Lütfen devam edin."

"Söylediğim gibi. Ryan Tiberius McLean, on Ağustos, bin dokuz yüz seksen üç, ev kadını Betty Anne Rasmussen ile şeftali çiftçisi Thomas Robert McLean'in çocuğu olarak dünyaya geldi." Reynard'ın duraklamasından küçümseme damlıyor. "Gerçekten de mütevazı başlangıçlar."

Babamın da bir çiftçi olduğunu söylemiyorum. Avokadolar. Bugün bile onlara bakmaya dayanamıyorum. Hafızamda sonsuza dek silah sesleri, cesetler ve kanla eşleştirilecekler.

"Ağustos'un onunda," diye düşünüyorum. "Yani o bir Aslan. Bu uyuyor."

Reynard iç çekiyor. Gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyorum. "Sevgilim. Astroloji gerçek bir bilim değildir."

"Biliyorum, ama bir şeyler olabilir. Onunla tanışsaydınız, aslan gibi olduğunu siz de kabul ederdiniz."

Reynard cevap vermese de, şu anda ne yaptığını çok iyi biliyorum. Sessiz bir hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. Onu ani ve şiddetli bir acıyla özlüyorum.

Aileme en yakın kişi o.

Reynard sıkılmış bir sesle devam ediyor. "İki büyük kardeş, Missy ve Cleo -haklısın, bu isimler korkunç- Perry Lisesi'ni sınıf birincisi olarak bitirdi, Georgia State'te futbol bursu kazandı..." Reynard duraklar. "Her iki ebeveyn de yirminci evlilik yıldönümlerini kutlamak için Los Angeles'a gittikleri bir tatilde arabadan açılan ateş sonucu öldürüldü."

Nefesim göğsümden duyulabilir bir hızla çıkıyor. Oda dönmeye başlıyor. Kelimeler kafamın içinde sıkışıp kalıyor, ellerimi kulaklarıma bastırıp çılgılık atmak isteyene kadar tekrar tekrar çalıyor.

Ebeveynler öldürüldü. Vurulma. Ebeveynler öldürüldü.

Ateş edildi. Öldürüldü. Öldürüldü.

Öldürüldü.

Ağır bir şekilde yatağın kenarına oturuyorum ve safranın sıcak, asitli sızısını yutuyorum.

Reynard bu sözlerin üzerimde yarattığı etkiyi tahmin ediyorsa bile bundan bahsetmiyor. Daha önce olduğu gibi aynı monoton tonda devam ediyor.

"Georgia State'ten mezun oldu ve Birleşik Devletler Deniz Kuvvetleri'ne girdi. Görünüşe göre Bay McLean orada başarılı olmuş. Bolca takdirname almış, rütbeleri hızla yükselmiş, Özel Operasyonlara seçilmiş, vesaire, vesaire... Oh, bu ilginç. Uzmanlık alanları arasında keşif, yakın muharebe taktikleri ve keskin silahlar var."

"O bir bıçak dövüşü uzmanı," diyorum donuk bir sesle. "Tanrı benden neden nefret ediyor, Reynard?"

"Yine retorik sorular. Daha bitirmemiştin, sevgilim."

İnledim. "Sakin bana daha fazlası olduğunu söyleme."

"Buna bayılacaksınız. Özel Kuvvetler'den ayrıldıktan sonra özel bir güvenlik şirketinde işe alındı-"

"Güvenlik firması mı?" Gözlerim dehşetle irileşti.

"Bekleyin... yüksek profilli müşterilere, federal ve yerel hükümetlere, kolluk kuvvetlerine ve istihbarat teşkilatlarına ve çok uluslu şirketlere silahlı güvenlik hizmetleri sağladığı yer. Görünüşe göre şu anda öncelikli olarak tahliye işleri yapıyor. Rus oligarkın kaçırılan kızını Sırp mafyasının pençesinden kurtarmak gibi şeyler."

Sessizliğim uzun sürmüş olmalı, çünkü Reynard sonunda "Hâlâ orada mısın?" diye soruyor.

"O bir paralı asker," diyorum inançsızlıktan perişan bir halde. "Dünyada o odada kalabilecek onca adam varken, o bir paralı asker. Bıçaklı, kızı kaçırılmış, lanet olası bir paralı asker."

"Evet," dedi Reynard eğlenerek. "Kesinlikle öyle. Makalenin son teslim tarihine kadar tamamlanmayacağını mı anlamalıyım? Bu sorun yaratabilir, sevgilim."

Dişlerimi sıkıyorum ve omurgamı dikleştiriyorum. "Şimdiye kadar hiçbir teslim tarihini kaçırmadım, değil mi?"

"İşte benim kızım," diyor Reynard, sesi mırıltılı. "Diğer tarafta görüşürüz."

Her zamanki gibi, o şifreli veda ile telefonu kapatıyor.

Boş odaya yüksek sesle, "Daha kötüsü de olabilirdi. En azından yağmur yağmıyor. Khalid'in balkonuna tırmanmak yağmurda gerçekten tehlikeli olurdu."

Uzak dağlarda bir yerlerden alçak bir gök gürültüsü geliyor. Yatağa sırt üstü uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Şaka yapıyor olmalısın.

I Eğer ereksiyonum birazdan geçmezse, tıbbi yardım almak zorunda kalacağım.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, yere bakarak

Belime sardığım havlunun önünden koca bir adam çıkmıştı. "Uslu durur musun?"

Cevap vermiyor. Kımıldamıyor da. Son üç buçuk saattir vücudumdan doksan derecelik bir açıyla dışarı çıkmış bir organım var. Onu bu kadar sevmeseydim, bir koli bandı alıp bacağıma bantlardım.

Banyo aynasındaki buharı siliyorum, yüzüme bir parça köpük sürüyorum ve tıraş olmaya başlıyorum. Garip çünkü aletimi lavabonun kenarına çarpmamak için kalçalarımı geriye yatırmam gerekiyor. Tıraşımı bitiriyorum, dişlerimi fırçalıyorum, ıslak saçlarımı tarıyorum ve temiz kıyafetlerimi giyiyorum, tüm bu süre boyunca beni öpme ihtimali olduğu kadar sırtıma buz kıracağı saplama ihtimali de olan kahverengi saçlı bir sireni düşünüyorum.

Yıllardır bu kadar tahrik olmamıştım.

Islık çalarak hareket dedektörlerini ve tetiklendiklerinde cep telefonuma uyarı gönderecek alarmları kuruyorum ve otelim kapısını kilitliyorum. On dakika erken geldim ama asansörden inen Angeline'i kaçırmak istemiyorum. Kadın sanki

Şiir. Aklımda, o aşağı inene kadar durup bekleyeceğim mükemmel bir yer var.

Angeline Lemaire, yirmi altı yaşında, Paris, Fransa'da doğdu ve büyüdü. Diğerlerinin yanı sıra Condé Nast ve National Geographic Travel için serbest seyahat yazarı. Sorbonne'dan gazetecilik derecesiyle mezun oldu, hiç evlenmedi, çocuğu yok, sabıka kaydı yok, vergilerini zamanında ödüyor.

Şimdiye kadar icat edilmiş en büyük saçmalık. Çok da sıkıcı. Kendim için bir geçmiş icat edecek olsaydım, astronot veya yarış arabası sürücüsü gibi harika bir şey içereceğinden emin olabilirsiniz. Yazar mı? Cidden mi? Bond kızlarına benziyor, ince adımlar ve bıçak gibi gözler. "Uluslararası iç çamaşırı modeli/kemik uyarıcı" demeliydi. Çok daha inandırıcı olurdu.

Kahretsin, bu eğlenceli
olacak. Çok. Çok.
Eğlenceli.

Metrix'in bilgisayar sistemlerini güncellediği için Tabby'ye teşekkür etmeyi unutmamalıyım. Yükllediği arama programı inanılmaz. Bir şekilde Ulusal Güvenlik İdaresi'nin veri tabanıyla bağlantılı olduğuna dair şüphelerim var ama sorarsam ne olayım. Ne kadar az bilirim o kadar iyi.

Otelden lobiye doğru ilerlerken acele etmiyorum. Beklenti, sanki bir arı kovanı yutmuşum gibi içimde uğulduyor. Tüm duyularım harekete geçti. Keskinleşti. Gece yarısı baskınından hemen önce hissettiğim o sarhoşluk var içimde.

Otelin lobisi gösterişli ancak abartısızdır; klasik, rahat ada tarzında dekore edilmiştir. Havayı yağmur ve orkide kokuları sarıyor. Bir duvarın tamamı okyanus manzarasına açık ve ılık akşam esintilerinin içeri süzülmesine izin veriyor. Konuklar da gösterişli, dünyanın dört bir yanından gelen jet-set tipler, elmaslar ve küçümseme damlıyor.

Çıkışları kontrol etmek için lobide hızlıca bir tur attım. -eski alışkanlıklar zor ölür- sonra ana asansörler ile restoranın girişi arasındaki saksı palmyelerinin önünde yerimi alıyorum. Hesaplarıma göre, Angeline

bana doğru otuz saniye kadar yürümek zorunda kaldı, bu da bana manzaranın tadını çıkarmak için bolca zaman verdi.

Ne yazık ki, Darcy ve Kai asansörden önce inerler. Beni hemen fark ettiler.

"Ryan!" Darcy koridorun ortasından bağılıyor. İrkilen birkaç kişi kargaşanın ne olduğunu görmek için dönüyor.

Gülümsememeye çalışarak elimi kaldırıyorum. "Hey, Darcy."

İnsanlar hayranlıkla izlerken, Kai'nin yedeğinde aceleyle oraya gidiyor. Elbisesi kısa, dekolteli, zebra desenli ve buna uygun yüksek topuklu botları var. Göğüs dekoltesi o kadar fazla ki sutyen yerine iskele giymek zorunda kaldığından eminim. Bir buldozer gibi yürüyor ve her iki kolunun yarısına kadar altın bileziklerle şingirdiyor. Kai mor bir pantolon, beyaz bağcıklı ayakkabılar ve turuncunun göz yaşartıcı bir tonunda bir gömlek giyiyor, üstüne de gösterişli bir açıyla yerleştirilmiş bir golf şapkası takıyor.

Sirk göstericilerine benziyorlar.

Yanımda durduklarında Darcy oflayıp pufluyor ve bana yan gözle bakıyor. "Bitkilerin yanında gizlenerek ne yapıyorsun?"

"Pusuda beklemiyorum. Bekliyorum."

Darcy Kai'ye bakar ve kaşlarını müstehcen bir şekilde sallar. "Bayan Thang için."

Kai ona sırtıyor. "Aşk acımasız bir efendidir, mein kleines Häschen."

Ona Almanca olarak küçük tavşanım demesine tepki vermeme izin vermiyorum. Ne de olsa onlar benim arkadaşlarım. Gülmekten yere düşmek kabalık olur.

Ama sonra asansör kapıları tekrar açıldığı için konuşma çığlık atarak durur. Angeline odaya adımını atar ve tüm hava dışarı çıkar.

Bağırsaklarımdan bıçaklanmış gibi hissederek, belli belirsiz "Vay anasını" diyorum.

Darcy ve Kai dönüp benim baktığım yöne bakıyorlar. Darcy Angeline'i görünce bana dönüp kıkırdadı. "Bu kaltak oyun oynamıyor! İyi şanslar, enayi. Biz barda olacağız."

Omzumu okşuyor, sonra Kai'yi restorana doğru sürüklüyor ve beni ağzım sinek yakalamaya çalışıyormuşum gibi açık bir şekilde tek başıma bırakıyor.

Angeline bir süper model ve lobi de onun podiyumu. Kırmızı dudaklar, bilekten kalçaya kadar yırtmaçlı kırmızı elbise, ağır çekimde parlayan uzun bacaklar. Omuzlarına dökülen parlak saçlar. Tehlikeli gözler. Işıltılı bir gülümseme. Bana doğru ilerlerken izlenimlerim birbiri ardına sıralanıyor. Elbisesinin uzun eteği arkasında bir yelken gibi dalgalanıyor.

Beli dar, kalçaları yuvarlak, sikim ve beynim tam bir fikir birliği içinde: o tam bir afet.

Bana ulaştığında ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni iki yanağımdan hafifçe öpüyor. Teninin kokusuyla sarmalanıyorum, taze ve biberli, su teresi gibi.

"Harika görünüyorsun," diyor usulca, bakışlarımı tutarak. "Uzun zamandır mı bekliyordun?"

İmkansızlıklara rağmen, konuşma gücümü yeniden kazandım. "Sadece tüm hayatım boyunca."

Şaka yaptığımı düşünerek gülüyor.

İşaret parmağımla dönmesi gerektiğini belirten bir hareket yapıyorum. Bu şaheseri tüm açılardan görmeliyim. Bir adım geri atıyor ve dönüyor. Profesyonel görünüyor, sanki yıllardır kamera önünde dönüyormuş gibi. Ön masanın yanında onu izleyen iki adam kalp krizi geçiriyor gibi görünüyor.

"Ne elbise ama, Angel."

"Bu eski şey mi?" Kirpiklerini bana doğru savuruyor. Gülme sırası bende.

Onu tutup göğsüme doğru çekiyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum ve derin derin içime çekiyorum. "Yonca tarlasında mı yuvarlanıyordun?" Boynuna doğru mırıldanıyorum. "Bahar gibi kokuyorsun. Ve baharat."

"Bu benim parfümüm. Caron'un Poivre'si. Beğendin mi?"

Boynunu hafifçe ısırdım. Fısıldıyorum, "Yenilebilir. Senin gibi."

Vücudundan küçük bir ürperti geçiyor. Uzaklaşıyor ve başını restorana doğru eğiyor. "Gidelim mi?"

"Evet ama yemeğin yarısında seni sürükleyerek çıkarırsam şaşırma. Bu elbise kendimi kontrol etmemin sınırlarını zorluyor."

Gülümsemesi memnun edici. Görünüşe göre giyinirken amacı erkek nüfusunu yok etmekmiş. Başardım.

Koluma girdi. Restorana doğru yürüyoruz, bu arada ben de gördüğüm her erkeğin gıpta ettiği biri olmanın beklenmedik keyfini çıkarıyorum. Hatta bazı kadınlar benim yerimi almak ister gibi bakıyorlar. Diğerleri Angeline'in tökezlemesini umuyor gibiydi.

"Peki, makalenı bitirdin mi?"

Cevap verirken sesinde en ufak bir titreme yok. "Ben yaptım."

"Nasıl gitti?"

Göz ucuyla onun gizemli gülümsemesini görüyorum. "Sona yaklaşırken her zaman beklenmedik zorluklar olur ama aşılamayacak bir şey değil. Sanırım editörüm ortaya çıkan sonuçtan çok memnun kalacak."

"Çıktı" değil, "çıktı". Bu da çalışmanın hala devam ettiğini gösteriyor, ancak az önce bitirdiğini söyledi.

İlginç. Belli belirsiz bir "hmm" sesi çıkarıyorum ve kolumu beline doluyorum. Adımlarımız sanki yıllardır birlikte yürüyormuşuz gibi senkronize oluyor.

Restorana vardığımızda, hostese danıştım. Partimizin geri kalanının barda olduğunu söylüyor, biz de el ele tutuşarak oraya gidiyoruz.

"Merhaba çocuklar," diyorum onlara ulaştığımızda. "Bu Angeline."

Onu at kuyruğu ve elbise yerine turkuaz bir çorap giymiş gibi görünen Tabby, her zamanki siyah tişört, kargo pantolonu ve botlarıyla Connor, Darcy ve Kai ile tanıştırıyorum. Juanita ortalıkta görünmüyor.

Tanışmalar yapıldıktan ve herkes dostça bir merhaba dedikten sonra Tabby'ye "Juanita nerede?" diye soruyorum.

"Kablolu yayında bir MMA maçı buldu. Onu televizyonun önünde Elvis ve bir ömür yetecek kadar Red Bull ve Cheetos ile bıraktım."

Angeline, "Elvis?" diyor.

Tabby başını sallar. "Yanında olmadan hiçbir yere gitmediği faresi."

Angeline'in kaşları kalktığında Tabby sırıtıyor. "Bu uzun bir hikâye. Bu arada elbisene bayıldım."

Angeline, Tabby'nin ayak bileğine bakarak, "Ve Tinker Bell dövme bayıldım," diye karşı çıkıyor. "O benim her zaman en sevdiğim Disney karakteriydi."

"Benimki de!" diyor Tabby gülümseyerek. "Tam bir baş belası."

"Ama aynı zamanda kırılgan. Peter ona inanmadığı sürece var olamaz. İnanç onu hayatta tutan tek şey."

Tabby'nin merakının harekete geçtiği anı görüyorum. Eğer bir kedi olsaydı, kulakları dikilir ve kuyruğu seğirmeye başlardı. "Tek ihtiyacın olan inanç, güven ve biraz da peri tozu." diyor.

Angeline tereddüt etmeden cevap verir. "Asla elveda deme, çünkü elveda uzaklaşmak demektir ve uzaklaşmak da unutmak demektir."

Tabby ellerini çırpıyor ve yuhalıyor. "Aman Tanrım! Sanırım seni seviyorum, Angeline!"

Connor'a baktım. "Kardeşim, neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Darcy umursamaz bir tavırla, "Beyaz kızlar deli olur Ryan, bunu biliyorsun," der ve martininin geri kalanını içer.

"Hadi yiyelim," diyor Kai, Darcy'nin kolunu okşayarak ve hayranlıkla ona bakarak. "Häschen'imın sonrası için yakıta ihtiyacı var."

Bir çift şehvet dolu gülümsemeyi değiş tokuş ettiler. Konuşma daha da garipleşmeden, ev sahibesine bizi oturtmasını işaret ediyorum.

Bir saat sonra yemek bitmiş, Kai ve Darcy masanın altında birbirlerini okşamaya başlamış, Tabby ve Angeline de hızlı birer arkadaş olmuşlardır.

"Hello Kitty'yi sevmiyorsun!" dedi Tabby. Connor ve ben birbirimize eğlenen bakışlar atarak dinlerken, son yirmi dakikadır Angeline'i soru yağmuruna tutuyordu.

Angeline başını sallar, tatlısından bir kaşık daha yutar. Peçetesiyle dudaklarını nazikçe sıvazlıyor. "Muhtemelen bunun aptalca olduğunu düşündüğünü biliyorum ama tüm gençlik yıllarım boyunca ona takıntılıydım. Her yere taşıdığım bir sırt çantam vardı. Pembeydi, üzerinde küçük kelebekler ve çiçekler vardı."

"Kitty de işlemeli bir kimono giyiyordu," diye araya giriyor Tabby alçak ve heyecanlı bir sesle. "Aynısından bende de vardı."

Angeline göz kırpmıyor. "Hello Kitty'yi sever misin?"

Tabby iki yumruğunu masaya vurur ve "Onu çok seviyorum!" diye bağırır.

Birbirlerine ışınlanırlar.

"Siz ikiniz bir oda tutmak ister misiniz?" dedim.

Tabby diyor ki, "Nefret etme Ryan. Kitty'nin değeri yılda yedi milyar dolar. Sen yılda ne kadar kazanıyorsun?"

Connor, "Yeterli değil. Zam zamanı geldi." Şimdi dikkatimi çekti. "Öyle mi? Bu yeni bir haber."

Gülümsüyor ve kolunu Tabby'nin sandalyesinin arkasına atıyor. "Az önce Karpov'dan bir ikramiye aldım. Büyük bir ikramiye. Ve bu senin sayende, kardeşim. Sen olmasaydın o iş asla bu kadar iyi gitmezdi. Sanırım adam seni vasiyetine falan yazdırmak istiyor. Kızının hayatını nasıl kurtardığını anlata anlata bitiremedi."

Kıkırdıyorum. "Bir Rus oligarkın iyiliğine ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin. Onun minnettarlığı bir gün işinize yarayabilir."

Yanımda, Angeline hareketsiz kaldı. Bakışları Connor'dan bana kaydı. "İkiniz birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Evet. Bu koca maymun beni kolordudan alır almaz kendi güvenlik şirketine aldı. Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

"Hayır, konuşmadık. Birbirinizi ordudan tanıdığınızı söylediniz ve sonra hepimiz düğün hakkında konuşmaya başladık."

Bir dakika düşündüm. "Ah, evet." Omuz silkiyorum. "Her neyse, birlikte çalışıyoruz. Tabby de yardım ediyor."

Angeline yüzünde yeni bir ifadeyle Tabby'ye döner, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi temkinli bir ifadeyle. "Öyle mi?"

Tabby, Connor'ın koluna yaslanıp ona gülümsüyor. "Teknik olarak hükümet için çalışıyorum ama bu ahmakların zaman zaman biraz yardıma ihtiyacı oluyor."

Angeline sıkıca, "Yardım mı?" diyor.

Tabby tekrar Angeline'e bakar ve birisi ne iş yaptığını sorduğunda her zaman söylediği şeyi söyler, aynı düz, daha fazla soru sormadan. "Bilgisayar işindeyim."

Sanki Angeline'in yüzüne bir duvar iniyor. Gülümsemesi kaybolur. Gözlerindeki ışık söner. Sessizce "Sen bir hacker'sın." dedi.

Bu beni neredeyse yerimden sıçratacaktı. Bunu nasıl bir araya getirdi? Connor ve ben birbirimize sertçe bakıyoruz. Tabby sadece gülümsüyor.

"Ben toplum mühendisi terimini tercih ederim."

Angeline kaşığını dikkatlice tatlı tabağının kenarına koyar. "Ne kadar ilginç. Aslında hackerlar hakkında bir kitap yazmayı düşünüyordum. Hükümetin hangi kolu için çalışıyorsunuz?"

Tabby, Angeline'in aniden değişen havasını fark etmeyecek kadar akıllıdır ama bunu belli etmeyecek kadar da zekidir. Parlak bir sesle, "Sana söyleyebilirdim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım!" diyor. Sonra da gülüyor.

Angeline sağ elindeki küçük titremeyi kucağına kaydırıp yumruk yaparak bastırıyor. "Ya sen, Darcy? Sen de hükümet için mi çalışıyorsun?"

Darcy bir çiftlik hayvanı gibi homurdanıyor. "Kızım, istesem bile Sam Amca için çalışamam. Benim çok fazla

Dolabımda bir sürü iskelet var. Sanki bir mezarlık gibi. Hayır, ben bir yemek blogger'ıyım. Ve ben ve bebeğim, işte" -Kai'nin şakağını şefkatle öpüyor- "ilk yemek kitabımızı yayınladık!"

Angeline'in gülümsemesi sanki biri kafasına silah dayamış ve ölüm pahasına normal davranmasını emrediyormuş gibi görünüyor. "Bu harika. Demek siz de yazarsınız."

Kai kibarca elinin arkasından geçirir. "Ben şefim. Darcy yazıyor. Tüm yeteneğe sahip olan o."

Darcy onun golf şapkasını, giydirip yemeğe getirdiği en sevdiği Chihuahua'ymış gibi okşuyor. "Bebeğim, bu çok tatlı! Ama senin tariflerin olmasaydı yemek kitabı da olmazdı. Yetenek sensin. Ben sadece senin dehanı kağıda döküyorum."

Kai gururla parlıyor. Bu arada ben de Angeline'in bu konuşmaya verdiği tepkinin en ince ayrıntısına kadar başka hiçbir şeye dikkat edemeyecek kadar odaklanmış durumdayım.

Duygularını gizlemekte oldukça iyi, ama ben insanları okumakta daha iyiyim. Ve şu anda en çok yapmak istediği şey kaçmak.

Uzanıp sıkılı yumruğunu sıkıyorum. Anında gevşedi. Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve bana küçük bir gülümseme gönderiyor.

Eğildim ve mırıldandım, "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Bana minnetle bakıyor, sanki etrafı otoyol haydutları tarafından sarılmış ve ben de beyaz atımın üzerinde kılıcımı sallayarak içeri dalmışım gibi.

"Evet çocuklar, bu çok eğlenceliydi," diyorum gruba hitaben. "Sayonara."

Ayağa kalkıyorum, cüzdanımdan bir tomar para çıkarıp masaya atıyorum, Angeline'in elini tutuyorum ve onu ayağa kaldırıyorum.

"Sanırım sabah vedalaşacağız!" Ben arkama bile bakmadan masadan uzaklaşırken Connor arkamızdan sesleniyor. Angeline yanımda, lobiye doğru ilerlerken herkesin kahkaha sesleri hızla kayboluyor.

Asansörün yanına geldiğimizde parmağımı çağrı düğmesine basıyorum. Yanımda, Angeline sessiz ve gergin. Kapılar açılıyor, içeri giriyoruz ve kapılar arkamızdan kapanıyor. Hareket eder etmez dönüp acil durdurma düğmesine basıyorum. Asansör sarsılarak durdu.

Angeline küçük bir şaşkınlık çığlığı atıyor ve denge için tırabzanı tutuyor. Sonra ben ilerlerken kendini duvara yaslıyor. Gözleri büyüyor. Göğüs göğüse, ayak parmağı parmağına geldiğimizde, "Hadi bir oyun oynayalım, Angel. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Yutkunuyor.

"İlk ben gideceğim" diyorum. Ben Gerçeği seçiyorum. Bana istediğin her şeyi sor, ben de dürüstçe cevaplayayım."

Angeline bir an sessizce yüzümü inceliyor. Ne gördüğünü merak ediyorum.

Boğuk bir fısıltıyla, "Sana güvenebilir miyim?" diye soruyor.

"İşte bu ilginç bir soru." Parmak uçlarımı çenesinde gezdiriyorum, elimi saçlarının arasına sokuyorum ve ensesini avuçluyorum. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim. Ama sıra bende olduğu için oyunun kurallarına uyacağım ve sana bir cevap vereceğim." Eğiliyorum ve dudaklarımı usulca onunkilere bastırıyorum. Ağzına karşı, "Duruma göre değişir." diyorum.

Bir alarm çalıyor. Görmezden geliyoruz. "Neye göre değişir?"

"Güveni nasıl tanımladığınız."

Küçük el çantasını bırakıyor ve gömleğimi avuçluyor, kollarını göğsüme dayıyor, beni uzaklaştırırken aynı zamanda yaklaşıyor. "Bu bir cevap değil."

Başımı eğiyorum ve burnumu boynundan aşağıya, köprücük kemiğine doğru kaydırıyorum. Titriyor ama bunu bastırmaya çalışıyor, bu da beni gülümsetiyor. Kollarımı vücuduna doluyor ve yüzümü saçlarına gömüyorum. Ellerim kıcının dolgun, yuvarlak mükemmelliğini buluyor ve sıkıyor.

Boynuna doğru "Sana güvenebilir miyim?" diye sordum.

Bana doğru eğiliyor, beni sert bulduğunda yumuşak bir şekilde inliyor. Ağzımı boynundaki nabzın üzerine açtığımda, bir sonraki iniltisi o lanet zil tarafından neredeyse boğuluyor.

Başımı kaldırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Sana güvenebilir miyim, Angeline?"

"Tabii ki yapabilirsin," diyor bana ciddiyetle bakarak.

Başımı arkaya atıyorum ve gülüyorum. "Kahretsin, yalan söyleme şekline bayılıyorum!"

Sonra ikimiz de nefes nefese kalana ve zil sesi duymazdan gelinemeyecek kadar yüksek olana kadar onu öpüyorum. Kendi katımın düğmesine basıyorum ve gülümseyerek Angeline'e dönüyorum.

"Tamam, tatlım. Doğruluk'ta pek başarılı olamayacağımız belli olduğuna göre, Cesaret'e geçelim."

Bakışlarım elbisesinin yakasına düşüyor.

T Ryan'ın gözlerindeki bakış vahşice. Sırada ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Frene basma zamanı.

Bir elimi göğsüne koyuyorum, dirseğimi kilitliyorum ve ona bir bakış atıyorum. "Dare'e geçmeyelim. Sadece bir içki içelim kovboy ve bu rodeoyu yavaşlatalım."

Elimin altında, kalbi göğüs kafesinin içinde balyozla vuran biri varmış gibi güm güm atıyor. Benimki de aynı şeyi yapıyor. Sadece beni hiç kimsenin yapamayacağı kadar tahrik ettiği için değil, aynı zamanda huzursuz olduğum için.

Bu adam yalanın kokusunu bir köpeğin farenin kokusunu aldığı gibi alabilir. Ya bundan daha kötüsü? Çok daha kötüsü mü?

Yalan söylediğimi biliyor ama umurunda değil.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Ne planladığını bilmiyorum. Tek bildiğim çok uzaklarda, dalgalı bir suda olduğum, tehlikeli bir akıntı olduğu ve ağzı keskin, aç dişlerle dolu bir şeyin bana doğru yaklaştığı.

Ryan elimi göğsümden çekip öpüyor. Bana göz kamaştırıcı bir yarışma programı sunucusu gülümsemesi gönderiyor. "Elbette, sevgilim. Yavaş gidebilirim. İstedığın kadar yavaş gidebilirim."

Gülümsemesi pisleşiyor. Beklenmedik bir şekilde gülüyorum. "Kirli bir zihnin var."

Kıkırdayarak, asansörün yükselişini başlatmak için düğmeye basar. "Angel, hiçbir fikrin yok."

Ama ben biliyorum ve bu ilgimi çekiyor. Sadece sorunun bir parçası daha.

Odasına vardığımızda, çeşitli mobilyaların arkasına ve banyo da dahil olmak üzere tüm kapılara gizlenmiş bir dizi elektronik ve mekanik güvenlik cihazını etkisiz hale getirmek ve kilidini açmak için birkaç dakika harcamasını hayranlıkla izliyorum. Paranoyası, içkisine ilaç katmayı planlayan kadın için bile aşırıya kaçmış gibi görünüyor.

Eğlenerek sordum, "Misafir bekliyor muydun? Benden başka yani."

Gözlerinde bir parıltıyla bana döndü. "Tecrübelerime göre tedbirli olmak üzmekten iyidir. Yapışkan parmaklı birinin kapınızdan ne zaman içeri gireceğini asla bilemezsiniz."

Kalbim durdu. Acı veren bir vuruşla yeniden başlıyor, sonra ben nefes alırken düzensiz bir şekilde çırpınıyor.

Bunu halletmenin en iyi yolunun önden saldırmak olduğuna karar verdim. Nasıl olsa saçmaladığımı anlayacaktır. Gözlerinin içine bakarak, "Buraya senden çalmaya gelmedim." dedim.

Gülümsemesi yavaşça geliyor. Kollarını iki yana açmış, rahat hareketlerle bana doğru geliyor. Önümde durdu ve mırıldandı, "Biliyorum. Sadece ne için burada olduğunu anlayamadım."

Odasından mı, bu otelden mi yoksa bu adadan mı bahsettiğini anlayamıyorum. Muhtemelen üçünden de. Şimdi bana söylediği her şey anlam yüklü gibi. Hepsi imalar ve alt tonlar. İma onun göbek adı.

Tiberius'tan daha iyi.

Yanağıma dokunuyor. "Neden öyle gülümsüyorsun, Angel?"

"Senden hoşlanıp hoşlanmadığıma karar vermeye çalışıyorum."

"Oh, biliyorsun. Sadece istemiyorsun. Asıl soru neden?"

Birdenbire yoruldum ve biraz da depresyona girdim. Kartal gözlü sezgileriyle beni yıprattı. Bu kadar anlayışlı bir adamla hiç tanışmamıştım. Bu çok yorucu.

"Bir iyilik isteyebilir miyim Ryan?" Bakışlarını tutarak sessizce soruyorum. Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor. "Evet."

"Sadece bu gece için, ikimizin de başına hiç kötü bir şey gelmemiş gibi davranabilir miyiz? Hâlâ dünyanın iyi insanlarla dolu, iyi bir yer olduğuna inanıyor muyuz? Tüm yarınlarımızın bugün kadar güzel olabileceğine?"

Sessizce yüzümü inceliyor. Elini kaldırıyor ve yanağımı okşuyor. Konuştuğunda sesi duygularla boğuklaşıyor. "Seni görmeme izin verdiğinde, gerçek seni, bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Eğer bana bundan daha fazlasını verirsen, istediğin her şeyi yaparım."

Birbirimize bakıyoruz. Nabzım kırbaçlanmış bir at gibi dörtnala koşuyor. Sonunda, ne halt edeceğime karar verdim. Onu bir daha asla görmeyeceğim. Khalid'in her gece yarım düzine kokteylden sonra saat gibi yaptığı gibi bayılmasına kadar iki saatim var. Her şey olmadığı gibi davranırken bir yabancıyla gerçek ben olarak geçirebilirim.

Başımı salladım. "Tamam. Bu benim için yeterince berbat bir durum. Ama seni uyarıyorum, uzun zamandır gerçek ben olmadım, kim olduğumu hatırlamam bir dakika sürebilir. Ve bir şartım var, ama pazarlığa açık değil."

Ryan, tüm o çatırdayan enerjisiyle canlı bir tel de olabilir. "Hangisi?" diyor.

"İş hakkında konuşmayız. Benimki ya da seninki." Anında cevap veriyor. "Anlaştık."

O kadar rahatladım ki histerik kahkahalar atarak yere yığılmak istiyorum. "Güzel. Ben bu topukluları çıkarırken bana bir içki koy. Beni öldürüyorlar. Bir femme fatale olmak ayaklar için cehennemdir."

Göz kırpıyor. Sonra da gülüyor. Kendi iyiliğim için çok fazla hoşuma giden bir ses.

Sırıtarak, "Minibarım dolu, Angel. Zehrini söyle."

"Borbon."

Kaşları kalktı. Onaylarcasına başını sallıyor. "Amerika'nın bir numaralı ruhu. Paris'ten gelen bir kız için ilginç bir seçim." Göz kırıyor ve beni bir kez daha hayretler içinde bırakarak odanın diğeri ucundaki ıslak bara doğru ilerliyor.

Paris'ten olmadığını biliyor.

Nereden biliyor? Kim

bu adam?

"Şimdi etrafı kolaçan edeceğim." dedim.

"Keyfine bak, tatlım. Senden saklayacak bir şeyim yok." Dönmedi bile, sadece bize içki doldurmaya devam etti.

Bıkkınlık, heyecan ve işi tamamen bırakıp olabildiğince hızlı bir şekilde kaçma dürtüsü arasında gidip gelirken, topuklarımı tekmeliyorum, çantamı TV konsolunun üzerine koyuyorum ve etrafıma bakıyorum.

Odası geniş, bir duvarı eksik ve tesisteki tüm odalar gibi deniz manzarasına açık. Bir dağın yamacına inşa edilmiş olan tesis, hem lüks hem de mahremiyet isteyen zengin ve ünlülerin oyun alanı. Binlerce iplik numarasına sahip Mısır pamuğundan çarşaflardan balkonlardaki devasa havuzlara ve tüm kamusal alanlarda kamera kullanımının yasaklanmasına kadar dekor ve mimariyle ilgili her şey bu iki ihtiyacı da destekliyor.

Oturma odasına doğru yürüyorum ve manzaraya bakıyorum. Uzakta, okyanus yamalı ay ışığı altında parılıyor. Şişman gri gök gürültüsü bulutları tepelerden aşağı süzülüyor. Nemli bir esinti saçlarımı karıştırıyor.

Ryan sessizce yanımda belirliyor ve bana içkimi uzatıyor. "Bu gece fırtına kopacak." Bana yan yan bakıyor. Gülümsemiyor.

Borbonu yudum yudum içiyorum. Boğazımda acı bir yol açıyor. Sakin ol, Mari. Sakin ol.

Odayı incelemeye başladım.

İlk durağım şifonyer. Bir çekmeceyi açıp içine bakıyorum. İç çamaşırı. Beyaz pamuklu külotlar, askeri bir hassasiyetle katlanmış. Onlara dokunma dürtüsüne direniyorum ve çekmeceyi kapatıyorum. Bir sonraki çekmecedeki tişörtler var, hepsi düz siyah, hepsi birbirinin tıpatıp aynısı. Bunların içinde harika görünüyor olmalı, dövmeleli pazuları kolların altından kabarıyor, rengi altın tenini ve saçlarını ortaya çıkarıyor...

Bu şovu kim yönetiyor, Mari? Sen mi, yumurtalıkların mı? Gözlerimi kapatıyorum, içkimden bir yudum daha alıyorum ve o çekmeceyi de kapatıyorum.

Ryan kanepeye uzanıyor. Şifonyerin diğer çekmecelerini açıp kapatmamı alaycı bir ilgiyle izliyor. "Eğer silahımı arıyorsan, Angel, onu takıyorum," diyor.

Ona gülümsüyorum. "Çekişsiz, ince 38'lik sol ayak bileğine bağlı. Biliyorum."

Bana attığı lazer ışını bakışı daha küçük bir kadını ikiye bölerdi, ama ben sadece daha geniş gülümsüyorum, eğleniyorum ve tik gardıroba doğru yürüyorum. Kapıyı açıyorum.

Bir sıra beyaz elbise gömleği, tıpkı onun giydiği gibi lekesiz ve gıcır gıcır. Gömleklerin yanında yine kendi giydiği gibi koyu renk bir kot pantolon asılı. Yerde üç çift ayakkabı var, siyah deri Ferragamo'lar, tıpkı onun giydikleri gibi ve tek bir çift parmak arası terlik. Dönüp ona bakıyorum.

"Giyim konusunda çok özel bir zevkiniz var." "Ve kadınlar."

Bir içki alıyor, bardağın kenarından beni izliyor. Bir kolunu kanepenin arkasına gelişigüzel uzatmış. Bacaklarını genişçe açmış. Orada otururken çok yer kaplıyor. Bütün odayı dolduruyor. Daha önce hiç bu kadar duruşu olan bir adamla tanışmamıştım.

Kolye, Mari. Gözler ödülde.

Ryan "a sırtımı dönüp banyoya giriyorum ve bardağımdaki burbondan kalanları düğünceli bir Gekilde çeviriyorum.

Tıraş bıçağı, tarak, tıraş kremi, diş fırçası ve bir tüp diş macunu mermer banyo tezgâhının üzerinde düz bir sıra halinde dizili. Akşam yemeğinden önce duş aldığını ve tıraş olduğunu bilmeme rağmen, görünürde tek bir saç teli ya da su damlası yok. Tüm havlular askılarından mükemmel bir şekilde katlanmış olarak sarkıyor.

"Acayip düzenli birisin," diye yüksek sesle gözlemliyorum.

"Ya da belki hizmetçi gelip yemek sırasında ortalığı toparlamıştır."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Alarmlarından birini çalıştırmadan mı? Hiç sanmıyorum."

Ağzının kenarları yukarı kalkıyor. Tuhaf küçük oyunumuzdan onun da benim kadar keyif aldığını söyleyebilirim.

"İ n c e l e m e n i z i bitirdiniz mi?" diye soruyor, o kadar rahat ki neredeyse sıkılmış gibi.

Sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayara bakıyorum.

"İş yok demiştin," diye hatırlatıyor bana. "Ve bu"-başını dizüstü bilgisayara doğru eğiyor-"hepsi iş."

O bayılır bayılmaz neyi ateşleyeceğimi çok iyi biliyorum. Onun hakkında daha fazla şey öğrenme dürtüsü, çocukken sahip olduğum tırnak yeme alışkanlığı gibi geliyor. Dayanılmaz. Saplantılı. Sizin için iyi olmadığını bildiğiniz bir şey, ama onu durdurmak için çaresizsiniz.

Hafifçe, "Haklısın. İş yok. Cüzdanını çıkar."

Kıkırdıyor. "Arka cebimde, Angel. Gizlice bakmak ister misin? Gel ve al."

Tereddüt ediyorum. Bana zarar vereceğine inanmıyorum ama bu yine de tehlikeli. Ona fiziksel olarak yakın olmak tehlikeli. Bana sıcak öpücükleri, büyük, sert elleri ve tenime dokunduğunda bacaklarımın arasında küçük bir kalp atışı gibi atan nabızı düşündürüyor.

Son bir yudum burbonla kendimi güçlendirmek için bir an duruyorum, sonra ona doğru geçip boş bardağı sehpanın üzerine koyuyorum. Ayağa kalkmasını bekliyorum ama bana bakıyor, mavi gözlerinde bir muziplik parlıyor.

Orospu çocuğu.

Eteğimi kaldırıp üzerine oturdum.

Tabii ki istediği de buydu, bana attığı kendini beğenmiş gülümseme de bunu kanıtlıyor.

"Nasılsın tatlım?" diye soruyor. Bir kolunu kanepenin arkasına uzatıyor ama diğer elini çıplak kalçama yerleştiriyor. Ağır ve sıcak ve garip bir şekilde sahiplenici hissettiriyor.

"Sana da merhaba." Arka cebine ulaşabilmek için elimi poposunun altına sokmaya çalışarak uzanıyorum. Bu neredeyse imkânsız. Parmaklarımı kalçasının biraz ötesine geçirebiliyorum ama başka türlü fazla ilerleyemeyecek kadar ağır.

Doğal olarak, ağırlığını ayarlayarak yardımcı olmuyor. Ben mücadele ederken bana gülümsüyor.

"Daha önce hiçbir kadın ilk buluşmada kıcıımı okşamamıştı," diye düşünüyor.

"Okşamıyorum kovboy, araştırıyorum. Bu arada sen de yardımcı olmuyorsun."

"Seni çalışırken izlemek bu kadar eğlenceliyken neden yardım edeyim ki?"

Bakışları göğsüme düşüyor.

Elbisemin yakası düşük ve spagetti askıları var ve sütyen giymediğim için göğüslerim tam olarak gizli değil. Aslında, yüzünün sadece birkaç santim ötesinde, her yerden dışarı fırlıyorlar.

Dudaklarını ıslatıyor.

Bu çok basit bir şey ama yine de son derece baştan çıkarıcı. O dudakların meme uçlarımdan birine yapıştığını ve onu ağızının ıslak sıcaklığına çektiğini hayal ediyorum. Şehvet içime işliyor, jilet gibi keskin.

Bakışları benimkilere kayıyor. Kavurucu bir sıcaklık. "Kalp atışların çok hızlı atıyor, sevgilim."

"Dudakların çok-" diyorum.

Yüzüm erimiş sıcak oluyor.

"Ne olmuş yani?" diye soruyor, kıpırdamadan durarak.

Yutkunuyorum. Aramızdaki sıcaklık bir devre üzerindeki akım gibi, bir döngüde ileri geri dönüyor, her nefeste daha sıcak ve daha parlak hale geliyor. Cevabım en hafif fısıltılarla geliyor. "Şehvetli."

Eli kalçamda sıkılaşıyor ama başka bir tepki vermiyor. Sesi bile rahatsız edici değil. "Bir de benim kirli bir zihne sahip olduğumu söylüyorsun."

"Anormal derecede güzel bir ağzın varsa elimde değil," diyorum söz konusu kişiye bakarak.

"Güzel mi?" diye tekrarlıyor, gücenmiş.

"Sulu ve güzel, bir kızınki gibi." Ses tonumu daha hafif, daha kontrollü hale getirmeyi başarıyorum, ama bana kontrolü hızla çözülüyormuş gibi bakıyor.

Huysuzca, "İşte şimdi kabalaştın," diyor.

Bir parmağımı dudaklarının kıvrımına dokunduruyorum, sonra kıvrımı takip ederek dolgun ve mükemmel yontulmuş ağzının köşesine kadar iniyorum. "Hayır," diyorum, sesim zayıf. "Değilim."

Gözlerimiz kilitlendi. Vücudumda ısı parlıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Ryan fısıldıyor, "Bana bunu senin de hissettiğini söyle. Bana deli olmadığımı ve bunu hissedebildiğini söyle."

Birbirimize bakarken saniyeler sessizlik içinde geçiyor. Ryan'ın yüz ifadesi büyüleyici, sinir bozucu bir bulmacayı çözmeye çalışan bir adamınki gibi.

İçkisini kanepenin arkasına bırakıyor ve iki eliyle saçlarımı okşuyor. Sonra beni daha da yaklaştırıp burnunu saçlarıma gömüyor, derin derin içine çekiyor ve parmaklarıyla saç tellerimi tarıyor. Buna izin veriyorum ve vücudumdaki titremeyi bastırmaya odaklanıyorum. Parmaklarımı omuzlarına gömüyorum ve gözlerim kapalı nefes alıp veriyorum, vücudumdaki her sinir onun dokunuşuna hazır hale geliyor.

Bu hiç profesyonelce değil. Ve tehlikeli. Bunu yapamazsın.

Bunu asla yapmazsın!

"Yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," diye mırıldanıyor Ryan boynuma karşı. "Bunun kontrolü sende. Bana durmamı söyle, duracağım."

Sezgileri doğaüstü. Şu anda ne duymam gerektiğini nereden biliyor? Bir şekilde zihnimi boşaltmalıyım. Reynard'ı düşün. Kolyeyi düşün. Özgür olmaya ne kadar yakın olduğunu düşün.

Sonra hiç düşünemiyorum çünkü Ryan bağımlı yavaşça geriye çekerek boynumu ortaya çıkarıyor. Dudaklarını kulak mememden köprücük kemiğime doğru kaydırıyor ve boğazımın dibinde soluyor.

"Kahretsin, kokuna bayılıyorum."

Sesi arzuyla gırtlaktan geliyor. İnlemenin kaçmasını engellemek için dudağımı ısırıyorum.

Saçlarımı bir ip gibi kullanarak ve kollarının çemberiyle beni yerimde tutarak burnunu göğsümden aşağı indiriyor ve göğüs dekolteme sokuyor. Nefesi tenime karşı sıcak. Ereksiyonu kalçamın arkasına doğru sertleşiyor. Sarsıntılarla savaşımı kaybediyorum ve içimden bir ürperti geçiyor.

O kadar gerginim ki dilinin ucu tenime değdiğinde sarsılıyorum.

Boğazının derinliklerinden erkeksi bir ses çıkarıyor ve kalçalarını esnetiyor. Kotundaki şişkinliğe karşı sallanma içgüdüğüne zar zor direniyorum.

Zar zor.

Gülümsediğini hissediyorum ama kontrol etmek için aşağı bakamıyorum.

Yumuşak öpücükler göğüslerimin kabarıklığına baskı yapıyor. Çok nazik davranıyor. Çok yavaş. Çıldırıncı.

"Nefes nefese kalıyorsun Angel," diyor kollarını etrafımda sıkarak. "Durmamı ister misin?"

"Evet. Hayır. Evet. Siktir."

Gülüştü yumuşak ve karanlık. "Hmm. Bilinçli bir karar verebilmeniz için daha fazla bilgiye ihtiyacınız olduğunu söyleyebilirim."

Elbisemin ince kumaşının arasından sert göğüs ucumu nazikçe ısırıyor.

İnanılmaz bir his. Bir porno yıldızı gibi inliyorum.

Hâlâ mükemmel bir kontrolle, göğsümü sıkabilmek için bir elini saçımdan çekip bırakıyor. Meme ucumu emiyor

kumaşın içinden. Ateş damarlarımda kükrerken çaresizce inliyorum.

Elbisemin yakasını aşağı çekiyor. Ilık hava göğsümü okşuyor. Sonra sert ve güçlü elinin etimi kavradığını hissediyorum, sonra dili ve dudakları, sıcak ve çökmüş, meme ucuma doğru çekiliyor.

Bu duyguya kendimi kaptırıp ağzına doğru eğildim.

Boğazından yine o sesi çıkarıyor ve daha sert emiyor.

Titreyen parmaklarım boynunun arkasına dolanıyor. Saçlarımı serbest bırakıyor ve iki göğsümü de avuçlarının arasına alıyor, kumaşı buruşturarak uzaklaştırıyor, böylece ona karşı çıplak kalıyorum. Nefes alıp verirken göğsüm hızla inip kalkıyor. Sonra göğüslerimin arasında ileri geri gidip geliyor, yalıyor, emiyor, meme uçlarımı ve etrafındaki eti hafifçe ısıtıyor, ta ki bayılacağımdan emin olana kadar.

Kendimi hiç bu kadar cömert hissetmemiştim. Bu kadar tapılmış. Bacaklarımda arasındaki ağrıyı dindirmek için onun kucağında kıvranma arzusu neredeyse karşı konulmaz.

"Konuş benimle Angel," diye mırıldanıyor, başparmaklarını meme uçlarımda sert çıkıntıları üzerinde gezdirerek. "Eğer durmamı istiyorsan, şimdi bunu söylemenin tam zamanı, çünkü bir dahaki sefere seni sırt üstü yatırıp yüzümü bacaklarının arasına sokacağım ve adımı haykırana kadar amını yiyeceğim."

Mierda Santa. Bedenim bunu o kadar çok istiyor ki, içimde bir isyan patlak veriyor. Beynim, rasyonel düşünce imkansız hale gelene kadar çekiç kullanan şehvet hormonlarıyla hırpalanıyor.

"Ben... Ben... Lütfen..."

Sesim bir telefon seks operatörünün boğuk tonu. Hiç tanımıyorum.

"Duyduğum en iyi evet bu," diye mırıldanıyor Ryan. Yıldırım hızında bir hareketle beni kanepede sırt üstü çeviriyor ve açılmış bacaklarımda arasına diz çöküyor.

Elbisem çıplak kalçalarımdan aşağı kayıyor ve belimin etrafında toplanıyor. Ryan bana bakıyor.

elektrik çarpmış.

"Yüce İsa, kadın," diye fısıldıyor. "Çok güzelsin."

Gecenin karanlığında gökyüzünde gök gürlüyor. Esinti artıyor, sehpanın üzerindeki derginin sayfalarını dalgalandırıyor. Ve kalbim ölüyormuş gibi ağrıyor.

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Sanki hayatta kalmak için değer verilmesi ve korunması gereken vahşi, nesli tükenmekte olan bir hayvanmışım gibi. Gözlerindeki saygıdan dolayı bir haçın önünde diz çökmüş bir tövbekar da olabilirdi. Bakışlarındaki coşku dinsel.

Ellerini yavaşça yayılmış kalçalarımın altına kaydırıyor. Belime ulaştığında, daireler çizerek sıkıyor ve şeklimi öğreniyor. Sonra elbiseyi kalçalarımın yukarı doğru iterek karnımı kaburgalarımın kadar ortaya çıkarıyor ve tüm bu süre boyunca yoğun bir konsantrasyonla aşağıya bakıyor.

İşaret parmağını sol kalçamın yanındaki dövmenin etrafında hafifçe gezdiriyor. Sorgulayan bakışları benimkilere yöneliyor.

"Yusufçuklar kısa bir hayat yaşar," diye fısıldıyorum, gözlerindeki coşkudan büyülenmiş bir halde. "Her anı anlamlı kılmak zorunda olduklarını biliyorlar."

Gözleri delici. "Üzerinize konan bir yusufçuğun, ziyarete gelen ölü bir sevdiğiniz olduğunu duymuştum."

Kalbim öyle şiddetli çarpıyor ki, nefes alamıyorum. Başımı başka yöne çeviriyorum ve saklanmak için gözlerimi kapatıyorum.

Ryan ağırlığını dirseklerine vererek kendini üzerime bırakıyor. Kulağıma mırıldanıyor, "Tamam. Ağrıyan yer. Bu gece oraya gitmeyeceğiz."

"Bu gece" deme şekli, gelecekte benden her şeyi almaya niyetli olduğunu anlamamı sağlıyor.

Ama burada bir gelecek yok. Bu, hayatta rastgele ortaya çıkan beklenmedik şeylerden biri. İki yabancı arasındaki kısacık bir kıvılcım, tam da çok kısa olduğu için özel olan bir an.

Böyle şeyler uzun sürmez. Ömür boyu acı içinde birkaç saatlik zevk, umabileceğimizin en iyisidir.

Bana inanılmaz bir hediye sunulduğunu fark ettim.

Buraya bir iş için gelmiş olmam ve başlangıçtaki niyetimin onu sadece oyunumu oynamak için bir piyon olarak kullanmak olması gerçekten önemli değil. Bu çizgiyi daha önce hiç geçmemiş olmam ya da bu geceden sonra bu adamı bir daha asla görmeyecek olmam önemli değil.

Önemli olan bu bağlantının -bu garip ve güzel şeyin- gerçek olması. Ryan bana yaşadığımı hissettiriyor. Beni özel hissettiriyor. Bana görüldüğümü hissettiriyor, ki bu asla gerçekte olmadığım bir şey.

Önümdeki tüm karanlık zamanlarda beni ayakta tutabilecek bir anıya sahip olabilecekken onun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verirsem aptallık etmiş olurum.

Kararımı verdim, birçok açıdan rahatladım. Son direncimi nefesimle gösteriyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve opallerin mavisi ve berrak yaz gökyüzüne benzeyen güzel gözlerine bakıyorum.

"Hayır, bu gece oraya gitmeyeceğiz. Ama başka her yere gidelim Ryan. Gitmemiz gereken her yere gidelim. Hepsini yapalım."

Cevap vermediği uzun, gergin bir an var. Sadece bana bakıyor, yüzümü inceliyor. Sonra dudaklarında tehlikeli bir gülümseme beliriyor.

"İşte buradasın," diyor usulca.

"Ben balkabağına dönüşene kadar sadece birkaç saatin var. Onları iyi değerlendir."

Kıkırdıyor. "Kahretsin, otoriter kadınları severim."

"O zaman şanslısın kovboy." Yüzünü kendime doğru çektim. "Şimdi kapa çeneni."

Onu öptüğümde hala gülümsüyordu.

T İşte öpücükler ve işte öpücükler. Yavaş, derin ve inanılmaz derecede ateşli olan bu film, en iyi Göster. Sadece saniyeler içinde, çaresizce kıvranıyorum.

Tekniğini mükemmelleştirmek için kaç kadınla birlikte olması gerektiğini kısaca merak ediyorum, sonra da umursamadığıma karar veriyorum. Bu gece, onun yetenekli ağzı tamamen benim.

O kadar iyi ki, alt dudağını ısıriyorum ve tırnaklarımı sırtına batırıyorum, daha fazlası için çaresizim.

Açgözlü dudaklarıma karşı usulca gülüyor. "Sakin ol, katil.

Acelen ne?"

"Çok uzun zaman oldu. Ve çok lezzetlisin." Nefes nefese kaldım. Yalvarmaya yakın. Uzun süredir uykuda olan sinir uçları uyanıyor, açlıktan kuduruyor, alacakaranlıktaki vampirler gibi.

"Hemen döneceğim, Angel. Ama hiçbir şeyi aceleye getirmiyoruz." Gözleri karanlık, o kadar karanlık ki neredeyse siyah. Sesi hırıltıya dönüşüyor. "Senin tadını çıkaracağım, santim santim."

Bu sesle ürperiyorum, heyecanlanıyorum ve o bana tekrar gülüyor. Hevesim onu memnun ediyor. Gülümsemesi şeytani. İkimiz de beni tam olarak istediği yere getirdiğini biliyoruz.

Şimdilik.

"Tamam. Ama acele et." dedim.

Parmağını dudaklarımın üzerine koyuyor ve talebimi görmezden gelmeye devam ediyor.

Kulak mememin hemen altındaki hassas noktadan başlıyor, dudaklarıyla inceliyor, dilinin ucuyla derimi nazikçe okşuyor. Sonra ağzını yavaşça boynuma doğru kaydırıyor, her yarım santimde bir yumuşak öpücükler konduruyor, dudakları üzerimde çalışırken başımı ellerinin arasına alıyor.

Gözlerim kapanıyor. Burası cennet. Bunu hatırlamalıyım. Bu anıyı zihnime kazımalıyım ki daha sonra çıkarıp hayranlıkla izleyebileyim.

Küçük bir çaresizlik sesi çıkarıyorum. Beni sessizce susturuyor. Elleri omuzlarıma doğru kayıyor. Parmakları elbisemin askılarıyla oynuyor.

Bir an için yanağını göğsüme yaslıyor ve kalbimin sesini dinliyor. Korkunç derecede samimi. Kalp atışlarımla silah sesi gibi geldiğini biliyorum. Yanaklarım yanıyor, yüzümü mindere çeviriyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum.

"Saklanmak yok," diye fısıldar, başını kaldırarak. "Artık benden saklanmak yok, Angel. Bunun için artık çok geç."

Gözlerimi açmıyorum ya da onu duyduğumu belli etmiyorum. Eli boğazıma dolanıp hafifçe sıkıldığında göz kapaklarım aralanıyor. Tüm vücudum gerildi.

Anında boğazımı sıkmayı bıraktı. Gözleri benimkileri arıyor.

"Beni tutmayın," diyorum sesim titreyerek. "Buna dayanamam."

Kaşlarının arasında bir çatık beliriyor. Beni sessizce süzdükten sonra nazikçe, "Anlattığın için teşekkür ederim. Durmak ister misin?"

Kalbime bir acı saplanıyor.

Tutkuyla başa çıkabilirim. Beklenmedik olsa da, hoş karşılanıyor. Yine de bu kibarlık, duygusal durumuma gösterilen bu şefkatli ilgi... Bu da ne böyle? Bir erkekten böyle bir şey görmeye alışık değilim. Bununla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Korkunç bir şey.

Sonunda, "Hayır. Sadece beni tutma." dedim.

Göğsümün her yerinde, kalbimin çılgınca attığı yerin hemen üzerinde bir dizi en tatlı öpücükle ödüllendiriliyorum. Sesi hem yumuşak hem de sert olan Ryan, "Hoşuna gitmeyen bir şey olursa bana söyle, tatlım. Tek istediğim seni iyi hissettirmek."

Rüya görüyorum. Bu gerçek olamaz. Belli ki bir yerde kötü bir şekilde düştüm ve tıbbi olarak indüklenmiş bir komada bir hastane yatağında yatıyorum.

Bu adam bir paralı asker. Hükümeti tarafından avlanmak, sakatlamak ve öldürmek üzere eğitilmiş. Öyle bir paranoyası var ki tatilde bile gizli bir silah taşıyor ve otel odasını Bond filmlerinden fırlamış gibi casus teçhizatıyla donatıyor. Belli ki pek çok konuda dürüst olmadığımı biliyor ama yine de bana pahalı bir porselenin kırılğan bir parçasıymışım gibi davranıyor. Bir hazine gibi.

Bir hediyeye gibi.

Nabzımı kontrol altına almak için umutsuzca, düzensiz bir şekilde nefes veriyorum. Ryan tenime karşı boğuk bir destek sesi çıkarıyor. Mücadele ettiğimi biliyor. Böyle devam ederse, yarılıp açılacağım.

Göğsüme, omuzlarıma ve boynuma öpücük üstüne öpücük konduruyor. Saçları yanağımı gıdıklıyor. Üstümde ağır ve sıcak, ama hissettirdiklerini seviyorum. Kokusunu seviyorum, temiz erkek ve yumuşak misk kokusunu. Tadını ve beni tatmasını seviyorum.

Onun her şeyini seviyorum.

Mierde! Neyim var benim böyle?

"Gözlerini aç," diye emrediyor.

Ona bakıyorum. O da bana delici bir yoğunlukla bakıyor, sanki dünyada bizden başka hiçbir şey yokmuş gibi. Her hecesini heceleyerek, "Bana güvenebilirsin. Sana söz veriyorum."

Söz aramızda asılı duruyor, yanan bir dinamit lokumu kadar tehlikeli.

Geri almasını istiyorum. Sözler patlayıcılardan bile daha tehlikelidir.

"Böyle bir şey olmayacak." diyorum.

Ama onun hakkında çok önemli bir şeyi unutmuşum. Zorluklar -ne kadar zor olursa o kadar iyi- tam da onu harekete geçiren şey.

"Belki bu gece olmaz." diyor. Sonra gülümsüyor. Bu da bir söz taşıyor.

Ben hırlayıp onu itemedi yüzünü göğüs dekolteme gömüyor ve meme uçlarımdan birini dişleriyle ısırıyor.

"Ow!" Omzuna bir tokat attım.

Kıkırdarak, acıyan meme ucunu diliyle okşuyor, kirpiklerinin altından bana bakıyor, sanki onu durdurmam için bana meydan okuyor. Diğer meme ucumu çimdikleyip beni nefessiz bırakana kadar bunu düşünüyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor, dikkatle yüzümü izliyor. "Peki ya bu?"

Aynı anda iki meme ucumu da sıkıca çimdikliyor. Bacaklarımda arasında sıcak bir zevk nabızı atıyor. Dudaklarımdan istemsiz bir inilti kopuyor. Bunu kahkahasının karanlık, tatmin edici sesi takip ediyor.

"Daha az diş, daha çok dil ve parmak," diyor. "Anladım."

"Ryan-"

"Sus."

Ona ters ters bakıyorum. Göğüslerime o kadar odaklanmıştı ki, alaycı bakışımı takdir edemedi. Aniden dizlerinin üzerine çöküp gömleğini yırttığında benim de dikkatim dağılıyor.

Vücudu heykel gibi. Kasları her hareketinde dalgalanıyor ve esniyor. Sanırım odadaki sıcaklık 20 derece arttı.

Kendini açılmış kalçalarımda beşiğine geri indiriyor. Ellerim otomatik olarak onu pençelemeye başlıyor, pis bir bağımlıyım. O kadar sert ki. Her yeri. Açıklanamayacak kadar yumuşak olan teni hariç. Kadife kaplı çelik bir sütun tarafından kucaklanmak gibi.

O kadar hızlı bir Ninja hareketiyle bacaklarımda arasına giriyor ki her şey bulanıklaşıyor. Sonra tekrar ağır çekime geçiyor.

Tam orama sokuluyor, duyulabilir bir iç çekişle beni içine çekiyor.

"Bunlar iç çamaşırı bile sayılmaz." Küçük tangamı çekiştiriyor. Temelde birkaç iplikle bir arada tutulan iki inçlik bir kumaş parçası.

Nefes alıyorum, "Külot çizgisi yok." Kıkırdıyor.

"Tanrı korusun."

Bir sonraki ses, dilini külotumun altına kaydırıp tembelce klitorisimi yalarken keskin nefes alışım. "Oh!" Nefesim kesildi, kanepeye doğru eğildim.

"Güzel," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Bir çekiş, yırtılan kumaşın yırtılması ve külotum atılıyor, omzunun üzerinden yere küçük, parçalanmış bir yığın halinde düşmek üzere fırlatılıyor.

Dizlerimi omuzlarına atıyor, iki eliyle kıcımlı kavırıyor ve klitorisimi ağzının ıslak sıcaklığına emiyor. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve inliyorum. Yüksek sesle. Yüzüne karşı sallanırken. Bilincimi korumaya çalışıyorum.

İlk yağmur damlaları balkon kiremitlerine çarpıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Oh Tanrım. Bu çok iyi. Bu çok-oh-"

Dilinin ritmini bozmadan bir parmağını içime kaydırıyor. Diğer eliyle yukarı uzanıyor ve başparmağıyla sert meme ucumu okşuyor. İçimden kendime ait olduğunu bilmediğim sesler çıkıyor. İnsan sesi bile değiller.

Sertleşip boğazımın arkasından kısık bir inilti çıkardığımda, "Sakın beni tutmaya kalkma!" diye uyarıyor.

Sözcükler çaresiz, nefes nefese bir telaşla ağzımdan döküldü. "Çok yakınım. Çok hızlı. Çok uzun zaman oldu, ben çoktan-oh Tanrım-"

Ağzımdan üç kelime çıkmadan beni dinlemeyi bırakıyor. Sadece muhteşem işkencesine geri dönüyor, ancak şimdi her iki göğsümü de elleriyle sıkıyor, dilini bacaklarımın arasında döndürürken meme uçlarımı sıkıştırıyor ve çimdikliyor. Kalçalarım onun diliyle birlikte sallanıyor.

Göğsümden ter fışkırıyor. Kalbim ritmini kaybediyor. İnliyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, tüm dünya bacaklarımın arasında olanlara daralıyor.

"Benim için gel, Angel. Buna ihtiyacın olduğunu biliyorsun." Sesi ikna edici, hınzırca yumuşak.

Keşke bana Angel demeyi bıraksa.

Gecenin bir yerinde bir horoz ötmeye başlıyor. Adanın her yerinde varlar, aptal, vahşi horozlar, şafakta olduğu gibi gece yarısı da ötüyorlar. Yağan yağmurun ve belli belirsiz bir horoz ötüşünün sesiyle bir yabancıнын ağzına girip onun adını haykırıyorum.

Ben kıvranırken Ryan içime doğru inliyor. Kendimi burada bulmanın verdiği derin şokun yanı sıra, bu ses içimi titretiyor. Sonra düşünce sona eriyor ve her şey duyuma indirgeniyor.

Çenesinin kaba sıyrıkları uyluklarımın hassas etinde. Nasırlı parmakları göğsümde. Kanepenin derisi, omuzlarıma karşı serin ve pürüzsüz. Havadaki baş döndürücü çiçek ve seks kokusu.

Ağzı, bana sahip oluyor. Beni yönlendiriyor. Teslim olmaya zorluyor.

Parmaklarım saçlarında dolaşılıyor. Kafa derisini kaşıyorum ama kendimi durduramıyorum. Kendimi tutmayı çoktan aştım. Delicesine yüksek bir uçurumdan atladım ve yok oluşa doğru düşüyorum.

"İşte bu," diye fısıldıyor Ryan sertçe. "Ver onu bana."

Öyle yapıyorum. Titriyorum, çırpınıyorum ve verecek hiçbir şeyim kalmayana ve jöle gibi uzuvlar ve rastgele seğirmelerden oluşan bir kütleye dönüşene, nefes nefese kalana, terleyene ve bir kolumu gözlerimin üzerine atarak zayıf bir şekilde gülene kadar onun zeki diline karşı kendimi sıkıyorum.

Uyluklarımın her birinin iç kısmına şefkatli bir öpücük konduruyorum ve alçak, tatmin edici bir kıkırdama duyuyorum. Ryan'ı görmek için aşağı bakıyorum, korsan gibi sırtıyor, mavi gözleri parlıyor.

"Yatağa giderken soluklanabilirsin." Ayağa kalktı ve beni kaldırdı.

Beni büyük, dört direkli yatağa taşıırken güçlü omuzlarına yapışıyorum. Beni ayağa kaldırıyor, sabitliyor, sonra bir hediye açar gibi elbisemi çıkarıyor. Boğazımı öpüyor, tenimi okşuyor, sadece yumuşak sesler olarak duyduğum kelimeler mırıldanıyor, akşam havası kadar yumuşak.

"Ryan," diye fısıldıyorum, titreyerek. Bacaklarım öyle titriyor ki, düĞeceğimi sanıyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Biliyorum. Ben de biliyorum."

Öpücüğü bir sahiplik işareti gibidir. Sağlam ve kalıcı bir mühür.

Bu delilik.

Yükselen paniğimi hissediyor. "Sadece birkaç saat, sonra kaçmana izin vereceğim." Sesi kararıyor. "Bir süreliğine."

Ellerini omuzlarıma koyarak beni yatağa indiriyor ve düz bir şekilde yatırıyor. Bana bakarak duruyor, bakışlarının altında açıkta ve savunmasızım. Yüz ifadesi mükemmel bir konsantrasyon ve tam bir kontrol ifadesi. Avucunun içini yavaşça kot pantolonundaki şişkinliğe sürtüyor.

Dudaklarımı yaladığımda gözleri parlıyor. "Bana ne istediğini söyle," diyor. "Seni."

Gülümsemesi geri dönüyor, ama artık tehlikeyle iç içe. Yavaşça, "Beni yakalayacaksın." diyor.

Beklenti ve korkuyla eşit oranda ürperiyorum. Hoşuna gitse de gitmese de söylenmeyenleri duyuyorum ve bu gece bittikten sonra beni aramaya geleceğinden zerre kadar şüphem yok.

Ben sıradan bir kaçamak niyetinde olabilirdim, ama Ryan tamamen başka bir şey niyetinde.

Beni asla bulamayacak. Kimse bulamaz. Her zaman yaptığım gibi ortadan kaybolacağım.

Bu sözlerle kendimi rahatlatırken bile, onlardan şüphe ediyorum. Bu adamda beni dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğine inandıran bir şeyler var.

"Seni kafandan çıkarmam lazım," diyor Ryan, beni izleyerek.

Şu lanet gözler. Her şeyi görüyorlar.

Aniden doğruluyorum, yatağın kenarına doğru kayıyorum ve fermuarının üst düğmesini parmaklarımın arasına alıyorum. Ona bakarak, "Sana daha kaç kere çeneni kapamanı söylemem gerekiyor?" diyorum.

Gölüşü boşuk ama fermuarını açıp ereksiyonunu yuttuğumda bir iniltiye dönüşüyor.

Ağızımda büyük ve sert, dilime karşı nabız gibi atan bir sıcaklık. Boğazımı açıyorum ve onu dibine kadar alıyorum, kırık nefes alışının sesiyle heyecanlanıyorum. Ellerini başımın iki yanına yerleştiriyor ve titriyorlar.

Adrenalin içimde dalgalanıyor.

Onun çözülmesini istiyorum. Az önce hissettiklerimi hissetmesini istiyorum, o ani, sarsıcı denge kaybı, başka birinin vücudunuzu ele geçirdiğini bilmek. Başka birinin - tamamen yabancı- komuta ettiğini bilmek. Onu kendini beğenmiş kaidesinden indirmek ve ayaklarımın dibinde inlerken bırakmak istiyorum.

O güzel suratına bir yumruk atmak istiyorum. O kim oluyor da beni kontrol ediyor?

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, sırtüstü yatıyorum ve Ryan üstümde, dirseklerini başımın iki yanına dayamış.

"Eğer kızgınsan bunu yapmayacağız," diyor zor nefes alarak.

Şimdi onu öldürmek istiyorum. "Kızgın değilim!"

"Bana bir daha yalan söylersen seni dizlerimin üzerine yatırırım, kadın." diye kükrer.

Onu itmeye çalışıyorum ama çok ağır. Ayrıca kolları ve bacaklarıyla kendini destekliyor. Onu kucaklamak imkansız. Dişlerimi sıkıyorum, hayal kırıklığıyla kaynıyorum. Dudaklarını kulağımın yanına koyuyor.

"Normalde seni şu anda bağlar ve bana sorunun ne olduğunu söylemeye zorlardım, ama kısıtlanmaktan hoşlanmadığın için yetişkinler gibi konuşmamız gerekecek."

Hayatımda kaç kez cinayet işlemek istediğimi çok net bir şekilde hatırlayabiliyorum. Bu kaçınıcı

Üç. Onu boğmak istiyorum. Kalın, bronzlaşmış boynunu sıkmak ve içindeki hayatı boğmak istiyorum, sonra belki onu ateşe vermek ve yanarken zafer dansı yapmak istiyorum.

Kendimi kaybediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve ciğerlerime hava çekiyorum.

Ryan başımı tutuyor. Kalp atışları göğsümde gümbür gümbür atıyor. Ağzımdan ıslanmış ve taş gibi sertleşmiş siki bacaklarımın arasına giriyor. Kulağıma, "Bir kez olsun bana karşı dürüst ol!" diyor.

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. Birdenbire gözyaşlarımla savaşıyor, bu saçma duygulardan utanıyor, bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyorum.

"Beni güçsüz hissettiriyorsun," diye geveledim, sonra kendi aptallığıma inledim.

Gerginliğin bir tonu vücudunu terk eder. Sesi yumuşar. "Kontrolün sende olduğunu unutup duruyorsun Angel. Bu sen istediğin için oluyor. Benim hakkımda, aramızdaki bu şey hakkında bir şeyler hissediyor olman, şu anda burada, altımda çırılçıplak yatıyor olduğun gerçeğini değiştirmez. Buna güven. Her zaman yaptığından ne kadar farklı olursa olsun, burada tesadüfen bulunacak türden bir kadın değilsin."

Göğsüm hızlı patlamalarla yükselip alçalıyor. "Ne tür bir kadın olduğumu nereden biliyorsun?"

Gözlerimin içine bakarak kasıtlı bir şekilde, "Çünkü seni görüyorum. Ve seni gerçekten korkutan şeyin bu olduğunu biliyorum. Hiç kimse gerçek seni göremez, ama ben görüyorum."

Bıçağı kalbine saplar, onu kesip açar.

Tanrım, gerçek korkunç. Ve bu korkunç yakınlık daha da kötü. Bence muhtemelen dünyadaki en kötü şey.

Döndürmeye çalıştığımda Ryan başımı sabit tutuyor. Sabrının sonunda, "Ya bu saklanma saçmalığını bırakır ve cesur olursun ya da kışına tekme basar odamdan atarım! Ne olacak?"

Bakışları kavurucu. Ben de ona bakıyorum, ondan hoşlandığımı için kendimden nefret ediyorum, onu bu odaya koyan tanrılara lanet okuyorum. Başka biri olsaydı

Plan. Başka biri olsaydı, şu anda sakinleştiricinin neden olduğu huzurlu bir uykunun derinliklerinde olurdu. Bunun yerine kader beni bu adamın, güzel kahkahaları, bağımlılık yaratan öpücükleri ve ruhumun derinliklerini gören gözleriyle eğitimi bir katilin yoluna çıkarmaya karar verdi.

Sonunda, küçük bir sesle "Cesur olacağım" dedim.

Başka seçeneğim yok gibi. Beni kovarsa, Prens Halid'in süitine çıkan balkona tırmanamayacağım ve kolyeyi çalamayacağım ve başarısızlığın sonuçları kendime düşünme izni verdiğim bir şey değil.

Burada, bu yatakta acı çekmek, hizmet ettiğim efendilerin elinden acı çekmekten iyidir.

Burun delikleri alevleniyor, Ryan yavaGça nefes alıyor. Bakışları yüzümde geziniyor. "Ciddiyim," diye uyarıyor.

Yutkunuyorum, cesaretimi topluyorum, sonra kollarımı onun sırtına doluyorum. "Biliyorum." Sesim acınası, titrek bir şey. Gözümün kenarından bir damla yaş süzüldüğünde, onu silmeye çalışmıyorum. Sadece orada uzanıp kendimden nefret ediyorum.

"Kahretsin, Angel," diye nefes alıyor. Sersemlemiş, mutlu bir inançsızlık içinde, sanki biri ona piyango kazandığını söylemiş gibi bakıyor. Bir gözyaşı yüzünden.

Bu kişiyi anlamıyorum. At.

Hepsi.

Beni o kadar nazik öpüyor ki, odadaki her mobilyayı kırmak istiyorum. "Kes şunu," diye yalvarıyorum. "Bu kadar... tatlı olmayı bırak. Dayanamıyorum! Beni başka birini becerdiğin gibi becer!"

"Başka biriyle böyle olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Benim bir yalancı olduğumu bildiğin gibi!"

Bir süre bana bakıyor, mavi gözleri parlıyor. "Yeterince makul," diyor korkutucu bir sakinlikle. "Ama bil diye söylüyorum, tatlı olmamam iz bırakacak."

Rahatlayarak nefes veriyorum. "Tanrı'ya şükür. Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

Bir saniye bile geçmeden Ryan bana tatlı olmamanın ne demek olduğunu taş gibi sert parmaklarını tenime geçirerek gösteriyor.

I Eğer sert istiyorsa, sert olacak ve fikrini değiştirirse Tanrı yardımcısı olsun.

Bir kez serbest bırakıldım mı, beni kimse durduramaz.

Öpücüğüm vahşice. Minnettar bir sesle karşılık veriyor, tırnaklarını sırtıma geçiriyor. Altımda tatlı bir sıcaklık ve saten, öldürücü kıvrımlar ve milyonlarca çelişki ve o kadar kalın duvarlar var ki, bir erkeğin gerçek bir gülümsemeyi ortaya çıkarmak için patlama şarjlarına ihtiyacı var.

Kimsin sen, Angel?

Başını geriye çekip boğazını öpüyorum. Onu ısırıldığında çığlık atıyor, tırnaklarını sırtıma geçiriyor.

Gülümsememi göremediği için mutluyum.

Onu karnının üzerine çeviriyorum, sonra kabaca dizlerinin üzerine sürüklüyorum, güzel çıplak kıcını havaya kaldırıyorum. Sonra onu da ısıriyorum, çünkü onu gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum. Yüzü örtüye gömülü, inliyor.

Kıçına bir tokat atıp "Sessiz ol!" diye bağırdım.

Bana kafamı koparmak istediğini söyleyen o kedi yavrusu hırıltısını çıkarıyor.

Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp bir prezervatif buluyorum ve folyo paketi dişlerimle açıyorum. Saniyeler içinde kılıfına girmiştım. Saçlarından bir avuç tutuyorum ve elimle kalçalarından birini kavrayarak onu sabitliyorum.

Sonra başka bir şey söylemeden ya da herhangi bir uyarıda bulunmadan sert aletimi içine soktum.

Bu sefer çığlık attığında, gırtlaktan geliyor. Sırtı kavislendi. Ellerini yorganın içine sokuyor ve bana sırtını dönüyor.

"Aynen öyle tatlım," diyorum, sesim törpüleniyor. "Sikimin üzerinde kendini becer."

Tereddüt etmeden itaat ediyor, beni daha da derine sokmak için kalçalarını geri itiyor. Taşaklarım onun kaygan amcığına çarpıyor. Elim saçlarında sıklaşıyor.

Kotumu bile çıkarmadım. Ya da ayakkabılarımı. Ya da silahımı. Cennetteyim.

Kıçına bir tokat daha atıyorum, küfrettiğinde kara kara gülüyorum. El izim tenine damgalanmış gibi görünüyor. Dişlerimin küçük girintilerinin yanında, bir sahiplik işareti gibi görünüyor.

Şehvet ve sahiplenme duygusu bedenimi sarıyor. Onu her yerinden işaretlemek istiyorum. Ona kimin sahip olduğunu hatırlamasını, yarın tutkumun acısını hissetmesini, tenindeki morlukları görmesini istiyorum.

Etrafına uzanıyorum ve şişmiş klitorisini çimdikliyorum, iki parmağımın arasında okşuyorum. Adımı sayıklıyor ve ben aklımı kaybediyorum. Vücudunun üzerine eğildim, kolumu beline doladım, diğer elimi yatağa dayadım ve bir hayvan gibi homurdanarak tekrar tekrar içine girdim.

Buna bayılıyor. Biliyorum çünkü bana söylüyor.

"Tanrım evet Ryan çok iyi çok seviyorum lütfen oh Tanrım lütfen-"

Hırlıyorum, "Sana konuşabileceğini kim söyledi, seni kötü kız?

Kim?"

Miyavlıyor ve yüzünü battaniyenin daha derinlerine gömüyor.

Kesik kesik çığlıklarından orgazmın kıyısında olduğunu anladığımda, çekip onu ters çeviriyorum ve ayak bilekleri omuzlarımın üzerinde olacak şekilde sırtüstü yatırıyorum. Ben tekrar içine girene kadar nefesini bile tutamamıştı.

Ben onu acımasızca sikerken, ona tam olarak ihtiyacı olanı verirken sırtını kavislendiriyor ve pazılarımı kavlıyor.

Göğsünde bir ter pırıltısı parlıyor. Göğüsleri her hamlede zıplıyor. Dudakları ayırık, gözleri kapalı ve o kadar güzel ki, kalbime bir hançer gibi saplanıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor düzensiz bir fısıltıyla. Gelmek için izin istediğini biliyorum.

Ama cömert bir ruh halinde değilim. Canavarı serbest bıraktım ve o da hazır olduğunda gelebileceğini söylüyor.

Ben hareketsiz kalıyorum ve o hayal kırıklığı içinde inliyor.

"Bir ses daha çıkarırsan kışın kıpkırmızı olur ve yanarsın."

Alt dudağını ısıyor. Gözleri kayarak açılıyor. İndirdiği göz kapaklarının altından boğazımı kesmek ister gibi bir bakışla bana bakıyor.

Mırıldandım, "Biliyorum. Benden nefret ediyorsun." Aramıza uzanıyorum ve başparmağımı klitorisinin ıslak, şişkin yumrularının üzerinde kaydırıyorum. Nefes nefese kalıyor, bu da beni zaferle gülümsetiyor. "Ama sen benden nefret etmiyorsun Angel. Benden hiç nefret etmiyorsun."

Kalçalarını esnetiyor, sikime karşı hareket etmeye çalışıyor. Onu uyarmak için kalçasına hafifçe vuruyorum. Bana nükleer öfke dolu bir bakış gönderiyor ve ben de başımı geriye atıp gülüyorum.

Sonra üstüne düşüp onu ikiye ayırıyorum. Baldırları omuzlarımda dururken, o kadar derine inene kadar sıcaklığının derinliklerine kayıyorum, nefesi kesiliyor.

Ona bakarak emrediyorum, "Sikimin her santimini al ve ben söyleyene kadar boşalmaya cesaret etme. Senin orgazmın benim orgazmım ve eğer ben söylemeden boşalırsan pişman olursun."

Ağızından çıkan her kelimeye bayılıyor ama yine de dişlerini sıkmak ve yüzünü buruşturmak zorunda kalıyor. Sert olmasını istiyor ama boyun eğmek zorunda bırakılmaya karşı savaşıyor. Bunu istiyor ama sadece kendi şartlarıyla.

Ki bunu tamamen anlıyorum. O bir dişi aslan. Bir aslana ihtiyacı var, ama bu aslanının pençelenmeyeceği ve ısırılmayacağı anlamına gelmiyor.

Hafifçe çekiyorum, içine sokuyorum, tekrar yapıyorum. Ve tekrar.

Ve tekrar, yalvarana kadar.

"Yapmasan iyi edersin!" Kükrüyorum, sikimin etrafında kenetlendiğini hissediyorum. Hayal kırıklığı içinde haykırıyor, yumruklarını omuzlarıma vuruyor. Ben gülüyorum.

Tırnaklarını göğsümde gezdiriyor ve "Bir daha gülersen bu çıkardığın son ses olur, seni kendini beğenmiş orospu çocuğu!" diye bağıırıyor.

Kırılan derimin acısı, göğsümde patlayan coşkuyla kıyaslanamaz bile. Yüzümdeki bok yiyici sırtıştan hoşlanmadığını anlayabiliyorum çünkü bana tokat atıyor.

Sert.

O kadar yüksek sesle gülüyorum ki, muhtemelen alt kattaki lobiden duyabilirler.

Altımdan kurtulmaya çalışıyor, mücadele ediyor ve küfrediyor ama bu da oyunun bir parçası. Ona tüm ağırlığımı verip yüzünü ellerimin arasına aldığım anda hareketsiz kalıyor, nefes nefese kalıyor ve gözlerinde katil bir niyetle bana bakıyor.

"Bacaklarını sırtıma dola," diyorum, nefes nefese, "ve ben seni boşaltırken benden ne kadar nefret ettiğini söyle."

Kalçaları belimi saran bir mendeneye dönüşüyor. Gözleri yanıyor. "Senden nefret ediyorum."

Kalçalarımı esnetiyorum ve kirpikleri titriyor. "İstiyorum." diye fısıldıyor.

Göğüsleri göğsüme çarpıyor. Tenimiz terden kayganlaşıyor. İkimiz de sert nefes alıyoruz ve kalplerimiz birlikte çarpıyor ve aramızdaki elektrik, yere değmeden ve yolundaki her şeyi yok etmeden hemen önce bir kasırganın girdabı gibi çatırdayan, tehlikeli bir kasırgaya dönüşüyor.

Onu öpüyorum, dudaklarını ısııyorum. Kan tadı alıyorum. Serbest kalmak için çaresiz, ağızıma karşı hıçkırıyor. Tutamayacağını biliyorum

artık geri.

"Evet, Angel," diye fısıldıyorum. "Şimdi."

Sırtı eğilir. Boynu kemerli. Parmakları kıcımlı pençeliyor.

Sonra bir inilti ve tüm vücudunu sarsan bir titremeye kendini kaybediyor, ama sikimin etrafında ritmik bir şekilde zonklarken beni de kendisiyle birlikte götürüyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

Kelimeyi tekrar tekrar homurdandığımın farkındayım ama düşüncelerim tutarsız. Omurgamın dibinde beyaz, sıcak bir enerji topu toplanıyor, nabız gibi atıyor, her nefeste daha da ısınıyor ve dengesizleşiyor. Zevk neredeyse dayanılmaz. Bu acının en nefis türü.

Sonra adımı haykırdı ve ben kendimi kaybettim. Omzunu ısırdım ve o kadar sert boşaldım ki oda karardı.

Onun üzerine yığılıyorum, kendimi toparlamak için bir an bekliyorum, sonra pantolonumu, ayakkabılarımı ve bileğime bağlı silahı çıkarıp her şeye yeniden başlıyorum.

Nemli gecede dışarıda yağmur durmadan yağıyor. Cırcır böcekleri şarkı söylüyor. Kurbağalar vıraklıyor. Uzaklarda bir yerde bir köpek havlıyor. Doğanın senfonisini sessizlik içinde dinlerken terimiz tenimizde serinliyor.

Saçlarına doğru mırıldandım, "İyi misin?"

Angeline üstümde yatıyor, bedenimi yastık olarak kullanıyor, başını boynuma gömüyor. Memnuniyetle iç çekiyor, başını sallıyor ve daha da yaklaşıyor.

Son on dakikadır parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, ellerimi teninde gezdiriyor, vücudunun ulaşabildiğim her kıvrımını ve düzlemini ezberliyorum. Lezzetli bir ağırlığı var: sıcak, yumuşak ve kadınsı. Onu sonsuza kadar böyle tutmak istiyorum.

Uykulu bir şekilde, "Bay Mutlu'nun bu kadar harika bir nefret sikişı olacağını kim bilebilirdi?" diyor.

Yüzümü buruşturdum ve tiksintiyle tekrarladım, "Bay Mutlu?"

"Evet. Çünkü sen çok parlak, mükemmel bir altın çocuksun.

Dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi hep gülümsüyorsun."

Beni golden retriever gibi gösteriyor. Eğlenmeli miyim yoksa aşağılanmalı mıyım bilemiyorum. "Affedersin Angel, Bay Mutlu bazı erkeklerin siklerine verdiği isimdir. İkincisi, bu bir nefret sikişı değildi. Bu..."

Az önce yaptığımız cinsel jimnastiği doğru bir şekilde tanımlayabilecek bir şey bulamadan Angeline, "Erkeklerin penisleri için isimleri mi var?" dedi.

"Tabii ki. En değerli vücut parçamızı gizli bırakacağımızı düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri yumuşacık. "Bu Amerikalılara özgü bir şey olmalı," diyor çenemi öperek. "Hepiniz çok fazla Arnold Schwarzenegger filmi izlemiştiniz."

Saçının bir tutamını yanağından uzaklaştırıyorum. "Arnold Schwarzenegger adına hakarete uğradım. Bir kere bile bir filmde aletine isim vermedi."

"Yani belli ki hepsini görmüşsünüz."

"İkisi arasındaki ilişkiyi anlayamıyorum." Gülümsüyor.

"Çünkü sen bir erkeksin."

"Bekle. Bana kadınların iç çamaşırları için isimleri olmadığını mı söylüyorsun?"

Gülüyor, bizi ve yatağı sallıyor. "Ağza alınmayacak şeyler mi? Çok fazla Viktorya dönemi romanı okuduk, değil mi?"

Dudaklarımı büzüyorum, ilkel bir kütüphaneci ifadesine bürünüyorum. "İğne oyası ve dekupaj yapmayı da severim canım."

"Elbette var," diyor. "Hedef talimi ve otel odası güvenlik cihazları alışverişi arasında."

"İş hakkında konuşmayacağımızı sanıyordum Angel," diye mırıldanıyorum. Neredeyse pişmanlık dolu bir iç çekiş

yaptığında, "Tabii bana gerçekten ne iş yaptığını söylemeye hazır değilsen," diye ekliyorum.

"Mon Dieu," diye mırıldanıyor. "Lütfen bu kadar gözlemci olmayı bırakır mısın?"

Kıkırdıyorum. "Bu yüzden tatlı olma ve gözlemci olma. Bilgisiz bir pislik istiyorsun, öyle mi?"

"Genelde onlarla başa çıkmak çok daha kolay," diye homurdanıyor. "Ama çok daha sıkıcı."

"Ve çok daha az tehlikeli."

Bu beni duraksatıyor. Konuştuğumda sesim boğuk çıkıyor. "Benim için hiçbir şekilde tehlikede değilsin."

Yüzünü boynuma çeviriyor. "Aptal adam," diye fısıldıyor. "Sen yıllardır karşılaştığım en tehlikeli şeysin. Belki de hiç."

Göğsümün içinde basınç artıyor. Bir sıcaklık hissi uzuvlarıma yayılıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve saçlarını kokluyorum, çünkü kollarımda çıplak yatıyor, muhtemelen başka biriyle olmasına izin verdiğinden daha çıplak.

Kendimi ayrıcalıklı hissediyorum.

Ve daha fazlasını istiyorum. "Seni

Paris'te ziyaret ettiğimde-"

Yumuşakça gülüyor. "İnanılmaz derecede inatçısın."

"Dediğim gibi, seni Paris'te ziyaret ettiğimde, seni götürmek istediğim ilk yer, Rue Vertbois'deki on dokuzuncu yüzyıldan kalma çürümüş dekoru, inanılmaz derecede züppe garsonları ve paylaşmana izin vermedikleri en uygunsuz şekilde büyük porsiyonları olan bir bistro."

"L'Ami Louis," diyor Angeline başını sallayarak. "Orayı seviyorum.

Kanard konfit sizi ağlatabilir."

Tavana bakıp gülümsüyorum. Yazar olduğuna inanmadığım gibi Paris'te yaşadığına da inanmıyorum, ama ancak şehirde çok zaman geçirmiş biri bu tanımı tutturabilir. Bir de Paris aksanı var ki, o da çok nadiren kayıyor.

En çok da geldiğinde adımları haykırırken.

Bu düşünceyle aletim kıpırdayınca gülüyor. "Son zamanlarda çok miktarda istiridye yedin mi?"

"Hmm?" Dikkatim dağıldı, ellerimi sırtında gezdiriyorum. Teni cam gibi pürüzsüz.

"Boş ver." Aniden konuyu değiştirir. "Havuzda seninle birlikte olan kızı merak ediyorum. Juanita."

Başımı yastığa yaslıyorum ama Angeline'in yüzündeki ifadeyi göremiyorum. "Ne olmuş ona?"

Uzun bir sessizlikten sonra cevap verir. "Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyor."

Beklediğim halde sessiz kalınca, ona Juanita'nın hikâyesini anlatarak kaybedecek bir şeyim olmadığına karar verdim. Angeline'in sesindeki tuhaf tona bakılırsa, elde edeceğim değerli bilgiler olabilir.

"Tabby'nin komşusu. Hepsi de hala evde yaşayan yedi çocuğun en küçüğü. Anne hep çalışıyor, baba ortalıkta yok. Tabby onu bir nevi kanatları altına almış. İster inanın ister inanmayın, pek çok ortak noktaları var."

"Çünkü ikisi de dahi."

İçimdeki antenler seğiriyor. "Evet... ama bunu nasıl bilebilirsin ki? Tabby ile sadece bir saat kadar konuştun ve Juanita ile tanışmadın bile."

"Gerek yoktu. Dahiler her zaman belli bir karanlık yayarlar. Uyumsuzdurlar, uyumsuz olduklarını bilirler ve insan ırkının geri kalanına yabancı olmak onları normal insanların anlayamayacağı bir şekilde şekillendirir. Ne aradığınızı bilerseniz, bunu her zaman görebilirsiniz."

Şimdi büyüledim. "Nasıl?"

Angeline tereddüt eder, düşünür. "Esas olarak gözlerde. Tam karşınızda olsalar bile uzaktalar. Ama aynı zamanda garip bir his de var..." Bir kelime bulmakta zorlanıyor. "Diğer. Neredeyse bir uzaylı gibi. Yaptıkları her şeyde bu var. Bir kez uyum sağladığınızda, bu çok açık." Kahkahası bastırılmış. "Birinin katil olduğunu anlamak gibi."

Şimdi antenlerim çıldırıyor. "Gerçekten mi?" diye mırıldanıyorum, soğukkanlı görünmeye çalışarak. "Çok katil tanıdın mı Angel?"

Göğüslerimiz birbirine yapışık olduğu için kalp atışlarının iki saniye içinde iki katına çıktığını hissediyorum.

Bingo.

Tek bir yumuşak hareketle onu yuvarlıyorum, bacağımı vücudunun üzerine atıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Bu gece iş hakkında konuşmayacağımıza söz verdim ve sözümü tutacağım. Ama yarın farklı bir hikâye. Güneş bir kez doğdu mu, her şey biter."

Yutkunuyor. Alçak ışıktaki gözleri parlıyor. "Evet," diye fısıldıyor. "Güneş doğduktan sonra."

Başımı salladım.

"Ama şimdilik, ben içecek bir şeyler alırken bana Juanita hakkında daha fazla şey anlatacaksın. Ağzım çöl oldu."

Onu usulca dudaklarından öpüyorum. "Juanita'yla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Altımdan sıyrılıp yatağın kenarına oturuyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor. "Sana söylemiştim. Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyor."

Uzun saçlarının sırtından aşağıya dökülüşünü hayranlıkla izliyorum, teninin altın sarısı tuvaline karşı maun renginde şık bir fırça darbesi. "Sabah konuşacağımız bir şey daha var: Kim?"

Angeline kollarını indiriyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözleri okunmuyor. "Sen nasıl istersen, kovboy."

Yataktan kalkıyor ve odanın içinde televizyonun yanındaki konsolun altında duran küçük buzdolabına doğru ilerliyor. Kollarımı başımın altında kavuşturuyorum ve onun çıplak vücudunun hareketini izlemenin verdiği hazzı kendimi kaptırıyorum. Şiir.

"Kaçırıldı," dediğimde Angeline dönüp dehşete düşmüş bir ifadeyle bana bakıyor. Boğazını sıkıyor.

"Kaçırıldı! Kim tarafından?"

"Bir psikopat. Bu uzun bir hikaye."

Angeline biraz yeşil görünmeye başladı. "Sırtındaki yara izi..."

Açıkça "Bu uzun ve çirkin bir hikâye." diyorum.

Bir elini yüzünde gezdiriyor ve sert bir nefes veriyor. "Tanrım, zavallı bebek."

Onun tepkisinde, tanımadığınız biri hakkında korkunç bir hikaye duyduğunuzda ortalama bir insan empatisinden çok daha fazlası var, ama bu gece bunu ortaya çıkaramayacağım. O yüzden bunu yarın yapacağım şeyler listesine ekliyorum.

"Her neyse, ben, Connor ve ekip onun nerede olduğunu öğrendik ve içeri girip onu aldık-"

"Onu sen mi kurtardın?"

Angeline'in gözleri kocaman. Odanın diğer ucundan birbirimize bakıyoruz. Yumuşak bir sesle, "Benim işim bu, Angel. İşim bu. İnsanları buluyorum."

Tuhaf bir nedenden dolayı, kusacakmış gibi görünüyor.

Aniden arkasını döner ve buzdolabına gider. Kapıyı çekip açıyor, bir şişe portakal suyu alıyor, kapıyı çarpıyor, kapağı vahşice açıyor ve nefes almadan şişenin yarısını içiyor.

Kıpırdamadan duruyorum, bu yeni çılgınlığı için ona alan tanıyorum, çünkü içgüdüsel olarak biliyorum ki herhangi bir ani hareket onun kapıdan kaçmasına neden olacak. Uzun süre sırtı bana dönük durduktan sonra nihayet nefes alıyor ve titrek bir gülümsemeyle bana dönüyor.

"Bu çok tatmin edici bir iş olmalı." diyor.

"Neredeyse seyahat yazarı olmak kadar iyi."

Angeline gözlerini kapatır.

"Üzgünüm, dayanamadım. Buraya gel."

Şişeyi düşünceli bir şekilde çeviriyor. "Sadece nazik olacağına söz verirsen."

Ayağa kalktım ve ona gülümsedim. "Ne kadar iyi olmamı istersen o kadar iyi olacağım. Bunun için iyi olduğumu biliyorsun."

Çekici bir kızarıklık yanaklarını koyulaştırıyor.

Elimi uzattım. "Angel. Buraya gel."

Yavaşça yaklaşıyor, hala şişeyi çeviriyor, aniden saldırmayacağıma tam olarak ikna olmamış gibi dikkatli bir bakışla bakışlarımı tutuyor. Yeterince yaklaştığında uzanıp bileğini kavriyorum. Onu bacaklarımın arasına çekiyorum ve göğüslerini okşuyorum.

"Aç mısın?" Mırıldanıyorum. "Oda servisine sipariş verebilirim."

"Birazdan." Elindeki şişeyle omzuma vurdu. "Susuz kalmış olmalısın."

"Evet, aslında öyleyim. Teşekkürler." Şişeyi ondan alıyorum ve içindekilerin geri kalanını yutuyorum. Soğuk ve lezzetli bir ekşi. Boş şişeyi komodinin üzerine koyuyorum, yatağa uzanıyorum ve onu üstüme çekiyorum, çünkü bu benim dünyadaki yeni favori şeyim. Kollarımı ona doluyorum ve teninin taze, biberli kokusunu içime çekiyorum.

Boynuma yaslanarak, "Demek Juanita'yı kurtardın... ve şimdi seninle tatilde?" diyor.

"O ve Tabby artık birbirlerinden ayrılamıyorlar. Tabitha'yı da kurtardığımızdan bahsetmemiştim. İki de aynı psikopatın elindeydi."

Angeline başını kaldırıp bana baktığında omuz silkiyorum. "Dediğim gibi, uzun hikâye. Sonuçta ikisi bir şekilde Juanita'nın annesini ve psikiyatristini Juanita'nın bir süreliğine tatile çıkmasını iyi olacağına ikna ettiler ve işte buradayız. Büyük, mutlu bir aile."

Sol kulağım, patlaması gerektiğinde yüksek irtifada olduğu gibi uğuldamaya başlıyor. Çenemi çalıştırıyorum ama nafile. Dudaklarım neden karıncalanıyor?

"Mutlu ailenizi kıskanıyorum," diyor Angeline nazikçe. Kulak mememin hemen altına şefkatli bir öpücük konduruyor. Sesi alçalıyor. "Ve bilmeni isterim ki planım asla bu değildi. Tek gecelik ilişkilere girmediğimi söylediğimde ciddiydim. İş ve zevki asla birbirine karıştırmam. Ta ki sana kadar."

İş mi?

Yatak tembelce yuvarlanıyor, sanki bir teknede dalgalara biniyormuşuz gibi.

Kalbim güm güm atarken sarsılarak doğruldum. Angeline üzerimden atlayıp geri çekiliyor ve gözlerini yüzümden ayırmıyor. Ayağa kalkmaya çalıştığımda oda yana doğru kayıyor. Boş portakal suyu şişesine, buzdolabının üstündeki konsolda duran küçük el çantasına bakıyorum ve dehşet içinde ne olduğunu anlıyorum.

"Angel! Yapmadın!"

"Özür dilerim Ryan. Çok, çok özür dilerim." Sesi gerçekten ciddiymiş gibi geliyor.

Ona doğru yürüyorum ama iki adımda dengemi kaybediyorum. Tökezledim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Oda çılgınca dönüyor ve kararmaya başlıyor. Her şey bulanıklaşıyor. Belirsizleşiyor. Gözlerimi açık tutan tek şey ani bir öfke patlaması.

"Ne oldu?" Sözcüklerimin bulanıklaştığını duymak beni öfkeliyor. "Güçlü ama zararlı değil, söz veriyorum" diyor,

ellerini sıkarak. "Baş ağrısından başka bir şey olmadan uyanacaksın. Kalıcı bir etkisi yok."

Son irademle başımı kaldırmaya zorluyorum kendimi. Yüzüne odaklanıyorum. Onun güzel, yalancı yüzüne. "Kalıcı bir etkisi olacak," diye homurdanıyorum, yaklaşan karanlığa karşı dişlerimi sıkarak. "Ve seni bir daha gördüğümde, kadın, sana her şeyi anlatacağım."

Korkmuş görünecek kadar sağduyulu.

Oda kararmadan ve ben baygın bir şekilde yere yığılmadan önce gördüğüm son şey onun yüzü oluyor.

Even bayıldı, o çekici.

Onu sırt üstü yatırıp nabzını kontrol ettim.

Normal. Solunumu derin ve düzgün. Ağzı gevşek. O güzel dudaklar öpmem için beni çağırıyor, ben de öpüyorum.

Alnındaki bir tutam altın sarısı saç nazıkçe okşayarak fısıldıyorum, "Lo siento, mi amor. İyi uykular."

Sahte Fransız aksanını bırakmak rahatlatıcı.

Başının altına bir yastık sıkıştırıyorum çünkü kızacağı diğer şeylere bir de boynundaki bir çatlakla uyanmasını istemiyorum. Sonra ayağa kalkıp ona bakıyorum.

Çocuksu ve erkeksi görünüyor. Tatlı, ama tüm o kasları ve dövmeleleriyle ve ereksiyon halinde değilken bile etkileyici bir şekilde kalçasına yaslanmış erkekliğiyle. Şöyle görünüyor.

Yürek parçalayıcı.

Bir elimi göğsüme bastırıyorum, gözlerimdeki nemi kırıştırıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Pişmanlık için zaman yok. Olabilecekleri düşünmeye. İşe koyulma zamanı.

Çekmecelerinden siyah bir tişört ve bir çift külot seçip hızla giyiniyorum. Akşam yemeğinde giydiğim elbise balkonlara tırmanmak için yapılmamıştı ama yine de bir amacı vardı. Yerden aldım ve elbisenin bir bölümünü yırtıp attım.

Mikro pusulayı diktiğim yerin kenarından. Dikkatlice ağzıma yerleştiriyorum, yanağımla dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Kelepçe anahtarıyla ya da elbisenin astarının farklı yerlerine dikilmiş jiletle uğraşmıyorum.

Her iki koruma da artık gerekli değil. Ancak tepelerden geçerek kaçış rotamı gösteren haritaya ihtiyacım var, bu yüzden topuklularımı buluyorum ve soldakini sertçe duvara vuruyorum. Platform tabanı kırılıyor. Katlanmış küçük harita dışarı fırlıyor.

piñata şekeri gibi.

Haritayı sırtımın alt kısmındaki kemerin içine sokuyorum. Yeterince sıkı değil. Ne de olsa erkek iç çamaşırı giyiyorum, pek de kıvrımlar için yapılmamışlar. Şu anki kıyafetimle haritanın tırmanış sırasında güvenli bir şekilde gidebileceği tek yer ağzım ya da kasıklarım.

Mini bara gidip küçük bir kuruyemiş paketini açıyorum, kuruyemişleri tezgâha boşaltıyorum ve plastik ambalajı haritanın etrafına sarıyorum. Sonra da bacaklarımın arasına sokuyorum.

Becerikli değilsem bir hiçim.

Dolaptan Ryan'ın iki çift elbise ayakkabısını çıkarıyorum. Bağcıklarını hızlıca çıkarıp kare düğümler atıyorum. Balkonların yanındaki binayı boydan boya geçen tahliye borusunun etrafına sarıp, kaya tırmanıcılarının kullandığı türden Prusik düğümlerle bağlayabiliyorum. Bir ipin üzerinde kayacaklar, ama aşağı doğru basınç kilitlenmelerine neden olacak.

Duvarları tırmanmak için mükemmel.

Bir an için Ryan'ın sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarına bakıyorum, ama gözetlemeye değmeyecek kadar çok güvenliği olduğuna karar veriyorum. Giriş ekranını asla geçemezdim. Ayrıca, onun hakkındaki merakım işe yaramaz.

Beni bulmakla ilgili ne derse desin, bu yolun sonu.

El çantamı geride bıraktım. Otel odamdaki tüm giysiler, kozmetikler ve sahte kimlikler gibi, içinde artık benim için değerli hiçbir şey yok. Yerde huzur içinde uyuyan Ryan'a son bir kez bakıyorum ve kendime son bir pişmanlık duygusu yaşıyorum.

Şaşırtıcı derecede acı verici.
Adios, güzel yabancı. Belki başka bir hayatta.
Sonra balkona, ılık akşam yağmuruna çıkıyorum ve
yukarı bakıyorum.

AOtel odamın kapısını yumrukluyor. Tekrar ve tekrar, kafatasımın içindeki gümbürtü kadar acımasız. Aslında ikisi o kadar mükemmel bir uyum içinde ki Yumruk atmanın hayal gücümde olması muhtemel.

Ta ki o bağıışı duyana kadar.

"Ryan! Kardeşim! Ben kırmadan aç şu lanet kapıyı!"

Connor arıyor. Sesi kızgın geliyor.

Gözlerimi açıyorum... ve pürüzsüz beyaz bir tavana bakıyorum. Nedense yerde sırtüstü yatıyorum. Ve Connor kapıyı yumrukluyor, manyak gibi bağııyor.

Ne oldu lan?

Başımı kaldırdığımda, oda sakinleşmeden önce bir anlığına dalgalanıyor. Dilimin arkasında alışılmadık acı bir tat kalıyor. En hafif biber kokusu bir hayalet gibi kaybolmadan önce burnumu okşuyor.

Sonra tam olarak ne olduğunu hatırlıyorum ve yakıcı bir öfke şimşegi beni ayağa kaldırıyor. Kalbim adrenalinle çarpıyor, çılgınca etrafıma bakıyorum.

Sabah oldu. Yağmur durdu. Uzaktaki tepelerde zamanı söyleyemeyen aptal horozlar da dahil olmak üzere her şey durgun ve sessiz.

Yalnızım ama hayattayım, ki bu da umduğumdan çok daha fazla.

"Kardeşim!" Connor kükrer. "İçeri geliyorum!"

Kapıyı kırmadan önce -çünkü kıracak, böyle dramatiktir, ayrıca bir şeyleri kırmaya bayılır- bağıriyorum, "Geliyorum, seni lanet maymun. Kes sesini!"

Sesim boğuk çıkıyor. Baş ağrısı ve şimdi geçen küçük baş dönmesi ile birlikte, Angeline'in bana verdiği ilacın tek etkisi bu.

Mırıldanarak kapıya doğru yürüdüm ve çekerek açtım. "Ne?" Bağıriyorum.

Sonra göz kırpiyorum.

Kapı girişinde Wolverine gibi damarlı ve kıllı Connor durmaktadır. Arkasında, Tabby, Darcy, Kai, Juanita -ve onun omzuna tünemiş Elvis- otel personeli gibi görünen birkaç üniformalı kişi, yarım düzine polis memuru ve birbirinin aynısı siyah üç parçalı takımlar giyen ve öldürücü ifadeler takınan dört iri yarı Orta Doğulu adamdan oluşan küçük bir kalabalık toplanmıştır.

Boyutlarına ve genel belalı havalalarına bakarak onları güvenlik veya koruma görevlisi olarak görüyorum.

Darcy kasıklarına bakıyor. Homurdanıyor. "Peki, merhaba

İşte, koca oğlan!"

İşte o zaman çırılçıplak olduğumu fark ettim.

"Juanita, gözlerini kapat!" diye bağırdım.

Onun yerine onları yuvarlıyor. "Pfft. Neden aletini örtmüyorsun, sapık?"

Darcy patronu, "Kes sesini, kısa kes. Bir erkeğin arada bir kendini havalandırması gerekir."

Juanita "İğrenç!" deyince Elvis irkilir ve arka ayakları üzerinde Juanita'nın omzuna oturup havayı koklamaya başlar.

Bıkkınlıkla ellerimi aletimin üzerinde çırpiyorum. "Gördüğünüz gibi, misafir beklemiyordum. Sabahın köründe neden kapımın önünde dikildiğinizi paylaşmak isteyen var mı?"

Bej rengi üniformalı genç bir siyah adam Connor'ın omzuna doğru bakıyor. Belirgin bir Karayip aksanıyla konuşuyor. "Günaydın efendim. Ben Camilo Bembe, otelin genel müdürüyüm. Sizi rahatsız ettiğimiz için çok özür dileriz..."

Boğazını temizliyor. Ellerimde sikimle orada dikilmiyormuşum gibi davranmak için umutsuzca çaballıyor. "Ama talihsiz bir olay oldu. Bu memurların size bazı sorular sorması gerekiyor-"

"KIZ NEREDE?" diye bağılıyor haydutlardan biri.

Otel müdürü atlar. Kai ürkmüş bir bebek gibi çılgık atar. Connor serseriye bakar ve boğazının arkasından kısık sesle hırlar.

"Sen de mi onu arıyorsun?" dedim. Popüler küçük şey, değil mi? Size yardım edemem çocuklar. Wonder Woman görünmez jetine binmeden önce beni uyuttu, o yüzden nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Belki de odasını kontrol etmelisiniz."

Tabby kahkahasını bastırmak için elinin içine öksürür. Dört haydut ağırlıklarını bir o yana bir bu yana kaydırıyor. Connor tavana bakar ve iç çeker.

"Giyinin Bay McLean. Size bazı sorular sormamız gerekiyor."

Bu Connor'ın sağındaki polis memurlarından birinden geliyor. Uzun boylu, kömür karası, bir kamyş kadar ince ve çimen renginde sıradışı gözleri var. Elleri belindeki tabancanın kabzasında rahatça durmaktadır. Ses tonu vurdumduymaz ama alt metin açık. Başın büyük belada evlat.

Evet, bu ilk kez olmazdı. Ona sıırıttım. "Tabii ki. Bir kanun görevlisine yardımcı olmak için her şeyi yaparım."

Dönüp banyoya doğru ilerliyorum, kapıyı açık bırakıyorum ve çıplak kıcıımı sergiliyorum.

Connor tekrar iç çeker. Darcy "Tanrım" der. Nefesinin altında Arapça bir şeyler mırıldanan esmer korumalardan biri dışında kimse gıkını çıkarmaz.

Bu dili bilmiyorum ama hayatım yabancı dilde konuşan tehlikeli adamlar tarafından yeterince tehdit edildi, bu yüzden işin özünü anlıyorum.

Ama umurumda değil. Angeline'in bu adamlarla nasıl bir bağlantısı olduğunu ne kadar çabuk keşfedersem, onu bulmanın bir yolu üzerinde o kadar çabuk çalışmaya başlayabilirim.

Giyinip banyodan çıktığımda polis memurları odamın etrafını koklamakla meşguldü. Bacaklarını açmış, iri kollarını göğsünde kavuşturmuş yatağın bir kenarında duran Connor hariç kalabalığı dağıttılar. Gülümsememeye çalışarak yanağının içini ısıırıyor.

"Tamam, kardeşim. İşte bana komik olduğunu düşündüğün şeyi söyleyeceğin kısım!"

Koyu renk gözleri kahkahalarla dans ediyor. "Kesinlikle onları seçebiliyorsun, dostum. Bu, o mafya babasının karısıyla takıldığın zamandan bile daha iyi."

"Boşandığını söyledi!"

"Kimse mafyadan boşanmaz, aptal. Hatırlat bana, nasıl kışınızı tekmelemek için kaç tane goombah gönderdi?"

Bununla çok fazla eğleniyor. Elimle sabırsız bir hareket yapıyorum, bu da temelde lanet olası konuya gelmem anlamına geliyor.

"Kahvaltıya gelmediğinde, hala... yeni arkadaşınla meşgul olduğunu düşündüm. Ama bir saat sonra cep telefonunu ya da oda telefonunu açmadığında bir şeylerin ters gittiğini anladım. Biz buraya geldiğimizde polis otel müdürüne kapınızı açtırmak üzereydi." "Ve kafamı bedenimden ayırmak isteyen takım elbiseli vücut? Kim onlar?"

Connor sert bir şekilde, "Ahmed Akbar Khan Khalid için kişisel güvenlik." diyor.

"Suudi mi?"

"Evet. Süper zengin. Petrol parası tabii ki. Ve iyi niyetli bir prens." Çenesini tavana doğru salladı. "Bu odanın hemen üstündeki süitte balayı yapıyor."

Bana söylediklerini düşünürken bir süre birbirimize bakıyoruz. Birkaç saniye sonra, her şey yerine oturdu. Gezegendeki en büyük aptal gibi hissediyorum.

"Ah, kahretsin. Ne aldı?"

Dışarıdan, balkondan, baş memur cevap veriyor. "Bir zamanlar Danimarka Kraliçesi Ingrid'e ait olan Birmanya güvercin kanı yakut kolye. Değeri on beş milyon dolar."

Ona doğru bakıyorum. Binanın yan tarafında hafif sabah esintisiyle dalgalanan bir şeye bakmak için boynunu büküyor. Bana bakıyor ve çırpıntının olduğu yönü işaret ediyor. "Bunu açıklamak ister misin?"

Connor ve ben dışarıda ona katılıyoruz. Benimkinin üstündeki balkonun korkuluğundan aşağı sarkan, beyaz çarşaflardan oluşan derme çatma bir ip var. Eğiliyoruz ve ilkinе bağılı üç tane daha ipin binanın kenarından aşağıya, yere kadar sarktığını görüyoruz.

Beynim Özel Harekât moduna geçti. "Kare düğümlerle birbirine bağlanmış dört kral boy çarşaf. Kolayca bulunabilen, üzerinde çalışılması kolay, anonim..."

Connor ve ben birbirimize bakıyoruz. Diyor ki, "Ve mükemmel ağırlık desteği. Özellikle de bunun gibi yüksek iplik sayısında."

Tekrar aşağıya bakıyorum, aşağıdaki çimenliğe olan mesafeyi değerlendiriyorum. "Bina katları yaklaşık on fit uzunluğunda. Her bir kral boy çarşaf yaklaşık on iki fit uzunluk sağlar."

Connor, "Ve muhtemelen kaç metre yukarıdayız?" diyor.

Tam da hesapladığım gibi. Kendime çenemi açmam gerektiğini hatırlatıyorum. "İtiraf etmeliyim ki. Bu oldukça zekice." Subaya baktım. "Bunlar Khalid'in odasından. Buradan oraya bir yığın çarşaf taşıyarak tırmanmak gibi bir yükün altına girmezdi."

Gözlerini bana dikti. "Yukarı tırmandığını nereden biliyorsun?"

Alnıma bir şaplak indiriyorum. "Haklısın. Görünmez jeti aldı."

Connor uyarıyor, "Ryan."

Onu görmezden gelerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve memura sert bir bakış fırlatıyorum. "Pekâlâ. İşte bilmeniz gereken her şeyi kısaca anlatıyorum. Kendisine Angeline Lemaire diyen kadınla dün saat bin beş yüz sularında havuz barda tanıştım. Hayır, ondan önce onu tanımıyordum. Hayır, ben suç ortağı değilim. Hayır, planları hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Aralarında bu koca maymunun da bulunduğu arkadaşlarımla yemeğe gittik ve sonra odama geri döndük.

"Ondan sonra ne olduğu seni hiç ilgilendirmez, sadece bir şişe portakal suyuna koyduğu bir şeyle beni uyuşturdu." Başımı yatağa doğru salladım. "Boşu komodinin üzerinde. Kalıntı olup olmadığını test edebilirsin. Tahminimce Rohypnol, daha hızlı etki etmesi için bir şeyle değiştirilmiş. Beni otuz saniyede uyuttu. Uyandığımda kapımın önündeydin."

Bunu itiraf etmek egomu fena halde incitse de ekliyorum: "Belli ki bu odada kaldığım için beni hedef almış. Gelecek hafta olsaydı, başka bir adamla konuşuyor olurdun. Hikayenin sonu."

Memur bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünmekle meşgulken, arkadaşlarından biri yerden yüksek topuklu kırmızı bir ayakkabı kaldırır. Platform tabanı kırılmıştır. İnceleyerek sorar, "Siz ikiniz kavga mı ettiniz?"

Connor benden önce konuşuyor. "Kadınlarla kavga etmez, sadece sahip olduklarını bilmediği kocalarıyla kavga eder. Ama şurada küçük, güzel bir saklanma deliği var. Biraz para için mükemmel boyutta."

"Ya da bir flash bellek," diyorum, isteksizce etkilenererek. "Ya da bir pusula, bir kimlik-"

"Bir harita," diye bitiriyor, bana bakarak. Keskin bakışları önce çarşafı, sonra da yemyeşil tepelerin manzarasına kayıyor. Baş polise, "Tahmin edeyim. Otelden çıkış yapmamış. Ryan'la yemekten ayrıldığından beri görülmedi. Mülkten ayrıldığına dair herhangi bir video kaydı yok."

Polis rahatsız görünüyor. "Doğru. Otelin binanın dışını gösteren güvenlik kameraları yok-"

"Oteller asla yapmaz," diye araya giriyorum. "Güvenlik kameraları her zaman aşağıya, kapılara ve koridorlara bakar. Her hırsız bunu bilir." Hâlâ çok kızgın olmama rağmen gülümsemeden edemiyorum. "Onun tuzu."

Polisin ifadesinden beni gerçekten hapse atmak istediğini anlıyorum ama Angeline'in oyun oynamak için kullandığı aptal bir uşak olduğuma çoktan karar vermiş olmalı.

Kafamın üzerinde bir ampul yanıyor. "Bekle. Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Şapkasını çıkarır ve başını kaşır. Yorgun bir sesle, "Bu konuda yorum yapamam," diyor.

Connor alay eder, "Hadi ama! Bu gerçek bir sorgulama olsaydı beni bu odaya bile almazdınız."

Kaşlarını çatıyor. "Kimse sorgulama hakkında bir şey söylemedi!"

Sevinç ve öfkenin garip bir bileşimi tenimi elektrikleştiriyor. "Bu otele daha önce de mi geldi?"

Connor ve benim aramda bir ileri bir geri bakıyor, sonra belli ki bize de anlatabileceğine karar veriyor, çünkü derin bir iç çekiyor ve içini dökmeye başlıyor.

"Hayır. Ama Interpol'de bir arkadaşım var. Prens Khalid'in kendisi uyurken kasasına girildiği haberini alır almaz onu aradım. Kapının önüne yerleştirilmiş silahlı güvenlik personelini ve kasadaki biyometrik parmak izi tarayıcısını geçebilecek kadar profesyonel olması gerektiğini biliyordum.

Prensi ya da gelinini uyandırmak için işi bitirmek ne kadar sürerse sürsün."

Yüzünü buruşturuyor. "Gerçi prensin makul sayılabilecek miktardan daha fazla içki içtiği biliniyor ve karısı onun horlaması yüzünden bir beyaz gürültü uygulamasıyla uyuyakaldığını söyledi." Connor'a dönüyor. "Brain.fm'i duydun mu? Prenses çok rahatlatıcı olduğunu iddia ediyor-"

"Sadede gel dostum!" diye bağıryorum.

Bir s ü r e bana baktı. "Bu kadın hemen hemen herkesin en çok arananlar listesinde diyelim."

"Adı ne?" diye sordum.

Bir omzunu kaldırıyor. "Kim bilir? Bilinen on beş takma adı var, muhtemelen bilinmeyen bir sürü daha vardır. Uzun zamandır büyük işler yapıyor. Çoğunlukla mücevher. Arada bir sanat eseri. Hiç yakalanmamış."

Alay ettim, "Süper model gibi görünen bir hırsız nasıl yakalanmaz? Lanet bir neon tabela gibi göze çarpıyor!"

"Interpol dosyasını görseydiniz, farklı düşünebilirdiniz."

"Kılık değiştirmek mi?" Connor'ın sesi kuşkulu geliyor.

"Kıçına kadar. Görgü tanıkları onu yirmi ila elli yaşlarında olarak tarif ediyor. Boyu 1.80 ile 1.80 arasında. Sarışın, kızıl, kısa siyah saçlı, dreadlock. Mavi gözlü, kahverengi gözlü, yeşil gözlü. Topallayarak yürüyor. Topallamadan yürür. Peltek konuşur. İrlanda aksanı var. Fransız. İtalyan. İspanyol. Adını sen koy. O hiç kimse değil. O herkes. Onu tespit etmek imkansız. Görünüşe göre suç çevrelerinde Altın El olarak biliniyor. Ama Interpol'deki arkadaşım, emniyet güçlerinin ona Yusufçuk dediğini söyledi."

Dokunuşumla titreyen muhteşem çıplak bedenini düşünerek mırıldanıyorum: "Dövme yüzünden."

Memur bana sertçe baktı. "Dövme mi?"

"Sol kalçasındaki yusufçuk."

Kaşları yavaşça kalkıyor.

Bunun onun için yeni bir bilgi olduğunu çok geç fark ediyorum. Gafıma rağmen, gurur gibi bir şey içimi ısıtıyor.

Boyun.

Eğer kolluk kuvvetleri dövmesi olduğunu bilmiyorsa, bu hiçbir izinin bunu bildirmediği anlamına gelir. Ve eğer izlerinden hiçbirini bunu bildirmediyse, bu da hiçbirinin onu çıplak görmediği anlamına gelir.

Lanet olsun. Hiç tek gecelik ilişki yaşamadığı konusunda doğruyu söylüyordu!

Onu her şey için anında affettim.

"Hayır," diyor memur. "Çünkü yaptığı her işin bir yerine bir yusufçuk resmi bırakıyor. Bu onun kartviziti. Prens Khalid'in süitindeki resim banyo aynasına karısının rujuyla çizilmişti."

"Herkesin onun yaptığını bilmesini istiyor," diyorum. Connor uğursuzca ekliyor, "Ya da biri."

Göz göze geldik. Onu iyi tanıyorum ve şu anda Angeline'in kartvizitinin polisle alay etmek için olmadığını düşündüğünü biliyorum. Bu bir ego meselesi değil. Bu bir mesaj.

Ama kim için? Ve neden?

Yüzüme bakan polis memuru kıkırdıyor. "Bunu kişisel almayın Bay McLean. Gezegendeki en sofistike güvenlik personelinin bazılarını kandırdı. O profesyonel bir hırsız. Bu işin en iyisi."

Connor elini omzuma vuruyor. Yine yanağının içini çığnıyor. "Ayrıca, eminim senin gerçekten sevimli olduğunu düşünmüştür."

"Siktir git," dedim neşeyle, çünkü tek gecelik bir ilişki yaşamıyordum.

Angeline'in ayakkabısını tutan memur şimdi de yerden aldığı kırmızı elbisesini tutuyor. Kaşlarını birleştirmiş, onu parmaklıyor. "Burada bir şey var, şef."

"Ne oldu?"

Memur siyah kemerinden bir İsviçre bıçağı çıkarır, başparmağıyla bıçağı açar ve elbisenin belindeki bir dikişe saplar. Kumaş

kolayca. Işıktaki göz kırpan küçük metal bir nesne çıkarıyor. Şaşırmış görünerek onu havaya kaldırıyor.

Connor ve ben hep bir ağızdan "Kelepçe anahtarı." diyoruz.

Şef teyit almak istercesine bana baktı. "Elbisesinin içine bir kelepçe anahtarı mı dikmiş?"

"Yakalanması ve kelepçelerden kaçmak zorunda kalması ihtimaline karşı." Başımı sallıyorum, her saniye daha da etkileniyorum. "Bu çok zekice."

Televizyon konsolunun yanında duran başka bir memur Angeline'in geride bıraktığı küçük boncuklu el çantasını açar ve içindekileri ahşap yüzeye döker. Bir kalemin ucuyla içindekileri karıştırarak bulduklarını yüksek sesle sıralıyor.

"Bir tırmık ucu. Bir gergi anahtarı. Bir meşale çakmağı. Bir katlanır taktik bıçak. Bir metal şim. Dört plastik kablo bağı. Bir adet işaretlenmemiş otel anahtar kartı, muhtemelen ana kart. Ve bir ruj."

Altın rengi ruj tüpünü eline alıyor ve altındaki etikete bakıyor. "Adı Lady Danger."

Connor'ın yüzüne bir sırıtma yayılır. "Bu kızdan hoşlandım."

Tüm bu durumun ne kadar berbat olduğuna rağmen sırıtarak karşılık veriyorum. "Ben de kardeşim. Ben de!"

Şef gözlerini devirir. "Sizler aptalsınız."

S 1979'dan beri nadir madeni para, altın, mücevher, elmas ve değerli eşyaların alım satımında uzmanlaşan Mallory & Sons Heritage Auctions, perakende

Dünyanın en büyük şehirlerinin çoğunda butikler var. Ancak Londra'daki butik, bir görevin tamamlanmasının ardından her zaman ziyaret ettiğim butiktir.

Şirket merkezi olduğu için de değil.

Soğuğa ve gri çiselemeye aldırmadan, içeri girmeden önce birkaç dakika caddenin karşısında durup sadece bakıyorum.

Dükkân, eğimli camlı pencerelerinden bakıldığında büyüleyici görünüyor. Parlak bir şekilde aydınlatılmış, antika eşyalarla dolu, duvarlar her seviyede şöhret ve öneme sahip sanatçıların orijinal yağlıboya tablolarıyla dolu ve arada sırada, onaylı bir provenans talep etmekten ziyade arkadaşlarını etkilemekle ilgilenen yeni zengin bir koleksiyoncuya satılacak enfes sahteciliklerle dolu.

Dükkânın içinde bir adam, üzerinde Beowulf'tan bir ejderhayla savaşıyor. atlı savaşçıların kabartması bulunan büyük bir meşe tezgâhın arkasında durmaktadır. Adam bir yüzüğü inceliyor. Bir gözüne bir kuyumcu büyütecisi tutuyor, yüzüğü ışığa tutuyor. Ortalama boyda ve ortalama kilodadır, ince bir burun ve zarafet havası dışında belirgin bir özelliği yoktur.

Saçları biberden çok tuzlu. Cildi gözlerinin etrafında çizgilerle kaplı. Lacivert takım elbisesi iyi dikilmiş ama couture değil. Görünüşüne bakılırsa elli ya da yetmiş yaşlarında olabilir. İtalyan ya da İspanyol. İskoç ya da Portekizli. Ya da hemen hemen başka bir şey. Dövmesi ya da yara izi yok, mücevher ya da parfüm kullanmıyor, tamamen unutulabilir.

Ortaçağ masallarındaki hileci tilkiden ödünç alınmış bir isim olan Reynard'ı kullanıyor.

Bildiğim her şeyi bana o öğretti.

Onu sevmemin iş anlaşmamızla bir ilgisi yok. Eğer bunu yüksek sesle söylersem beni uyarır, bu yüzden kendime saklıyorum.

Çamurlu bir su birikintisinden kaçınarak kaldırımdan iniyorum ve aceleyle caddeyi geçiyorum. Topuklarım ıslak parke taşına çarpıyor. İçeri girdiğimde kapının üzerindeki zil neşeyle çalıyor. Sıcaklık ve duvardaki bir bölmede adak mumunun yanında yanan tütünün tatlı, dumanlı kokusu beni çarpıyor. Arka planda Amy Winehouse çalıyor usulca, "Biliyorsun ben iyi değilim" diye mırıldanıyor.

Reynard yukarı baktı. Beni görünce gülümsedi. "Başparmaklarımın iğnesiyle, bu tarafa kötü bir şey geliyor."

"Seni görmek de güzel, Reynard." diyorum.

Kuyumcu büyütecini ve yüzüğü tezgâha bırakıp kollarını uzatıyor. "Sevgilim."

Yağmurdan sıırıslıklam olmuş paltomu çıkarmaya zahmet etmedim. Sadece yanına gittim ve beni kollarına almasına izin verdim.

Saçlarımı okşayarak kendi kendine "Islak," diye düşünüyor. "Aptal çocuk."

Onu gördüğüme çok sevindiğim için sıırıtarak geri çekiliyorum. "İnsanlar ıslak oldukları için üşütmezler."

"Üşütmekten bahsetmiyordum sevgilim, saçlarından bahsediyordum." Elini başımın üzerinde gezdiriyor, onaylamaz bir tavırla gıdaklıyor. "Korkunç görünüyor. Neden şapka takmıyorsun? Ya da bir şemsiye taşıııyorsun? Bir

saçları kabarmaya meyilli biri yağmurda başını örtmeden dolaşmaz-"

"Sessiz ol, yaşlı adam."

Bana göz kırpmıyor, aşağılanmış gibi. "Yaşlı mı? Ah canım. Yemek yememişsin. Başın dönüyor. Bir fincan çay yapayım mı?"

"Kulağa harika geliyor, teşekkür ederim."

Bir bebeğin poposu kadar pürüzsüz olan yanağını öpüyorum. Sonra Amerikalı'nın pürüzlü yanaklarını ve kalçalarımın içini sıyrırken ne kadar lezzetli hissettirdiklerini hatırlayarak haince bir anıyı bastırmak zorunda kalıyorum.

Ona böyle seslenmeye başladım, ilk ve tek güzel tek gecelik ilişkiye. Amerikalı. Daha kişisel değil, dolayısıyla daha az acı verici. Umarım zamanla onun hatırasının sıkıcı acısı geçecek ve onu düşündüğümde hüznle iç çekebileceğim, ama şimdilik yuttuğum pürüzlü bir hap gibi göğüs kemiğimin hemen altına yapışmış, her nefes alışında içimde küçük kesikler açıyor.

Sevişmemizden dolayı vücudumun birçok yeri ağrıyor. Kalçalarım. Sırtımın alt kısmı. Arkam, onun eliyle hafifçe morarmış.

Kalbim, hafiften daha fazla yaralandı.

Reynard dikkatle yüzümü inceliyor. "Bir şeyler oldu. Anlat bana."

Bu sefer gülümsemeye zorlamak zorunda kaldım. "Ben iyiyim. Sadece uçuştan dolayı yorgunum. Ve çantamı sakladığım yere ulaşmak için ormanda yaptığım yürüyüşten. O tatil köyü hiçliğin ortasındaydı! İnanabiliyor musun, yalınayaktım. Ayaklarımın acınası halini görmelisin."

Reynard'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirir. "Hmm. Adı ne?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki bilmiyorsun. Yüzünüzün yapmaya çalıştığı ifade nedir? Oldukça komik görünüyor."

Üstünlüğümü kaybediyor olmalıyım. "Yüzüm hakkında beni rahatsız etmeyi bırak, yoksa buraya gelme sebebimi sana vermeyeceğim."

"Bu akşam çok keyifli bir ruh halindesin, sevgilim. Gidip tabelayı çevireyim."

Panter gibi sessizce hareket ederek dükkânın önüne kadar yürüyor, kapıyı kilitliyor ve vitrindeki küçük beyaz tabelayı ters çeviriyor. Sonra beni dükkânın içinden geçirerek arkadaki merdivenin altındaki büyük kitaplığa götürüyor.

İkimiz de buraya ona vermek için geldiğim şeyi verme konusunda bir seçeneğim olmadığından bahsetmiyoruz, ama varmış gibi davranıyoruz.

"Önce bayanlar," dedi Reynard elini sallayarak.

Kitaplıktan, koyu yeşil deriyle ciltlenmiş ince bir cilt çıkarıyorum, başlığı sırt boyunca altınla dikilmiş. Charles Dickens'tan Oliver Twist. Bir hırsız yuvasına katılmak için ıslahevinden kaçan bir yetimin hikâyesi. Bizim küçük şakamız.

Kitaplık yavaşça açılarak taş bir koridoru ortaya çıkarıyor. Kitabı yerine koyuyorum ve dolap arkamızdan kapanırken içeri giriyoruz.

Tünel nemli, küf ve fare pisliği kokuyor ve fena halde onarıma ihtiyacı var. İki dönüşten sonra, kemerli meşe bir kapının yanında uzun bir demir şamdanın içinde yanan üç balmumu mumu dışında dekorasyondan yoksun büyük bir antreye açılıyor, o kadar kalın ki muhtemelen bir topun doğrudan isabetinden kurtulabilir.

"Paralı askerinle bir sorun mu var?" Reynard göğüs cebinden eski moda bir iskelet anahtar çıkararak soruyor.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Omzunun üzerinden bana esrarengiz bir bakış fırlattı. Sonra anahtarı kilide soktu. Kapı paslanmış metal menteşelerin gıcirtısıyla açılıyor ve ortaya şaşırtıcı zenginlikte bir depo çıkıyor.

Dünyanın dört bir yanından gelen o kadar çok paha biçilmez antika, heykel, resim, heykel ve eser var ki, Vatikan'ı yeşile boyayabilir

kıskançlıkla. Onu ilk gördüğümde, on yaşındaydım, tam beş dakika boyunca ağzım açık durmuş, gözlerim kamaşmış bir şekilde bakakalmıştım.

İkinci Dünya Savaşı'ndaki hava saldırıları sırasında kullanılan Londra'nın altındaki gizli tüneller kompleksinin bir parçası olan tuğla duvarlı bu geniş alan, transit geçiş sırasında çalınan mallar için bir depo olarak yeniden tasarlanmıştır. Çeyrek mil uzunluğundaki ağır hizmet tipi çelik raflar, merkezde numaralandırılmış uzun sıralar halinde istiflenmiş. Ahşap kasalar ve her boyuttaki kutular, ışıkların altında parıldayan ganimetlerle dolup taşıyor. Daha büyük eşyalar duvarlar boyunca ya da bazı büyük boyutlu tablolar ve duvar halıları söz konusu olduğunda duvarların üzerinde tutuluyor.

Boyutları ne olursa olsun, tüm ürünler barkodlanıyor ve Reynard'ın kendi geliştirdiği bir envanter yazılım sistemine giriliyor. Bazı parçalar yeni sahiplerine gönderilmeden önce sadece birkaç hafta soğumaya bırakılıyor. Ünlü bir orkestra şefinin Manhattan'daki çatı katından çalınan ve hala satılamayacak kadar sıcak olan 1727 Stradivarius keman gibi bazıları ise onlarca yıldır burada.

Ancak, aşinalık merceğinden görülen her şeyde olduğu gibi, artık ısıltılı cömertliği neredeyse hiç fark etmiyorum. Reynard'ın bir zamanlar meşhur ettiği gibi, "Altın kaplamalı bir tuvalet gördüyseniz, hepsini görmüşsünüzdür."

Islak paltomu çıkarıp yağmur damlalarını silkeliyorum ve kadife divanın arkasına asıyorum. Reynard elektrikli su ısıtıcısını çalıştırıyor. Deponun ön kısmı Reynard'ın ofisi olarak düzenlenmiş. Kan kırmızısı ağır brokar perdeler duvarları kaplıyor. Fransız kristal lambaları, altın kakmalı bir Louis XVI masasının üzerine kırık prizmalar halinde ışık saçmaktadır. Çıplak taş zemin kalın bir Türk halısıyla kaplıdır.

Lüks bir Fransız genelevi havası var.

Reynard dönüp bana baktı. "Hiçbir şey taşıımıyorsun."

"Öyle değil miyim?"

Bakışları beni bir aşağı bir yukarı tarıyor, boğazıma takılıyor. Nefes nefese kalıyor. "Yaramaz!"

Bu kez sırtışıam samimiydi. "Dayanamadım. Khalid'in süitinden de aynı şekilde aldım." Yakut kolyeyi saklamak için kullandığım ağır kaşmir eşarby boynumdan yavaşça çözüyorum.

"Yüce Tanrım. Muhteşem. Işığa gel, sevgilim." Reynard beni yaklaşıtırıyor. Masasının çekmecesinden bir çift gözlük çıkarıp burnuna takıyor.

"Ne zamandan beri gözlük takıyorsun?"

"Yaşlandığım için, senin de belirttiğın gibi. Biraz sola dön. İşte." Kolyeye dokunmadan inceliyor. "Ne yazık ki sökölmea zorunda kalacak. İşçiliğı mükemmel."

Bir elimi kaldırıp parmağımı ortadaki taşa dokunduruyorum, yirmi karatlık kusursuz bir yakut. Ağır ve tenime karşı serin. Taşların sökölüp ayrı ayrı satılması, altın ayarın hurda olarak eritilmesi gerekecek olması üzücü ama bunun gibi parçalar kaçınılmaz olarak öyle. Alıcı bulmak daha kolay.

"Boynundaki aşk ısırığı mı?" Reynard'ın gözleri Amerikalı'nın dişlerinin şahdamarımın yakınında bıraktığı ize takılıyor.

"Tatlı olmamam iz bırakacak."

Bu sözleri söylerken yüzünün aldığı şekli hatırlamamak için kendimi zor tutuyorum. Sesi nasıl da sıcak ve arzu dolu geliyordu.

"Çok şanslı olmalıyım," diyorum kayıtsızca. "Bu bir çürük. Ormanda yürümüşüm, hatırladın mı?"

"Hmm."

Bana inanıp inanmadığını anlayamıyorum ama bir süre sonra bunun bir önemi kalmıyor çünkü tüm vücudumu buz gibi yapan bir şey söylüyor.

"Capo seni görmek istiyor. Bu gece."

"Bu gece mi?" Sesimi yükselterek tekrarlıyorum. "Londra'da mı?" Kalbim göğüs kemiğıme çarpıyor ve nabzım fırlıyor.

Reynard panik içindeki bakışlarımı karşılıyor. Cevap verirken sesi sabitti. "Senin burada olduğunu öğrenince uçarak geldi."

Öfkeyle kızardım. "Ona burada olacağımı söylediğin zamanı kastediyorsun."

Reynard gözlüklerini çıkarır ve ceketinin cebine yerleştirir. Nazikçe, "Hepimiz akşam yemeğimiz için şarkı söylemek zorundayız, sevgilim. Onun keyfine göre yaşar ve ölürüz. Bunu biliyorsun."

Evet, biliyorum. Ama Reynard'ın ihaneti yüzünden hâlâ çocukça yaralanmış durumdayım. Gözyaşlarımı yutarak yere bakıyorum.

Yere biraz fazla baktığımda, Reynard çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasına alarak beni yukarı bakmaya zorluyor.

"Sadık olduğumu düşünmesini sağlamalıyım, Mariana."

Çenemi elinden çekiyorum. "Senin sadık olmadığını biliyor. Zaten bu yüzden bu durumdayız."

Parmaklarımı ustaca oynatarak kolyenin kopçasını açıyorum. Göğsümden aşağı kayıyor. Onu ellerimle yakalayıp Reynard'a doğru itiyorum çünkü aniden ona karşı tiksintiyle doluyorum.

En azından benden alırken utanmış görünecek kadar terbiyeli. "Özür dilerim, sevgilim-"

"Olmayın. Yemin ettiğimde ne yaptığımı biliyordum. Ve benim için yaptığın onca şeyden sonra seni hayatta tutmak buna değdi. Sadece yorulдум."

En yakın sandalyeyi bulup içine gömülüyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Beni sessizce izliyor, yüzümü inceliyor.

Yine Amerikalı'yı hatırladım. O ve Reynard'ın bakışlarında aynı sert spekülasyon var, tüm dikkatli kılık değiştirmelerinize rağmen sizi tamamen açıkta hissettirme şekli.

Onu düşünmeyi bırak, Mari. Aptalca hayallerle vakit kaybetme. Ağır bir şekilde nefes vererek, bir elimi

Gözler.

Hâlâ yakut kolyeyi tutan Reynard sertçe, "Neler oluyor? Bu gece farklısın. Ne oldu sana?"

Gözlerimi kaldırıyorum ve tekrar yalan söylüyorum, çünkü buna mecburum, çünkü hırsızlar arasında onur kavramı Tinker Bell ile aynı yerde var.

Çocukların asla yaşlanmadığı ve sizi hayatta tutmak için gereken tek şeyin inanç, güven ve biraz da peri tozu olduğu Neverland.

"Hiçbir şey," diyorum, yüzümü sesim kadar boş tutarak. "Şimdi neden bana o orospu çocuğuyla nerede buluşacağımı söylemiyorsun, böylece bu işi halledebilirim."

Reynard, Louis XVI dolabındaki bir çekmeceyi açar ve siyah kadife bir çanta çıkarır. Kolyeyi dikkatlice içine yerleştiriyor. Sonra çantayı kapatıp dolaba geri koyuyor ve bakışlarını benimkilere çeviriyor.

"Sarayda kalıyor. Ve lütfen, Mariana. Dikkatli ol. Tuhaf bir ruh hali içinde."

"Ne zaman değil?" Mırıldanıyorum.

"Bunlara ihtiyacın olacak." Reynard başka bir çekmeceyi açar. Başka bir siyah kadife çanta beliriyor, bu ilkinden çok daha küçük. Çantayı bana doğru taşıyıp uzattığım elime yerleştirirken içinden metale sürtünen metalin yumuşak cınlaması geliyor.

Çantayı açıp içine bakıyorum, sonra kaşlarımı kaldırarak Reynard'a bakıyorum. "Kapıcıyı geçmek için sadece bir taneye ihtiyacım var."

Reynard'ın duraksaması her anlama gelebilir. Kısa ama ağırdı ve bana sözlerini dikkatle düşündüğünü söylüyordu. "Saray'dayken neye ihtiyacın olacağını asla bilemezsin, sevgilim. Tedbirli olmak üzmekten iyidir."

Çayımı içip gittikten çok sonra bile bu sözler kulaklarımda yankılanıyor.

Dışarıdan bakıldığında Saray bir çöplük gibi görünüyor. Şehrin tehlikeli bir bölgesinde, rıhtımın yakınında, büyük bir evsiz kampından bir iki blok ötede terk edilmiş, çürümeye yüz tutmuş bir tekstil fabrikası. Turistler buraya gelmez. Görmezden gelmek için cömertçe para alan polis de gelmez.

Taksici ona yanlış adres verdiğimi düşünüyor. "Burada beladan başka bir şey yok, bayan," dedi kalın bir sesle. Cockney aksanıyla, penceresinden dışarıdaki on katlı binaya bakıyordu.

Terk edilmiş görünüyor. Tüm pencereler karartılmış. Eski gazeteler ve tek tük çöpler kaldırımını süslüyor. Sıska, turuncu bir tekir kedi köşeyi dönüyor, kaldırımda rölantide duran taksiyi görüyor ve gözden kayboluyor.

"Hayır, bu kadar. Teşekkür ederim." Bizi ayıran plastik paravandaki açıklıktan ona elli poundluk bir banknot uzatıyorum ve taksiden iniyorum.

Lastikler gıcırdayarak gitmeden önce bana para üstü bile vermedi.

"Sissy," diye mırıldanıyorum, akşamın soğuşundan korunmak için ceketimin yakasını kaldırıyorum.

İşe yaramıyor.

İşaretlenmemiş bir kapıya ulaşana kadar binanın yan tarafındaki karanlık bir sokakta yürüyorum. Yakındaki çöplüklerin kokusu beni bunaltıyor. "Shave and a Haircut" şarkısının melodisiyle eklemlerimi soğuk metale vuruyorum, buz gibi bir rüzgâr çıplak ayak bileklerimi kırbaçlarken titriyorum.

Kapının ortasındaki küçük bir pencere tıkırtıyla açılıyor. Bir göz küresi bana bakıyor. Sonra derin bir erkek sesi homurdanıyor, "Defol git."

Ben de "New England istiridye çorbası" diyorum.

Göz küresi bana yakıcı bir bakış attı.

Cebimden gümüş bir para çıkarıyorum ve göz küresinin görebileceği şekilde yukarı kaldırıyorum. "Açıl susam açıl, amigo. Burası çok soğuk."

Pencere kapanırken göz küresi kaybolur. Sokağın sessizliğini kapının açılma sesi ve kapıcının selamlaması bozar, artık parolayı duymuş ve bozuk parayı görmüş olduğundan daha dost canlısıdır.

"İyi akşamlar."

Elini uzatıyor. Bir yemek tabağı büyüklüğünde. Avucunun içine damgalı gümüş parçasını koyuyorum. Başını salladı ve geri çekilerek geçmeme izin verdi.

Tavandaki bir telden sarkan tek bir çıplak ampulün aydınlattığı kısa bir koridorda yürüyorum. Sonunda kapıları açık bir yük asansörü bekliyor. İçeri girip üzerinde "Limbo" yazan bir düğmeye basıyorum.

Kısa bir yolculuktan sonra kapılar tekrar lüks bir otelin lobisi gibi görünen bir yere açılıyor.

The Palace lüks bir otel. Ve bar, gece kulübü, tarafsız toplantı alanı, hatta gerekirse güvenli ev, hepsi belirli bir müşteri kitlesi için tasarlanmış.

Özel dikim fildişi takım elbiseli, olağanüstü güzellikte bir kızıl saçlı, solumdaki mermer tezgahın arkasından bana gülümsüyor. Ateşli saçları düşük bir topuz şeklinde toplanmış. Teni süt beyazı. Tezgâhın üzerindeki altın bir levhada "Konsiyerj" yazıyor.

Tezgâhına yaklaştığımda daha geniş gülümsüyor. "Yusufçuk. Seni tekrar görmek ne güzel."

"Merhaba, Genevieve."

Bavul taşımadığımı fark etti. "Sanırım bizimle uzun süre kalmayacaksın?"

"Hayır. Benim için bir mesajınız var mı?"

"Bir dakika lütfen."

Tezgâhın altında duran bilgisayar ekranına bakarken parmakları klavyenin üzerinde hızla hareket ediyor. "Evet. Bay Moreno geldiğinizde yedinci katta kendisine katılmanızı rica ediyor."

Bakışlarımız buluştu. Genevieve'in hoş gülümsemesi hiç değişmiyor. Avrupa suç örgütünün başı tarafından yedinci kata çağırıldığım için bana biraz olsun acıdıysa bile bunu belli etmiyor.

"Teşekkür ederim, Genevieve."

"Bir şey değil. Konaklamanız sırasında size yardımcı olabileceğim bir husus olursa lütfen bana bildirin."

Tercümesi: Eğer ruhsatsız silahlara, sahte kimliklere, silahlı eskortlara veya acil ceset imhasına ihtiyacınız varsa, ben sizin kızınızım.

Vedalaşırken birbirimizi selamlıyoruz. Lobiyi hızla geçiyorum, birkaç tanıdık yüz dikkatimi çekiyor. İnsanlar giriş çıkış yapıyor, kanepelerde dinleniyor, gazete okuyor, ellerinde içkilerle dolaşıyorlar. Tıpkı insanların normal bir otel lobisinde yaptığı gibi.

Ancak burası normal bir otel değil, ana asansörlere girip duvardaki paneldeki düğme sırasına baktığımda bunu inkar edilemez bir şekilde hatırlıyorum. Katlar numaralandırılmamış. Dante'nin Cehennem'inden esinlenerek, Saray'daki dokuz katın her birine cehennem çemberlerinden birinin adı verilmiş.

"Şiddet" yazan düğmeye basıyorum ve asansör kapıları sessizce kapanırken ürperiyorum.

T Asansör çalışıyor. Kapılar kayarak açıldı. Beni iki adam karşıladı.

Bordo halının üzerinde sınırları gümüş paralardan oluşan bir kare ile işaretlenmiş açık bir ringin ortasında çıplak yumruklarla birbirlerini kanlı bir şekilde dövüyorlardı.

Bordo. Kan lekelerini gizlemek için iyi.

Midemi bulandıran tiksintiye karşı kendimi çelikleştiriyorum.

Boynu olmayan, çarpık burunlu ve ağız dolusu dağınık dişli, fıçı göğüslü bir adam kapıların sağında duruyor. Onunla ilgili uzaktan çekici olan tek şey, gece mavisi kravatlı ve ipek cep mendiliyle uyumlu ısmarlama ince çizgili Brioni takım elbisesi.

"Yusufçuk." Sesi, Güney İtalya'nın izlerini taşıyan kayalık bir gümbürtüye sahip.

"Enzo. İyi görünüyorsun."

Kıkırdıyor. Her nasılsa Sicilya aksanı kadar kulağa hoş geliyor. "Bir palavracıya palavra sıkma, bambolina. Sağlığın için iyi değil."

Bakışları vücudumda geziniyor, ceketimin yakasının gizlemeyi başaramadığı göğüs dekolteme takılıyor. Eşarbımı Reynard'da bıraktığım için kendime lanet ediyorum.

Enzo dudaklarını yalayarak İtalyanca müstehcen bir şeyler mırıldanıyor.

Sinirlenerek İtalyanca cevap verdim ve annesinin böyle konuştuğunu duysa onu tokatlayacağını söyledim.

"Evet," diyor başını sallayarak. "Ama o öldü, yani artık solucan sesinden başka bir şey duymuyor. Capo seni bekliyor."

Hoş sohbetler için çok fazla.

Enzo dönüyor, her zaman yaptığımı bildiği için benim de onu takip etmemi bekliyor. Beni savaştan adamların etrafından dolaştırıp odanın diğer tarafındaki oturma alanına götürürken arkasından yürüyorum. Duvarlar siyaha boyanmış. Oda loş, dumanlı ve kokuyor gibi Ter. Uyumsuz için Her şeyi, Puccini'nin Madama Butterfly'ından bir arya söyleyen saf, mükemmel bir sopranonun muhteşem tınısı görünmez olarak çalışıyor

Konuşmacılar.

Darbeler indikçe operayı noktalayan acı homurtularını görmezden gelmeye çalışarak, bakışlarımı kanlı dövüşçülerden uzak tutuyor ve Enzo'nun kel kafasının arkasındaki düzensiz bene odaklanıyorum.

Ama zaten yeterince gördüm.

Vücutlarındaki morluklara ve her iki adamın da nefes nefese kalıp ayakta sallanmalarına bakılırsa, kavga bir süredir devam ediyor. Birinin paralarını toplaması ve diğerinin topuklarından sürüklenip atılması uzun sürmeyecektir.

Capo'nun dövüşlerinden birinde kaybedenler binayı nefes alarak terk etmezler.

Oturma alanı bir kürsü üzerinde yükseltilmiş, bir çift yer lambasıyla çevrelenmiş, uzun deri bir kanep ve iki ucunda birkaç kulüp sandalyesi barındıracak kadar geniş. Takım elbiseli altı adam arka taraftaki gölgelerde dikkat çekmeden duruyor, üçü her iki tarafta, elleri bellerinde kenetlenmiş, yüzleri ifadesiz.

Capo'nun askerleri.

Yaratılmış adamlar.

Suikastçılar.

Kanepenin önündeki cam sehpa buz üzerinde bir magnum şampanya ve iki boş kristal şampanya flütü

duruyor. Kanepede ise iki genç ve çıplak kız oturmaktadır.

deri tasmalı ve iri yarı, ölü gözlü bir adam.

Bir yumruğunda puro izmariti tutuyor. Diğerinde kızların tasmalarını tutuyor.

Otuz beş, belki de kırk yaşlarında, Enzo'nunkinden bile daha güzel, özel dikim koyu renk bir takım elbise giyiyor. Saçları gür ve gece yarısı siyahı. Çenesi de gözleri kadar sert. Çirkin bir şekilde yakışıklı, içindeki tüm şiddet zar zor kontrol altına alınmış, kenarlardan dışarı sızıyor.

Vincent Moreno.

Şeytan'dan sonra dünyanın en şeytani yaratığı.

"Mari," diyor usulca. "Buradasın."

Kolunu vahşice sallayarak her iki kızı da kanepeden sürükledi. Solgun uzuvlar ve acı dolu çığlıklardan oluşan bir karmaşa içinde ayaklarının dibine düşüyorlar, yakalarına zalimce bir darbe daha indirerek çabucak susturuyor. Halının üzerine sinmişler, başları eğik, bacaklarına yapışmışlar.

Arka dişlerim o kadar sert sıkılıyor ki, kırılacaklarını düşünüyorum.

"Capo di tutti capi," diyorum. Tüm patronların patronu.

"Öyleyim."

O ölü gözler beni doğruca kesiyor. Uzun bir süre sadece bana baktı. Sonra, korkunç bir şekilde gülmeye başladı.

"Enzo! Hiç böyle bir bakış gördün mü!" Purosuyla bana işaret ediyor. Kızlardan birinin üzerine koca bir kül kümesi düşüyor ve bacağını yakıyor. Dudaklarını dişlerinin arasına alıp inliyor.

"Ya," diyor Enzo, ağzına bir parça sakız atarak. Bana göz kırpmıyor. "Adamın biri beni öldürmek istediğinde aynen böyle görünüyor."

Capo gülümseyerek başını arkaya yatırıyor ve kapüşonlu göz kapaklarının altından bana bakıyor. "Beni öldürmek mi istiyorsun, Mari?"

Sadece her gün, seni değersiz bok parçası. "Ben cinayet işinde değilim."

Gülümsemesi kaybolur. "Ben ne iş yapıyorsun dersem o işi yapıyorsun."

Yutkunuyorum. Soğuk bir ter damlası ensemden aşağı süzülüyor. Arkamda, dövüşçülerden biri şiddetli bir darbe indiriyor.

Kemiklerin çıtırtısı tasmalı kızları ürpertiyor. "Evet, Capo. Saygısızlık etmek istemedim."

Bana düşünceli düşünceli bakarken, purosunu çekti. Ucu kıpkırmızı yanıyor. Bir duman çıkardı, sonra gözlerini benden ayırmadan kızların tasmalarını tutan elini kaldırdı ve Enzo'ya "Şu çöpten kurtul" dedi.

Enzo onları zincire vurulmuş bir çift köpek gibi götürüyor. Elleri ve dizleri üzerinde odanın uzak tarafındaki bir kapıya doğru sürünüyorlar. İzleyemiyorum, çünkü onlara yardım edemiyorum ve boğazımda biriken iktidarsız öfke çığlığını yutmaya konsantre oluyorum.

Vücudumda silah sakladığım tüm yerleri saymaya başladım.

Sol uyluk. Sırtın alt kısmı. Sağ önkol. Ayakkabı.

Bir şey yapmaya kalkışmayacağım çünkü saniyeler içinde ölmüş olurum ama bu beni sakinleştiriyor.

Capo kanepede ona katılmamı işaret ediyor. "Gel. Paltonu çıkar ve biraz şampanya iç."

Altı muhafız bir an için krallarından gelen emre isyan edişimi izliyor. Hareket etmeye çalışsam da bedenim donup kalıyor.

Capo'nun eli bana doğru uzandı. Gözleri kötülükle parlıyor. Çok sessiz bir şekilde adımı söylüyor.

Nefesimi tutuyorum ve titreyen parmaklarımla ceketimin kemerini çözecek iradeyi buluyorum. Kemer açılıyor, Capo'nun gözleri parlıyor ve ben yeniden donakalıyorum.

Aniden ayağa kalktı ve yanıma geldi. Bileklerimi elleriyle kelepçeliyor ve beni kısa, sert bir şekilde sarsıyor. Kolonyasının, sandal ağacının ve karanfilin kokusunu alıyorum ve neredeyse dehşet içinde inliyorum.

"İsteksiz görünüyorsun." Sesi alçak, yüzü bana yakın. "Benden korkuyor musun, Mari?"

Bu odada ölebilirdim ve kimsenin haberi olmazdı. Reynard'ı bir daha asla göremezdim. Güneşi bir daha göremezdim.

Ve Amerikalı... Beni düşünecek mi?

Nefes nefese kaldım. Capo'ya cevap veren benim korkum olmalı, çünkü bundan sonra söyleyeceğim sözleri söyleyecek kadar kendime zarar veremezdim.

"Evet. Ama bunun için kendimden nefret ediyorum. Boşa harcanan nefese değmezsin."

Çenesindeki bir kas esniyor. Ağzıma bakıyor. "Bundan daha azı için adam öldürdüm," diyor, ölümcül bir yumuşaklıkla. Bakışları tekrar benimkilere dönüyor. Bileklerimi acımasızca sıkıca kavırıyor.

Yine Amerikalı'yı düşünüyorum, bedenime nasıl saygıyla dokunduğunu, nasıl tatlı olduğunu, dayanamadığımı. Şu anda onu düşünüyor olmam çok komik. Ya da belki delilik. Her iki durumda da, bu bana hoş bir güç veriyor.

"Gerçeği duymaktan hoşlanmıyorsanız elimden bir şey gelmez."

Capo yavaşça nefes verir. Göz kapakları düşer. Dudakları nemlenir.

Yeni bir korku dozuyla, meydan okumamdan tahrik olduğunu fark ediyorum.

Bir aşığın şefkatli mırıltısıyla, "Her zaman çok pervasısın, Mari. Her zaman çok gururlu. Senin bu gururunla ne yapmak isterdim biliyor musun?"

Ağzım kuruyor. Midem düğümleniyor. Dizlerimin vuruşunu duyabildiğine eminim.

Daha yakına eğiliyor. Boynuma doğru derin bir nefes çekiyor, vücudumdaki tüm küçük tüyleri kaldırıyor. Burnunun ucu kulak mememi dürtüyor ve kulağıma sıcak bir nefes veriyor: "Seni dövmek istiyorum."

Sonra beni aniden serbest bıraktı ve hırladı, "Şimdi otur şu lanet olası kanepeye!"

Beni öyle sert itiyor ki tökezleyip dizlerimin üzerine düşüyorum. Bir el saçımı kavırıyor ve başımı geriye çekiyor. Yukarı bakıyorum

yakışıklı, gülümsemeyen bir yüz.

Capo bir gıdak sesi çıkarır ve "Sakar" diye azarlar.

Beni saçlarımdan tutup ayağa sürüklüyor. Acıdan keskin bir nefes çekiyorum ama çığlık atmıyorum. Piç kurusuna bu zevki tattırmayacağım. Beni kanepeye itiyor, sonra ben kalbim küt küt atarken, silahını çekip beni suratımdan vurmasını beklerken bana dik dik bakıyor.

Ama o sadece bir elini saçında gezdiriyor, kravatını düzeltiyor, güzel ceketindeki bir kırışıklığı düzeltiyor.

"Her zaman dengemi bozmayı başarıyorsun."

Sesinde bıçak gibi bir keskinlik var. Yanıma oturuyor ve iki kadehe de şampanya dolduruyor. Purosunu bıraktığı sehpanın altındaki halıdan buruk bir duman yükseliyor.

Teklif ettiği şampanyayı alıyorum, elimin ne kadar sert titrediğini görmekten utanıyorum. Bunun son şampanya tadımım olup olmayacağından emin olamadan bir dikişte yutuyorum.

Dövüşçülerden biri diğerinin çenesine şiddetli bir darbe indirir. Bu onu uçuruyor. Soprano yüksek bir notaya ulaştığında, vücudu donuk bir gümbürtüyle halıya düşüyor. Bir sarsıntı ayaklarımın altındaki zemini sallıyor.

Ayağa kalk. Savaşmaya devam et. Lütfen gözümün önünde ölme. Lütfen ölme ve beni burada onunla ve askerleriyle yalnız bırakma, dikkatlerini çekecek başka hiçbir şey olmasın.

"Sana ceketini çıkarmanı söylemiştim."

Capo kanepeye yaslandı ve göz ucuyla beni izliyor. Bakışlarımı kaçırarak emrettiği şeyi yapıyorum. Paltomu bacaklarımın üzerine örtmeye çalıştığımda usulca uyarıyor, "Mariana."

Paltoyu kanepenin koluna bırakıyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Dümdüz oturmuş, hiçbir şeye bakmıyordum ki elinin kalçama yerleştiğini hissettim.

İrkildim. Bacağımlı sıkıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Yani işi bitirdiğimi biliyorsun."

"İzin almadan bir daha konuşursan bir hafta yürüyemezsin" dedi.

"Sana konuşabileceğini kim söyledi, seni kötü kız?"

Neden, neden Amerikalı kafamın içinde? Neden onu çıkaramıyorum? Neden burada bu vahşi adamla otururken, hayatım tehlikedeyken, kalbim korkudan patlarken onu düşünüyorum?

Kendime bu soruları sorarken bile cevabı biliyorum.

Çünkü o güzel geceden ne kadar uzaklaşırsam, bana verilenleri o kadar net görebiliyorum.

Capo sertçe sorar, "Neden gülümsüyorsun?"

Gözlerimi açtım. Nakavt olan dövüşçü yan yatmış ve ayakta durmaya çalışıyordu. Bu bir işaret gibi görünüyor, ben de ona gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Bana minnettar olduğum şeyleri hatırlatıyorsun."

Dürüstlüğüm onu şaşırtıyor. Yüz ifadesinde eğlenceye benzer bir şey beliriyor ama tabii ki bu eğlence olamaz çünkü onun mizah anlayışı yok - çünkü onun bir ruhu yok.

Diyor ki, "Ne kadar ilginç. Bu neredeyse bir iltifat gibi geldi. Eğer dikkatli olmazsan, benden hoşlandığını düşünmeye başlayacağım." Bir süre sonra ekliyor: "Gerçi o öldürücü gözler farklı bir hikâye anlatıyor."

Birbirimize bakıyoruz. Parmaklarım onun göz çukurlarını tırmalamak, gözbebeklerini çıkarıp ayaklarımın altında ezmek, çıplak ayak parmaklarımın arasından sızan ılık ve jelatinimsi camsı sıvıyı hissetmek için kaşınıyor.

Acaba kötülük bulaşıcı mıdır?

Kibarca, "Lütfen konuşmama izin verir misiniz?" diye sordum. Sırtışı beklenmedikti. Aynı zamanda korkutucu.

"Senden neden hoşlandığımı biliyor musun, Mariana?"

Benden hoşlanıyor mu? Dios mio. Eli, ağır ve sıcak, hala kalçamda duruyor.

"Hayır, Capo. Neden?"

"Çünkü sen bir savaşçısın. Teslimiyetin bile meydan okuyucu. Dizlerinin üzerinde yaşamaktansa ayaklarının üzerinde ölmeyi tercih ediyorsun." Düşünceli bir şekilde ekliyor, "Benim gibi."

Benim gibi mi? Ortak bir noktamız olduğunu mu düşünüyor?

"Teşekkür ederim" dediğimde tiksinti dilimi kıvrıyor.

Yüz ifadem onu güldürüyor. Elini bacağımdan çektiğinde, hapishaneden kaçmış gibi hissediyorum.

"Sen ve ben inanılmaz bir takım olabilirdik. Ne yazık ki daha kolay bir yol yerine Reynard'ın borcunu ödemek için yemin etmeyi seçtin." Bakışları göğüslerime doğru kayıyor. Dişlerini alt dudağına gömüyor.

Keşke bütün şampanyayı içmeseydim. Ağzımdaki kustumuk tadını temizleyecek bir şeye ihtiyacım var.

Yüzüme bakıyor. Orada her ne gördüyse, "Konuşabilirsin" diyor.

Planım hemen işe koyulmak ve beni neden buraya çağırdığını öğrenmekti ama aklıma çok daha önemli bir şey geldi.

Ve çok, çok daha tehlikeli.

Duraksayarak, "Ben... Ben bir iyilik istiyorum." diyorum.

Uzun, gergin bir an boyunca bana bakıyor. Dövüşçülerin daha ne kadar devam edebileceklerini merak ediyorum, çünkü zamanımın tükenmeye başladığını hissediyorum.

Capo öne eğilir, şampanya kadehini sehpanın üzerine koyar, sonra dirseklerini dizlerine dayar ve gülümser. Hiç bu kadar acımasız görünmemiştir.

Bakışlarımı tutarak usulca, "İyiliklerimin karşılıksız olmadığını biliyorsun," diyor.

O zaman neredeyse cesaretimi kaybediyorum. Ama ettiğim kan yemininin beni onun doğasının en kötü tarafına karşı bir nebze koruyacağına dair kumar oynuyorum. Sicilyalılar kan yeminine her şeyden çok değer verirler, aile ve saygı hariç.

"Evet, Capo."

Gözleri beklentiyle parlıyor. Başını eğdi, konuşmama izin verdi.

"Ben içeri girdiğimde seninle olan kızlar..."

Çenesindeki o kas yine esniyor. Aç görünüyor. Bir leşi parçalamak üzere olan açlıktan ölmek üzere olan vahşi bir hayvan gibi.

dişleri. "Peki ya onlar, Mariana?"

Dudaklarındaki ismim o kadar uğursuz ki, tekrar konuşmak için cesaretimi toplamadan önce birkaç nefes almak zorunda kalıyorum. "Onları alabilir miyim?"

Bir an için irkilmiş görünüyor, sonra yüzü anlayışla aydınlanıyor. Sesi tıslama şeklinde çıkıyor. "Onları kurtarmak demek istiyorsun. Onları kurtarmak. Benden."

Cevap vermeyince, Capo alay etti. "Onlar yüzlercesinden ikisi. Binlerce. Hepsi birbirine benziyor. Hepsini kurtaramazsın."

Ellerime bakıyorum. Titriyorlar. Öfkeyle mi yoksa korkuyla mı, gerçekten bilmiyorum. "Denemeseydim kendimle yaşayamazdım."

Çenemi tutuyor ve başımı çevirmeye zorluyor, böylece burun buruna gelip birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. "Bu kız kardeşinle ilgili, değil mi?"

Sessizliğim onu çileden çıkarıyor. "Ölülere saygı göstermenin kendini onların cenaze ateşine atmaktan daha iyi yolları var!" diye çıkıştı.

Şok oldum. Beni aşağılamak için can attığını bildiğim bu fırsatı kaçırmayacağını düşünmüştüm.

"Bu bir hayır mı?"

Burun delikleri alevlendi. Ben tepki veremediğim elleri boğazıma dolanıyor ve sıkmaya başlıyor. Beni kendisine doğru çekiyor. Hareket o kadar şiddetli ki beni kanepeden kaldırıyor.

"Seni aptal kadın," diye homurdanıyor, boynundaki damarlar dışarı fırlıyor. "Seni aptal, gururlu, duygusal kadın. Ölü bir kız ve fırsatını buldukları anda seni soyup kalbinden bıçaklayacak iki değersiz fahişe için kendini feda mı edeceksin?"

Beni kanepeye sırtüstü yatırıyor, ben öksürürken ve onun tutuşuna karşı mücadele ederken büyük, karanlık bir varlık üzerimde belirliyor. Gözlerim yaşıyor. Faydasız bir savunmayla dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

Yüzüme doğru bağıyor, "Sana ne yapacağımı biliyor musun? Hiç fikrin var mı?"

Neler olduğunu anlamıyorum. Bana kızgın olduğunu biliyorum, ellerinin vücudumdaki yaşamı sıkıldığını biliyorum ve çok yakında bilincimi kaybedeceğimi biliyorum, çünkü oda solmaya başlıyor.

Ama hâlâ neden çırılçıplak soyulup Aziz Andrew haçına bağlanmadığımı, Capo'nun karanlık bir gülümseme ve bir kırbaçtan başka bir şeyle yaklaşmasını izlemediğimi anlamıyorum.

Enzo ellerini beyaz bir mendile silerek odaya geri dönüyor. Capo göz ucuyla onu görüyor ve beni aniden serbest bırakıyor.

Ayağa kalkıyor ve avazı çıktığı kadar "Siktir!" diye kükrüyor, ardından gümüşle kaplı ringe doğru ilerleyerek iki dövüşçünün arasına giriyor.

Adamlardan birini boğazından yakalıyor ve öyle sert bir yumruk atıyor ki burnunun kırıldığını odanın öbür ucundan duyabiliyorum. Dövüşçü yere yığılıyor. Capo bir hayvan hırlamasıyla diğer adama dönüyor ve ona saldırıyor, adam halının üzerine sırtüstü hareketsiz düştükten sonra bile yumruklarıyla acımasızca tekrar tekrar vuruyor.

Enzo bu patlamayı belli belirsiz bir ilgiyle izliyor, alt dudağı şişmiş. Hâlâ ellerini mendile siliyor.

Ellerinden temizlediği şeyin kan olduğunu fark ettiğimde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Madama Butterfly'dan arya bitiyor. Artık tek ses, Capo'nun ve benim hırıltılı nefeslerimiz.

Capo ayağa kalkar. Yerdeki adamlardan birine tükürür. Ağzını kolunun paçasına siler, sonra başını geriye atar, gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır.

Kanepede yan dönüyorum, ayaklarımı altıma alıyorum ve yavaşça doğruluyorum. Tüm vücudum titriyor. Öksürüyorum ve öğürüyorum, dayanılmaz nefesler alıyorum. Boğazım o kadar acıyor ve morarıyor ki konuşabilecek miyim bilmiyorum.

Enzo sanki bir lokantada sıkılmış bir garsonmuş gibi, "Biraz sandviç sipariş etmemi ister misin, Capo?" diye soruyor.

Terleyen, üstü başı dağınık, bakışları yönünü şaşırmış Capo dönüp gözlerini kısarak Enzo'ya bakıyor. Sudan çıkmış bir köpek gibi başını sallıyor. Yutkunuyor, ellerini saçlarında gezdiriyor ve sendeleyerek ringdeki cesetlerden uzaklaşıyor.

İki adamın da nefes alıp almadığını söyleyemem.

"Görünüşe göre şanslısın, Mariana," diyor Capo, biraz nefes nefese. "Artık bana bir iyilik borçlu olmak zorunda değilsin."

Enzo'nun kanlı mendiline bakıyor.

Titreyen ellerimle yüzümü kapatıyorum. Bir anda başka bir şarkı başlıyor. Başka bir arya. Başka bir kadın o güzel, gür sesiyle şarkı söylüyor.

Bir daha asla opera dinleyemeyeceğim.

Sesi daha kontrollü çıkan Capo, "Evet, Enzo. Yemek sipariş et. Ama sandviç değil. Biftek. Az pişmiş olsun." "Elbette, patron." Enzo ıslık çalarak Asansör kapıları. Yolda bilinçsiz savaşçılardan birinin üzerinden geçiyor.

Parmaklarımın arasından ayakların yaklaştığını görüyorum. Ayna parlaklığında cilalanmış bir çift büyük, pahalı siyah parmak ucu bir iki adım ötemde duruyor.

"Sizi buraya çağırdım çünkü bir sonraki işinizi konuşmak istiyordum. Kontratının bitmesine sadece iki iş kaldı." Capo şimdi tüm kontrolünü yeniden ele geçirdi ve personel toplantısında herhangi bir çalışanına hitap eden herhangi bir patron gibi konuşuyor.

Ona bakamıyorum. Sesim acı dolu bir vıraklama olarak çıkıyor. "Bir."

"Bir taneydi. Senin aptal Rahibe Teresa rolün bir tane daha ekledi."

Sessiz kalıyorum, gözlerimi indiriyorum, damarlarımda aciz bir öfke kaynıyor.

Capo'nun göğsünden ağır bir iç çekiş çıkıyor ve saçlarımı karıştırıyor. Kendini yanımdaki kanepeye bırakıyor ve biraz daha şampanya dolduruyor.

Mırıldanıyor, "Ah, Mariana. Bu gecenin böyle geçmesini istemezdim. Bir şeyler içelim, ziyaret edelim, biraz vakit geçirelim istemiştin."

birlikte biraz zaman. Ama sen beni her zaman çok..." Sesi bir sonraki kelimedede titriyor. "Kızgın."

Ona bakmaya cesaret edemiyorum. Konuşmaya cesaret edemiyorum. Tropik yağmurları, gece yarısı öten horozları ve bana Melek diyen bir adamı düşünüyor ve ağlamamaya çalışıyorum.

Bir süre sonra Capo takım elbisesinin ceketinden ipek cep mendilini çıkarıp gümüş buz kovalarını karıştırıyor ve şampanya magnumunu arıyor. Bir avuç buz alıyor, cep mendilinin uçlarını birbirine bağlıyor ve damlayan paketi sessizce bana uzatıyor.

Onu alıyorum ve yanan boğazıma bastırıyorum. Çünkü bu benim hayatım.

Capo yorgun bir sesle, "Beni dinle. İşi."

Başımı sallıyorum. Buzlu su boynumdan aşağı kayıyor ve göğüs dekolteme damlıyor. Nasıl yaktığına bakılırsa asit de olabilir.

"Washington, DC'de. Smithsonian'da. Umut Elması'nı istiyorum."

Başımı çeviriyorum ve kocaman gözlerle ona bakıyorum. "Ayın ilk gününe kadar."

Buzu kucağıma bırakıyorum.

"Bana bunun imkânsız olduğunu söylemeden önce, başarısız olursan Reynard'a ne olacağını hatırla." Capo şampanya kadehinden uzun bir yudum alır. Adamların halının üzerindeki hareketsiz bedenlerine bakarak acı bir sesle, "Yapabilirsin. Sana güveniyorum Mari. O yaşlı köpeğe olan sadakatin, fahişelere karşı kahraman olma ihtiyacından bile daha güçlü."

Bana döndüğünde gözleri değişmişti. İnsanlıktan eser kalmamıştı. Şu anda baktığım şey, Enzo yanlışlıkla sözünü kesmeseydi beni boğarak öldürecek olan vahşi, acımasız bir canavar.

Canavar hırlıyor, "Şimdi sinirlerime hakim olamayıp seni paramparça etmeden önce gözümün önünden defol git!"

Bana iki kere söylemesine gerek yok.

Paltomu alıp sendeleyerek uzaklaşıyorum, gözlerim öfke ve çaresizlikten bulanıklaşıyor, bininci kez yemin ediyorum ki bir gün, bir şekilde onu almanın bir yolunu bulacağım

Aşağı. O zamana kadar, Birleşik Devletler'in başkentindeki en güvenli yerlerden birinden dünyaca ünlü bir elması nasıl çalacağımı bulmalıyım.

On gün içinde.

Yoksa Reynard

ölür.

Cebimdeki gümüş paralarla dolu küçük kadife çantayı kavırıyorum ve kapıcıyı ziyaret etmek için aceleyle Limbo'ya geri dönüyorum.

B Polis odamı didik didik edip kanıt toplamayı bitirdiğinde uçağımı kaçırmıştım. Ayrıca yeni arkadaşım şeften

çift motorlu bir Cessna gece saatlerinde yerel havaalanından çalındı. Güvenlik kameraları, siyah bir tişört ve bir çift beyaz erkek külotu giymiş ve küçük bir sırt çantası taşıyan bir kadının, pist boyunca koşarak uzaklaşmadan önce cıvata kesicilerle zincir bağlantı çitini kesmesinden başka bir şey yakalayamadı.

Angeline'in gecenin karanlığında uçarken benim giysilerimi giydiğini düşününce sertleştim. Bir havaalanına girip bir uçak çaldıktan sonra. Bir otel süitine girip yakut bir kolye çaldıktan sonra.

Kalbime girip her şeyi çaldıktan sonra.

Hayalimdeki kadının nasıl biri olacağını düşünmek için hiç zaman harcamamıştım ama görünüşe göre Interpol'ün En Çok Aranalar listesindeymiş.

Annem her zaman kolay şeyleri sevmediğimi söylerdi.

Tabby ve Connor balaylarının geri kalanına devam ettikten ve Darcy, Kai ve Juanita New York'a döndükten sonra tatil köyünde iki gün daha geçirdim. Yerel polise soruşturmalarında yardımcı olmaya kararlıyım,

Ama ada saatiyle çalıştıkları ortaya çıkınca, meseleyi kendi ellerime aldım.

Otelde Angeline'le etkileşime girmiş olan herkesle konuştum. Tesisin bilgisayarlarına girdim ve video görüntülerini inceledim. Polis gittikten sonra Angeline'in odasına girdim ve beni doğru yöne götürebilecek herhangi bir ipucu aradım. Onun yönünü.

Hiçbir şey bulamadım. O Gone Girl'd.

Ama sadece şimdilik.

Tabby tüm bu olanlarla eğleniyordu. Ve gülünç derecede yararsızdı. Angeline'i en az benim kadar severdi.

"Onu bulmana yardım ederdim ama ben onun tarafındayım," dedi parlak bir sesle ve Connor'la birlikte havaalanına gitmek üzere taksiye binerken beni öperek veda etti.

"Lanet olası Hello Kitty," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "O da var ama şöyle bir şey var Ryan." Tabby bana baktı gözlerinde l. "Hayatı kendi şartlarına göre yaşıyor. Kimsenin aptalı değil. Böyle kadınlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Tanrım. ılgın piliçlerin karşılıklı hayranlık derneği.
"O bir kanun kaçağı,
Tab." "O bir baş
belası."

"Bana yalan söyledi! Bana ilaç verdi!"

Tabby'nin bakışları yumuşadı. "O istemedi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Kadınlar hakkında anladıkların bir yksğ bile doldurmaz, biliyorsun değil mi?"

Sonra taksiye bindi ve Connor'la birlikte gitti, Connor tüm bu süre boyunca gerçek bir pislik gibi kıkırdıyordu. Sırf birine yumruk atmamak için yere düşüp elli şınav çekmek zorunda kaldım.

Bu noktada planım New York'a dönüp yeniden toparlanmaktı, ancak Metrix'in bilgisayar sisteminde kurduğum ve tüm evrimii haber kaynaklarını tarayan bir arama rmeğinden bir sonuç aldım ve bu her şeyi değiştirdi.

Croix'dan çalınan Cessna Cornwall'ın kırsal kesiminde bir tarlada terk edilmiş olarak bulundu.

Cornwall İngiltere'nin güneybatısında. Bu, bir Cessna'nın Virgin Adaları'ndan tek depoyla uçabileceği kadar uzak. Ve tek başına bir pilot için Kuzey Atlantik'te müthiş bir yolculuk. Muhtemelen durmaksızın dokuz saat, belki de on saat sürer, çoğunlukla karanlıkta, tamamen su üzerinde.

Çok yorucu.

Ama yine de Cornwall. Tek bir şehri var. İngiltere'nin en fakir bölgelerinden biri. On beş milyon dolarlık yakut kolyeyi satmak için pek uygun bir yer değil. Kafamda bir şeyler canlandırabilir mi diye haritaya baktım. Yeterince eminim, öyle oldu.

Cornwall, dünyanın en zengin şehirlerinden biri olan Londra'ya arabayla dört saatlik mesafededir.

Dünyanın en eski ve en güçlü suç örgütlerinden bazılarıyla.

Son yetmiş iki saat içinde Cornwall bölgesinde çalınan araçlarla ilgili polis raporlarını araştırdığımda bir sonuç elde ettim... ve çalınan araç bir günden kısa bir süre sonra Londra'nın bir banliyösü olan Chelsea'deki bir otoparkta plakası değiştirilmiş olarak bulundu.

İki gündür ilk kez yeniden nefes alabiliyordum.

Londra'ya uçarken annemin söylediği başka bir şeyi düşündüm: Birinin canı yanana kadar her şey eğlence ve oyundan ibarettir.

Eğlence ve oyun kısmının geride kaldığına dair kötü bir his vardı içimde.

A Genevieve ile işimi bitirdikten sonra bir taksiye atlayıp Victoria Otogarı'na gidiyorum ve daha önce kiraladığım depodan acil durum çantamı alıyorum.

Reynard'ı ziyaret ettim. Sonra içindeki kullan-at telefonla Ritz-Carlton'da bir süit ayırttım çünkü Capo oradayken beni Saray'da kalmaya zorlayacak hiçbir şey yoktu. Ve Reynard'la kalamam. Siyah-mavi boğazıma bir kez bakar ve gidip Capo'yla yüzleşmek gibi aptalca bir şey yapar ve kendini öldürtür.

Reynard pek çok karanlık şey olabilir ama kadınlara karşı şiddeti hoş gören bir adam bunlardan biri değildir.

Oda için nakit ödeme yapıyorum. Resepsiyon görevlisi oda harcamaları için kredi kartı istediğinde, bir marketten aldığım ön ödemeli Visa hediye kartını kullanıyorum. Saray'a giderken giydiğim elbise, topuklu ayakkabı ve paltoyu -hepsi tren istasyonunun tuvaletindeki çöp kutusuna atılmıştı- herhangi bir turistin giyebileceği sıradan bir kıyafetle değiştirdim bile: rahat ayakkabılar, üzerime tam oturmayan bej bir pantolon ve bebek boku renginde büyük boy bir örgü kazak. Saçlarım kısa, kıvrıkcık siyah bir peruğun altında saklı. Okuma gözlüklerimi ucuzluk mağazasının rafından çaldım.

Lobideki aynaya bakınca, çok fazla ev kedisi olan birine benziyorum.

Kendi kendime miyavlıyorum ve ikinci kattaki odama gidiyorum. Pencereden hızlı bir çıkış yapmam gerekirse ya da yangın çıkarsa diye hiçbir otelde daha yüksekte kalmam. Reynard bana çoğu ülkede itfaiye araçlarının sadece üçüncü kata ulaşan merdivenleri olduğunu öğretti. Görünüşe göre, bunu zor yoldan öğrenmiş.

Odaya girdiğimde gerginliğin bir kısmı bedenimi terk ediyor. Bir banyo hazırlıyorum, uzun, sıcak bir banyo yapıyorum ve düşünmemeye çalışıyorum. Yarın düşünmek içindir. Yarın plan yapmak için. Bu gece Capo'nun kolonyasının kokusunu burnumdan temizlemek ve farklı bir hayat yaşıyormuşum gibi davranmaya çalışmak için.

Tabii ki beynimin yapmak istediği tek şey Amerika'ya dair güzel, sulu anılar sunmak.

Kendi kendime dört farklı dilde küfrederek küvetten çıkıyorum, çıplak bir şekilde yatak odasına giriyorum ve oda servisini arıyorum. Yemeğe ihtiyacım var ve eğer uyuyacaksam sert bir şeyler içmeliyim. Sonra giyiniyorum, yatağa uzanıyorum, tavana bakıyorum ve dikkatimi dağıtmak için çatlakları sayıyorum.

Kapı çalındığında kapıya gidip gözetleme deliğinden bakıyorum.

Siyah-beyaz üniformalı bir adam beyaz ketenle örtülü bir arabanın arkasında duruyor. Yüzünü göremediğim için yere bakıyor ve bir tabakla uğraşıyor.

Parmaklarım cebimdeki katlanır bıçağın etrafında kıvrılıyor. "Evet?" Kapıdan sesleniyorum.

Gülümseyerek yukarı bakıyor. "Oda servisi, madam." O kimse değil. Sadece bir otel çalışanı.

Yoksa öyle mi?

"Bir dakika lütfen. Giyiniyorum." Telefona gidip oda servisini aradım. İlk çalışta açtılar.

"İyi akşamlar, oda yemekleri, ben Gwendolyn," diyor dostane bir kadın sesi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, 2-5 numaralı odadan arıyorum. Yemeğimi getiren beyefendi..." Düşünüyormuş gibi yaptım, sonra mırıldandım, "Kahretsin. Adının ne olduğunu söyledi?"

"Christopher siparişinizle birlikte yukarı gönderildi, Bayan Lane." Penny Lane, giriş yapmak için kullandığım isim. Ve

Christopher, kapımın önünde duran adamın göğsündeki altın künyede yazılı olan isim.

"Oh, evet, işte bu. Sadece harika olduğunu söylemek istedim."

Hattın diğer ucundaki kadın cevap vermeden telefonu kapatıyorum.

Kapıya gidip sürgüyü açıyorum, güvenlik zincirini çıkarıyorum ve Christopher'ı içeri almak için kenara çekiliyorum. "Beklettiğim için özür dilerim."

"Hiç sorun değil. Yemeği sizin için masaya koyayım mı, hanımefendi?"

"Hayır, zahmet etmeyin. Arabayı masanın yanına bırakabilirsin. İşim bitince aşağıya çağırırım."

"Çok iyi." Arabayı işaret ettiğim yere götürüyor, sonra da imzalamam için bir makbuz veriyor. Kapıdan çıkarken bana iyi geceler diliyor.

Bir saat sonra karnım tok ve keyfim yerindeydi. Kapının sürgüsünü tekrar kontrol ediyorum, sonra ışıkları söndürüp yatağa giriyorum. Birkaç dakika içinde uykuya daldım.

Şafağa yakın bir saatte uyandım, bir şeylerin fena halde ters gittiğine dair altıncı hissimle tenim karıncalanıyordu.

Giriş yapar yapmaz yastığımın altına sakladığım bıçağa uzanarak gölgeli odaya hızlıca göz gezdiriyorum.

Her şey normal görünüyor. Garip sesler yok, havada tuhaf kokular yok. Güvenlik zinciri hala kapıda kilitli.

Sinir sistemim ikna olmadı.

Bıçağı yavaşça çıkarıyorum. Perdelerdeki bir aralıktan sızan ay ışığını yakalıyor ve duvar boyunca gümüş bir parıltı saçıyor.

"Dikkatli ol. Kendini kesebilirsin."

Derin ve erkek sesi yanımdaki yataktan geliyor.

Yataktan sanki yanıyormuş gibi sıcıyorum. Beni havada yakalayan bir çift büyük kol etrafımı sarıyor ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sürüklüyor. Savaşıyorum, saldırganımı kalçamdan bıçaklamaya çalışıyorum ama kollarım sıkıştığı için yeterince kaldıraç alamıyorum. Burnunu kırmak için başımı geriye atıyorum ama o çok hızlı. Hamlemi ustaca bir karşı hamleyle ve kıkırdarak savuşturuyor.

"Beni gördüğüne sevinmişe benzemiyorsun, Angel. Hislerim incindi."

Donup kaldım. "Sen!"

"Tek ve biricik sevgilim." Burnunu saçlarıma sokuyor, içine çekiyor ve boğuk bir sesle, "Beni bıçaklamayın. Deliksiz daha iyi görünüyorum."

Üzerime çöken rahatlama neredeyse sevinç dalgası kadar güçlü ve beklenmedik. Bıçağı bırakıyorum, dönüyorum, kollarımı Ryan'ın omuzlarına doluyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum.

"Oh. Uh...tamam. Görüyorum ki vites değiştiriyoruz." Önce şaşırды, sonra şüphelendi. "Yoksa bana biraz portakal suyu mu ikram edeceksin?"

Başımı sallıyorum ve daha da yaklaşıyorum. Kolları tekrar etrafımda dolanıyor, bu sefer sonsuz bir nezaketle.

Adrenalinden titreyerek, "Özür dilerim." dedim.

Yine kıkırdama. "Ne için? Bana yalan söylediğin için mi?

Beni kullandığın için mi?

Beni baştan mı çıkarıyorsun?"

Dürüstçe cevap veriyorum. "Son kısım hariç her şey."

Ryan gülüyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor. Gölgelemin içinde gülümseyen yüzü o kadar yakışıklı ki nefesim kesiliyor. Yumuşakça, "Merhaba." diyor.

"Merhaba. Beni nasıl buldun?"

"Yapacağımı söylemiştim. Sözümü tutarım. Öğreneceksin. Bu arada, her zaman giyinik mi uyursun?"

Cevap evet, ama soruyu görmezden gelip kendi sorumu soruyorum. "Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar kırgınsın?"

"Doksan dört. Telafi etmen gereken çok şey var."

Sesindeki ima omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi gönderiyor, ama kendimi aşmak istemiyorum. Bana kelepçe takmak üzere olabilir.

"Beni polise teslim edecek misin?" "Bunu yapmak için çok acelem varmış gibi mi görünüyorum?"

Gözlerimi kısıyorum ve yüzünü inceliyorum, sonra itiraf ediyorum, "Pek sayılmaz."

"Al bakalım."

Birbirimize bakıyoruz. Bir parmağının ucuyla yanağımın üst kısmını okşuyor. "Yani sen bir hırsızsın."

"Ve sen de bir paralı askersin."

"Tercih ettiğim bir terim değil ama evet. Sahte Fransız aksanı olmadan sesini daha çok sevdiğimi söylemeliyim. Bana gerçek adını söyle."

"Um...Elizabeth."

İç çekiyor.

"Lauren?"

Kesin bir dille, "Kesin şunu." diyor.

Hesaplanmış bir kumar oynuyorum, çünkü yalan söylediğimi anlayabileceğini biliyorum. Ayrıca, soyadı olmadan fazla uzağa gidemez. Benim soyadımı taşıyan milyonlarca kadın olmalı.

"Mariana."

Yüz ifademi inceliyor, sonra başını sallıyor. "Güzel. Ve sıradışı. Sana yakışıyor. Mariana ne?"

"Kendimizi fazla kaptırmayalım, kovboy. Bu sadece ikinci randevumuz."

"Evet, ama ilkinin ne kadar iyi gittiğine baksana." Ekşi bir şekilde ekliyor, "Sonu hariç. O çok berbattı."

Bakışmalar yeniden başladı. Beni gerçekten öpmek istediğini söyleyebilirim. Ayrıca beni dizine yatırıp kışına şaplak atmak istiyor.

Ve iyi anlamda değil.

"Kırgın olmakta sonuna kadar haklısın." diye itiraf ettim.

Kaşını kaldırıp alaycı bir sesle, "Öyle mi dersin?" diye sordu. "Evet." Sakin bir nefes alıyorum. "Ama ben sadece

Seni gördüğüme çok sevindim, umarım ben bunu yaparken ne kadar kızgın olduğunu bir saniyeliğine görmezden gelebilirsin."

Parmak uçlarında durup onu öpüyorum.

Anında karşılık veriyor, göğsünden alçak bir inilti yükseliyor, büyük, sert bir eli saçlarımı kazıyor. Diğer eli popomu kavlıyor ve beni daha yakına çekiyor. Ağzımdan derin derin içiyor, beni kendisine doğru bastırıyor, böylece sertleştiğini hissediyorum.

Önce kıkırdayarak ayrılıyor ve gırtlaktan gelen bir sesle, "Sanırım Tabby haklıymış," diyor.

"Ne?"

"Boş ver. Dinleyin. Şöyle yapacağız. İkimizi de soyacağım. Sonra seninle sevişeceğim. Bu sefer tatlı olacak, sert değil, çünkü örümcek maymunu gibi balkondan sürünerek indiğinde ve beni aptal gibi hissettirdiğinde şartları belirleme hakkından vazgeçmiştin. Bu arada bu benim en sevdiğim şeylerden biridir. O zaman konuşacağız-"

"Konuşmak mı?" Sesimde bir panik notasıyla tekrarlıyorum.

"Konuş," diyor sertçe. "Normal insanların seksten sonra yaptığı gibi."

Biraz soluksuz gülüyorum. "Sence biz normal insanlar mıyız?"

"Kapa çeneni. Konuşmadan sonra bana ilaç vermeyeceksin. Ortadan kaybolmayacaksın. Yapacağın şey, boğazına bunu kimin yaptığını söylemek olacak ki ben de onu öldürebileyim."

Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor. Göz göze geliyoruz, böylece sözlerinin beni ne hale getirdiğini, birden nasıl dehşete düştüğümü görebiliyor.

Sesim titreyerek, "Yapamam."

diyorum. "Yani yapmayacaksın."

diye hırlıyor.

Başımı salladım. "Hayır. Yani yapamam. Ve bu bir yalan

değil. Sadece..." Bordo halının üzerinde hareketsiz yatan kanlı bedenlerin ani ve korkunç hatırasını göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Ben sadece canavarlar için çalışıyorum. Bu işin temel kurallarından biri

Canavarlar var olduklarını kimseye söyleyemezler. Ve kurallara uymazsam sadece benim hayatım sona ermez."

Sessizce yüzümü inceliyor. "Yani kendi tercihinle hırsız olmadın."

"Altı yaşımdan beri hırsızlık yapıyorum. Yaptığım şey bu. Ben buyum."

"Bu şekilde hayatta kalmış olabilirsin, ama bu senin kim olduğun değil."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama Ryan buna izin vermiyor. Beni nazıkçe ama sıkıca tutuyor ve "Sana yardım edebilirim," diyor.

Gülüşüm kısa ve acı. "Klişe olma. Ben zor durumdaki bir genç kız değilim, sen de parlak zırhlı bir şövalye değilsin."

"Kendimi övmek gibi olmasın ama Angel, zırhım o kadar parlak ki güneşi bile kör eder. Sana yardım edebilirim."

Bu konuşma beni duygusallaştırıyor, bu da baklava desenli çorap giyen erkeklerden daha çok nefret ettiğim bir şey. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Zor iş," diye cevap veriyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Sonra beni yatağa yatırdı ve üzerime uzandı.

Eğer bu kadar hoşuma gitmeseydi, yastığın altından diğer bıçağı çıkarır ve onu havalandırırdım.

"Şimdi bak," diyor mantıklı bir ses tonuyla. Dirseklerini omuzlarımdan iki yanına dayıyor ve çenesini ellerinin üzerine koyuyor. "Beni tanıyorsun ama ben biraz boktan biriyim."

Yüzümü buruşturduğumda gülümsüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve "İnanılmaz" diye mırıldanıyorum.

"Ahem. Dediğim gibi, ben biraz boktan biriyim. Biyografim yanımda değil, ama gerçekten etkileyici olduğuna dair sözüme güvenmek zorundasınız."

"Aman Tanrım."

"-ve benim başlıca özel-i-al-i-ty-"

"Bu kelimenin beş hecesi yok." "-insanları kötü durumlardan kurtarmaktır."

Bir an düşündüm. "Karpov'un durumu gibi mi?"

Gözleri kısıldı. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır. Tatil köyünün restoranında arkadaşlarınızla yemek yediğimiz gece ondan bahsetmişsiniz."

Ryan memnun görünüyor. "Dikkatini vermişsin."

Koca bir bebek gibi yüzümü kolunun altına saklıyorum. "Söylediğin her şeye dikkat ettim."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor, sesi sıcak. "Peki neden, Angel?"

Cevap vermeyeceğim. Ne diyebilirim ki? Söylediğin her şey ilginç olduğu için mi? Seni gördüğüm andan itibaren sana aşık olduğum için mi? Güzel, seksi ve çok sevimli olduğun için, kara kalbimi erittiğin için mi?

Hayır. Açıkçası bunların hiçbirini söylemiyorum.

Ryan başını eğip kulağıma sokuluyor. "İtiraf et. Gözlerini kamaştırıyorum," diye fısıldıyor, sonra usulca gülüyor.

"Kapa çeneni."

"Yap beni."

"Kıyafetlerini çıkar."

"Otoriter!"

"Bundan hoşlandığını çoktan anladık, o yüzden sana söyleneni yap ve soyun kovboy. Bu oda sadece bir gece için kiralandı."

Gözlerinde gizli planlar olduğunu ima eden hınzır bir parıltı var. Ama planları olan tek kişi o değil. O iyi bir tazı olabilir, ama ben daha iyi bir kaçış sanatçısıyım. Benim için ne planlamış olursa olsun, o planını gerçekleştiremeden ben gitmiş olacağım.

Gitmek istemiyorum ama istediğimi yapmak sahip olmadığım bir lüks. On gün içinde çalmam gereken dünyanın en büyük mavi elması var. Zaman geçiyor.

"Bence kıyafetlerimi çıkarmalısın," diyor Ryan, "madem yapacak çok işin var."

"Eğer bulursam, beni nasıl bulduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır. Duh." Duraksıyor. "Ama bu gece benimle gelersen gelirim."

"Gitmek mi? Ne demek gitmek?"

"Çok geniş bir kelime dağarcığın var Angel, sanırım kelimenin anlamını biliyorsun."

Kalbim gümbür gümbür atıyor, tıpkı merdivenlerden inen şişman bir insan gibi. Söylediğini sandığım şeyi mi söylüyor? "Yani... sadece açıklığa kavuşturmak için..."

"Benimle New York'a geri dön ve durumunu halletmeme izin ver, böylece sonsuza dek sürecekt mutluluğumuza başlayabiliriz."

Ağzım açık. Kapatamıyorum. Ağzımdan tek kelime de çıkmıyor. Ben şaşkınlıkla ona bakarken o sanki pizza sipariş etmemizi önermiş gibi sakince gülümsüyor.

"Dilin tutulduğunda çok tatlı oluyorsun, Angel. Dizlerimin üzerine çöküp-" dediğimde neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Kes şunu! Ve bana Angel demeyi kes! Bırak beni!"

"Hayır, hayır ve hayır." Ben onunla güreşmeye çalıştıkça o yerinden kıpırdamayı reddediyor. Lanet adam çok büyük, çok güçlü ve bir santim bile kıpırdayamayacak kadar inatçı.

Cıldırııcı derecede mantıklı bir şekilde şöyle diyor: "Bu tür şeylerin her gün olduğunu mu sanıyorsun? İki insanın tanışıp termonükleer bir kimyaya sahip olduklarını, birbirlerini güldürdüklerini ve akıllara durgunluk veren bir seks yaptıklarını, sonra birinin on beş milyon dolarlık bir kolye çalıp ortadan kaybolduğunu ve diğerinin birkaç gün içinde ilkini bulup otel odasına girdiğini ve neredeyse bıçaklanacağını ama sonunda yatakta onun üstünde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cevap veremeyecek kadar aklım bağımda olduğu için cevap veremeyince Ryan, "Bütün bunların cevabı hayır," diyor. Şimdi trene bin Angel, çünkü bu tren çoktan istasyondan ayrıldı."

Uzun bir süre sonra, "Kolyenin değerini sana kim söyledi?" diyebildim.

Sanki gelmiş geçmiş en büyük aptal benmişim gibi iç geçiriyor. "Yanlış şeylere odaklanmak gibi kötü bir huyun var, biliyor musun?"

Bir nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum çünkü çarpan kalbim başımı döndürüyor. Boğuk bir sesle, "Bu harika bir teklif kovboy, ama seninle gidemem. Bu sevdiğim biri için ölüm fermanı olur."

Bir süre sessiz kalıyor, başparmağıyla kulak mememi okşuyor, sonra çeneme yumuşak bir öpücük konduruyor. "Mariana, sana yardım edebilirim. Bu saçmalık değil. Ego değil. Bu gerçek. Birleşik Devletler ordusu tarafından kahramanlık ve genel kargaşa konusunda eğitilmiş, bana destek olmak için birkaç saat içinde burada olabilecek belalı orospu çocuklarından oluşan bir ekibim var. Adamlarını alacağız ve sonra da defolup gideceğiz."

"Kaçabileceğim hiçbir yer yok! Beni bulurlar!" "Kim bulacak?"

Gözlerimi açıyorum. Ryan bakışlarında yanan tehlikeli bir yoğunlukla bana bakıyor. Bana yardım etme konusunda bu kadar ciddi olması kalbimi kırıyor.

Umutsuz vaka olduğumun ya da bir ayağımın çoktan pencereden dışarıda olduğunun farkında değil.

"Canavarlar."

"Önce ben alırsam olmaz."

Hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istiyorum. "Anlamıyorsun-"

"Öyleyse beni eğit."

"Yapamam!"

"O kelimeyi söyleyip duruyorsun. Sanki özgür irade diye bir şeyin olduğunu unutmuşsun gibi."

Acı bir şekilde, "Özgür irade kan yemini etmemiş insanlar içindir-" diyorum.

Kelimeler ağızımda ölüyor. Gafımdan duyduğum dehşet onların yerine yükseliyor. Başımı kaldırıp Ryan'a baktığımda, bir kurt bana bakıyor.

"Kan yemini mi?" diye tekrarlıyor, ölümcül bir yumuşaklıkla. "Cosa Nostra'dan mı bahsediyoruz? Sicilya mafyasından mı?"

Tüm vücudum tüylerim diken diken oldu. Kararlı bir şekilde "Hayır." diyorum.

Gölüşü kısa ve karanlık. "Oh, tamam. Elbette. Bu tamamen inandırıcıydı."

Yüzümü koluna çevirip gözlerimi tekrar kapatıyorum, aptallığım için kendime ve beni şeffaf bir cam gibi gördüğü için ona lanet ediyorum, ki Reynard hariç hiç kimse bunu yapamaz.

Ryan diyor ki, "Bu iyi. İlerleme kaydediyoruz! Şimdi tek yapman gereken yanımıza başka kimi alacağımızı söylemek ve-"

"Lütfen
yapma." "Neyi
yapmayayım?"

Bir hıçkırığı yutuyorum. "Varsayımsal bir şeymiş gibi anlat. Sanki gerçekten olabilirmiş gibi. Peri masallarına inanmayı uzun zaman önce bıraktım."

Ryan yüzümü ellerinin arasına alıyor. Yumuşak bir sesle, "Belki de sana inanmaktan vazgeçmemişlerdir." diyor.

Beni öptüğünde, bu bir söz gibi. Sanki kendi kanıyla yemin ediyormuş gibi.

Bu adam benim ölümüm olacak.

Kollarımı boynuna doluyor ve kalbim milyonlarca parçaya ayrılırken onu tüm gücümle öpüyorum.

Çünkü onun öpücüğü bir söz, ama benimki bir veda.

J Tam kıyafetlerini yırtmak üzereyken Mariana öpücüğü kesiyor ve gözlerini kaçırıyor. Utanmış bir sesle, "Um.

önce... tuvalete gitmeliyim."

"Bacaklarını tıraş edip etmemen gerçekten umurumda değil, tatlım."

"İşemem lazım!"

"Peki, neden söylemedin?" Oturup kalkmasına yardım ediyorum ve ona sırtıyıyorum, çünkü bana vurup vurmayacağına ya da beni tekrar öpmeye başlayıp başlamayacağına karar veremiyormuş gibi bir ifade takınıyor.

Sonra giydiği iğrenç bok rengi kazağın yakasının üzerinde morluklarla beneklenmiş boynunu görüyorum ve sırtışıma çabucak ölüyor.

Bunu ona yapan piç her kimse, bana hesap vermek zorunda kalacak.

Ve sonra hiç doğmamış olmayı dileyecek.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," diye mırıldanıyor eliyle boğazını kapatarak. Ben bir şey söyleyemeden banyoya giriyor ve kapıyı kapatıyor. Suyu açıyor. Onu aynanın karşısında durmuş, o kocaman, güzel gözleriyle morarmış boynuna bakarken hayal ediyorum ve çıplak ellerimle odadaki tüm mobilyaları kırmak istiyorum.

Sert bir nefes veriyorum ve ayağa kalkıp başucu lambasını yakıyorum. Tek bir yerde duramıyorum, bu yüzden adımlamaya başlıyorum. Deri ceketimi çıkarıp bir sandalyenin üzerine atıyorum ve tuvaletin sifon sesini dinliyorum.

Kaçabileceğim hiçbir yer yok. Beni bulurlar. Bu sevdiğim biri için ölüm cezası olur.

Her neye bulaştıysa, kötü bir şey. Ve eğer bu gerçekten Cosa Nostra ise, olabilecek en kötü şey. Gerçek İtalyan Mafyası, Sopranos'u Susam Sokağı gibi gösterir.

Bunu düşünmek beni huzursuz ediyor. Balkonun sürgülü cam kapısına gidiyorum ve serin, puslu geceye adım atıyorum. Temiz hava canlandırıcı. Bu saatte bile aşağıdaki caddeden korna çalan taksilerin ve konuşan insanların sesleri yükseliyor. New York gibi Londra da hiç uyumayan bir şehir.

Orada ne kadar durup şehrin ışıklarına baktığımı bilmiyorum ama bir noktada Mariana'nın işemesinin gerçekten uzun sürdüğü aklıma geliyor.

Dönüp kapalı banyo kapısına bakıyorum. Birkaç saniye içinde odanın karşısına geçip kapıyı çalıyorum. "Angel? Orada iyi misin?"

Yanıt yok.

Sikeyim.

Kapı kolunu deniyorum. Kilitliydi.

"Mariana?" Bir şey yok.

"Tamam. Bunu zor yoldan mı yapmak istiyorsun? Zor yoldan yapacağız." Geri çekildim, toparlandım ve kapıya sert bir tekme attım.

Menteşeleri kırılıyor ve uçarak açılıyor, yankılanan bir gümbürtüyle karo zemine çarpıyor. Başım bir o yana bir bu yana savrularak banyoya giriyorum, ne bulacağımı şimdiden biliyorum.

Ya da daha doğrusu, bulamayacağım şeyi.

"Bu lanet karı," diye mırıldanıyorum, küvetin üstündeki açık pencereye bakarak. Küvet eski-

dökme demirden yapılmış, çimento tabut kadar ağır. Ayaklardan birinin etrafına bir çarşafın köşesi bağlanmış.

Çarşafın geri kalanı pencereden dışarı sarkıyor.

Küvete koştum, içine atladım ve pencere kenarına yaslandım. Çarşaflar, iki kat aşağıdaki binanın kenarına dikilmiş bakımlı şimşir çalılarına kadar sarkıyor. Yaşlı bir çift tasmalı bir Corgi ile kaldırımdan bana bakıyor. Köpek de bana bakıyor.

Adamın sesi serin bir hava akımıyla yükseliyor. "Bir şey mi kaybettin, dostum?"

Karısı titriyor. Onları tersleme dürtüsüne direniyorum. Mariana hiçbir yerde görünmüyor.

Çifte kızın kaçtığı yönü görüp görmediklerini sorma zahmetine girmedim. Sadece banyoya çekildim, küvetin ayağındaki düğümü çözdüm, çarşafı pencereden dışarı attım ve pencereyi kapattım. Sonra diğer odaya geçip televizyonu açtım.

Ne de olsa bu gece için odası olduğunu söyledi. Boşa harcamak yazık olur. Ayrıca, ona bir avantaj sağlamalıyım.

Birine kendini asmasına yetecek kadar ip vermekle ilgili o eski söz neydi?

Oda servisini arayıp bir çizburger ve bira sipariş ediyorum. Sonra ceketimin cebinden cep telefonumu çıkarıyorum ve Mariana'nın çirkin kazağının arkasına yapıştırdığım küçük GPS ile senkronize edilmiş izleme uygulamasına gidiyorum.

Ekranda kırmızı bir nokta parlıyor ve Ritz'in güneyine doğru ilerliyor.

Gülümseyerek televizyonun önündeki büyük koltuğa yerleşiyorum ve yemeğimi bekliyorum.

Sabah sisinde Mallory & Sons Kültürel Miras Müzayedeleri'nin karşısındaki caddede dururken, bunun farklı bir şey olabileceğini düşünüyorum.

ne kadar eski moda göründüğünün farkındayım. Sokak bile gaz lambaları ve parke taşlarıyla bir dönem filminden fırlamış gibi hissettiriyor. Sadece yanımızdan geçen taksi bu illüzyonu bozuyor. Neredeyse bir at arabasının köşeyi dönmesini bekliyordum.

Ön kapıdan içeri girdiğimde neşeli bir zil çalıyor. Burası tütsü ve eski kitaplar gibi kokuyor. Arka planda usulca caz çalıyor. Ejderhalarla ilgili garip bir savaş sahnesi oyulmuş büyük meşe tezgahtan bir adam başını kaldırıyor ve bakışlarımı kendi bakışlarıyla karşılıyor.

Birbirimizi ölçeriz.

Elli yaşlarında, ne genç ne de yaşlı, ne yakışıklı ne de çirkin, ortalama bir lacivert takım elbise giymiş. Joe Average.

Ortalama görünümünün özenle hazırlanmış olduğu hissine kapılıyorum.

Ayrıca beni beklediğini hissediyorum.

Ona doğru ilerlerken, duvarlardaki hoparlör kılığına girmiş güvenlik kameraları da dahil olmak üzere odadaki her şeyi inceliyorum. Tezgâhın yanına geldiğimde dirseğimi tezgâha dayayıp, ona bir tehdit olmadığını ve hatta biraz yavaş anladığımı ifade etmek için mısırla beslenmiş, taşralı bir aptal gülümsemesi veriyorum.

Bana bakıyor. Sol kaşı yavaşça kalkarak küçümseyici bir kavis çiziyor. Toz gibi kuru bir ses tonuyla, "Amerikan ordusunda artık bunu mu öğretiyorlar? Ne kadar incelikli. Daha incelikli buldozerler görmüştüm."

Anında ondan hoşlandığıma karar veriyorum. "Uzun zamandır orduda değildim dostum," diye cevap veriyorum. "Ben sadece gülümseyen biriyim."

Ses tonu daha da onaylamaz hale geliyor. "Gülümseyen Amerikalı. Ne kadar klişe."

Yumuşak bir sesle, "Ben klişeden başka bir şey değilim, dostum. Nerede o?"

Dudakları büzülür. Küçük, sinirli bir nefes veriyor. Eğer gözlerini devirirse, suratına yumruk atmak zorunda kalabilirim.

"O mu?" diye tekrarlıyor, sanırım biraz kasılarak. "Mariana."

Şaşırmış bir şekilde gözlerini kırptırıyor ama hemen toparlanıyor, yüzü nötr bir ifadeye bürünürken bir eliyle kravatını düzeltiyor.

"Bana gerçek adını söylemesine şaşırdın." Kendimi her türlü maço ve kendinden memnun hissediyorum. Göğsümü şişirme dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine sakince ona bakıyorum.

Ellerini tezgâhın üzerinde kavuşturuyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Eğer onu benim tanıdığım gibi tanısaydın, sen de şaşıırdın." Bakışları deri bomber ceketimin üzerinden kot pantolonuma kayıyor, sonra parmaklarımı gezdirerek taradığım saçlarıma yöneliyor. Ağzı bir kuru erik gibi buruşuk bir görünüm alıyor. "Gerçekten çok şaşıracaksın."

Kimden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmaması hoşuma gidiyor. Mariana'nın benim için fazla iyi olduğunu düşünmesini de kişisel olarak algılamıyorum. Hemen hemen aynı fikirdeyiz.

Herkes tarafından aranan uluslararası bir mücevher hırsızı olsa bile Polis.

Doğruluyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve daha geniş gülümsüyorum.

Gözlerini kapatır ve başını sallar.

"Dinle, dostum-"

"Adım Reynard," diye araya giriyor. "Lütfen bana daha fazla lakap takmaktan kaçının. Sırtan bir Amerikalının bana arkadaş, dost ve ahbap diye hitap etmesi benim için tam anlamıyla cehennemin tanımıdır."

"Sinirlenmene gerek yok. Hem Amerikalılarla ne alıp veremediğiniz var? İkinci Dünya Savaşı'nda kışınızı kurtardık. Biz olmasaydık, hepiniz Almanca konuşuyor olurdunuz."

"Tarih hakkında tartışmaya girmeyelim Bay McLean. Silahsız bir rakiple asla zeka savaşına girmem."

İtiraf etmeliyim ki iyi bir zinger'ı es geçerek, kendini beğenmiş bir şekilde "Demek sana benden bahsetti" diyorum.

Reynard ceketinin cebinden bir gözlük çıkardı. Kibirli bir tavırla gözlüğü takıyor ve burnunun ucuyla bana bakıyor. "Kendini övme. Seni bir veri tabanında araştırdım."

Şimdiye kadar sırtışıım kör edici olmalı. "Ama beni aramak için adımı bilmen gerekiyordu."

Bir süre durakladıktan sonra, "Seninle tanışmamış olan herkesi kışkırtıyorum" diyor.

"Bana nerede olduğunu söyle."

Sinirlendiği her halinden belli. "Bay McLean-"

"Ona yardım edebilirim," diye ısrar ediyorum, kollarımı tezgâha dayayıp yüzüne bakıyorum. "Başı her ne beladaysa, onu oradan çıkarabilirim."

Uzun bir süre bana bakıyor, bakışları keskin ve değerlendirci. "İlginç bir adamsınız Bay McLean, bunu kabul ediyorum. Ancak yardımınızın istendiği gibi yanlış bir izlenime kapılmış görünüyorsunuz."

"Senden mi bahsediyorsun yoksa ondan mı?"

Çenesindeki bir kas esniyor. "Sanırım gitme vaktin geldi."

İyi adam rolünü bırakıp homurdanıyorum, "Ve sanırım istediğim bir şeyin önünde duran aptal orospu çocuklarının yaşam sürelerinin son derece kısaldığını anlamanın zamanı geldi. Bana onun nerede olduğunu ve nerede yaşadığını söyle yoksa vücudundaki her kemiği kırarım."

Sonunda sabrı taşı. Gözleri öfkeyle parlıyor, gözlüklerini çıkarıyor ve bana saldırıyor.

"Bu seni şaşırtabilir, seni devasa aptal, ama yeryüzünde hayatımı tehdit eden ilk adam sen değilsin, onu koruduğum için bana zarar veren ilk kişi de sen olmayacaksın! Ve eğer tek bir beyin hücren bile olsaydı, onun konumundaki bir kadının nerede yaşadığını asla kimseye söylemeyeceğini fark ederdin; özellikle de benim gibi, senin gibi biri tarafından baskı altına alınabilecek birine.

Bilgi! Kutsal olan her şey aşkına, sende ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok! Sen evrimin tersine dönebileceğinin kanıtısın!"

Yüzü kıpkırmızı, oflayıp pufluyor. Gözlüklerini yüzüne geri çekti. Sonra gözlüklerin ardından bana bakıyor ve "Neden yine gülümsüyorsun lan?" diye bağıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve "Demek benden hoşlandığını söyledi." diyorum.

Dişlerini o kadar sıkıyor ki, kırılabileceklerini düşünüyorum. "Çık dışarı."

Düşünüyormuş gibi yaparak başımı eğiyorum ve sonra şöyle diyorum: "Hayır. Sanırım Interpol'den arkadaşlarımın gelmesini bekleyeceğim ve etrafa biraz göz atacağım. Beni bir veri tabanında mı aradın? Ben de seni araştırdım kardeşim. Gerçekten güzel bir müesseseniz var. Gerçekten yasal. En azından kağıt üzerinde tertemiz."

Omzunun üzerinden dükkânın arka tarafına doğru bakıyorum. "Saklayacak bir şeyin olmadığına eminim, değil mi? Etrafta rastgele yakut kolyeler yok mu? Büyük olanlar, belki yüz karat?"

Mariana'nın boynunu morartanın Reynard Mallory olmadığını daha dükkânına adımımı atmadan anlamıştım. Adresini Metrix'in arama programına girip işine göz attığım anda onun çete üyesi olduğunu anlamıştım. Yüz karatlık yakut bir kolyeyi taşıyabilecek biri varsa, o da Mallory & Sons Heritage Auctions'tır. Dünyanın dört bir yanında şubeleri ve var olan her yeraltı örgütüyle gizli, uzun süreli bağlarıyla lekelenmemiş bir itibarı var.

"Blöfleriniz de moda anlayışınız kadar talihsiz Bay McLean. Polis teşkilatında Interpol beni ziyaret etmek üzere olsaydı beni uyaracak yüksek rütbeli bir arkadaşım var."

Sonra, hiç de tatmin olmamış bir şekilde, "Ama ilginizi çekebilecek bir GPS takip cihazım var. Küçük ve son derece hafif, giysilerin içine saklamak için mükemmel.

Ne yazık ki, bir ayakkabının topuğu tarafından parçalandığı için işlevsiz - sahibinin o sırada oldukça renkli bir dil kullandığını da eklemeliyim - bu yüzden size pek bir faydası olmayacak."

Demek bu yüzden sinyali kaybettim. Bir şekilde Mariana izleyiciyi buldu ve yok etti.

Bu da demek oluyor ki buraya geleceğimi biliyordu...
Bu da demek oluyor ki gitti.

Tekrar.

O çizburgeri sipariş etmemeliydim.

Hoparlörlerden beş farklı adamın beş farklı şarkı çaldığı bir caz parçası yükselirken Reynard ve ben birbirimize ters ters bakıyoruz. Bir süre sonra, "Tamam. İki şey var. Birincisi, sana bir cep telefonu numarası vereceğim. Kayıtsız ve takip edilemez. Dünyada sadece bir kişide var-"

"Terapistin mi?" diye tatlı tatlı soruyor.

"Komik. Ben sana numaramı vereceğim, sen de Mariana'ya vereceksin."

Yüz ifadesi bozuldu. Bana gidip en yakın köprüden atlamamı söylemeden önce ekliyorum, "Acil bir durumda beni bu numaradan yirmi dört yedi arayabilir. Ciddiyim. Gece ya da gündüz. Dünyanın herhangi bir yerinden beni arayabilir, ben de gelirim."

Kasanın yanındaki bardaktan bir kalem alıyorum ve numaramı sarı bir not kağıdına karaladıktan sonra Reynard'ın kravatının ortasına yapıştırıyorum. İki parmağıyla sıyrıyor, serçe parmağını uzatıyor ve dudaklarını kıvrıyor. Burnunu çimdiklememesine şaşırdım.

"Müthiş" diye mırıldanıyor ve post-it'i tezgahın altından çıkardığı kitabın sayfaları arasına koyuyor. Sonra kitabı alaycı bir tavırla yerine fırlatıyor ve ellerinin tozunu alıyor.

Arsız orospu çocuğu.

"İkincisi, boynuna bunu kimin yaptığını bana söylemeni istiyorum ki onunla konuşabileyim. Konuşmak derken, dövmekten bahsediyorum.

onu ezmek için."

Reynard donakalır. "Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz Bay McLean," der, tüm görünüşünde, hatta sesinde bile garip bir durgunluk vardır.

Ona sert bir bakış gönderiyorum. "Oyun oynamıyorum, Reynard. Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Biri kız arkadaşımı incitti. Bu saçmalığa dayanamıyorum. Nefes almasına izin verirsem şanslı."

Sanki görüşünü temizliyormuş gibi hızla göz kırpmıyor. "Senin... kızın mı?"

Umursamaz bir hareket yapıp ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Henüz programa yüzde yüz katılmış değil ama onu oraya getireceğim. Karşı konulmaz olduğumu söyleyebilirim."

Gülüşü zayıf ve inanmazcadır. Tezgâhın solunda duran porselen çay fincanına uzanıyor ve âdem elması sallanarak ondan bir yudum alıyor. Sonra tekrar tezgahın altına uzanır, bu kez ince gümüş bir şişe çıkarır. Kapağını açıyor, çayın içine viskiye benzeyen küçük bir miktar döküyor, sonra da doğrudan şışeden içmeye karar veriyor.

"Seni seviyor, biliyorsun" dediğimde şiddetli bir şekilde öksürüyor ve tezgâhın üzerine altın rengi bir sıvı püskürtüyor. Öksürük nöbeti sona erdiğinde, yaşaran gözleri ve açık ağzıyla bana bakıyor.

Dostum, insanları şok etmeyi seviyorum.

"En azından Mariana'nın onu benimle birlikte Amerika'ya götürme teklifimi, sevdiği biri için ölüm cezası olacağı gerekçesiyle geri çevirdiğinde bahsettiği kişinin sen olduğunu varsayıyorum. Evine kaçır gibi doğruca buraya koştu. Burası onun güvenli yeri olmalı diye düşündüm."

Boğuk bir ses çıkarır ve boğazını sıkır. Hırıltılı bir sesle, "Onu da yanında götürür müsün?"

"Ve sen, eğer isterse. İkiniz de benim korumam altında olacaksınız."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi gözlerini kocaman açıp bana bakıyor.

"Tanrım," diyorum, aşağılanmış bir şekilde. "İkiniz benim egom için gerçekten bok gibisiniz, bunu biliyor musunuz?"

"Senden faydalandı. Sana yalan söyledi. Neden onu hapishaneden başka bir yere götürmeyi teklif ettin ki?" Reynard bunu gerçekten anlayamıyormuş gibi sorar.

Omuz silkiyorum. "Çünkü onu önemsiyorum." Bana bön bön baktı.

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

"Beni etkiliyor, Reynard. Benim gibi bir adamın etkilenmesi için ne gerektiği hakkında bir fikrin var mı? Herhangi bir şey tarafından? Hiç mi?"

Yüzü, tam olarak anlayamadığım bir şeye karar vermeden önce birkaç farklı ifadede geçiyor. Orada bir karanlık var, belki eski bir anı, bir mezarın içinde çalkalanan bir şey.

"Evet. Evet, aslında biliyorum." diye mırıldanıyor.

Bir açıklık sezdim ve avantajımı kullandım. Ona doğru eğilerek, "Bırakın yardım edeyim-" diyorum.

Dükkanın önündeki kapının üzerindeki zil çalıyor.

Reynard omzumun üzerinden bakıyor. Anında gözleri kapanıyor. Duruşunda bir şeyler değişiyor, yumuşuyor. Yüzü bile bir şekilde daha belirsiz hale geliyor. Birdenbire yine Average Joe'ya bakıyorum, kalabalığın içinden seçemeyeceğiniz, onun yerine kolayca kaybolabilecek bir adama.

Taşınması gereken bir sesle, "Sadece iki blok daha doğruya devam etmeniz gerekiyor efendim. Metro girişi Chancery Lane'de. İşaretleri kaçıramazsınız."

Gözleri, sözleri ne kadar sahteyse o kadar gerçek bir uyarı iletiyor.

Git hadi. Şimdi.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Tuhaf yerlerinde şüpheli şişkinlikler olan takım elbiseli, zeytin derili, iri yarı iki adam kapıyı çevreliyor. Bana daha önce binlerce kez gördüğüm o düz, katil bakışlarla bakıyorlar.

"Sağ ol dostum," diyorum neşeyle, Reynard'a dönerek.

"Bu şehir çok büyük, biliyor musun?" Gülüyorum ve

bilinçsiz, turistik bir kahkaha. "Memleketimden çok daha büyük. Sürekli kayboluyorum! İyi günler dilerim!"

Dönüp adamlara doğru yürüyorum ve yine o aptal taşralı gülümsememi takınıyorum. Onlarda işe yarıyor, çünkü ikisi de bana hızlıca bir göz attıktan sonra beni görmezden geliyor ve dikkatlerini Reynard'a çeviriyorlar. Islık çalarak ön kapıdan çıkıyorum, sonra kaldırımda durup bir sokak tabelası arar gibi yapıyorum, bir yandan da caddenin karşısındaki kaldırıma park etmiş limuzinin plakasını ezberliyorum.

Arka cam yarıya kadar açılmış. İçerideki gölgeler arasında bir yüz görüyorum. Bir adam, siyah saçlı ve gülümsemeyen, sert, parlayan gözleri karanlıkta yüzüyor, bir dilek kuyusunun dibinde parıldayan madeni paralar gibi.

Vücudumdaki her sinir Defcon One'a çarpıyor. Eğer bir yangın alarmı olsaydım, sirenler çalar ve acil durum ışıkları yanardı.

"Ben canavarlar için çalışıyorum," demişti Mariana.

Bir canavar gördüğümde kesinlikle anlarım.

Dönüp kaldırımda rahatça yürüyorum, duruşumu bozmuyorum, içimde derimi tırmalayan, geri dönüp siyah saçlı adamı silahımın namlusuyla tanıştırmam için kükreyen bir hayvan olmasına rağmen arkama bakmıyorum.

Köşeyi güvenli bir şekilde dönüp gözden kaybolduğumda cebimden cep telefonumu çıkarıp Connor'ın numarasını çeviriyorum. Telesekreteri açtığında, "Balayında rahatsız ettiğim için üzgünüm kardeşim, ama karını ödünç almam gerekecek" diyorum.

Bu durum benimkinden daha büyük bir beyin gerektiriyor ve bir canavarı yuvasından nasıl çıkaracağını bilen biri varsa o da Tabby'dir.

Telefonu kapattım ve kulağıma bir çift kulaklık taktım. Telefonumdan, içeri girdiğimde Reynard'ın tezgahının altına yerleştirdiğim dinleme cihazını etkinleştiriyorum. Caddenin karşısındaki bir bara girerken dinlemeye başlıyorum.

"A Temiz! Artık dışarı çıkabilirsiniz!"
Reynard'ın sesi, içinde yattığım lahdin ağır taş kapağından duyuluyor. Bastım Sol elimin yanındaki düğmeye basıyorum ve kapak, şu anki kullanımı için özel olarak yerleştirilmiş pnömatik silindirler üzerinde kayarak açılıyor: insanları saklamak.
Dışarı çıkıyorum, tozumu alıyorum ve Reynard'a bakıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana öyle bir onaylamazlıkla bakıyor ki irkiliyorum.
"Sakın söyleme. Ben zaten biliyorum."
"Neyi biliyorsun sevgilim? Aşkını bana doğru yönlendirdiğini mi? Her kuralımızı çiğnediğini mi? İkimizi de tek başına mahvedebileceğini mi?"
İnleyerek yanından geçip dükkânın arka tarafına ve depodan ulaşabileceğim gizli çıkışlara doğru yürüyorum.
"Söyleme dedim!"
Reynard hemen peşimden geliyor. "Aptalca bir dürtü yüzünden yemininize bir iş daha eklediğinizden bahsetmiyorum bile-"
"O kızlara yardım etmeye çalışmak aptallık değildi!"
Dönüp bakıyorum, ateş boynuma tırmanıyor ve ona ters ters bakıyorum. "Ne yapsaydım, koridorun sonundaki bir odada boğazları kesilirken orada oturup şampanya mı içseydim? Bırakalım

Nina gibi acı çekmemi mi? Bana bunu mu yaptırmak isterdin? Hayatlarını kurtarmaya bile çalışmamamı mı?"

Bağırarak söylediğim sözler kirişlerdeki kalıcı yankılarda kayboluyor. Reynard daha nazik bir şekilde, "Capo seni mahvederdi,

Mariana, ve hala onlarla istediği gibi yapardı. O odadan çıkmana izin verdiği için bile şanslıyız. Sana dikkatli olmanı söylemiştim. Bunun yerine, eline keskin bir sopa alıp uyuyan bir ayıyı dürttün."

"Eh, artık kolyesi var," diyorum acı acı. "Yani istediğini aldı."

"İstediği bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

Boğazımın arkasında yükselen safrayı yutuyorum.

"Teklifinizden neden faydalanmadığınızı bilmiyorum. Belki de hala insanlığından bir parça kalmıştır. Ama böyle bir şansın hayatta bir kez geleceğini söyleyebilirim. Ayıyı bir daha dürtersen, seni canlı canlı yiyeceğinden hiç şüphem yok."

Oraya vardığımda Reynard'a her şeyi anlattım; Ryan'la Karayipler'de olanları, Capo'nun Saray'da bana yaptıklarını ve Ryan'ın beni Ritz'de nasıl bulduğunu. Tesadüfen kazağımı çıkardım ve saçımın bir teli yakamın altındaki küçük metal takip cihazına takıldı. Onu hemen yok ettim, ama çoğunlukla kendime yönelik mavi bir küfür etmeden önce değil.

Çoğunlukla.

"Tavsiyen için teşekkür ederim. Şimdi, sakıncası yoksa, Washington DC'ye giden bir uçağı yakalamam ve dünyanın en büyük mavi elmasını çalmam gerekiyor, yoksa ayının gerçekten kızacağı bir şey olacak."

Dönüp koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Reynard yine o kadar yakından takip ediyor ki, bana çelme takmamasına şaşıyorum.

"Senin Amerikalın hakkında konuşmalıyız." "O benim Amerikalım değil."

"Oh-ho! Gerçekten mi? Belki de birisi ona bu gerçeği söylemeli. Adam sana sırılsıklam aşık!"

"Muhtemelen kafasına çok sert darbeler almıştır. O bir

asker."

"Yüce Tanrım!" diye alay ediyor. "Erkekler hakkında bildiklerin bir kitap haline getirilse, boş sayfalarla dolu olurdu! O bir askerdi. Şimdi ise hayatı gelmiş geçmiş en tehlikeli suçlulardan birine bağlı olan bir kadın için yanıp tutuşan bir kiralık katil. Bu bir Shakespeare trajedisi!"

"Eğer beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsan, tamamen başarısız oluyorsun."

"Seninle konuşmaya çalışıyorum. Mariana, dur."

Reynard omzumu tutuyor, beni kısa bir süre yukarı çekiyor ve yüzümü ona çeviriyor. "Bir kahramanın her şeyden çok neye ihtiyacı vardır, biliyor musun?" dedi.

"Harika bir saç mı? İlgi çekici bir geçmiş mi? Havalı bir isim ve bir pelerin?"

"Bir kötü adam. Ve biliyor musun bir kahraman kötü adamını bulur mu?"

"Bir çizgi romanın sayfalarında sonsuza dek mutlu mu yaşıyorlar?"

Kızgınlık saçan Reynard dudaklarını büzer ve nefes verir.

Şakayı bırakıp ciddi cevap veriyorum. "Savaş."

Reynard başını sallayarak usulca, "Kesinlikle," diye cevap verir. "Ve eğer Amerikalını sallamazsan, Şeytan'la bir savaş başlatacak ve hepimizi cehenneme sürükleyecek."

"Onu çoktan salladığımı unutuyorsun."

"Yaptın mı? Çünkü adamın senin ona verdiğin değerden biraz daha becerikli olduğunu hissediyorum."

Kızgınlıkla -çünkü o haklı- Oliver Twist'i kitap rafından çekiyorum. Esneyerek açılıyor ve arkasındaki nemli tünel ortaya çıkıyor.

Reynard cevap vermeyeceğimi anlayınca iç geçiriyor. Tekrar konuştuğunda sesi teslim olmuş gibi geliyor. "Dükkânı izliyor olacak. Henüz yapmadıysa bile birkaç saat içinde bizi videoya kaydedeceğini varsaymalıyız."

"Biliyorum."

"Bu da geri d nemeyeceğin anlamına geliyor." "Biliyorum!"

Keskin ses tonum karşısında kaskatı kesiliyor. Sert bir nefes veriyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

" z r dilerim. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. O sadece çok... o çok..." Doğru kelimeyi arıyorum ama sadece bir tane bulabiliyorum. "Güzel. Her yönden. Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Bana değerli olduğumu hissettiriyor." Sesim kesiliyor. "Bana olduğumdan daha iyi biri olabileceğimi hissettiriyor."

Reynard sonsuz bir nezaketle elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Bizler yeraltı dünyasının yaratıklarıyız, sevgilim. Kahramanlarla işimiz olmaz."

Boğazım daralıyor. Fısıldıyorum, "Bir kez olsun ben de kahraman olmak istiyorum."

Reynard, bir damla gözyaşının alt kapağımı açıp yanağımdan aşağı s z l ş n  hayretle izliyor. Sonra beni sert ve içten bir şekilde kucaklayarak şaşırtıyor.

"Yakında her şey bitecek," diye fısıldıyor, sesinde tuhaf bir titreşim var. "Yemine sadık kalacaksın ve sonra  zg r olacaksın. O zaman dünyanın herhangi bir yerinde istediğin hayatı yaşayabilirsin."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bu sözlerin sesini seviyorum ama ruhumun karanlık bir köşesinde bunların doğru olmadığını biliyorum.

Capo beni tutmanın bir yolunu bulacaktır, kan yemini olsun ya da olmasın. Tüm bu yıllar ve bir borcu ödemek için yapılan tüm bu işler, tutulan sözlerden daha fazlasıydı. Onlar bir güvenlik ağı oldu.

Bu güvenlik ağı olmadan, bir canavarın kollarına doğru hızlı ve sert bir düşüş olacaktır.

 ekiliyorum, yanaklarımı siliyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Al." Reynard'a Oliver Twist'in kopyasını uzatıyorum. "Bunu benim için sakla. En sevdiğim kitap olduğunu biliyorsun."

Onu alıyor, göğsüne yaslıyor ve bakışlarında bir vedayla bana bakıyor. Sonraki sözleri neredeyse kalbimi kıracak.

"Diğer tarafta görüşürüz, sevgilim."

Gözlerimden akan taze yaşları göremeden tünele doğru koşuyorum.

Bir hafta sonra sabah saat ikide Smithsonian Enstitüsü'ne giriyorum.

Sıcaktan yanan Mini Cooper'ımı Federal Triangle Metro istasyonundan çok uzak olmayan bir yerde bıraktım ve müze arazisindeki kelebek habitat bahçesinin bitişiğindeki endüstriyel ısıtma ünitesine doğru hızla yaya olarak ilerliyorum. Mini'nin plakalarını çoktan değiştirdim, ancak kısa yokluğumda bir şekilde tespit edilirse, Metro başka bir hızlı kaçış yolu sağlayacaktır.

Büyük alüminyum ısıtma yapısının yan tarafında, çalılıkların arkasına çömeliyorum, sırt çantamı omuzlarımdan indiriyorum, bir çift koruyucu gözlük ve kalın nitril eldiven çıkarıp ikisini de takıyorum. Sonra viskoz yeşilimsi bir sıvıyla dolu cam bir beherin kapağını açıp alüminyuma dayıyorum ve hızlı bir şekilde dört fitlik bir kare çizmeye çalışıyorum.

Birkaç dakika içinde sıvı metalle reaksiyona giriyor ve fokurdamaya başlıyor. Çok geçmeden, düz uçlu bir tornavidayla kareyi yerinden oynatmama yetecek kadar yendi. Onu ve boş beheri çimlerin üzerinde bırakarak tornavidayı ve gözlükleri çantama geri koydum, omuzlarıma astım ve tüm aşınmış kenarlardan dikkatlice kaçınarak ellerim ve dizlerim üzerinde ısıtma kanalının içine süründüm.

Dişlerimin arasına sıkıştırdığım kalem büyüklüğündeki Maglite'in puslu sarı ışını dışında sessiz ve bir mahzen kadar karanlık.

Giriş noktamdan, ısıtma kanallarından Doğa Tarihi Müzesi'nin ikinci katındaki güneydoğu kanadına doğru yavaşça ilerliyorum. Gecenin bu saatinde, güvenlik personeli en az sayıdadır, ancak

mümkün olduğunca az gürültü. Filmlerde görüldüğünün aksine, havalandırma deliklerinden binalara girmek, dikkatli olunmazsa olağanüstü gürültülü olabilir.

Ve eğer kişi hafif değilse olağanüstü tehlikeli. Alüminyum kanallar yetişkin bir adamın ağırlığını taşıyacak şekilde yapılmamıştır. İki yüz kiloluk bir erkek tavana çarpabilir.

Ve sol dizimin az önce yaptığı çukura bakılırsa, muhtemelen karbonhidratları azaltmalıyım.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuktan sonra, Umut'un sergilendiği Taşlar ve Mineraller Salonu'na ulaşıyorum. Bir erişim panelinin ızgarasını açıp müzenin içine bakıyorum. Karanlık, sessiz, ürkütücü bir şekilde durgun. Tek ses kalbimin vahşi gümbürtüsü.

Zemin benden bir düzine metre aşağıda olduğu için yanımda ayaklarla düğümlenmiş bir ip getirdim. Onu metal bir bağlantı parçasının etrafına bağladım, sonra aşağı kaydım ve Maglite'ı geri dönüş yolculuğu için kanalın kenarında bıraktım.

Bir elim ve bir dizim üzerinde ses çıkarmadan yere çömeliyorum. Sonra bir kırbaç hareketiyle ayağa kalkıp bir sonraki hedefime, girdiğim yerden sadece kısa bir koşu mesafesindeki müzenin bilgisayar sistemine doğru ilerliyorum. Kapıdaki kilit bir biyometrik parmak izi tarayıcısı, ancak kolayca kandırılabilen basit bir desen eşleştirme sensör ünitesi.

Odanın içinde müzenin özel yazılımını çalıştıran büyük bir bilgisayar terminali var. Bir kullanıcı adı ve şifre ile korunuyor, ama bende de zaten var. Sisteme giriş yapıyorum ve güvenlik portalına gidiyorum. Sonra müzenin çalışma saatlerini değiştiriyorum, açılış saatini bir dakika öncesine ayarlıyorum.

Değişiklikleri kaydet tuşuna basmadan önce, ekrana sihirli kalemle imzam olan yusufçuk simgesini çiziyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Müzenin içi bir futbol stadyumu gibi aydınlanmak üzere. Bu gerçekleştiğinde, elması almak ve müzeye geri dönmek için en fazla altmış saniyem var.

Muhafızlar tüm kanadı sarmadan ve ben kapana kısılmadan önce.

Nefes veriyorum, sessiz bir dua ediyorum ve düğmeye basıyorum. Oda ışıkla doluyor.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bilgisayar ofisinden çıkıp Jeoloji Salonu'na açılan kapıdan geçiyorum. Neredeyse anında Umut Elması'nın sergilendiği vitrini fark ediyorum. Müzeyi açık olarak ayarladığım için vitrin, halka açık ziyaret saatlerinde otomatik olarak yaptığı gibi kendini yerden kaldırmış.

Müzedeki tüm ışıklar yandığı ve tüm çevre kapıları açıldığı için, batı kanadı civarındaki tüm muhafızlar artık bir şeylerin ters gittiğinin farkındadır.

Kırk saniye.

Umut'u taşıyan mermer ve güvenlik camından oluşan ışıklı kaide odanın ortasında tek başına duruyor. Cam, çekiç gibi sıradan araçlarla kırılmayacak kadar kalın ve UV lazer veya diş freziyle kesmek çok uzun sürer, bu yüzden bunun yerine ses frekanslarını manipüle ediyorum. Sırt çantamdan pille çalışan bir ultrason şok dalgası jeneratörü çıkarıyorum, odak tüplerini cama bastırıyorum, kadranı en yüksek desibel ayarına getiriyorum ve çalıştırıyorum.

Alarmlar tepemizde çalışıyor. Gürültü sağır edici. Örümcek ağı gibi çatlayan güvenlik camının sesini bile duyamıyorum.

Otuz saniye.

Cam lamine olduğu için patlamak yerine tek bir tabaka halinde kalıyor. Aşırı titreşim dahili bir sensörü tetiklediği için hızla tabana doğru inen elmasa ulaşmak için lastik tokmakla bir delik açmam gerekiyor. Kasa üzerine kapanmadan hemen önce onu kadife tüneğinden kapıyorum.

Umut yumruğum kadar büyük, safir kadar koyu, canlı gibi parıldıyor. Onu sırt çantama koyuyorum ve

Hala tavandan sarkan ipime koştım. Ayak dayanaklarını kullanarak kanallara tırmanıyorum, ipi içeri çekiyorum, sonra sirenleri ve adamların çılgınca bağırışlarını dinleyerek deli gibi sürünüyorum. Gardiyanlar Jeoloji Salonu'na doluşurken botlar aşğıdaki zemine vuruyor.

Saniyeler içinde çıktım. Artık sessiz olmak zorunda değilim, sadece hızlı olmak zorundayım.

Sonunda girdiğim kare açıklığı, ötesinde yıldızlarla parıldayan gece gökyüzünü gördüğümde, sevinç beni orman yangını gibi sarıyor.

Tenim elektriklendi. Her duyum keskinleşti. Her sinir bir fişek.

Ben yenilmezim.

Coşkuluyum. Yaşıyorum.

Deli gibi sırtarak kanaldan çıkıyorum ve kelebek bahçesine doğru koşuyorum. Mini hala bıraktığım yerde park halindeydi. Silahımı çekip ara sokaklardan güvenli evime doğru uçuyorum, açık pencereden saçlarımı kırbaçlayan soğuk rüzgar, damarlarımda yanan sıcak bir zafer nabzı.

Başardım! Başardım! Gerçekten başardım!

Bir viraja son sürat giriyorum ama önümdeki cadde bir sıra polis arabası tarafından kapatıldığı için hemen cayır cayır yanan lastiklerimle durmak zorunda kalıyorum.

Kalbim durur. Midem bulanıyor. Zihnim, tekrar tekrar çalınan bir isim dışında bomboş.

Reynard.

Benim yakalanmam onun ölüm fermanı demek.

Siyah-beyaz sıranın önünde bacaklarını iki yana açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş iri bir adam duruyor. Kim olduğunu göremiyorum çünkü tüm polis araçlarının farları açık ve acil durum ışıkları yanıyor, ama sonra öne doğru bir adım atıyor ve yüzü gölgelerden sıyrılıyor.

Tek odaklanabildiğim şey onun sırtışı.

Mükemmel, bok yiyen, Amerikan sırtışı.

Öfke, uzaya fırlayan bir süpernova gibi içimde patlıyor.
"OĞLUM"

"Şeftali çiftçisi, aslında." Ryan eğilip bana bakıyor, mavi gözleri neşeyle parlıyor. "Ama muhtemelen bunu zaten biliyordun, değil mi Angel?"

Açık pencereden uzanıyor ve elini bileğime sıkıca sarıyor.

W "Eğer bakışlar öldürebilseydi" ifadesini her kim bulduysa, önemli ölçüde bir şey yaratması gerekirdi.

şu anda Mariana'nın yüzündeki ifadeyi görseydi ölümden beter olurdu.

Bakışları sadece öldürücü değil. Gözlerinin ardında bir soykırım var. Gezegenler yok ediliyor. Tüm evrenler onun öfkesinin sıcaklığı, gücü ve muazzamlığıyla kül oluyor.

Çok şirin, onu öpmek istiyorum.

Kapıyı açıp onu arabadan çekiyorum ve "Seni yalancı, entrikacı, güvenilmez pislik!" diye bağırmasını dinliyorum.

Kıkırdıyorum. "Alo, çaydanlık? Evet, tencere çağırıyor. İkiyüzlülüğümüzü geri istiyoruz. En azından ben senin OJ'ine ilaç atmadım."

Sırtı o kadar sert ki omurgası kırılma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilir. Gözlerinin akı, göz bebeklerinin etrafında parlıyor. Elimi sertçe çekiyor ama hiçbir yere gitmiyor.

En azından bensiz olmaz.

Kulağına doğru eğildim. "Bu arada kıyafetini beğendim. Çok eroin şıklığı. Kirli kapüşon ve yüzüne bulaşan kirle güzel dokunuşlar. O pire torbasındaki uyuşturucu bağımlıları ve yoksullarla çok iyi uyum sağlamış olmalısın.

İŖi planlarken son bir haftadır saklandığın motel, hmmm?"

Bir keresinde bir adamın beni vurmadan hemen önce çıkardığını duyduğum bir ses çıkartıyor. Gerçekten tüyler ürpertici bir tıslamaydı, porsuk, çingiraklı yılan ve ava çıkmış Nosferatu'nun uğursuz bir kombinasyonu gibi, olabildiğince vahŖi.

Ondan duymak, habanero tarlasındaki çıplak bir rulo kadar sıcak.

Eğer Ŗu anda herkesin gözünü boyayacak bir yünüm olmasaydı, onu çalıların arasına sürükler ve kirli kıyafetlerine ve kir lekelerine aldırmadan onunla birlikte olurum.

Sesi ihanetin çiğ bir çizici gibi, "Onu öldürdün, biliyorsun! Umarım kendinle gurur duyuyorsundur! Umarım ellerinde Reynard'ın kanı olduğunu bilerek rahat uyuyabilirsin, seni kalpsiz-"

"Oh you of little faith." Burnunu çimdikliyorum. "Ŗimdi sessiz ol kadın, erkeğinin yapacak işleri var."

Yüz ifadesi paha biçilemez. Paha biçilemez. KeŖke bir kameram olsaydı. Bu kitaplara geçecek bir Ŗey.

Sırıtarak ekip arabalarına döndüm ve bağırdım, "Zuckerman! Buraya gel ve meslektaşım ile tanış! Sana yapabileceğini söylemişim!"

Mariana tutuşuma karşı gevşiyor. Tüy yumağını dışarı atmaya çalışan bir kedi gibi küçük bir öğürme sesi çıkartıyor.

Yüksek sesle gülmemek için dudakımı ısırarak zorunda kaldım.

Otuz kilo önce üzerine tam oturan gri bir takım elbise giymiş, tıknaz, terleyen, orta yaşlı kel bir adam ekip arabalarının etrafında dolanan polisleri iterek geçiyor ve mahcup bir gülümsemeyle bize doğru yöneliyor. Mariana'ya küçük bir el sallıyor.

Mırıldanıyor, "Ne. Ne. Hiç. Sevgi dolu. Sikeyim."

Yaklaşan Zuckerman'a gülümseyerek, nefesimin altında cevap veriyorum. "Sadece kıcını kurtarıyorum, tatlım. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin. Nasıl yapacağıma dair çok iyi fikirlerim var."

"Bayan Lane!"

Zuckerman coşkusundan neredeyse Mariana'nın üstüne düşecek. Elini tutuyor ve aşağı yukarı pompalıyor.

onu şişirmeye çalışıyor. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum!" Gergin bir şekilde gülüyor, yanakları nemli, melek gibi bir pembe. "Bunu başardığınız için heyecanlanmamam gerektiğini biliyorum ama yıllardır yönetim kuruluna güvenlik protokollerimizi güncellememiz gerektiğini söylüyordum. Ve şimdi sayende kanıtım var! Şimdi başvurduğum fonu kesinlikle alacağız!"

Buna karşılık Mariana hafifçe hırıldar.

"Neden içeri girip biraz kahve içmiyoruz, Bayan Lane sizi ve güvenlik şefinizi sisteminizde hangi açıkları kapatmanız gerektiği konusunda bilgilendirebilir, olur mu?" diye önerdim.

"Evet, kesinlikle, her şeyi duymak istiyorum!" Zuckerman neşeyle söylüyor. "Aman Tanrım. Umarım bundan bir terfi alırım. Siz bir dahisiniz Bayan Lane. Bay McLean bu hafta bize bir sızma testi yapma teklifiyle geldiğinde, itiraf etmeliyim ki bu tür bir şeyin gerçekten işe yarayacağına dair şüphelerim vardı, ama yanıldığımı söylemekten çok mutluyum!"

Biraz zıplayarak alkışlıyor.

Mariana şoklanmış gibi görünüyor.

Zuckerman bizi bir ekip arabasına doğru yönlendiriyor. "Çocuklardan biri bizi ana girişe bıraksın. Bir yere yürüyerek gitmekten nefret ediyorum, ya siz?" Dönüp uzaklaşmaya başladı ama ben "Bay Zuckerman" diye seslenince durdu.

Bana geri döndü. "Evet, Bay McLean?"

"Bir şey unutmuyor musunuz?"

Yavru bir kuş gibi göz kırpmıyor. Sonra ellerini havaya kaldırır. "Ah yıldızlarım! Ha ha! Aptal ben! Nasıl unutabilirim?" Aceleyle bize döndü ve elinin arkasından şöyle dedi: "Elması geri istemeyi unuttuğumu kurula söylemeyin. Derimi yüzerler!"

Gülümseyerek ellerini Mariana'ya uzatıyor.

Hareket etmediğinde, sırt çantasını ondan alıyorum - direndiğinde omuzlarından çekip alıyorum ve Zuckerman'a veriyorum.

"Ağır!" diye haykırıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde.

"Aletler," diyor Mariana, birinin "Vur beni," diyebileceği şekilde.

"Tam arkanızdayız, Bay Zuckerman. Önden buyurun!" Kolumu Mariana'nın omuzlarına doluyorum ve nefesinin altından savurduğu küfürleri duymazdan geliyorum.

Otuz dakika sonra, Zuckerman'ın ofisinde güvenlik ekibinin başı ve Smithsonian Enstitüsü Sekreteri ile birlikteyiz; her ikisi de uyudukları evden çağrılmışlar.

Çok kızgınlar. Görünüşe göre, kalem testi fikrine katılmamışlar.

Bu arada Zuckerman, karısı ilk çocuğunu doğurmuş gibi parlıyor.

Bana gelince? Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum.

Mariana hâlâ taşaklarımı kesip boğazıma tıkmak istiyor ama öfkesi termonükleerden atomik seviyeye inmiş durumda. Zuckerman'ın masasının karşısındaki sandalyeye oturduğundan beri bana sadece bir kez baktı. Ona kahve uzattım ve bana çeliği sıvılaştırabilecek bir bakış gönderdi.

Cevap olarak ona göz kırptığımda, etrafındaki hava parıldadı.

Göz kırpmayı beğenmediğine eminim.

"Bilgisayar odasının kapısındaki biyometrik parmak izi tarayıcısını nasıl geçtin?" diye bağılıyor güvenlik ekibinin başı, maalesef Butts adında bir adam. Büyük bir göbeği ve büyük bir egosu olan bu adam gerçeği kabullenmekte zorlanmaktadır: Bir kadın onun bölgesine gizlice girmiş ve dünyanın en ünlü elmasını çalmıştır.

Eğer bu kadar kibirli bir pislik olmasaydı, neredeyse onun için üzülürdüm.

Mariana sakince kahvesinden bir yudum alıyor. Uyuz kot pantolonu ve kirli kapüşonuyla bir keş kılığına girmiş olsa da her hareketindeki zarafeti gizleyemiyor. Yüzündeki bir tutam saçı fırçalıyor ve bu bir sanat eseri gibi.

Yükselen ereksiyonumun dikkatini dağıtmak için duvardaki çürüyen meyvelerin iğrenç natürmortuna konsantre olmak zorundayım.

"Tarayıcı, piyasadaki tüm biyometrik üniteler arasında en basit olanı olan bir desen eşleştirme sensörüdür. Algoritma, saklanan bir şablon ile cama bastırılan görüntü arasındaki kemer, kıvrım ve döngü gibi temel parmak izi modellerini karşılaştırıyor. Ultrasonik veya kapasitans modellerinin aksine, kilidi açmak için canlı, üç boyutlu bir parmak gerektirmiyor, bu yüzden onu kandırmak için ihtiyacım olan tek şey kayıtlı bir kullanıcının parmak izinin fotokopisiydi."

"Peki bunu nasıl elde ettin?" Butts kuşkulu bir sesle soruyor.

Mariana şöyle yanıtlıyor: "Birkaç gün önce müzeyi gezdim ve güvenlik görevlilerinden birini personel salonunun yanındaki erkekler tuvaletine kadar takip ettim. Ana kapıdaki metal itme plakasına mükemmel bir parmak izi bıraktı. Bir parça Silly Putty ile kapıdan aldım ve ardından yüksek çözünürlüklü dijital bir fotoğrafını çektim. Görüntüyü bir fotoğraf kağıdına bastım ve işte."

Herkes ona bakakalınca gözlerini deviriyor. "O kadar şaşırmış görünmeyin çocuklar. Bu Hırsızlığın 101'i. Tarayıcıları kandırmanın yolları olduğu gibi pürüzsüz bir yüzeyden parmak izi almanın da pek çok yolu var. Kalıp yapmak için silikon jel kullanabilirdim, fotoğrafa duyarlı bir baskılı devre kartının bakırına parmak izi kazıyabilirdim, aklınıza ne gelirse. Bana gerçekten sorun çıkarabilecek tek biyometrik tür, canlı deriye voltaj uygulamak için bir şarj döngüsü kullanan aktif bir kapasitans sensörüdür. Bunun için de gerçek bir parmağa ihtiyacım var."

Ben de merak ettiğim için, "Bu durumda ne yapacağınızı söyleyin, Bayan Lane." diyorum.

Bana baktı ve ciddi bir şekilde cevap verdi, "Bir rehine al."

Kaşlarımı çattım. "Bu hiç komik değil." Cevap olarak sadece gülümsüyor.

Butts, "Günler önce yüzünü kameraya çekmiştik. Bu çok aptalca! Eğer biri güvenlik kayıtlarımızı inceleseydi ve senin güvenlik görevlisini takip ederek yasak bölgeye girdiğini görseydi-"

"Bir alarm devreye girmediği sürece kimse görüntüleri incelemmez. Doğru mu?"

Ona bakıyor, boynuna doğru bir kızarıklık yayılıyor.

Kendi sorusuna kendisi cevap veriyor. "Doğru. Olası olmayan bir nedenden dolayı kasetler gözden geçirilmiş olsa bile, gözetim sisteminiz onlarca yıl önce kuruldu. Tam olarak yüksek doğrulukta değil. O zaman da başım şimdi olduğu gibi kapalıydı ve kalın gözlükler takıyordum. Boktan modası geçmiş kameralarınızdan beni teşhis etmekte çok zorlanırdınız."

Dudakları bir seri katile yakışacak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ayrıca," diyor usulca, gözleri zehirli bir şekilde Butts'a bakarak. "Eminim zaten bir erkek arıyordun, değil mi?"

Zuckerman masasının arkasından neşeyle güler. Butts kafese kapatılmış bir hayvan gibi adım atmaya başlar, elleri kalçalarında ve arada bir Mariana'ya ölümcül bir bakış fırlatır.

Gülümsememi gizlemek için elimi ağzıma götürüyorum. "Özetlemek gerekirse, ev yapımı sofra tuzu ve H₂SO₄, yani araba akülerinde bulunan sıvı karışımını kullanarak ısıtma kanalı ünitesinin yan tarafında sığabileceğiniz büyüklükte bir açıklığı aşındırdınız."

Yorgun görünmeye başlayan Mariana başını sallar. "Alüminyum üzerinde harika çalışıyor ama diğer metaller üzerinde çok az etkisi var, cam üzerinde ise hiç yok. Ünite çelik olsaydı muhtemelen bir lazer kesici kullanırdım ama onlar çok daha hantal ve ışık dikkatleri üzerime çekebilirdi."

Başımı salladım, büyülenmişim ve açıkçası çok etkilenmişim. "Neden ses dalgasını seçtiğinizi açıklar mısınız?"

Elmas vitrinindeki güvenlik camını kırmak için jeneratör mü?"

Alnındaki bir tutam saçı savuruyor ve cevap vermeden önce kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Bunu bir opera sanatçısının şarap kadehini kırmak için sesini kullanmasının yüksek teknoloji versiyonu olarak düşünün. Her camın doğal bir rezonansı, titreşeceği bir frekansı vardır. Diebold tarafından elması korumak için takılan su beyazı güvenlik camı da farklı değildir. Cam ve laminatlar işi zorlaştırıyor ama karmaşık bir sonik şok dalgasıyla patlatıldığında, genlik çatlakların yayılması için yeterli oluyor. Ve ihtiyacım olan tek şey çatlaklardı."

Tamamen yenilmiş görünen sekreter, beyaz saçlı ve mavi gözlü zayıf bir adam, konuşur. "Ama bilgisayar giriş bilgilerini nasıl aldınız? Havalandırma deliklerinden nasıl geçeceğinizi nasıl bildiniz? Nereden gireceğinizi, hedefinize ulaşmak için hangi dönüşleri yapacağınızı, tüm bunları?"

Mariana omuz silkiyor. "İnternet."

Patlamış bir lastik gibi tiz bir sönme sesi çıkarıyor, kan çanağına dönmüş gözleri kocaman.

Kendisi şöyle açıklıyor: "Dünyadaki neredeyse her şey internette mevcut. Sadece nereye bakacağınızı bilmeniz gerekiyor. Giriş bilgileri için, birisinin -tahminimce hoşnutsuz bir çalışanın- dahili sunucunuzun güvenlik yazılımına bağlandığı bir darknet pazarıydı. Burada şifreler haftalık olarak değiştiği gibi, çevrimiçi olarak da güncelleniyordu. Oldukça pahalıya mal oldu ama belli ki buna değdi. Havalandırma delikleri söz konusu olduğunda, DC inşaat müfettişliği ofisinin arşivlerinden alınan mimari çizimler söz konusuydu."

Zuckerman, sekreter ve Butts birbirlerine bakarlar. Birinin kışına tekme atılacağı konusunda konuşulmayan bir anlaşma var gibi görünüyor, ancak kimin olduğu konusunda fikir birliği yok.

Sohbetin duraklamasından yararlandım. "Geç oldu. Hepimiz yorgunuz. Bayan Lane bulgularını ve bizim önerilerimizi içeren ayrıntılı bir yazılı rapor hazırlama fırsatı bulduktan sonra neden birkaç gün içinde yeniden toplanmıyoruz?"

Metrix'in güvenlik ihtiyaçları konusunda Kuruma nasıl daha fazla yardımcı olabileceği? Bay Zuckerman, benimle nasıl iletişime geçeceğinizi biliyorsunuz."

Kimsenin konuşmasını beklemeden Mariana'yı kolunun altından tutarak ayağa kaldırıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

"Gitmeden önce bir soru daha Bayan Lane."

Mariana ve ben durup geri döndük. Zuckerman masasının arkasında duruyor, katlanmış bir mendille nemli alnını sıvazlıyor. "Bu yusufçuk çizimi de neyin nesi?" diye soruyor.

Hay sikeyim. Elim refleks olarak koluna dolanıyor. Bu koruyucu bir tepki, ama o sakince beni silkeliyor ve hatta küçük, neşesiz bir kahkaha bile atmayı başarıyor.

"Oh, bu sadece bir şaka. Bu üst düzey kalem testlerini gerçekleştirirken, her zaman ünlü bir hırsızmışız gibi davranırız. Rol yapma gibi bir şey." Başparmağını bana doğru salladı. "Bu her zaman Butch Cassidy gibi davranır. Çocukken kovboy olmak istermiş."

Zuckerman ışınlanıyor. "Ne kadar eğlenceli! Bay McLean arkasında ne bıraktı, oyuncak bir tabanca mı?"

"Plastik bir eşek." Üç adam da kaşlarını çattığında, Mariana "ünkü o bir eşek." der.

"ok komik değil mi çocuklar?" Sırıtişım o kadar geniş ki dudaklarımı hissedemiyorum. "Pekâlâ, biz gidiyoruz. Birkaç gün sonra görüşürüz!"

Döndüm ve onu kapıdan dışarı sürükledim.

En azından çıkarken ondan karanlık bir kıkırdama alıyorum.

Mariana, DC'ye geldiğimde kiraladığım kamyonete binene kadar bir daha konuşmadı. Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz bana dönüyor ve "Bıağımı göğsüne gömmem için bana iyi bir neden söyle" diye çıkışıyor.

Arabayı çalıştırdım, motoru devirdim ve geri vites taktım. "Hangi bıçak? Arka cebindeki stiletto mu?"

ya da botunuzdaki maket bıçağı?"

Müzenin otoparkındaki park yerimden gıcırdayan lastikler ve homurdanan kadın sesleriyle çıkıyorum.

"Müzeye gideceğimi nereden biliyordun?" diye soruyor.

"Geçen hafta içeri girer girmez Reynard'ın evine dinleme cihazı yerleştirdim."

Nefes nefese kaldı, ben de sııttım. "DC'den ve dünyanın en büyük mavi elmasından bahsettin. İki artı iki eşittir dört, vesaire. Evet, ben gittikten sonra gerçekten ilginç bir konuşma yaptınız ve saklandığınız yerden çıktınız. Hafızam beni yanıltmıyorsa, bana muhteşem demiştin. Hayır, bekle. Bundan daha iyiydi."

Düşünüyormuş gibi yapıyorum, sanki yedi gündür bunu düşünmüyormuşum gibi. "Yakışıklı mı? Hayır. Muhteşem mi? Hayır.

-Evet! Çok güzel."

Ona bakıyorum. Sessiz bir öfkeyle bana bakıyor, burun delikleri şişmiş, elleri yumruk olmuş.

Yumuşak bir sesle, "Bana güzel dedin, Angel. Pek çok kadın tarafından pek çok şeyle çağrıldım ama bu bir ilk." Sırıtişım tekrar ortaya çıkıyor, öncekinden iki kat daha büyük. "Doğal olarak bunu yüzüme söyleyebilmen için seni Atlantik boyunca takip etmek zorunda kaldım. Bu arada Reynard'ın evinden, sokağın aşağısındaki Çin çamaşırhanesinden çıkış şeklin çok zekiceydi. Sanırım hepsi tünellerle birbirine bağlı?"

Yanağının içini ısıırıyor. Parmakları esniyor. Onları bıçaklarından birinin kabzasına dolamak ve beni şarküteri eti gibi dilimlemek için kaşınıyor.

"Reynard-"

"Tamamen güvenli."

"Nereden biliyorsun?"

"Nereden bildiğimi sanıyorsun?"

Bir hırlama daha. Boz ayı gibi ses çıkarmaya başladı.

"Belki şimdilik güvende. Ama ben ortaya çıkmadığımda o elmasla, bana onu almamı emreden kişi

Reynard'ı öldürecek! Ve bunu yaparken acele etmeyecek, çünkü acı vermek onun tutkusu!"

"Öyle olduğunu biliyorum. Adam hakkında bir şeyler okuyordum. Vincent Moreno'ya sahte bir elmas verdiğinizde ne kadar kızacağını bir düşünün."

Hızlı hızlı göz kırparak başını sallar.

"Whaaa..." O kadar komik ki, neredeyse gülecektim.

Ama yapmıyorum, çünkü bir kevgirle benim birçok ortak noktamızın olmasına bir kahkaha kadar yakın olduğunu biliyorum.

"Smithsonian'da sergilenen Umut Elması sahte, Angel. Yetmişli yıllardan bu yana, turist kılığına giren kimliği belirsiz bir grup hırsız tarafından çalındığı, müze kapandıktan sonra bir hizmet dolabına saklandığı ve yükleme iskelesinden aldıkları bir forkliftle kasa duvarına çarptıkları zamandan beri sahte. Asla yakalanamadılar. İşin içinde çok fazla politika ve şüpheli bir sigorta poliçesi var, ancak hikayenin özeti şu ki, o zamanki güçler, bir vur-kaç ekibinin Hope'u çaldığının duyulması halinde Smithsonian için mali ve halkla ilişkiler felaketi olacağına karar verdiler, bu yüzden yerine bir replika koydular ve son kırk yıldır sergilenen şey bu.

"KFC'nin tarifiyle birlikte dünyanın en iyi saklanan sırlarından biri. Enstitü'deki kodamanlardan sadece birkaçı hırsızlığı biliyordu ve ikisi hariç hepsi şu anda ölü. Zuckerman ve sekreter bile bilmiyor."

Virajı çok hızlı alıyorum ama Mariana fark etmiyor bile. Kocaman gözleri ve açık ağzıyla bana bakmaya devam ediyor. Sonunda, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü sana daha önce de söylediğim gibi, ben bir bok değilim, bebeğim."

Karanlık sokaklarda hızla ilerliyoruz, ağaçlar ve sokak lambaları yanımızdan geçiyor, motor sesi ve kısık radyodan başka hiçbir ses duyulmuyor. Bir duraksamadan sonra tekrar konuşuyor. "Capo'yu nereden biliyorsun?"

İç çekişim abartılı. "Bana inanman için kaç kere daha işimde gerçekten iyi olduğumu söylemem gerekiyor?" Koltuğa yığılıyor, yüzünü ellerinin arasına alıyor ve uzun, yavaş bir nefes veriyor. Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika geçti ve konuştuğunda sesi o kadar Alçak sesle, neredeyse duyamıyorum.

"Yani... temel olarak... az önce hayatımı kurtardın."

"Ve Reynard'ın," diye belirtiyorum, kendini beğenmiş görünmemeye çalışarak ve tamamen başarısız olarak.

"Ama..." Ellerini indiriyor ve boş gözlerle ön camdan dışarı bakıyor. "Elim boş dönemem. Eğer Capo'ya hiçbir şey almadan dönersem-"

"Ona asla geri dönmeyeceksin Mariana," diye araya giriyorum, sesim sert çıkıyor. Bana bakıyor, kafası karışmış görünüyor. "Bu işi erkeğinin halletmesine izin vereceksin, duydun mu beni? Şimdi, New York'a gitmeden önce pire torbası güvenli evinizden bir şey almanız gerekiyor mu?"

Yumuşak, tutarsız bir şok sesi çıkarır.

Bunu bir hayır olarak kabul ediyorum ve ayağımı gaza basıp otoyola doğru ilerliyorum.

Eve doğru gidiyorum.

I Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama uyandığımda Ryan yolcu kapısını açarken sabah güneşi ön camdan içeri süzülüyor.

"Hadi Angel," diye mırıldanarak beni kollarına aldı. "Eve geldik."

Bavul gibi taşındığım için itiraz ediyorum ama o kadar yorgunum ki savaşımadan pes ediyorum. Arabanın kapısını arkasından tekmeleyerek kapatırken göğsünün genişliğine yaslanıyorum.

Kıkırdıyor. "Göründüğünden daha ağırsın."

Mırıldanıyorum, "Ve sen göründüğünden daha aptalsın. Kilomla ilgili bir laf daha edersen ölürsün."

"Tanrım, beni yaralamakla tehdit etmene bayılıyorum."

Kapılı bir otoparktan geçip birinci katında penceresi olmayan, bodur, tuğla bir binaya doğru yürürken bacaklarım kolunun üzerinde sallanıyor. Kolu olmayan metal bir kapının önünde durur.

"Supercalifragilisticexpialidocious," diyor kapıya doğru. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

Omuz silkiyor. "Mary Poppins'i seviyorum. Dava et beni."

Kapı sessizce kayarak açılır ve yaklaşık beş fit genişliğinde ve sekiz fit yüksekliğinde ışıklı çelik bir kutu ortaya çıkar. Ne zaman

Ryan içeri giriyor, kapı arkamızdan kayarak kapanıyor. Hafif bir çınlamayla kutu aşağı inmeye başlıyor.

Ryan'ın profiline "Dünyanın merkezine yakın bir yerde mi yaşıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Evet," diye anında cevap veriyor. "Bu yüzden bu kadar ateşliyim."

Bana sırtıyor. Parlaklığına karşı gözlerimi kapatıyorum ve başımı boynuna yaslıyorum.

"Neredeyiz biz?"

"Sana söyledim.

Evdeyiz." "Hayır, nerede?"

"Bronx. Ish." "Ya öyledir, ya da değildir."

"Normalde size katılırdım ama bu durumda yatay koordinatlardan bahsetmediğimizi düşünürsek biraz esneklik payı var."

Asansör duruyor, kapılar açılıyor ve Ryan zifiri karanlığa doğru yürüyor. "Güllerin üzerindeki yağmur damlaları." diye sesleniyor.

Tepedeki ışıklar düzenli sıralar halinde yanıp söner, terim icat edildiğinden beri muhtemelen her erkeğin bekâr evi fantezisinde yer alan bir bekâr evini ortaya çıkarıyor.

Yüksek tavanlı. Açık tuğla duvarlar. Cilalı çimento zeminler. Çok sayıda çelik kiriş ve cam yüzey ve az miktarda deri mobilya. Duvarda okul otobüsü büyüklüğünde bir televizyon ve çıplak kadınları çağrıştıran siyah-beyaz soyut sanat eserleri asılı. Görünürde tek bir yastık ya da parlak renk yok.

"Güllerin üzerindeki yağmur damlaları mı?"

"Ve yavru kedilerin bıyıkları," diyor başını sallayarak.

Ona bakıyorum. "Parlak bakır çaydanlıklar ve sıcak yün eldivenler mi?"

İşliyor. "Angel! The Sound of Music'i biliyorsun!"

Maçolukla cızırdayan ve Julie Andrews filmlerinden alınmış sesli komutlarla çalıştırılan yeraltı sığınağına bakıyorum ve içinde bulunduğum durumu düşünüyorum.

Akla tek bir mantıklı açıklama geliyor.

"Ben ölüyüm, değil mi? Bana doğruyu söyle. Dün bir ara vuruldum ve şimdi ölüyüm. Ve burası... Araf mı?"

"Burası cennet, bebeğim!" diye alay ediyor. "Cennet mi? Şüpheliyim."

"Bu yüz on inçlik ultra yüksek çözünürlüklü bir televizyon! Ve bu"- beni döndürerek paslanmaz çelik aletlerle pırıl pırıl parlayan büyük bir mutfağa doğru yönlendirdi-"bir ızgara, bir kalbur, çift duvarlı bir pizza fırını ve bir kızılötesi salamander broiler ile tamamlanmış profesyonel sınıf bir şef mutfağı-"

"Belki de Araf çok cömert davranıyordu."

Ryan dudaklarını büzüyor ve beni süzüyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyor ve oturma odasından geçip devasa televizyonun ve gösterişli nü tabloların yanından, gömme şarap mahzeninin ve ıslak barın yanından, tamamen yeşil, kahverengi ve grinin farklı tonlarında canlı sukulentlerden oluşan bir duvarın etrafından dolaşıp yatak odasına giriyor.

Yaklaşık bir tren peronu büyüklüğünde bir yatağın önünde durur. Yorgan ve çarşaflar, yastıklar gibi siyahtır. Siyah bir komodinin üzerinde üç kırmızı mum duruyor. Yerde tüylü siyah bir halı yayılıyor.

"Peki bu şeyin içinde genellikle kaç vampirle yatıyorsun?" diye soruyorum.

"Vampir mi?"

"Dişi bir vampir."

"Neden sadece vampir değil? Sen de mi şair diyorsun? Biraz cinsiyetçi görünüyor, Angel."

"Anormal büyüklükteki yatağınızla ilgili sorudan kaçıyorsunuz, bunu şüpheli buluyorum."

"Yatak mı, yoksa kaçış mı?"

"İkisi de. Ayrıca yatak odanız için palet olarak siyah ve kırmızıyı seçmenizi de şüpheli buluyorum. Özellikle de daha neşeli tonlarda dekore edildiğini düşünmek istediğim bir insanı buranın cennet olduğuna ikna etmeye çalışırken."

"Boudoir?" diye tekrarlıyor, sesi hakarete uğramış gibi çıkıyor. "Ben bir baş belasıyım tatlım, Fransız eskort değil. Buraya yatak odası deniyor. Ve bu harika."

Bariz yanılığını görmezden gelerek ayağımla odanın diğer tarafını işaret ediyorum. "Tanrı aşkına bu da ne?"

"Daha önce hiç kuyruklu piyano görmedin mi?"

Yeterince iğrenç olduğunu umduğum bir şekilde nefes veriyorum. "Daha önce yatak odasında hiç görmemiştim. Bu çok saçma. Seni kadife bir sigara ceketinde, vampir haremine kan emme sonrası Rachmaninoff ile serenat yaparken hayal ediyorum."

Ryan başımın üstünü öpüyor. "Sayıklıyorsun. Muhtemelen ürettiğim A sınıfı testosteronun etkisindendir."

"Kuşkusuz," diyorum, onu çekici bulmamak için kendimi zorluyor ama başaramıyorum.

"Hadi seni yatağa götürelim."

Cevap beklemeden siyah devin yanına gidiyor ve beni yavaşça üzerine bırakıyor. Ayaklarımın dibinde diz çöküyor, botlarımın bağcıklarını çözüyor ve onları çıkarıyor, sonra çoraplarımı soyuyor ve ben şok gibi bir şeyle izlerken onları bir kenara atıyor. Sadece daha ağırlı.

Yukarı baktı ve onu izlediğimi fark etti. "Ne yapıyorsun?" "Ne yapıyorsun?"

Ayaklarıma baktı, sonra tekrar yüzüme. Çok sarhoş biriyle konuşur gibi, "Ayakkabılarını çıkarıyorum hayatım," dedi.

"Hayır." Gözlerimi kapatıyorum, nefes alıyorum ve işaret parmağımla ikimizi gösteren küçük bir hareket yapıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Ayak bileklerimi sıktığında gözlerimi açıyorum. Doğrudan gözlerimin içine bakarak, "Seninle ilgileniyorum. Ve sen neden diye sormadan önce," diyor ağzımı açtığımda, "cevabım şu, çünkü bundan sonra yapacağım şey bu. Seninle ilgileneceğim. Artık önceliğim sensin. Sen benimsin."

Bu gülünç açıklamayı düşündüm.

Profesyonel bir sapık mı? Bir ya da on vidası mı gevşek? Tüm hayatını bu şekilde yaşıyor olamaz; hangi çorabı giyeceğini düşünmeden, acele kararları birbiri ardına veriyor.

"Anlamıyorum."

"Biliyorum," diyor sıcak bir şekilde, kapüşonumu başımdan çekerek. "Ama yapacaksın."

"Nasıl böyle bir karar verebilirsin?" Kapüşonumu çıkarırken huysuz bir sesle soruyorum. Çıplak ayaklarıma bakıyorum. Ürkütücü derecede savunmasız, çıplak ve solgun görünüyorlar, kalbimin görsel bir metaforu. "Birbirimizi tanımıyoruz bile." diye ısrar ediyorum.

Yanağında beliren gamzeyi gördüğümde, "İncil'e göre sayılmaz" diye mırıldanıyorum.

Gamze, içine düşüp yok olabileceğiniz bir çukura dönüşür. "Sen öyle diyorsun. Uzan."

Yavaşça sırt üstü yatırıldım. Kafa karışıklığı içinde yüzerken tavana bakıyorum ama orada hiçbir cevap bulamıyorum, çünkü tavanlar genellikle bu tür şeyler için iyi değildir.

Ryan kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve sanki ben iğbirliği yapmayan bir hastaymıGım da o da benim çilekeG hemGiremmeG gibi, saçma sapan bir Gekilde bacaklarımdan aGağı indiriyor.

"İnsanlar işleri olması gerekenden çok daha karmaşık hale getiriyor," diyor kot pantolonumu omzunun üzerinden atarken. Kendi kıyafetlerine gösterdiği titizliği benim kıyafetlerime göstermediğini fark ediyorum. "Eğer içgüdülerine kulak verirsen, on defadan dokuzunda ellerini ovuşturmana ya da saçını çekmene gerek kalmadan doğru kararı verirsin. İçgüdülerin sana ne yapman gerektiğini söyleyecektir."

"Şu sinir bozucu onuncu sefer hariç." Yorganı çeneme kadar çekerken esniyorum. Göz kapaklarım çok ağır. "O zaman sıçtın."

Eğildi ve beni alnımdan öptü. Sonra yüzünü buruşturup dudaklarını siliyor. "Orada kal," dedi.

Sanki herhangi bir konuda seçim şansım varmış gibi.

O gidiyor. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve akan suyun sesini dinliyorum. Sonra ayak sesleri geri dönüyor, onunla birlikte ıslak bir bez taşıyor.

Yüzümü temizlemeye başladı.

"Bu kadarı da fazla," diye itiraz ediyorum, ama gönülsüzce, çünkü ılık, ıslak bez kirden sıırılsıklam olmuş tenimde nefis bir his uyandırıyor. "Ryan. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum... bu her neyse. Bizimle. Bana zihinsel bir çöküntü yaşıyorsun."

"Hayır, bunu kendi başına yapıyorsun, tatlım. Sadece devam et. Söz veriyorum her şey yoluna girecek. Tanrım, bu ne böyle, sanayi tipi kir mi?" Daha sert fırçalıyor.

"Emin olmak zorundaydım... bilirsin işte... kılık değiştirmek." diye mırıldandım. "Evet, çaban için altın yıldız alıyorsun. Ne zaman

Uyan, bu pisliğin geri kalanını temizlemek için seni duşa atmam gerekecek."

"Atmak mı?" Uykuya dalarken söyledim. "Kulağa biraz agresif geliyor, kovboy."

Saçlarımı karıştırarak iç geçiriyor. "Hep yanlış şeylere odaklanıyorum," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Nefes alışının ve yüzümü nazikçe okşayan ellerinin sesiyle uykuya dalıyorum.

Rüyamda yanan binalar ve üst katlardaki pencerelerden sarkan insanları kurtarmak için çok kısa merdivenleri olan itfaiye araçları görüyorum. Uyandığımda, nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadan, ter içinde, kalbim gümbürdeyerek ayağa fırlıyorum.

Sonra gülünç kuyruklu piyanonun cilalı cüssesini, diğer her şeyin tamamen siyah olduğunu görüyorum ve dünyada Drakula'nın şatosundan başka olabileceğim tek bir yer olduğunu fark ediyorum.

Gözlerimdeki uykuyu siliyorum, yorganı atıyorum ve bitişikteki banyoya giriyorum. Mesanem çok fazla değil

Patlamaya hazır gibi dolu. Tuvaleti kullanıyorum, sonra ellerimi ve yüzümü yıkıyorum ve nefesim zehirli olduğu için dişlerimi fırçalıyorum. Ryan'ın diş fırçasını hiç düşünmeden kullandığımı fark ettiğimde bir sürü tereddüt yaşıyorum ve elimdeki fırçaya bakakalıyorum.

Kapı aralığından onun eğlenen sesi geliyor. "Kulaklarından akan dumanı görebiliyorum, Angel. Orada bir kan damarı patlatma."

Ona bir göz attım. Üstsüz ve yalınayak, üzerinde sadece solmuş bir kot pantolon var, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle kapının pervazına yaslanmış.

Her zamanki gibi çok güzel. İri, kaslı, dövme, altın güzelliğinde bir adam ve benim onun olduğumu iddia ediyor.

Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Sessizce, "Daha önce hiç başkasının diş fırçasını kullanmadım" diyorum.

"Daha önce hiç kimsenin yatağında uyumasına izin vermemiştim."

Bu bana bir başlangıç verdi. Şaşkınlığımı görüyor ve şöyle diyor: "Hayır, vampirleri bile. Rachmaninoff'u çaldıktan hemen sonra onları dışarı atıyorum. Buraya gel."

Soğutulmuş pekmez hızıyla hareket ederek diş fırçasını küçük cam bardağına geri koyuyorum ve ona doğru yürüyorum. Elini uzatıyor, parmaklarını oynatıyor.

"Biraz daha yavaşlarsan sen buraya gelene kadar ben yaşlı bir adam olacağım."

"Bana bir saniye ver. Çılgınlığımı kontrol etmeye çalışıyorum." "Gömleksiz ne kadar muhteşem görünüyorsunuz?"

Kollarına giriyorum ve yüzümü göğsüne saklıyorum. "Genel olarak ne kadar muhteşem olduğun üzerine."

Kollarını bana doluyor ve beni sıkıca içine çekiyor. Sıcaklığın ve en güzel çağındaki bir erkeğin kokusunun içindeyim, temiz bir ten, sıcak bir misk ve lezzetli, tanımlanamaz bir şey o kadar seksi ki boğazımın derinliklerinde küçük bir ses çıkarıyorum.

Ryan kulağıma sokuluyor. "Bana karşı kötü hislerin var, değil mi Angel?" diye takılıyor, göğsünden bir kıkırdama yükseliyor.

Göğsümden gelen bu ses bir inilti.

Tek bir yumuşak hareketle eğilip beni kollarının arasına aldı. Odanın karşı tarafındaki camlı duşa doğru yöneldi.

"Bu bir şey mi olacak?" Kollarımı onun geniş omuzlarına dolayarak soruyorum. "Beni bir patates çuvalı gibi mi taşıyacaksın?"

"Bu kadar ağırlığı kaldırabilmek beni maço hissettiriyor. -Vay canına!"

"Hak ettiğini buldun," diye homurdanarak kulak memesini ön dişlerimin arasından kurtarıyorum. Sonra kendimi suçlu hissediyorum ve az önce ısırduğım yeri öpüyorum, bu da onun tekrar kıkırdamasına neden oluyor.

"Demek ki bir vicdanı varmış," diye düşünüyor. "Kim bilebilirdi ki?"

"Kapa çeneni."

"Ağızıma bir şey koy ve beni yap."

Müstehcen göz kırpmasına gözlerimi deviriyorum. "Sanki on iki yaşındaymışsın gibi."

"Bunu bana söyleyen ilk kişi sen değilsin."

Hakaret etmedi, sadece gerçekçi davrandı. Duş kapısına vardık. Beni ayağa kaldırıyor ve daha fazla uzatmadan tişörtümü başıma geçiriyor.

"Eşleşen sütyen ve külot," diyor aç gözlerle iç çamaşırlarıma bakarak. "Dantelli. Güzelmiş. Çıkar şunları."

"İnanılmaz derecede ısrarcı bir adamsın, bunu biliyor muydun?" Homurdanıyorum ama aynı zamanda itaat ediyorum, sütyenimi açmak için uzanıyorum. Askılar kollarımdan aĞağı düĞüp göğüslerim serbest kaldığında Ryan alt dudağını ısıyor.

"Evet," diyor, sesi boğuk. "Şimdi şu lanet külotunu çıkar ve sana bakmama izin ver."

Sütyenimin parmak uçlarımdan bir anlığına sallanmasına izin veriyorum çünkü gecikmenin gözlerini yakmasını seviyorum. Sonra

Sütyenin yere düşmesine izin verdim ve başparmaklarımı külotumun üst kısmının altından, kalçalarımın hemen üzerinden geçirdim.

"Bu külotlar mı?" Alay ederek söylüyorum. Küçük bir salınım yapıyorum. Ryan gözlerini kısıyor.

"Tyrant," diyorum ve külotu bir santim aşağı indiriyorum. Bakışları benimkilere yöneliyor. Bir orman yangınına ateşleyebilecek bir bakış.

Külotu bir santim daha aşağı kaydırıyorum. "Sen benim patronum değilsin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"O lanet olası külotunu çıkarır çıkarmaz, sana yanıldığını kanıtlayacağım, sevgilim" diye homurdanıyor.

O uykulu, yavaş Güneyli ses tonuna nasıl da bayılmaya başladım. Bir kelimenin sonundaki g harfinin bu kadar seksi olabileceğini hiç tahmin etmezdim.

Külotumu kalçalarımın üzerinden geçiriyorum. Bacaklarımdan aşağı kayıyor ve ayak bileklerimin etrafında toplanıyor. Ryan bana uzun, sessiz bir bakış atıyor -baştan ayağa, bakışları kabarıyor- sonra dizlerinin üzerine çöküyor, kıcımlı tutuyor, beni yüzüne çekiyor ve bacaklarımın arasından ısıyor.

Sert bir ısırık değil. Tıpkı benimki gibi. Bu benim ve ısıracağım çünkü ısırabiliyorum ve ısırma istiyorum.

Tüm vücudum titriyor. Hayatımda hiç bu kadar çabuk tahrik olmamıştım.

Sonra dilini kıvrımlarımın arasından geçiriyor ve uyarılmışlığım kanatlanıp uzaya fırlıyor. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve sıcak, ıslak ağzına karşı sallanıyorum. Dilinin her darbesinde meme uçlarım geriliyor ve karıncalanıyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldıyorum.

Gözlerini açıyor ve bana bakıyor. Ben ayakta kalmaya çabalarken onun dizlerinin üzerinde beni emmesini izlemek neredeyse acı verecek kadar samimi. Kesik kesik nefes alışlarının sesi banyonun duvarlarında yankılanıyor. Dişleri klitorisimi sıyırdığında inliyorum.

Bacaklarının arasına uzandı, fermuarını açtı, ereksiyonunu avucunun içine aldı ve okşamaya başladı.

beni yiyor, kapüşonlu, ateşli gözlerle bana bakıyor.

Beni tatmayı sevmesini seviyorum. Yapmak istediği ilk şeyin ağzını bacaklarımın arasına sokmak olması. Bu şehvani, biraz hayvani ve kendimi seksi, kirli ve muhteşem bir şekilde arzulanmış hissettiriyor.

Kalçalarımı dilinin darbelerine göre esnetiyorum ve göğsünün derinliklerinden gelen alçak, gırtlaktan gelen bir onay iniltisiyle ödüllendiriliyorum.

Geriye doğru eğildim. Omuzlarım içi boş bir sesle cam duş duvarına çarpıyor. Ağırlığımı duvara vererek kalçalarımı öne doğru itiyorum ve uyluklarımı daha geniş açıyorum. Ryan yeni açının avantajını kullanıyor ve dilini içimin derinliklerine daldırıyor.

İnlemelerim yüksek ve kesik kesik. Meme uçlarım o kadar sert ki, acıyor. Nefes nefese kalıyorum, artık sadece kalçalarımı esnetmiyorum, sikini avucunun içinde pompalarken bir rodeo boğası gibi yüzüne biniyorum.

İçimde bir sıcaklık dalgası patlarken nefesim kesiliyor. Leğen kemiğimin derinliklerinde bir zonklama ve sert, ani bir sıkışma oluyor. Fısıldıyorum, "Siktir. Ryan. Ryan."

Orada olduğumu biliyor. İki parmağını içimde kaydırıyor, diğer eliyle uzanıp meme ucumu çimdikliyor ve şişmiş klitorisimi nazikçe ısıyor.

Başımı arkaya atarak, gözlerim kapalı ve tüm vücudum sarsılarak onun adını haykırarak boşalıyorum. Zevk dalgaları içimde dalga dalga yayılıyor. Şiddetli ve ruhumu kavuracak kadar sıcak.

Daha bitmeden ayağa kalktı, bacaklarımdan birini bükülmüş kolunun üzerinden geçirdi, böylece onun için tamamen açıldım. Bir iniltiyle içime daldı. Sonra beni sikmeye başlıyor, vuruşları kısa ve hızlı, vücudum onun etrafında kenetlenirken içime giriyor ve bizi duş kapısına doğru tutuyor.

Çılgık atıyorum, boşalıyorum ve omuzlarına yapışıyorum, kendimi kaybediyorum. Ona. Bize.

Bu duygu depremi beni parçalıyor ve tüm duvarlarımı yıkıyor.

Karanlık, tatmin edici bir kahkaha atıyor. "Senin patronun olmadığım konusunda ne diyordun?" diyor kulağıma hırıltılı bir şekilde. Kırık dökük hıçkırdığımda fısıldıyor, "Evet, bebeğim. Şimdi baban kim?"

O kadar ateşli, o kadar sert ve o kadar erkek ki, onun için çıldırıyorum. Ama kahretsin, bu tam bir felaket. Ne yapıyorum ben böyle?

I gerekir yapmak başka bir Gürültü,
Çünkü Ryan Hala. Nefes nefese, "Sakin ol.
Güvendesin. Yanındayım." "Yanındayım." Hala artçı
şoklarla titrerken inliyorum
ve yüzümü boynuna gömdüm.

"Sus, Angel," diye fısıldar. "Hadi şimdi. Şşş."

"Yapamam- yapamam-"

"Yapabilirsin. Yapacaksın. Yapacağız. Söz veriyorum."

Ağlamaya başlıyorum ve duramıyorum. Acı çeken bir hayvan gibi çirkin, çiğ sesler çıkarıyorum. Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve onun göğsüne damlıyor. Kendimden, bu korkunç zayıflık gösterisinden dehşete düşüyorum ama o sanki duygusal kadınlarla uğraşmak olağan bir şeymiş gibi her şeyi normal karşılıyor.

"Sorun yok. Çıkar onu. Çıkar onu bebeğim, daha iyi hissedeceksin."

Kolları bir kafes ya da bir sığınak, hangisi olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim aniden korkudan altıma sıçtığım. Tek yapmak istediğim kaçmak ve aramızda gelişen bu şeyin büyüklüğünden saklanmak - bu tehlikeli, bağımlılık yapan, ezici şeyden.

Hâlâ içimde.

Bir süre sonra hıçkırıkları kesik kesik hıçkırıklara dönüştüğünde uzun bir nefes veriyor ve saçlarımı öpüyor. "Şey. Yatakta harika olduğumu biliyordum ama gözyaşları daha önce görülmemiş bir şey."

Sustum ve sert bir nefes verdim. "Sadece senden hoşlanıyorum," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Yani... çok."

Kahkahası karnının derinliklerinde başlıyor, karın kaslarının sessiz bir şekilde sıkılıp gevşemesi kıkırdamaya

yol açıyor

göğsüne saplayıp serbest bırakıyor. Başını geriye atıp gülüyor ve ikimizi de sarsıyor. Sonsuza kadar devam ediyor.

Burnumu elimin tersiyle siliyorum. "Şimdi de çekilmez olacaksın, değil mi?"

"Evet," diyor coşkuyla. "Aman Tanrım, öyle devasa, göğsümü döven bir baş belası olacağım ki, tahmin bile edemezsin!"

Ona bakıyorum. Gülümsemesi körlüğe neden olabilirdi. "Oldukça iyi bir fikrim var," diye mırıldanıyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bana derin, içten bir öpücük veriyor. Acaba sümüşe mi bulanıyor diye merak ediyorum ama öpücük o kadar güzel ki bunu düşünmek için fazla zaman harcamıyorum.

"Vay canına! Ele avuca sığmıyorsun, sevgilim," diyor sonunda öpüşmeyi kestiğinde. "Şanslısın ki zor kadınlardan hoşlanıyorum. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, seni duşta becermek istiyorum. Ben boşalana kadar tekrar dağılmamaya çalış. Mavi taşaklar beni huysuzlaştırıyor."

Duşun kapısını açtı, iki eliyle popomun altından tutarak beni kaldırdı ve içeri girdi.

Hala onun kotunu
giyiyor. Hala içimde.

"T Pantolonunu çıkar, seni aptal!" Mariana usulca gülerek şöyle der.

Gülüğü, gözyaşlarının göğüs kemiğimin altında oluşturduğu büyük düğümü biraz hafifletiyor ama yine de endişeliyim. O sert dış görünüşünün altında cam kadar kırılğan.

Tek istediğim onu güvende hissettirmek. Onu gülümsetmek. Uykusunda çıkardığı o küçük korkulu iniltileri sonsuza dek kovmak.

Hiçbir şeye karşı bu kadar korumacı hissetmemiştim. Ya da ne istediğimden daha emin.

İstediğim şeyle ilgili tek sorun, bir donanma destroyerini batırabilecek kadar çok yükte birlikte gelmesi.

Ama bunu düzeltmek için bir planım var.

"Eğer bu seni yere yatırmak anlamına geliyorsa, cevabım hayır." Bir kolumla onu tutarak suyu açıyorum ve güzel ve sıcak olana kadar düğmeleri ayarlıyorum.

Pazularımda esneyen kaslara takdirle bakıyor. "Şimdi de gösteriş yapıyorsun."

Bana kalırsa oldukça etkileyiciler.

Onu fayans duvara yaslıyorum, bacaklarımı ayırıyorum ve bir öpücük daha konduruyorum. Kolları ve bacakları etrafıma sarılmıştı ve bana sıkıca tutunuyordu. Dilim onunkine değdiği anda ağzımın içinde usulca inliyor.

Kalbimin bir roket gibi havalanmasına neden oluyor, o tatlı ses. Futbolu, barbeküleri ve 4 Temmuz'daki havai fişekleri sevdiğim gibi seviyorum. Şükran Günü'nü, Buzz Lightyear'ı ve yüksek kapasiteli şarjörlü silahları sevdiğim gibi.

Sanki bir dinmiş gibi seviyorum. Bir bakıma, sanırım öyle.

"Lanet olsun, Angel. Çok tatlısın." Sesim de nefesim kadar sert. O kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve birden nefes almakta zorlanıyorum.

"Öylesin," diye fısıldıyor. "Sen tanıdığım en tatlı adamsın ve eğer dikkatli olmazsan, ben-"

Sözünü kesiyor ve keskin bir nefes alarak başka tarafa bakıyor.

Daha önce tam olarak bir kez böyle hissetmiştim, lise son sınıf öğrencisiyken. Bir grup üniversite öğrencisinin beni izlemeye geldiği bir maçta galibiyet golünü atmıştım. Takımım beni omuzlarında taşıyarak sahadan çıkarmış ve adımı haykırmıştı. Ailem tribündeydi ve gururla parlıyorlardı. Herkes zıplıyor ve çığlık atıyordu. Bütün bir stadyum dolusu taraftar aklını kaçıırıyordu.

Ben bir kraldım. Bir tanrıydım. Hayatımın en güzel anıydı.

Şimdiye kadar.

"Ne yapacaksın, bebeğim?"

Fısıldıyorum. "Söyle." Sertçe yutkunuyor, gözlerini kırptırıyor.

Başımı eğip boynuna sokuluyorum ve dudaklarımı kulağının yanında zonklayan nabzına bastırıyorum. "Cesur ol."

"Zaten biliyorsun."

"Bunu söylemeni istiyorum. Yüksek sesle."

Omuzlarıma gömülen parmakları titriyor. Uzun, kıvrımlı siyah kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Sana... aşık olacağım."

Kalbinizin patlama sesinin ıslak, dağınık, gümbür gümbür bir şey olduğunu düşünürsünüz ama aslında bu çok yumuşak bir cınlamadır.

İnliyorum ve onu sertçe öpüyorum. O da beni çılgınca öpüyor, kalbi göğsüme çarpıyor, tüm vücudu titriyor. Kalçalarını esnettiğinde, anında tüm kontrolümü kaybediyorum.

İçine derinlemesine giriyorum, o kadar derin ki ağızma doğru soluyor.

Sonra gözlerimi kapatıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve tekrar tekrar içine girerken vücudunun verdiği hissin ve çığlıklarının sesinin tadını çıkarıyorum. Üzerime çöken duygu tsunamisini durdurmak kadar yavaşlamak ya da geri çekilmek için de çaresizim. Uçuyorum, düşünüyorum ya da uzayda saatte bir milyon mil hızla savruluyorum.

Sesim onun ismine karışıyor.

Amcığı sikimin etrafında sıkıca kenetlendi.

Orgazmım paraşütü yırtan bir ip gibi içimden kopup gidiyor.

Bir hayvan gibi homurdanıyorum, parmaklarım kıcına gömülüyor, vücudumdaki her kas esniyor ve geriliyor, kafamın arkasındaki küçük bir ses kayıtsızca yorum yapıyor, Eh, bu ilginç bir gelişme olmalı-

"Geliyorum, Angel! Siktir!"

O da boşalıyor, zonklayan aletimin etrafında sıcak bir şekilde zonkluyor, ikimiz de kısık sesle haykırıyor ve titriyoruz.

Geri çekilmek için çok geç. Yine de deniyorum ama sonunda sendeliyorum. Aramızdan sıcak su akıyor, yüzlerimize, bedenlerimize ve duvarlara sıçrıyor. Mariana kollarımın arasında arkaya doğru eğilmiş, ağzı açık ve gözleri kapalı, teni ter ve suyla kayganlaşmış. Pazularım ve kalçalarım yanıyor ve ben hala boşalıyorum, pelvisim zorlayıcı bir şekilde sarsılıyor, sikim derine gömülüyor ve dökülüyor.

Mariana aniden neler olduğunu fark eder. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzüme doğru bağırdı, "Bana vazektomi olduğunu söyle!"

Neden bilmiyorum ama bir kahkaha patlattım. "Neşterin taşaklarına yaklaşmasına izin verecek bir adama benziyor muyum?"

Dehşete düşmüş yüzü bana bunun doğru cevap olmadığını söylüyor.

Ona en kazanan gülümsememi veriyorum. "Kaç çocuk yapmamız gerektiğini düşündüğünüzü tartışmak için iyi bir zaman gibi görünüyor."

Bunu takip eden gürültülü sessizlik sırasında, umarım kolayca ulaşılabilecek keskin nesneler yoktur.

"Bunun hakkında konuşacak mıyız?" "Hayır."

"Angel-"

"Ryan, beni zorlama. Zorlama. İtme."

Mariana geldiği yoldan geri adım atıyor. Oturma odasındayız. Ben kanepedeyim, o da halıda delikler açıyor. Deyim yerindeyse, dušta neyin kök salmış olabileceği ya da olmayabileceği konusunda çok daha az endişe duyuyorum.

Yani, ben aptal değilim. Bu ideal bir durum değil. Eğer bir durumsa bile. Ama dünyanın sonu da değil.

Çocukları seviyorum. Baba olmak her zaman istediğim bir şeydi. Eğer Mariana baba olacak kadar uzun yaşamama izin verirse, Bu da şu anda belirsiz.

Sonunda volta atmayı bıraktı ve bir bakışla beni çarmıha gerdi. "Reynard'ı aramam lazım."

Tedirginlik içimi sıkıyor. "Yapman gereken bir şeyler yemek. Ben bize-"

"Hayır," diyor sertçe, sözümü keserek. "Ne yapacağıma ya da yapmayacağıma sen karar veremezsin."

Ayağa kalkıyorum ve nefes alıyorum. Sesimi alçak ve kontrollü tutarak, "Üzgün olduğumu biliyorum-" diyorum.

"Hiçbir şey bilmiyorsun Ryan Tiberius McLean," diyor ısırarak, gözleri elmas kadar sert. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, soyadımı bile."

Buna karşı çıkmamı bekliyor ama tabii ki yapamam. O haklı.

Lanet olası soyadını bile bilmiyorum.

Sıcaklık boynuma kadar çıkıyor.

"Beni yanlış anlama. Bunu senin üzerine yıkmıyorum. Duşta olanların tüm sorumluluğunu kabul ediyorum. Ama burada kararları senin vermediğin konusunda çok açık olmalıyız. Beni sahte bir elmas çalmaktan ve onu çok daha azı için birçok insanı öldüren bir adama vermekten alıkoydun ve bunun için minnettarım. Ancak minnettarlığım size karşı yükümlülüğümün bittiği yerde."

Yüzüm tokat yemiş gibi acıyor. Yükselen ateşimi düşürmek için birkaç yavaş nefes alıyorum. "Tamam, bunu bir çentik geri çevirelim. Çok şey yaşadın. Yorgun ve streslisin."

"Sakin bana patronluk taslamaya kalkma," diye tersliyor, gözleri alev alev yanıyor. "Senin bilebileceğinden, çoğu insanın yaşayabileceğinden çok daha fazlasını yaşadım ve hayatta kaldım. Pençeledim, ısırdım, mecbur kaldığımda solucan yedim, başka bir şey yokken pislik yedim, hayatta kaldım. Senden çok önce Ryan, ben hayatta kaldım."

Yüzü kıpkırmızı. Elleri titriyor. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Hiçbir şeye sahip olmamanın ne demek olduğunu bilmiyorsunuz, çünkü öldürülmeden hükümete karşı konuşabildiğiniz bir ülkede doğdunuz. Okuma yazma bilen, çocukları için hayatı daha iyi hale getirme fırsatlarına sahip ebeveynlerin çocuğu olarak doğdun. Kız çocuklarına atlar ya da inekler kadar değer veren bir kültürde kız çocuğu olarak doğmadınız, sadece satın almak, satmak ya da çalıştırmak için iyiydiniz. Anne babanız ve neredeyse tanıdığınız herkes bir gece yarısı baskınında öldürüldüğünde altı yaşında yetim kalmadınız. Yıllarca tepelerde bir hayvan gibi pis ve aç yaşamadınız, sizi en yüksek teklifi verene satacak gerillalardan saklanmadınız, sadece geceleri köylerden çalabildiğiniz kadarını çalmak için dışarı çıkmadınız. Kız kardeşini izlemek zorunda kalmadın."

Hiçkırıklarını yutarak aniden sözünü kesiyor.

Sözleri karşısında şok içinde donup kalıyorum. "Angel," diye nefes alıyorum.

Birkaç kez sertçe yutkunuyor, gözlerini kaçırıyor, sonra omuzlarını dikleştiriyor, çenesini kaldırıyor ve bakışlarıyla beni delip geçiyor.

Zarif bir asaletle, "Benim adım Mariana. Sevdiğim tek adamın hayatını kurtaran bir yemine sadık kalarak işlediğim suçlar nedeniyle on iki ülkede yetkililer tarafından aranan profesyonel bir hırsızım. O adam Reynard. Eğer o olmasaydı, küçük bir kızken korkunç bir şekilde ölebilirdim, küçük bir kızın yaşayabileceği en kötü ölümle. Ve şimdi onu aramak istiyorum. Yoluma çıkmaya kalkarsan Tanrı yardımcın olsun, gringo."

Ağzım açık kaldı. Şaşırdım, kalbim sıkıştı ve derinden etkilendim. Daha önce onun bir tanrıça olduğunu düşündüysem, şimdi ayaklarına kapanıp dualar etmeye başlayabilirim.

"Evet," diyorum sesimi bularak. "Tabii ki. Telefonu getireyim."

Odanın diğer ucundan birbirimize bakıyoruz, aramızda geniş bir sessizlik var. Daha fazlasını söylemek istiyorum ama konuşabileceğim herhangi bir kelimenin işe yaramayacağını biliyorum.

Ona yatak odamın duvarındaki kasada sakladığım yedek hücrelerden birini getirdim. "Bu bir kripto telefonu. İzi sürülemez. Tamamen güvenli. Sende kalabilir." Dönüp yatak odama doğru gidiyorum, mahremiyet isteyeceğini varsayarak.

Ne kadar çok şey
bildiğimi gösteriyor.

"Ryan," diye sesleniyor.

Durup omzumun üzerinden bakıyorum. O uyurken kot pantolonunu ve kapüşonlu tişörtünü yıkamıştım ve şimdi onları giyiyor, nemli saçları omuzlarına dökülmüş, ayakları çıplak. Makyajsız, giyinik, yorgunluğu tüm hareketlerine sızmış olsa bile, gördüğüm en güzel şey.

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Yemek teklifiniz hâlâ masada mı?"

Konuşmaya cesaret edemeyerek başımı sallıyorum.

Cevap arıyormuş gibi elindeki telefona bakıyor. Bir nefes veriyor ve bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Bu iyi olurdu. Teşekkür ederim. Telefon için de teşekkür ederim. Böyle bir sürtük olmak istememiştım... sadece..."

"Bana bir açıklama borçlu değilsin," diyorum usulca.

Doğru kelimeleri bulmakta zorlandığını anlayabildiğim bir anın ardından, "Ben hep yalnızdım. Her zaman yalnız çalıştım. Başka insanlarla ilgilenmek ya da bir ekibin parçası olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiç evcil hayvanım bile olmadı. Güven, karşılayabileceğim bir lüks değil. Yani bu... sen..."

Bocalıyor, elleriyle çaresiz bir hareket yapıyor. Daha fazlasını söylemesi için onu zorlamak istemiyorum ama konuşmayı kesmesini de istemiyorum.

Bu tam da çözmemiz gereken türden bir sorun.

Gözleri parlayarak şöyle diyor: "Sen çok güzel bir rüya gibisin, uyanmak istemiyorum ama eninde sonunda uyanmak zorunda kalacağımı biliyorum. Ve ne kadar uzun süre rüya görmeye devam edersem, sonunda uyandığımda o kadar kötü acıyacak."

Hay sikeyim. Kalbim duşta zaten patlamamış olsaydı, şimdi milyonlarca küçük parçaya ayrılırdı. Konuşabilmem için orada durup birkaç saniye nefes almam gerekiyor. Konuştuğumda sesim duygularımdan dolayı sert çıkıyor.

"Hayat her zaman adil değildir, Mariana. Pek çok kötü şey olur, ama iyi şeyler de olur ve karşına çıktığında iyiyi fark edebilmen gerekir. Bunu kabul edebilmeli ve kötü şeylerle başa çıktığın gibi bununla da başa çıkabilmelisin. Sevgi de nefret kadar gerçektir. Güven de açlık kadar gerçektir. Nasıl hayatta kalacağınızı biliyorsunuz. Ama bu yaşamakla aynı şey değildir."

Bana bakıyor, yutkunuyor, yanaklarına renk gelmiş.

Daha yumuşak bir sesle, "Ve eğer duşta olanların sonuçları olursa, bununla başa çıkacağız. Birlikte. Şimdi telefon görüşmeni yap, kadın. Bize yemek hazırlayacağım."

Yanından geçip mutfağa doğru yürürken alnından öpüyorum. Giderken hafif kahkahasının sesi beni takip ediyor.

"Reynard," diye mırıldanıyor hattın diğer ucundaki kültürlü İngiliz ses.

Her zaman hissettiğim rahatlamayla dolup taştım.

Sesini duyduğumda gözlerimi kapatıp alnımı ellerime yaslıyorum. Ryan'ın cam mutfak masasında oturuyorum, burnum kızarmış pastırmanın nefis kokusuyla dolu, kalbim pimi çekilmiş bir el bombası gibi göğsümün içinde.

İnsanlar nasıl böyle yaşar? Bir insan bu duygudan, bu şefkat ve umut ıstırabından nasıl kurtulabilir? Bu delilik, biliyorum, ama yine de...

"Merhaba Reynard," diyorum sessizce. "Ben Dragonfly."

"İyi misin?" diye sormadan önce kısa bir duraksama oldu. "Hem evet hem hayır. Çoğunlukla evet, endişelenecek bir şey yok."

Bir duraklama daha. "Kesinlikle endişelenecek bir şeye benziyor."

Dudağımı çiğneyerek düşünüyorum. "İş... zordu."

Bu seferki duraksaması sağır edici. "Tamamladınız mı?"

Boğazımı temizliyorum. "Evet. Ve hayır."

"Ne kadar ezoterik. Detaylandırmak ister misin?"

"Sadece güvende olup olmadığını öğrenmek için aradım.

Güvende misin?

İyi misin?"

"Elbette. Neden bahsediyorsun, sevgilim?"

Cevap vermediğimde sesi kararıyor. "Oh, saçmalık. Amerikalı."

Ağır iç çekişimin cevap yerine geçmesine izin verdim.

Reynard iş adamına döner, ses tonu kesiktir. "Yanılmıyorsam -ki asla yanılmam- son teslim tarihiniz kırk sekiz saat sonra. Ek süreye ihtiyacınız var mı?"

"Bana bir söz vermeni istiyorum, Reynard."

Neredeyse kendini toparladığını duyabiliyorum. "Aman Tanrım. Kulağa kötü geliyor. Bırak da oturayım. Tamam, devam et, oturuyorum. Hayır, bekle, mataramı alayım." Telefondan bir yudum ve dudak şapırdatma sesi geliyor. "İşte oldu. Halledildi. Anlat bakalım."

Gözlerimi açıyorum ve gülünç derecede büyük ocağında tavada domuz pastırması kızartan Ryan'a bakıyorum ve kalbimin bana ısrarla söylediği şeyi dinliyorum.

"Ryan McLean herhangi bir nedenle sizinle temasa geçerse, ne derse aynen yapacağınıza söz vermenizi istiyorum. Soru sormak yok."

Ocakta Ryan donakalır.

Sert bir sessizlik, sonra Reynard kesin bir ifadeyle, "Seni rehin aldı. O sırttan salak seni rehin tutuyor, değil mi?" Sesi yükselir. "Şu anda kafana silah dayamış durumda, değil mi? Telefonu ona ver! O devasa otuzbirci! O gülümseyen kık deliğine güveçte pişirecek bir şey vereceğim."

"Reynard-"

"Kimin işine karıştığının farkında mı?" Reynard bağırır. "O yağcı, ikinci sınıf John Wayne taklitçisi! O kasıla kasıla yürüyen, çekilmez, sık sallayan, acınası adam müsveddesi-"

Yüzümü buruşturarak telefonu kulağımdan uzak tutuyorum. Reynard hâlâ devam ediyor. Bir duraklama sesi duyana kadar bekliyorum, sonra telefonu tekrar kulağıma dayıyorum ve yüksek sesle tiradını kesiyorum.

"Kimse beni rehin almadı, Reynard. Kimse beni bir şey söylemeye zorlamıyor. Ben soruyorum."

Ryan ocağın başında kıpırdamadan duruyor. Nefes alıyor gibi bile görünmüyor.

Soğukkanlı ve kontrollü Reynard, "Neden soruyorsun?" der.

Son bir kez bocalayarak dudağımı öyle sert ısıırıyorum ki neredeyse kan geliyor. Sonra önümdeki uçurumdan atlıyorum, yüzüstü yere çakılmak yerine bir şekilde uçaçağımı umuyorum.

"Çünkü ona güvenebileceğimizi düşünüyorum. Ve bence onun yardımına ihtiyacımız olacak."

Birbirinden binlerce kilometre uzaktaki iki adamı şok edici bir sessizliğe gömdüm. Bir süre sonra Reynard dilinde boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Oh, Tanrı aşkına." Bir hışımla nefes veriyorum. "Ben de hoşlanmıyorum, inan bana! Ama olan oldu. Amerikalılara güveneceğiz. Yeni normalimiz bu. Şu anda karar verdim."

Ryan yapabiliyorsa, ben de yapabilirim. Gut, bu işi halletsen iyi olur yoksa seni vücudumdan kendim çıkarırım.

Reynard bağırır, "Delirdin mi sen? Sadece bir işin kaldı! Bir tane! Bunca yıldan sonra özgürlük elinin altında ve sen-"

"Elmas sahte, Reynard. Sence Capo'ya sahte bir elmas veririm bana, bize ne yapar? Hiçbir fikrim olmadığını söylediğimde bana inanır mıydı sence? Sence affeder miydi?"

Reynard'ın sesi bir oktav düşer. "Sahte olduğunu sana kim söyledi?"

Bakışlarım Ryan'ın sırtına kayıyor. Bir santim bile kıpırdamamış. Pastırma tenceresinden gri dumanlar yükseliyor. Yanmaya başlamış.

Bir an için saf paniğin dipsiz uçurumuna düşüyorum, ama cevap verecek kadar uzun süre onu bastırıyorum. "Mesele bu değil."

"Tam tersine, sevgilim, mesele tam olarak bu. Bir an durun ve kiminle uğraştığınızı düşünün. Bu

Güvenmeye karar verdiğin yabancı." Alaycı bir şekilde güven diyor, sanki bu kavram çok saçma olduğu için etrafına hava tırnakları koyuyor. "Sebeplerinin ne olabileceğini düşünmek için bir dakikanızı ayırın. Son oyununun ne olduğunu." Reynard'ın sesi sertleşir. "Gözlerindeki yıldız tozlarını ve gökkuşaklarını sil ve düşün."

Öfke, sıcak ve dikenli bir telaşla boynuma tırmanıyor.

Bana patronluk taslanmasından gerçekten nefret ediyorum ve bu on dakika içinde iki kez oldu.

"Gözlerim sonuna kadar açık, Reynard. Bazen keşke olmasaydı diyorum, çünkü hayat daha kolay olurdu, ama öyle. Şimdi sana düşünmen için bir şey vereyim: Ya Capo elmasın sahte olduğunu biliyorduydu? Ya başarısız olmam için bana tuzak kurduysa? Güdüler ve son oyunlar hakkında mı konuşmak istiyorsun? Capo'nunkilerden bahsedelim. Gerçekten ne istediğini konuşalım, çünkü ikimiz de bunun daha fazla mücevher olmadığını biliyoruz!"

Bir zil sesi. Bu bir duman alarmı. Ryan sonunda heykel taklidini bırakıyor ve işaret parmağını ocağın üstündeki davlumbazın düğmesine sokuyor. Bir vantilatör yanan pastırmanın dumanını bir havalandırma deliğine doğru çekmeye başlıyor ve ürkütücü, hayalet gibi kıvrımlar halinde kaldırıyor.

Bu bana ailemin öldürüldüğü gece avokado tarlalarının üzerinden yükselen dumanı hatırlatıyor.

Daha fazla oturamıyorum. Sandalyeden sıçrayıp masanın etrafında dönmeye başlıyorum ve bu sırada tırnağımı çigنيyorum.

Reynard kesin bir dille, "Elması alıp Londra'ya dönmek için kırk sekiz saatin var. Capo seni bekliyor. Eğer gelmezsen, beni öldürecek. Bu o kadar da endişe verici değil, bunu yıllardır bekliyordum, ama sizi endişelendirmesi gereken şey, sizi bulmak için tüm erişimini ve gücünü kullanarak peşinize düşecek olması. Ve seni bulduğunda, sevgilim..." Sesi kararır. "Seninle zaman geçirecek. Ölüm gelmeden çok önce seni ölüm için yalvartacak."

Elim boğazıma gidiyor. Yakalı kızları, Enzo'nun mendilindeki kırmızı lekeleri düşünüyorum ve yüzümdeki

tüm kan çekiliyor.

"Birdenbire güvenle bu kadar ilgilenmeye mi başladın?" diye sorar Reynard, ürpertici bir yumuşaklıkla. "Şuna güven. Kötülüğün güvenilirliğine güven, çünkü şehvet ve karasevdanın aksine, asla solmayacaktır. Seni asla hayal kırıklığına uğratmaz. Yakışıklı Amerikan Denizcilerinin aksine, kötülük her zaman sözünü tutar."

Yumuşak, ürpertici bir nefes alıyorum, tüm vücudum buz gibi oluyor.

Ryan sonunda ocaktan dönüyor. Yüzüme bir kez bakıyor ve kafasının üzerinde fırtına bulutları toplanıyor. Bana doğru geliyor, elini uzatıyor, gözleri yanıyor.

"Telefonu bana ver."

"Ne?" Şaşkınlıkla söyledim.

"Kadın. Ver. Bana. Telefonu. Telefonu."

Her zamanki şımarık halimi takınmanın zamanı olmadığına karar verdim. Telefonu sessizce onun eline bırakıyorum.

Kulağına götürür ve hırlar, "Dinle, seni züppe orospu çocuğu! Mariana'nın seni ne kadar sevdiği umurumda değil, eğer bir daha ona şu anda olduğu gibi görünmesine neden olacak bir şey söylersen, iki bacağını da kırarım!"

Dudaklarım aralandı ama adam beni konuşamaz hale getirdi.

Telefonun diğer ucunda, Reynard anlaşılmaz bir şeyler söylüyor. Tek duyduğum bir havlama.

Ryan da "Evet!" diye karşılık verdi.

Bir süre dinliyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor ve sonra gürlüyor: "Buna inansen iyi edersin!"

Yüzümü ellerimin arasına alıp inliyorum.

Bir sidik yarışı. İlahi.

Bir süre sonra başka havlama sesi duymayınca parmaklarımın arasından bakıyorum. Ryan öfkeli bir Gekilde kağlarını çatarak Reynard'ın söylediklerini dinliyor. Başını sallıyor, kısık bir sesle, "Mmhmm," diyor, bir nefes alıyor, burun deliklerini açarak tavana bakıyor, sonra tekrar başını sallıyor. Sonra da çenesini sıkın duraksamalarla noktalanan bir dizi hızlı soruya bir dizi hızlı yanıt vermeye devam eder.

"Yok. Evet. Evet. Var. Yapacağım. Biliyorum." Sonra, daha da sinirlenerek, "Ne düşünürsen düşün, sık kafalı, ben lanet olası bir şalgam kamyonunun arkasından düşmedim!"

Sonra, beynimi tamamen pişirmek için, sırtıtmaya başladı. "Tamam, dostum. Yapacağım. İyi konuşmalar, kardeşim." Telefonu kapattı ve bana baktı.

Bir süre sonra, "Bu da neydi böyle?" demeyi başardım.

Ryan omuz silkiyor. "Benden pek hoşlanmıyor ama anlaşmaya çalışıyoruz."

Beynimin tüm çarkları donmuş bir halde, boş bir inançsızlıkla ona bakıyorum.

Diyor ki, "Tamam, bak. İnanması zor biliyorum ama ben mükemmel değilim. Suratını öyle yapma, bu doğru. İnatçıyım ve çabuk sinirlenirim. Çok fazla küfredirim, tam olarak okul terbiyesine sahip değilim ve zorba olabilirim. Ve aşırı özgüvenli. Ve "bitti" ile başlayan bir sürü başka hoş olmayan kelime. Ayrıca inatçı, alaycı, kolay sinirlenen, biraz kibirli biriyim."

"Bu oldukça iyi bir liste," diyorum.

"Günlerce devam edebilirim. Demek istediğim şu ki, eksikliklerimin farkındayım. Mükemmel olmadığımı bildiğim için diğer insanlardan da mükemmel olmalarını beklemiyorum. Benden hoşlansınlar ya da hoşlanmasınlar, herkesten talep ettiğim tek şey gerçek olmalarıdır. Her ne ve kim olurlarsa olsunlar, bunu sahiplenirler. Lanet olası bahaneler üretmemeleri. Bahanelerden nefret ederim."

Konuşmasının bittiği belli olduğunda, tereddütlü bir "Tamam mı?" diye soruyorum.

"Reynard senin için endişeleniyor. Kendisinden çok senin için endişeleniyor, ki bu hoşuma gitti. Bu da seni sevdiği anlamına geliyor ki bu iyi bir şey çünkü senin de onu sevdiğini biliyorum. Bu yüzden benden ne kadar hoşlanmasa da ona saygı duyacağım çünkü bana karşı gerçekçi davranıyor. Anladın mı?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, belki bu her şeyi daha açık hale getirir umuduyla. "Um..."

Ryan uzanıp beni kollarının arasına alıyor. Parmak boğumuyla çenemi kaldırıyor, böylece ben de onun ciddi bakışlarıyla tanışmak zorunda kalıyorum. "Bunu da benimle ilgili eninde sonunda anlayacağın şeylerden biri olarak kabul et. Burada daha önemli olan konu, ona bana güvenmeye karar verdiğini söylemiş olman."

Cevap vermemi bekliyor, gözleri güneşe tutulmuş bir çift safir gibi duygularla parlak mavi parlıyor.

Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, ne kadar sert olduğunu, ne kadar geniş ve sıcak olduğunu, kalbinin göğüs kafesinin altında hiç durmayacağından eminmiş gibi güçlü ve sabit bir şekilde çarpmasını seviyorum. Kararımı özüne indirgemedten önce zihnimde bir düzine farklı açıklamayı gözden geçiriyorum.

Yumuşak bir sesle, "Risk almaya değersin." diyorum.

Bunun için, büyük, belalı bir denizcinin tıklandığını görerek ödüllendirildim.

"Angel."

Sesi çığ. Gözleri parlıyor. Son arzusu yerine getirilmiş birinin coşkulu ifadesini taşıyor.

Beynim acil durum frenlerine basmaya çalışsa bile içgüdülerimin doğru yolda olduğunu bu şekilde anlıyorum. Ona gülümsüyorum ve dudaklarından nazikçe öpmek için parmak ucunda duruyorum.

"Sana sürekli adımın Mariana olduğunu söylüyorum."

"Evet," diyor kısık sesle. "Ama sen benim meleğimsin, bu yüzden sana böyle sesleneceğim."

Şimdi tıkanan ben oldum. "Ben melek değilim Ryan. Ben büyük T ile belayım. Bunu bilmelisin. Elmasla ilgili her şey nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın... Ben iyi değilim." "Sen bela değilsin, başın belada. İki farklı şeyler."

"Ben bir kanun kaçağıyım."

Kanıtlarımdan etkilenmeyerek bir omzunu kaldırdı.

"Kanunlar abartılıyor."

Kaşlarım çatıldı. Zeki bir adama göre, içinde bulunduğumuz durumun genel konseptini kavramakta tamamen başarısız. "Hapishane

abartılıyor mu? Çünkü eğer yakalanırsam-" "Bunun icabına bakacağım."

Yüzünü incelediğimde ne demek istediğine dair hiçbir ipucu bulamıyorum, bu yüzden bir açıklama yapmaya çalışıyorum. "'O' şey..."

"Siciliniz. Yusufçuk olarak bilinen isimsiz, uluslararası bir hırsızın sabıka kaydı. Bunların hepsi ortadan kalkacak."

Beynim bu çirkin ifadenin ardından hiçbir bedensel fonksiyonumu yönetemediği için ağzım açık kalıyor ve kendi kendine küçük, şaşkın bir nefes çıkarıyor. Tutarlı bir cümle kurmak için sahip olduğum tüm odaklanma ve kararlılık gerekiyor ve o zaman bile, sadece üç kelime kekeliyor.

"Bu mümkün değil!"

Son derece rahat, kendinden emin, çıldırtıcı derecede muğlak ama yine de aşırı cinsel imalarla dolu Ryanvari bir şekilde, "Sen sadece adamın bozulan her şeyini tamir ettiğinde minnettarlığını nasıl göstereceğini düşün, tamam mı?"

Burnumun ucunu öpüyor ve arkasını dönmek için bir hamle yapıyor, ama pazularını kavrayıp sertçe sallıyorum, bu da onu bir santim bile kıpırdatmıyor. Bu kez kaşları çatılıyor.

"Kesin şunu! Şu rastgele, abartılı, anlaşılmaz açıklamalara bir son verin! Bunu nasıl düzelteceksin?"

Öyle göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıyor ki, onun yüzünde değil de başka birinin yüzünde belirseydi, beni cinayet işlemeye teşvik ederdi.

"Kahramanlar böyle yapar, bebeğim. Günü kurtarırız."

Makul bir açıklama anlayışının bu olduğu ortaya çıktığında, dişlerimi sıkarak "Seni olduğun yerde öldüreceğim" diyorum.

"Kahretsin, kızgınken muhteşem oluyorsun."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve zihnimde onun hatalar listesine birkaç kelime daha ekliyorum.

"Ryan. Ryan. Lütfen. Burada benim geleceğimden bahsediyoruz. Benim Hayat. Artık şaka yok. Anlat bana."

Başparmağının ucuyla elmacık kemiğimi okşuyor ve bakışlarıyla izini takip ediyor. "Sana karşı yapılan suçlamaları düşürmek için FBI ile bir anlaşma yaptım. Onlara bir mücevher hırsızından çok daha fazla istedikleri bir şey vereceğim."

Kalbim göğüs kemiğime çarpıyor, nabzım fırlıyor, kanım damarlarımda kükrüyor. FBI mı? Anlaşma mı? Ciddi olamaz. Doğruyu söylüyor olamaz.

Kulaklarımdaki uğultuyu geçip "Onlara ne vereceksin?" diye sormayı başarıyorum.

Kurt Ryan "ın gözlerine geri dönüyor ve cevap verirken sesindeki hırıltıda da kendini gösteriyor.

"Bir canavar."

Mariana bana bakıyor, nefesi kesilmiş, nutku tutulmuş, gözleri kocaman ve yüzü kemik gibi solgun. Bir süre mutlu mu yoksa kızgın mı olduğundan emin olamadım ama sonra Kollarımı bırakıyor, geriye doğru tökezliyor ve ağır bir şekilde sandalyeye düşüyor.

Sanki uzaydan yeni gelmişim gibi bana bakarak, "Capo?" diye nefes aldı.

"Evet. Vincent Moreno, nam-ı diğer Capo, Avrupa suç örgütünün başı, uluslararası bir insan ve uyuşturucu kaçakçılığı örgütünün başı, acı çektirme ve sömürme konusunda uzmanlaşmış büyük, vahşi bir yılanın başı. Patronun."

"Hapishane müdürüm," diye sertçe düzeltiyor. "Efendim. Tasmamı tutan adam!"

Bu kelimelerin çağrıştırdığı, Mariana'nın dizlerinin üzerine çöktüğü, limuzindeki ölü gözlü adamın boynundaki boğma tasmaının zincirini kavradığı görüntüye tepki vermemek için kendimi zorluyorum. Ancak öfke, onu kontrol altına almak için gösterilen tüm çabalara rağmen kendini belli etmenin bir yolunu bulur. Bu durumda, beni ele veren şey boynuma tırmanan sıcaklık.

Boğazıma bakıyor ve onaylamaz bir tavırla burnunu çekiyor. "Seni kızdırmak için sadece o birkaç kelime yetiyorsa, onu asla alt edemezsin. O olumsuz duygular için bir sifon.

Her şeyden beslenir -öfke, korku, utanç, şüphe- bunlardan güç alır ve bunları size karşı kullanır."

Boynumdaki sıcaklık daha da alevleniyor. "İşte yine beni hafife alıyorsun."

Mariana gözlerimin içine baktı. Şok hali kayboldu. Şimdi sadece pratik, tamamen işle ilgili, ses tonu da ifadesi kadar düz.

"Egonu bir kenara bırak, kovboy. Bu senin erkekliğine bir saldırı değildi. Yılların deneyimiyle zor yoldan kazanılmış bir gerçektir. Eğer ona yaklaşmak konusunda birazcık bile ciddiysen, bunu cerrahi bir yöntemle, metodik olarak, bakış açını bozacak en ufak bir duygu olmadan yapman gerekecek. Ve o zaman bile, muhtemelen bunu başaramayacaksınız."

Bu kadın beni sözleriyle ezebileceğinin farkında değil mi? "Tanrım, güven oyu için teşekkürler." diyorum.

Bana kızgın bir şekilde başını sallıyor. "Burada bir sokak serserisinden bahsetmiyoruz. Vincent Moreno hiperaktif bir paranoyaya ve dahi seviyesinde bir IQ'ya sahip bir psikopat. Çok zengin, çok güçlü ve son derece bağlantıları var. Suç dünyasındaki herkes ona iyilik borçlu. O piç krallar arasında bir tanrı."

Sesi yumuşuyor. "Ve o bana sahip."

Hırlıyorum, "Uzun sürmeyecek!"

Tekrar başını sallıyor. "Ne dediğimi anlamıyorsun."

"O zaman daha açık konuş!"

Soğuk bir vuruştan sonra, "Bir numara: benimle bir daha bu tonda konuşursan çok sevdiğin bir vücut parçası kaybedersin. Bunu acısız yapmayacağım. İkincisi: Ben Capo'nun en sevdiği evcil hayvanıyım. Senin gidemeyeceğin yerlere gidebilirim. Ona ulaşmak için planın her neyse, beni de içermeli."

Tüm bu konuşma beklenmedik ve hiç de hoş olmayan bir yöne saptı. Mariana'ya bakıyorum, kanım zehirli bir cadı kazanı gibi kaynıyor.

damarlarımda. Sessizce, bilinçli bir telaffuzla, "Bu söz konusu bile olamaz," diyorum.

Kendini toparlıyor, nefes alıyor ve sandalyede daha dik oturuyor, sonra arkasına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Peki. Planınızı duyalım."

Sanki bir meydan okuma gibi geliyor, sanki söyleyeceğim her şeyin büyük ölçüde başarısız olacağına çoktan karar vermiş gibi, bu yüzden tabii ki daha da sinirleniyorum, bana sadece yapmamı söylemesine rağmen.

"Planım," diye bağıryorum, "ona Umut Elması'nın bende olduğunu ve eğer istiyorsa benimle buluşması gerektiğini söylemek ve buluştuğunda FBI'ın baskın yapıp kışını tekmeleyeceğini ve sonra da küçük kızları cinsel köleliğe satmaktan zevk aldığı kadar erkekleri hırpalamaktan da zevk alan bir grup ajan tarafından sorgulanmadan önce duysal yoksunluk odasında uzun bir süre bekletileceğini söylemek!"

Hararetli söylevim, duvardaki saatin içi boş tik taklarıyla zamanlanan kavernöz, buz gibi bir sessizlikle karşılanıyor. Sonra Mariana, bir celladın bir sonraki kurbanını idam sehпасına çağırmak için kullanabileceği bir ses tonuyla, "Umut Elması ile ilgili kısmı tekrar eder misin? Sende olduğunu söylediğin kısmı?"

Birbirimize açık bir düşmanlıkla bakıyoruz, tıpkı bir Meksika çatışmasındaki pistolerolar gibi. Şakağımda zonklayan damarın patlama tehlikesiyle karşı karşıya olup olmadığını merak ediyorum, o kadar sert zonkluyor ki.

"Evet," diyorum homurdanarak. "Buldum. Gerçek olanı." Tepkisi karşısında eğildiğim için biraz alaycı bir tavırla - minnettarlık bekliyordum ama tavır aldım - "Sürpriz" diye ekliyorum.

Çenesi, yutması gerçekten çok zor bir şeyi çiğniyormuş gibi çalışıyor. Eyer derisi olabilir. Ve daha önce hiç bu kadar parlak bir çift kahverengi göz görmemiştim, sanki içleri cehennem ateşiyle yanıyormuş gibi.

Mükemmel bir kontrole, sesi kutup soğukluğunda, "Peki bunun nasıl olduğunu sorabilir miyim?" diyor.

Daha zeki bir adam olsaydım, muhtemelen şu anda çok gergin olurdum, ama belli ki o kadar da zeki değilim.

Çünkü her geçen gün daha da sinirleniyorum. "Bu," diye alaycı bir şekilde tekrarlıyorum, "sahibi olan tanıdığım adama bir yılanı yakalamak için ödünç alıp alamayacağımı sorduğumda ortaya çıktı."

Patlamadan hemen önce çizgi filmdeki çaydanlığı akla getiren bir şey yapıyor. Tüm o sarsıntı ve tıkırtılar, patlamış mısır gibi patlayan cıvatalar, buhar çıkışı, tren düdüğü gibi sesler ve havada gıcırdayan metal parçaları... evet, benim kızım da böyle yapmaya başlıyor, ama bu çok daha şiddetli.

"Bu işi bir hafta boyunca planladım," diyor sandalyesinden kalkarken, sesi titriyor, gözleri alev alev yanıyor. "Yedi gün boyunca boktan, hamamböceği istilasına uğramış bir motel odasında yaşadım, günde yirmi saat araştırma ve lojistik üzerinde çalıştım, esrarkeşlerin triplerini, fahişelerin sahte orgazmlarla ulumalarını ve evsiz adamların sokakta buldukları sigara izmaritleri için kavga etmelerini dinledim. Her ayrıntı için ter döktüm, başarısız olursam ne olacağına dair kâbuslar gördüm, o müzeye bir değil iki kez girerek kendimi riske attım."

Sesi, gürleyen titreşimleriyle uçuş yollarını bozabilecek bir haykırışa yükseliyor. "Ve tüm bu zaman boyunca elmas sende miydi?"

Bana doğru bir adım attı.

Azrail'e yüzlerce kez farklı şekillerde baktım, yine de gözlerindeki bakış bana bir adım geri attırıyor.

"Kendimi savunmak için," diyorum yatıştırıcı bir şekilde, ellerim havada, "o zamanlar aramız pek iyi değildi. Beni yine terk etmiştin, hatırladın mı? Pencereden çarşaflar? Ortadan kaybolman? Bunlar bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Oh, çanların çaldığını duyuyorum kovboy, ve senin için çalışıyorlar."

Bunun bir Hemingway romanından ölüme bir tür gönderme olduğunu anlıyorum ama tam olarak hangisi olduğunu hatırlayamıyorum. Önemi yok, çünkü bir M1 saldırı tankı gibi ilerliyor ve ben de yeni bir göt deliği açmak üzereyim. Diğer şeylerin yanı sıra.

"Tatlım, şimdi sakin ol-"

"Çok geç. O gemi kalktı. Şimdi SS Cut A Bitch'te güzel, uzun bir yolculuğa çıkıyoruz. Tahmin edin sürük kim? Size bir ipucu vereyim: Ben değilim."

Gülüşüm gergin geliyor. "Tanrım. Ben de huysuz olduğumu sanırdım."

"Oh, zekice. Hakaret ve iğneleme şu anda harika bir seçim. O çukuru kazmaya devam et kovboy." Mariana yavaşça başını sallıyor, gözleri tam bir seri katil modunda dönüyor. "Çünkü seni uçurumun kenarına itip içine gömmek üzereyim."

O hala ilerliyor, ben hala geri çekiliyorum ve terlemeye başladım.

Bir buçuk metrelik bir dişinin bu kadar korkutucu olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Belki de regl olmak üzeredir?

Hayatlarından endişe duyan testislerim, bu gözlemi yüksek sesle yapmamam gerektiğini kesin bir dille haykırıyor. Bunun yerine, sinirli bir hayvanat bahçesi bekçisinin timsah hendeğine çiğ et atması gibi mantıklı gerekçeler öne sürmeye başlıyorum; böylece tüm aç dişleri yatıştırmayı umuyorum.

"Bu pire torbası motele elimi kolumu sallayarak girip planlarınızı bozacak değilim ya! Tak, tak, kim var orada, sürekli kaçıp durduğun erkek arkadaşın! Hey, bak, parlak nesne, müzeye gitmek zorunda değilsin!"

"Tam da bunu yapabilirdin!" diye kızgın bir şekilde karşılık veriyor, kulaklarından buharlar fışkırıyor.

"Beni bırakıp kaçtın!"

"Beni bulmak için okyanusu aştın!"

"Beni özlemek için zamana ihtiyacın vardı!"

Sanki burnunun dibine büyük, çürümüş bir fare cesedi itmişim gibi şok ve dehşet ifadesiyle geri çekildi. "Ne?"

En azından ilerlemeyi bıraktı.

En iyi maço erkek taklidimi yaparak kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, bacaklarımı açıyorum ve burnumun ucuyla ona bakıyorum.

"Beni duydun," diyorum, sonra sesimin birinin yaşlı, titiz teyzesi gibi çıkmamasını dileyerek sıkıntıyla nefes veriyorum.

Kuş gibi, Mariana başını eğiyor. "Seni özlememi mi istedin?"

Şüpheli ve mantıklı ses tonuna karşı gözlerimi kısıyorum. "Şey...evet."

"Neden?"

Şimdi boynuma yayılan sıcaklık utanç verici. Bir parça erkeksi saygınlığımı korumaya çalışarak, "Yapacağından emin değildim" diyorum.

Orada öylece durup şaşkın bir sessizlikle bana bakınca, zaten ağzındaki baklayı çıkardığını düşündüm. "Yani, yaptın mı?"

"Bilmiyorum," diyor düşünceli bir sesle. "Birini her gün her saniye düşündüğünüzde, her gece rüyanızda onu gördüğünüzde, size hissettirdiği kadar harika bir şeyi bir daha asla yaşayamayacağınıza şüphe duymadığınızda buna ne diyorsunuz? Bittiği için acı çektiğinizde, yine de bunu yaşadığınız için kendinizi ayrıcalıklı hissettiğinizde?"

Cevap vermeden önce yutkunmak zorundayım, çünkü biri boğazıma bir taş sokmuş. "Evet."

Gülümsemesi o kadar güzel ki savaşları bile bitirebilir. "O zaman seni kesinlikle özlemedim."

Mutfakta yankılanan o gürleme sesi göğsümden çıkan hırıltı. Bu sesi duyunca gülümsemesinin daha da genişlemesi beni daha da sinirlendiriyor.

"Senden tekrar hoşlandığıma karar vermemi ve sana doğruyu söylemeye başlamamı istiyorsan, Capo ile ilgili planlarına beni de dahil etsen ve bundan sonra bana her şeyi anlatsan iyi edersin. Ben konuşmak için ağzımı açtığımda ekliyor, "başka şeyler de dahil

Zaten elinizde olan bir şeyi çalmam için bana talimat verildi."

Gözlerim yarıklara kadar daralıyor. "Bu talebini bir öpücükle tatlandırırsan iyi edersin, kadın."

Çenesini kaldırıyor ve bana, yoldan geçen bir çöp kamyonundan düşmüş bir enkaz parçasına bakar gibi bakıyor. "Sözümü aldığımda öpücüğünü alacaksın."

Kaşlarım alnımdan yukarı fırlıyor. "Bana şantaj yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet, Ryan," diye cevaplıyor büyük bir özgüvenle, bir kraliçenin alçakgönüllü tebaasına seslenişi gibi. "Ben de aynen böyle düşünüyorum. Şimdi, öpücüğünü istiyor musun, istemiyor musun?"

"Daha önce de teröristlerle görüştüm, biliyorsun."

"Bana terörist mi diyorsun?"

"Blöfünü görüyorum." "Blöf yapmıyorum."

"Ah, öyle mi?" Çenemi ovuşturup ona uzun uzun bakıyorum ve bir sonraki söyleyeceğim şeye bağlı olarak bıçaklanma ihtimalimi hesaplıyorum. Sol tarafındaki tezgâhta bir kasap bıçağı bloğu var ve bu konuşma sırasında gözünü diktiğinden eminim.

"Yani beni bir daha öpmen umurunda değil mi? Ağzım seninkinde olmadan yaşayabilir misin?" Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Ya da vücudunun diğer kısımları?"

Yanaklarının rengi hafifçe koyulaşüyor. Çenesi bir santim daha havaya kalkıyor. "Bu doğru."

Kıkırdıyorum. "Eskiden daha iyi bir yalancıydın, sevgilim. Ama olsun.

Sıra sende."

Gözlerini kırıştırıyor, kaşlarının arasında küçük bir çatıklık oluşuyor. "Açık mıyım?"

Omuz silkiyorum, ocağa dönüyorum ve yanmış pastırmayı tavadan lavaboya kazımaya başlıyorum. Neşeyle ılık çalarak tezgahın altından bulaşık deterjanına uzanıyorum, sonra da acele etmeden tavayı yıkamaya başlıyorum

tüm küçük siyah parçaları temizlemek için, bir kulağım arkamda farklı bir ısıklık için eğitildi, bir bıçağın kenarı havayı kürek kemiklerimin arasındaki hassas boşluğa doğru keserken çıkardığı ses.

O ses gelmiyor. Tencereyle işim bittiğinde Mariana masadaki sandalyeye yerleşmiş, bacak bacak üstüne atmış, parmaklarını birbirine vuruyor, gözleriyle yüzümü yakıyor.

Ona gülümsüyorum.

O da bir engerek yılanının dişlerinin keskinliğiyle gülümsüyor. "Eğleniyor musun?"

"Sadece pisliği temizliyorum, bebeğim. Dağınıklığı temizlemek benim işim."

Eğer bir insan bir bakışla vurulup öldürülebilseydi, ben çoktan bir metrenin altında olurdum.

"Komik," diyor hafifçe. "Ben de senin dişlerinle körlüğe neden olduğunu sanıyordum. O çeneler üzerinde ne kadar çalıştın? Beyazın bu tonu bir servete mal olmuş olmalı. Bir tek boynuzlu atın kıcı kadar inci gibiler."

Gülümserken ellerimi sözcü modeli yapıyorum. "Bu eski şeyler mi? Oh hayır. Bunlar gerçek bebeğim. Hiç diş telim bile olmadı."

Limon dilimi emiyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Peki ya o burun? Ve her zaman bir kordon odun kesecekmiş gibi gösteriş yaptığın o çene? Daha yumuşak kenarlı baltalar gördüm. Orada bir estetik ameliyat geçmişi var, değil mi?"

Dileğini ağzıma alıyorum ve buzdolabına doğru yürüyorum, kapağını açıp içeriye bakıyorum. "Kahvaltı mı istersin, öğle yemeği mi?" Omzumun üzerinden soruyorum. "Brunch zamanı sayılır, bu yüzden pastırma tercih ettim - gerçi pastırma çok lezzetli olduğu için her öğüne uygun ama sandviç, omlet, makarna, krep için malzemelerim var."

"Krep mi?" diye yüksek sesle tekrarlıyor.

Dönüp ona bakıyorum, mutfak masasından bana bir savaş lordu gibi bakıyor. Masumca göz kırparak, "Paris'ten bir misafirim olacağını biliyordum, o yüzden stok yaptım," diyorum. Dudaklarım seğiriyor ama gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. Ancak çok az başarılı oluyorum. "Salyangoz da aldım. Biraz ister misin? Pek bana göre değil ama Fransız olduğun için" -Fransız kelimesine vurgu yapıyorum- "hoşuna gider diye düşündüm."

Ellerini masanın üzerinde düzleştiriyor ve nefes veriyor. Burun deliklerinden kuru buzun dumanı gibi beyaz buzlar çıktığını hayal ediyorum ve kahkahalara boğulmamak için yanaklarımı emiyorum.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyor, savrulan kılıçlar gibi bir sesle.

"Tamam. O zaman sana sürpriz yapayım, ne dersin?" "Değişiklik olsun diye," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Şimdi alaycı olan kim?

Brunch hazırlamaya koyuldum ve her açıdan üzerime gelen düşmanlık dalgalarını görmezden geldim. Yumurta ve sütü çatalla çırpıyordum ki, "Peki elması nerede saklıyorsun?" sorusunu duydum.

"Ha! Bilmek istemez miydin?" Kırbaçlamaya devam ediyorum, sonra aklıma bir fikir geliyor. Gülümseyerek ona dönüyorum, o da dudağını kıvrıyor. "Seninle bir pazarlık yapacağım."

İşaret parmağını mutfak masama vurdu, vurdu, vurdu. "Bu ilginç olacak."

"Bana soyadını ve nereli olduğunu söyle, ben de sana elması nerede sakladığımı söyleyeyim." Bir an tereddüt ettiğinde ona hatırlatıyorum, "Bana güvenmeye karar vermiştin, hatırladın mı?"

O da karşılık veriyor: "Bu, taşaklarına tekme atmaya karar vermeden önceydi."

Her iki durum da umurumda değilmiş gibi bir omuz kaldırıyorum ve yumurtalara dönüyorum. "Sen bilirsin."

İspanyolca mırıldanmaya başladı. Sanırım annemle ilgili küfürler ve hayatımla ilgili birkaç yakın tehdit duyuyorum,

Ama dil konusunda yetkin değilim, belki de hayal görüyordumdur.

"Soyadım Lora. L-O-R-A." Sanki tahmin edemeyecek kadar kalın kafalıymışım gibi heceliyor, sesi yüksek ve küçümseyici. Bir kıkırdamayı yutuyorum.

"Peki ganimet peşinde dünyayı dolaşmadığınız zamanlarda nerede yaşıyorsunuz Bayan Lora?" Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Mücevher türünden, diğer türden değil. Dünyayı erkek aramak için dolaştığınızı ima etmiyordum."

"Ne kadar cesurca," diye mırıldanıyor. "Açıkladığın için teşekkürler." Ona göz kırpiyorum. "Sorun değil."

Birkaç dakika boyunca derin nefes alma egzersizleri yapıyor gibi görünüyor, gözleri kapalı ve yavaş nefes verirken dudaklarını büzüyor. Sonra gözlerini açıyor. "Benim evim Fas'ta. Ama oralı değilim."

Yumurtalara olan ilgimi anında kaybediyorum.

Fas.

Hafızamdaki bir bodrum kapısından geçerek bir kez ziyaret ettiğim ve asla unutamadığım bir yere gidiyorum. Hayat, renk, gürültü ve kokularla dolu bir yer, burnuma saldıran o kadar çok egzotik koku vardı ki başım dönüyordu.

Portakal çiçeği ve kakule, nane çayı ve yasemin yağı, kavrulmuş et ve ter. Turistlerle ve yılan oynatıcılarıyla, yiyecek tezgâhlarıyla ve gülen çocuklarla, kına sanatçılarıyla ve müzisyenlerle dolu çarşı adı verilen tozlu pazarlar, labirenti andıran ortaçağ kentinden gelen kollar gibi içeri uzanan geçitlerden oluşan bir labirent. Altın çöl kumları arasında parıldayan yemyeşil bahçeler. Mozaik çinili çeşmelerle bezenmiş sessiz riad avluları. Antik mezar duvarlarında parıldayan lapis lazuli.

Zenginlik ve yoksulluk ve güzellik, her yerde böyle bir güzellik, içinde boğulabilir ve böylesine görkemli bir ölüm için minnettar olabilirsiniz.

Ona yeni gözlerle bakıyorum, bu egzotik yaratık mutfak masamda bana küçümseyerek bakıyor ve kalbimin keskin, acı verici çarpıntısını hissediyorum.

"Ne?" diye sorar, şaşkınlıkla.

"Seni orada, hurma ağaçlarının ve peçeli kadınların arasında hayal edebiliyorum. Şafak vakti kilitli bir odaya girdiğini, sabah ezanının boş Medine'de yankılandığını, güneşin kırmızı kiremitli çatıları çoktan ısıttığını hayal edebiliyorum."

Yüz ifadesinden, sesimin kalınlığına ikimizin de şaşırdığını anlayabiliyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Arapça mırıldanıyor. Bu, İslam ülkelerinde günde beş kez camilerin tepesindeki minarelerden yükselen ibadet çağrısı olan Ezan'ın açılış resitali.

Bir alkoliğin şarap içtiği gibi dinliyorum. Şarkısı meleklerin şarkısı gibi. Kalbimde aynı türden şaşkın bir saygı uyandırıyor.

Gümbür gümbür atan nabzımın uğultusu arasında, "İslam'ı uyguluyor musunuz?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Ama dualar çok güzel." Ellerine bakarak daha sessiz bir şekilde ekliyor: "İnsanlar da öyle. Fas dünyanın en güzel yeri."

Farkına vardım. "Özlüyorsun."

Omuzları, yorgunluktan ya da pişmanlıktan iki büklüm olduğunuzda, bedeniniz kendini daha fazla dik tutamadığında yaptığı gibi yuvarlanıyor. Neredeyse fısıltıya dönüşecek kadar alçak bir sesle, "Yüz yıl boyunca bir mağaranın duvarına zincirlenmiş birinin güneş ışığını özlemesi gibi," diyor.

Taze yağmış kar solumak gibi hissettiren bir nefes alıyorum. Bu.

Reynard bana onu neden polise teslim etmediğimi sorduğunda ona bu şekilde cevap vermemin nedeni buydu. Daha iyi bir kelime bulamadığım için bu huşu hissi. Adını bile tam olarak bilmediğim ama göğsümü özlemle sızlatan bu güçlü, gizemli güç. İlk gördüğüm andan itibaren gözümü alan ve onu tutan büyü.

Benim için Mariana daha önce hiç karşılaşmadığım bir cazibeye sahip, temel bir şey, yerçekimi kadar güçlü ve karşı konulması imkansız bir çekim. Bana keşke sone ya da çizim yeteneğim olsaydı da onun özünü kâğıda dökebilseydim, insanların Büyük Kanyon'un ya da Tac Mahal'in ihtişamına hayret ettiği gibi ben de başkalarının hayret etmesini sağlayabilseydim dedirtiyor.

Nabzımı hızlandırıyor, kanımı ısıtıyor ve bedenimdeki ve ruhumdaki her hücreyi canlandırıyor.

Beni hareket ettiriyor.

Ve onun için dağları yerinden oynatırım.

Küçük kısasa kısas oyunumuz kalbimin bir sonraki atışıyla sona erdi, masaya doğru ilerledim, eğildim ve onun ürkmüş yüzünü ellerimin arasına aldım. Ona sert ve güçlü bir öpücük veriyorum, damarlarımda şarkı söyleyen tüm neşenin dudaklarımdan süzülmesine izin veriyorum. Öpücük bittiğinde çekip onun güzel kahverengi gözlerine bakıyorum, güzel, fıçıda yıllanmış burbonun zengin tonu.

Sesim çakıl ve zımpara kağıdı gibi, "Pekala. Sana elması göstereceğim ve tüm planı anlatacağım. Sonra sen de bana bilmek istediğim her şeyi anlatacaksın. Hayat hikayeni, nerede büyüdüğünü, sevdiğin ve nefret ettiğin, gurur duyduğun ve pişman olduğun her şeyi. En sevdiğin müziği, en sevdiğin yemeği, öptüğün ilk çocuğun adını. Ben de sana benimkini anlatacağım."

Mariana nefes nefese gülüyor, gözleri parlıyor. "Bir oğlanı mı öptün?"

"Ukala," diye homurdanıyorum, düşünüyorum, düşünüyorum, düşünüyorum, tepetaklak oluyorum ve tekrar dönüyorum.

I Bir keresinde deliliğin, aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemek olarak tanımlandığını duymuştum. Bunu söyleyen Albert Einstein'dı.

benden daha zeki bir insan. Şimdi Ryan beni elması sakladığı yere götürürken onu düşünüyorum. Yolcu koltuğundayım, Manhattan'ın şehir manzarası pencerelerin dışında sessiz bir renk ve ışık filmi gibi yanıp sönerken beni bu ana getiren tüm yaşam seçimlerimi düşünüyorum.

Arabanın içi de sessiz. İlk defa kavga etmiyoruz ya da sevişmiyoruz. Sadece yan yana oturuyoruz, el ele tutuşuyoruz.

Ne kadar basit bir şey ama ne kadar da acı verici. Hayatım boyunca kendimi aslan gibi güçlü hissettim, kaderin ve koşulların acımasızlığıyla sertleştim, ama Ryan'la tanışmak bana kalbimin sandığım gibi bir kale olmadığını öğretti.

Bunun yerine, yuvasında açlık ve dehşetle titreyen, yırtıcılara ve doğa koşullarına karşı savunmasız ve kör olan yeni doğmuş bir kuş yavrusudur.

Bu kadar zayıf olduğum için kendi kırımını tekmelemek istiyorum. Her şey felaketle sonuçlandı.

Ryan elimi sıkarak, "Orası oldukça acımasız," diye gözlemliyor.

Cevap verirken bakışlarımı pencereye çeviriyorum, çünkü gözlerimin içindekileri okumakta ne kadar iyi olduğunu biliyorum. "Sadece hayatın kaprisleri ve her şeyin ne kadar keyfi olduğu üzerine kafa yoruyorum."

Kıkırdaması sıcaktı. "Bu cümledeki kelimelerin yarısını anladım ama tavsiyem endişelenmemen. Sonunda her şey yoluna girecek."

Şimdi ona bakıyorum, çünkü merakım çok baskın. Güneş ışığı ona diğer insanlara davrandığından farklı davranıyor, onu puslu, aşık bir parıltıyla okşuyor, saçlarının uçlarını parlatıyor ve tenini altın rengine boyuyor. Onunla tanışmadan önce bir erkeğin güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama o sadece güzel olmanın ötesinde. Akılları eritecek kadar güzel.

Evet, işte bu. Zihnimi eritti. Düşünmekte zorlanmama şaşmamalı.

"Sen bir iyimsersin," diyorum kesin bir dille.

"Sanki beni cinayetle suçluyormuşsun gibi konuşuyorsun." "Hep böyle miydin?"

Bana yan gözle bakıyor, yanağındaki gamzelerin parıltısı sinir bozucu derecede sevimli. "Ne gibi? Müthiş mi? İnanılmaz mı? Dayanılmaz derecede havalı mı?"

"Sanırım kibirli olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun," diye mırıldandım.

"Seninle benim aramdaki tek fark, Angel," diyor elimi tekrar sıkarak, "senin bir plancı, benimse bir panster olmam. Sen her ayrıntıyı düşünürsün, bense içimden geldiği gibi yaşarım. İkimiz de sonunda istediğimiz yere varırız, ben sadece keşkelerle zaman kaybetmem."

Onda endişe geni olmadığı için kısa ama şiddetli bir kıskançlık acısı çekiyorum, ama sonra tüm dikkatli planlamamı -örneğin Hope'u çalmak gibi bir işi- "yaygara koparmak" olarak adlandırdığı için hakarete uğruyorum.

"Ben telaşlanmam. Düşünerek hareket ederim. Tüm seçenekleri değerlendiririm. Buna profesyonel olmak denir."

"Buna anal olmak deniyor."

"Buna yetişkin olmak denir!"

Her erkeğin kendisiyle aynı fikirde olmayan bir kadınla uğraşırken iç çektiği gibi iç çeker. "İşte başlıyoruz" iç çekişi. "Belki de PMS'dir" iç çekişi.

Eğer onu boynundan bıçaklasaydım nasıl bir iç çekeceğini duymak isterdim.

"Bu kadar anal olan biri için çok dramatiksindir." diyor.

"Hiç kullanmadığın için beyninin yeni gibi hissettiğine bahse girerim," diye homurdandım.

Omuzları sessizce titriyor. Ben burada dumanı tüterken, o piç gülmemeye çalışıyor! Elimi onunkinden kurtarmaya çalıştığım da, daha sıkı tutuyor.

"Hayır," diyor çileden çıkaran bir neşeyle, "sırf donuna bir şey oldu diye elini geri alamazsın."

Zorlamak ya da tartışmak yerine tatlı tatlı gülümsüyorum. "Tamam ama elini geri aldığı anda kolunun geri kalanı olmayabilir."

"Zaten buradayız, o yüzden şiddete gerek yok hayatım."

Sağlam çelik bir kapıya yanaşan Ryan bana göz kırpmıyor, sonra da camını indiriyor. Siyah bir kutuya bir kod giriyor, sonra kapıyı çevreleyen tuğla duvarın tepesinden aşağı bakan kameraya sırtıyor ve onu tersliyor.

"Kardeşlik derneğinde miydin?" Yüksek sesle merak ediyorum, tüm ukala, Kaptan Amerika futbol kahramanı ihtişamıyla onu izlerken bir elektronik gözetleme ekipmanına müstehcen hareketler yapıyor.

"Var mısın?" diye alay ediyor. "Hayır. Kampüsteki en havalı dernek olan Kappa Alpha Delta kardeşliğinin kurucularından biriydim."

"Şimdi her şey anlam kazanmaya başladı." Kapı açılırken başımı sallıyorum.

Ryan'ın evindekine benzer geniş bir arsaya giriyoruz ve onunkine benzer bir binanın yanına park ediyoruz, sadece çok daha büyük. Dönüştürülmüş bir sanayi deposuna benziyor. Her şey

Pencereler karartılmış ve tek bir giriş var, en az üç metre boyunda ve bir o kadar da geniş olan devasa bir çelik kapı. Otoparkın bir tarafında, ön camları ve krom jantları pırıl pırıl parlayan siyah Hummer'lardan oluşan devasa bir filo pusuda bekliyor. Beslenmeye hazır bir grup metal köpekbalığı gibi görünüyorlar.

Tüm etki über-erkeksi ve garip bir şekilde tehditkâr.

"Burası diğer bekar eviniz mi?"

"Burası Metrix Güvenlik'in genel merkezi."

"Evet, sanırım elması bir güvenlik şirketinin merkezinde tutmak mantıklı. Burası Fort Knox kadar aşılmaz olmalı. Ya da dış mineniz kadar."

Arabadan çıkarken tek cevabı gülümsemek oluyor. Emniyet kemerimi çözüyorum, ama ben kapıyı açmadan Ryan kapıyı benim için açıyor, elini uzatarak çıkmama yardım ediyor.

"Teşekkür ederim."

El ele devasa kapıya doğru yürürken, "Kapıdaki kamerada yüz tanıma yazılımı var, bu yüzden giriş kodu olsa bile içeri girmemesi gereken hiç kimse giremiyor, ama aynı zamanda kamerayı izleyen ve kapının her iki yanındaki duvarlara yerleştirilmiş hafif makineli tüfekleri kullanan bir adam var" diyor.

"Makineli tüfekler mi?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum. "Kimi bekliyordun, Terminatör'ü mü?"

Ryan karanlık bir sesle, "Kapıyı kimin çalacağını asla bilemezsin. Hazırlıksız yakalanmaktansa tepeden tırnağa silahlı olmak daha iyidir."

Gözlerimiz buluşuyor. Avokado tarlalarının üzerindeki keskin duman bulutlarını, topraktaki kanın pis ve paslı kokusunu düşünüp ürperiyorum. "Daha fazla katılamazdım."

Bakışları keskinleşiyor ama daha fazla yorum yapmıyor çünkü çelik kapı sessizce kayarak açılıyor. Karşısında siyahlar giymiş, belinde silahı olan canavar gibi bir adam durmaktadır.

"Hey, kardeşim," diyor Ryan, sırtarak.

Adam gürleyen bir baritonla, "Hey sen!" diye cevap veriyor. Obsidyen gibi karanlık ve çakmak çakmak gözleri bana doğru kayıyor. "Lady Danger. Seni tekrar görmek güzel, tatlım. Seni son gördüğümünden beri bir şey çaldın mı?"

"Evet. Seni son gördüğümünden beri siyah olmayan kıyafetler aldın mı?"

Ryan gülüyor, Connor da öyle. Birbirlerine bakıyorlar, aralarında sessizce bir şeyler geçiyor.

"Hayır," diyor Connor, bana dönüp bakıyor, gözleri sıcacık. "Bunun için de nefesini tutma. İçeri gelin çocuklar, diğer herkes zaten burada."

Kaşlarım havaya kalktı. Herkesin mi?

Bakışımı gören Ryan mahcup bir ifadeyle, "Biraz ısrar ettiler," diye açıklıyor.

"Onlar mı? Kim onlar?"

"Ekibin merhaba demek için bu fırsatı kaçıracığını düşünmedin, değil mi?" Connor deponun kasvetine doğru uzaklaşırken omzunun üzerinden bir şeyler fırlatıyor.

Artan bir panikle onun geri çekilen sırtına, sonra da Ryan "a bakıyorum. "Kimden bahsediyoruz? FBI'dan mı?"

"Daha kötü. Hadi, ne kadar çabuk girersek, o kadar çabuk biter."

Ben tereddüt edince, "Sana tek bir sözüm var, Angel." diye ekliyor. Başını eğiyor ve kaşlarının altından bana bakıyor.

Bundan bahsettiğim için pişmanlık duyarak derin bir nefes veriyorum. "Güven." "Bingo. Şimdi şu Vulkan ölümcül tutuşunu gevşet.

Elimi. Vücudumun sağ tarafındaki dolaşımı kesiyorsun."

Dönüyor ve beni içeri sürüklüyor. Eşiği geçer geçmez çelik kapı arkamızdan kayarak kapanıyor. Gölgeler içinde yutulduk. İçerisi serin ve loş, çimento zemin ince bir parlaklıkla cilalanmış. İlerledikçe gözlerim alışıyor. Bir duvar boyunca uzanan siyah bilgisayar kulelerini yanıp sönen, hafifçe uğuldayan sıralar halinde görüyorum. Doğru duvarındaki düzinelerce kabinde sert çeneli ve

kulaklıklar, bilgisayar ekranlarına bakıyorlar. Bir başka duvarda camekânların arkasında sergilenen devasa bir silah koleksiyonu var.

"Vay canına," diye mırıldandım.

"Etkileyici, değil mi?"

"Evet. Burada bir manastır dolusu rahibenin aynı anda yumurtlamasını sağlayacak kadar serbest dolaşan testosteron var."

Ryan burnunu kırıstırıyor. "Kutsala saygısızlık etme. Rahibeler yumurtlamaz."

Gülümsemediğinde, "Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle" diyorum.

"Ne demek istiyorsun?" "Tanrım, sen ciddisin."

"Hiç seks yapmıyorlarsa neden yumurtlasınlar ki?" Sesi yükseliyor. "Hey, Connor. Bana destek ol, kardeşim. Rahibeler yumurtlamaz, değil mi?"

Birkaç adım önümüzde Connor kısa bir süre duruyor. Dönüp önce Ryan "a, sonra bana bakıyor. Kendi yüzünü iğaret ediyor. "Bu soruya nasıl şaşırmadığımı görüyor musun?" "Ben tahmin etmek bunlar küçük mücevherler . onun değil o alışılmadık."

Connor, "Aptal olduğundan değil, yanlış anlamayın. Adamın IQ'su 156, ki bu herhangi bir standarda göre dahi seviyesinin çok üstünde. Einstein'ın kendisi de 160 civarındaydı."

"Einstein'dan bahsetmen çok komik, ben de yolda gelirken onu düşünüyordum."

Ryan diyor ki, "Uh, çocuklar? Tam burada durduğumun farkındasınız, değil mi?"

Onu görmezden geliyoruz. Connor, "Sadece kadın vücudunun iç işleyişi hakkında hiçbir fikri yok -kelimenin tam anlamıyla, hiç-" diyor.

Ryan abartılı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Jinekolog olmadığım için özür dilerim!"

"Amerika Birleşik Devletleri'ndeki okullarda cinsel

eğitim verilmiyor mu?" Connor'a soruyorum, gerçekten merak ediyorum.

"Ah, evet. Ama bu çocuk adet kanamasından bahsedildiğinde garip bir şekilde alınganlık gösteriyor, bu yüzden annesi onu sınıfta öğretmenin bu konuyu işlediği günlerden kurtarmak için bir not yazmak zorunda kaldı."

Kaşlarımı kaldırabildiğim kadar kaldırıp Ryan "a bakıyorum. Connor'a ters ters bakıyor. Suçlayıcı bir şekilde, "Kardeşim," diyor. Connor gülümseyerek, "En sevdiğim hikâyelerden biridir," diye cevap veriyor.

"Kimseye anlatmaman gerekiyor!"

"O hiç kimse değil." Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyor. "O senin kızın."

Ryan bir an için ne cevap vereceğini bilemiyor. "Tamam, ama ona örümceklerden korktuğumu söyleme!"

Gülerek soruyorum, "Örümceklerden mi korkuyorsun?"

Connor diyor ki, "Birini gördüğünde küçük bir kız gibi çılgılık atıyor."

Ryan diyor ki, "Kardeşim!"

"Bu konuyu açan sensin, aptal."

Örümcek muhabbetini bir kenara bırakıp Ryan'a soruyorum: "Kadınların kanamasından korktuğun için bir psikiyatriste göründün mü? Bu son derece Freudyen görünüyor."

Connor başını sallayarak, "Derinlerde yatan bazı şeyler olduğu kesin," diye onaylıyor.

Ryan öfkeli bir şekilde nefes verirken şöyle diyor: "Üniversiteden önce evde yaşarken kız kardeşlerim kullanılmış pedlerini ve tamponlarını eşyalarımın arasına saklayarak benimle dalga geçerlerdi. Ne zaman ayağımı bir çorabın içine sokacağımı ya da elimi bir ceketin cebine sokup regl kanıyla kaplanacağımı asla bilemezdim."

Connor ve ben aynı iğrenme yüz ifadesini takındık. "Ne oluyor be?" Connor diyor ki.

"Evet, bunun çok komik olduğunu düşündüler. Bu arada ben hayatımın geri kalanında travma yaşıyorum. Markette kadın ürünleri reyonunun önünden her geçişimde kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum."

Onu, çorap çekmecesinde bulduğu bir maksî ped yüzünden çıldıran ve her örümcek gördüğünde çığlık atan bir ergen olarak hayal ediyorum ve gülmeye başlıyorum.

Connor bana bakıyor ve o da gülüyor. "Bu saçmalığa inanabiliyor musun?"

"Maalesef, evet, yapabilirim."

"Psikolojik yaralarımın bu kadar eğlenceli olduğunu bilmek güzel," diyor Ryan sertçe, ama aslında kızgın olmadığını anlayabiliyorum. Kendi aleyhine şaka yapabilmesine bayılıyorum.

Dürtüyle yanağından öptüm.

Kör edici sırtışı tam megawatt voltajıyla ortaya çıkıyor. "Bu arada, kadın vücudunun nasıl çalıştığı hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum." Connor'a bakar ve kaşlarını sallar.

Connor'ın iç çekişi, en sevdiği çocuğu yine yaramazlık yapan bir annenin kızgın ama sevecen iç çekişidir. Başını sallayarak dönüyor ve uzaklaşıyor. Biz de bir çift ördek yavrusu gibi onu takip ediyoruz.

Connor'ın ofisine vardığımızda bir hoş geldin partisi bizi bekliyordu.

Darcy büyük bir deri koltuğa uzanmış, ayaklarını daha da büyük siyah meşe masanın üzerine uzatmış, arkasında duran Kai omuzlarına masaj yaparken gözleri kapalı. Kıyafetlerine bakılırsa ikisi de bu sabah karanlıkta giyinmiş. Ya da bir iddiayı kaybetmişler. Hiçbir şey birbirine uymuyor ve her şey göz kamaştıracak kadar parlak. Piton kovboy çizimleri de işin içinde.

Köşede, zeminin üç metrelik bir bölümünde volta atan Tekir, burnunu cep telefonunun ekranına dayamış. Yazarken başparmakları ekranın üzerinde uçuşuyor. Darcy ve Kai'ye kıyasla kıyafeti neredeyse normal - yani bir lunaparkta korsan ve sürtük bir cadı olarak iki yarı zamanlı işiniz varsa ve her iki kostümü de aynı anda giyiyorsanız.

Bir sürü siyah ruj, soluk bir ten ve kebab şişi olarak ikiye katlanabilecek topuklu ayakkabılar var. Düğümlü siyah bir bandana kızıl saçlarını örtüyor. Kulak memelerinde iki devasa altın halka sallanıyor.

Juanita ekose, pileli etek, beyaz gömlek ve diz altı çoraptan oluşan Katolik kız öğrenci üniformasıyla uzak duvara dayalı siyah deri koltukta uzanıyor. Karnına dayadığı tableten bir şeyler izliyor ve göğsünde mutlu bir şekilde uzanan şişman siyah-beyaz fareye Cheetos yediriyor.

İçeri girdiğimizde herkes işini gücünü bırakıp yukarı bakıyor.

Ve bir anlığına, sadece kalbimin birkaç tekleme atışıyla, bir aileye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamama izin veriyorum.

Çünkü beni gördükleri için mutlu oldukları çok açık.

Darcy bir çığlık atarak ayağa fırlar, masa telefonunu devirir ve bu sırada neredeyse sandalyeden düşecektir. Kai çılgınca alkışlayarak bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Tabby'nin sırtışı neredeyse Ryan'ınki kadar büyük. Juanita da sırtıyor ve lanet fare bile mutlu görünüyor, bıyıkları deli gibi seğiriyor.

"Ah," diyorum kısık bir sesle, kalbim şaşkınlıktan güm güm atıyor, gözlerim kocaman.

Ryan kolunu omzuma doluyor ve sanki idam mangasıyla yüzleşmeden önce biraz duygusal takviyeye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi beni güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Bayan Thang!" diye bağılıyor Darcy, Kai'nin yardımıyla ayağa kalkıyor. "Başardın!"

Suçluyor.

"Bu sadece biraz acıtacak," diyor Ryan üzüntüyle, yolundan çekilmeden önce.

Darcy kollarını bana doladı, beni bağrına bastı.

Hindistan cevizi gibi tatlı ve meyvemsi kokuyor. Hoş, ama boğuluyorum ve bu yüzden sıkıntıyla meleyen bir ses çıkarıyorum.

Beni kol mesafesinden tutup kıkırdamak için serbest bırakıyor. "Bir seyahat yazarı! Ha! Hepimiz bunun saçmalık olduğunu biliyorduk, kızım! Hayır.

Tarihte hiç bir yazarın böyle ta-tası olmamıştır!" Göğsüme bakıyor.

"Ben de bunu söylüyorum," diyor Ryan, bir kitaplığa yaslanarak.

Darcy azarlayarak dönüyor ve parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Yapışkan parmakların olduğunu kimseye söyleriz diye endişelenme kızım. Bu ekipte birbirimizin büyük, kıllı sırlarını saklamaya alışkınız, duydun mu?"

"Um..."

Eğildi ve sahnede fısıldayarak şöyle dedi: "Biliyorsun, sen ve ben birlikte hareket etmeliyiz çünkü kızıl saçlı deli. Yeşil perilerin dövmeleri, düşünen bilgisayarlar yapmak falan. Ve şu Hello Kitty saçmalığına hiç girmeyeyim. Sanki o çizgi kedinin canlı olduğunu düşünüyor."

Tabby tavana bakar. "Darcy. Tam anlamıyla bir metre uzaktayım."

Darcy nefesinin altından mırıldanıyor, "Çok mu gizleniyorsun, çatlak?" Sinirlenen Tabby ellerini havaya kaldırır. "Hala!

Dört! Ayak!"

Darcy onu görmezden geliyor. "Senin ve çocukların bir işi olduğunu biliyorum, bu yüzden ben ve bebeğim" - kıkırdayan ve parmak uçlarıyla el sallayan Kai'ye bir öpücük gönderiyor- "ve şuradaki obez süt ineği kemirgeniyle kısa şey, öğle yemeğine giderken hızlıca bir merhaba demek için uğradık. Selam." Şimdi bir şey söylemem gerektiğini a n l a y a b i l i y o r u m , bu yüzden bu tamamen normal bir durummuş gibi davranıyorum ve şöyle diyorum

Hoş bir şekilde, "Merhaba. Seni tekrar görmek çok güzel Darcy."

Sanki az önce bir kan anlaşması yapmışız gibi ciddi bir memnuniyetle başını sallıyor. Sonra omzunun üzerinden, "Kai, Bayan Thang'e merhaba de!" diye emrediyor.

Kai resmi bir selam veriyor. Doğrulduğunda, büyüleyici Alman aksanıyla şöyle der: "Bütün bunlar bittiğinde size bir yemek pişirmek isterim Bayan Thang. Strudel sever misiniz? Mükemmel bir geleneksel strudel yaparım."

"Her şey bitti" derken neyi kastettiğini merak ederek,

"Kulağa harika geliyor. Teşekkür ederim, Kai. Ve sen de

Bana sadece Mariana de."

Connor ve Ryan'ın suratlarını asmamaya çalıştıklarını ama pek de başarılı olamadıklarını fark ediyorum.

Juanita koltuktan kalkıp sıçrayarak yanıma geldi ve fareyi sol omzuna atarak yumuşak, pratik bir hareket yaptı. Kıvrıcık bacakları ve yumuşak koyu kıvrıcık saçlarıyla Darcy ile benim arama giriyor, elindeki turuncu Cheetos tozunu siliyor, sonra yüzüme bakıyor.

Sanki daha önceki bir konuşmamızda kaldığımız yerden devam ediyormuşuz gibi, "Elvis'le nereli olduğun konusunda iddiaya girdik. O Brezilya diyor, ama senin Portekiz aksanın yok-"

"Benim hiç aksanım yok," diye araya giriyorum, midemin çukurunda bir düğüm oluşuyor.

Diğer herkes aniden sessizliğe gömülmüş gibi görünüyor. Juanita yavaşça başını sallıyor, anlaşmazlık içinde değil ama sanki dinlemiyormuşum gibi. Kararlı bir şekilde tekrarlıyor, "O Brezilya diyor ama ben Kolombiya diyorum. Peki hangisi?"

Gözleri iri ve kadife kahverengisi, siyah kirpikli ve delici. Ayrıca çocuksu bir masumiyetten ya da ergenlerin yetişkinlerle dolu bir odada sergilediği utangaç özbilinçten de yoksundurlar.

On beş yaşında bir kıza bakıyorum, ama bana bakan kişi sonsuza dek on beş yaşında olmamış.

Hayalet gibi solgun ve gülümsemeyen kız kardeşimin yüzü gözümün önüne geliyor. Kesik kesik nefes alıyorum.

"Bana bir zamanlar tanıdığım birini hatırlatıyorsun," diye İspanyolca fısıldıyorum, hiç düşünmeden ana dilime dönüyorum, eski anıların ve kabuk bağlayan ama asla tam olarak iyileşmeyen yaraların ağırlığıyla geri sürükleniyorum.

Juanita anında İspanyolca cevap verir, "Biliyordum. Elvis, bana beş dolar borçlusun."

"Tamam, artık sır yok. Bundan sonra herkes İngilizce konuşacak."

Arayan Tabby, ses tonu hafif ve şakacı, ama bana hiç de hafif olmayan bir bakışla bakıyor. Fark ettim ki

Juanita'yla birbirimize söylediğimiz her şeyi anladım ve aynı zamanda bana bu konuda tek bir kelime daha etmeyeceğini ya da söylediklerimizi başkasına anlatmayacağını da anladım.

Bugün çok ilginç bir gün olmaya başladı.

W Tabby ve Mariana birbirlerine bakarken, zihinsel olarak bir tür garip, kız-Kod bok, Connor ve ben kendi bakışlarımızı paylaşıyoruz. Bakışları iyi olduğunu söylüyor. Sen iyi misin? Görünüşüm iyi olduğumu söylüyor ama kadını pamuk ipliğine bağlı.

Başını sallar. Delici bakışları Mariana'nın üzerinde geziniyor. "Pekâlâ çocuklar," diye gürleyerek odadakilere sesleniyor. "Hayvanat bahçesindeki ziyaret süresi sona erdi. Vedalaşın."

Darcy kendine özgü çiftlik hayvanı homurtusunu çıkarır. "Hadi Kai, gidelim. Belalı Büyük Adam Toplantı Zamanı. Kısaca," der Juanita'ya, "öğle yemeği için bir restoran seçtin mi? İçinde lahana bar geçen bir şey söyleme yoksa o minik Katolik kıcını tekmelemek zorunda kalırım."

Juanita cevap verir, "Ben bir ateistim, Darcy. Sadece Katolik okuluna gidiyorum çünkü on beş yaşındayım ve hiçbir yasal hakkım yok, annem de oraya gitmemi istiyor. Ben de altıncı caddedeki yeni Thai-Fransız füzyon mekanını düşünüyordum. Elvis Tayland yemeklerine bayılır."

Darcy hayretler içinde bağırır, "Ateist! Sus, seni aptal çocuk, Tanrı duyacak!"

Juanita dönüp Tabby'ye bakıyor. "Buna değer mi?" diye sorar. "Hayır."

Juanita omuz silkiyor ve saçlarını omzunun üzerinden atıyor. Mariana'ya bakar ve elini uzatır. Ciddiyetle tokalaşırlar, aralarında söylenmemiş kelimelerden oluşan bir okyanus vardır.

İspanyolca konuşmalarının ne anlama geldiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Darcy, Kai ve Juanita ayrıldılar. Connor cüssesini masasının arkasındaki büyük kaptan koltuğuna indiriyor, Tabby masanın bir köşesine tüneyip ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturuyor, Mariana ve ben de onların karşısındaki iki deri misafir koltuğuna oturuyoruz. Bir an için hepimiz sadece birbirimize bakıyoruz.

Sonra Mariana sessizce, "Umarım balayınızı mahvetmemişimdir," der.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye gülüyor Tabby. "Sen bir vurgundun!"

Connor ona bakmak için başını yavaşça çeviriyor, kara kaşları alnına tırmanıyor.

Tabby ona şefkatle gülümsüyor. "Önemli olan o değil, tatlım."

"Diğer önemli noktalar hakkında ayrıntı duymana gerek yok!" Connor, Tabby'yi yataktaki tüm yeteneklerinin bir listesini yapmaya zorlamadan önce araya giriyorum. Üzerimde bir ego olduğunu biliyorum ama Connor'ın da bir egozu var. Eğer eyerinin altına bir çapak alırsa, bütün gün burada o azgın atı sakinleştirmeye çalışırız. "Connor, başlamak ister misin?"

Bir an için parmaklarını masaüstüne vurarak düşünür. Sonra Mariana'ya bakar. "Evet. Vincent Moreno ile başlayalım."

Kaskatı kesildi. Uzanıp koluna dokunuyorum. Elimi kavriyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçirip sıkıyor. Connor tüm bu süre boyunca gözlerini kırpmadan bizi izliyor. Gözlerinin arkasında dönen çarkları görebiliyorum.

Mariana sorar, "Ne bilmek istiyorsun?"

Connor, kendisini ve Tabby'yi kastederek, "Ryan bize durumunuzu anlattığında biraz araştırma yaptık," diyor.

"Soruşturma mı?" Mariana temkinli bir şekilde tekrarlar.

Bu kez cevap veren Tabby. "Size daha önce de söylediğim gibi, hükümet için çalışıyorum. Özellikle de NSA için. Serbest çalışıyorum ama en yüksek yetkiye sahibim. Ayrıca FBI ve CIA'de, uluslararası güvenlik ve kolluk kuvvetlerinde de bağlantılarımız var. Tüm bunlar çok güçlü bir bilgi ağı oluşturuyor."

Mariana kıpırdamadan oturmuş, yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesiyle onu dinliyor. Elinde belli belirsiz bir titreme var.

Sesini alçaltan Tabby devam ediyor. "Çalıştığın bu adam... Çok tehlikeli biri."

"Hayır," diyor Mariana bir saniye bile duraksamadan. "Ebola tehlikelidir. Köpekbalıkları tehlikelidir. Canlı elektrik kabloları tehlikelidir. Vincent Moreno saf kötülüktür."

Connor sert bir şekilde, "Yine de onun maaş bordrosundasın." diyor.

Mariana'nın gözleri onu tereyağını delip geçen sıcak bir bıçak gibi keser. Boynunun yan tarafında bir damar zonkluyor. "Şeytan sana atlamayı söylediğinde, soracağın tek soru ne kadar yükseğe atlayacağındır."

Connor ve Tabby'nin bizim tarafımızda olduğunu ve bunun yapılması gereken bir konuşma olduğunu bildiğim için Mariana'yı savunmak için sıcak, çatırdayan dürtüye direniyorum. Ama lanet olsun, Mariana'yı üzgün görmek sahip olduğumu bile bilmediğim sinirlerime dokunuyor.

Belki de ona karşı hissettiklerim yeni duygular beslememe neden oluyor.

"Bunu anlıyorum," diyor Tabby. "Ben de psikopatlar hakkında bir şeyler biliyorum."

"O halde onların ikna edilemeyeceğini ya da kolayca kandırılmayacağını biliyorsunuz."

"Evet."

"Ryan bana Umut Elması'nı iade edeceğini ve Capo'ya bir tuzak kuracağını söylediğinde, bunun sadece aptalca bir plan olmakla kalmayıp, aynı zamanda başarısız olmaya mahkum olduğunu düşündüğümü anlayacaksınız."

Dehşete kapılıyorum, Tabby cevap veriyor, "Evet. Sana tamamen katılıyorum."

Bağırıyorum, "Tabby! Ne oluyor lan?"

Connor bezgin bir şekilde, "Öfkeni sona sakla kardeşim. İşler daha da kötüye gidiyor."

Ben daha fazla itiraz edemedim Tabby devam ediyor. "Vincent Moreno gibi bir adamın bir yabancıyla buluşmayı kabul etmesine imkan yok, özellikle de senin kim olduğunu öğrenmek için tek yapması gereken biraz araştırmakken Ryan. Sonra kimliğini keşfeder, neyin peşinde olduğunu kolayca tahmin eder ve bir suikast düzenler. Şafak sökmeden ölürsün. Mariana da öyle."

"Beni hemen öldürmezdi," diyor Mariana ellerine bakarak. "Benden ölümümden çok daha fazla istediği şeyler var."

Bu odadaki havayı emer. Tabby sonunda sessizliği bozana kadar hepimiz sessizlik içinde ona bakıyoruz.

"Teslimiyet mi?"

Mariana başını sallar ve gözlerini kapatır. "Bundan daha fazlası. Daha çok teslimiyet gibi. Yıllardır ona meydan okuyorum. Ama çoğunlukla sadece acımı istiyor."

Gözlerini açıyor ve sırayla her birimize bakıyor, en son bana. "Bir havludan su sıkar gibi benden her damla acıyı sıkmak istiyor. Birkaç kez yaklaştı ama her seferinde kendini tutmayı başardı. Ve dürüst olmak gerekirse, direnebilmesinin nedeninin kendini kontrol etmek ya da ettiğim kan yeminini onurlandırmaktan çok beklentisini yükseltmekle ilgili olduğunu düşünüyorum. Bunca yıl, bunca iş, Reynard'ın başına geçirdiği bu ilmik... Sonunda bunun aslında bir borcun geri ödenmesiyle ilgili olmadığını anladım."

"Ne hakkında?" Çığlık atıyormuşum gibi çığ bir sesle soruyorum.

Yutkunuyor ve sonra belli belirsiz "Ön sevişme" diyor.

"Orospu çocuğu!" Hırlıyorum, tüylerim diken diken oluyor, ama destansı bir söylenmeye dönüşme tehdidine devam edemedim Connor gürlüyor, "Yapabilirsin, asker!"

Başımı çevirip ona ters ters bakıyorum.

"Çılgına dönmenin hiçbir şeye faydası olmayacak!" diye tersledi ve benim sert bakışlarıma kendi sert bakışlarıyla karşılık verdi. "Şimdi lanet olsun. Kadınının sana ihtiyacı var, gözlerinden akan öfkeye değil."

O haklı. O haklı ve ben de bunu biliyorum, ama bu yutkunmamı kolaylaştırmıyor.

Sandalyemden sarsılarak kalkıyorum ve ellerimi saçlarımin arasında gezdirip mırıldanarak yerde volta atmaya başlıyorum. Moreno'yu öldürmek istiyorum, onu lime lime etmek istiyorum ama kendimi kontrol edemezsem ikisini de yapma şansım sıfır.

Bu yüzden adımlarımı hızlandırıyorum, nefes alıyorum ve kendimi ön sevişme kelimesini ve bunun benim için nasıl sonsuza dek mahvolduğunu düşünmemeye zorluyorum.

Verdiğim sert tepki karşısında şaşkınlıkla beni süzen Tabby, Mariana'ya, "Eminim Ryan sana Moreno karşılığında sana karşı tüm suçlamaların düşürülmesi konusunda FBI ile konuştuğunu söylemiştir," diyor.

Mariana bana bakıyor, tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor.

"Ve bize arkadaşınız Reynard'ın süresi dolmadan önce elması Moreno'ya götürmek için yaklaşık kırk sekiz saatiniz olduğunu söyledi."

Mariana tekrar başını sallar.

"Peki o zaman, sanırım sana elması vermeli ve seni bir uçağa bindirmeliyiz."

Olduğum yerde duruyorum ve Tabby'ye inanamayarak bakıyorum, öfkem yeniden patlıyor. "Onu ona geri göndermeyeceğiz! Hiçbir koşul altında bir daha onun yakınına bile gitmeyecek!"

"Konuştuğumuz planın geri kalanı aynı kalacak, Ryan," diye araya giriyor Connor, sesi gergin. "FBI belirlediğimiz her buluşma yerini kuşatacak. Çatılarda keskin nişancılar, içeri dalmaya hazır ajanlar, ne yapacağımızı biliyorsun. Tek yapması gereken, senin yapacağın gibi dinleme cihazını takmak ve adamın kasete birkaç can sıkıcı şey itiraf etmesini sağlamak-"

"Kesinlikle hayır," diyorum, kan kulaklarımda zonkluyor. "Kesinlikle hayır. Durum tersine dönseydi Tabby'yi içeri

gönderir miydin?"

Tabby küstahça sorar, "Sence bu ona bağılı mı?"

Mariana düşünceli bir sesle cevap veriyor. "Capo hiçbir toplantımızdan önce beni aramadı. Bana güveniyor. Üzerimde dinleme cihazı olsa asla anlamazdı."

Bana güveniyor. Bu, midemin kahvaltım yeniden ortaya çıkacakmış gibi dönmesine neden oluyor.

"Ona ne söyletmem gerekiyor?"

"Hayır Angel," diyorum sandalyesinin arkasına tutunarak. Bana baktığında, sözlerimin altını çizmek için başımı sallıyorum. "Hayır. Asla. Olmayacak. Olmayacak."

Gözlerindeki bakış bana bu savaşı çoktan kaybettiğimi söylüyor.

Gözlerimi kırpmadan, "Reynard beni on yaşındayken Capo'dan satın aldı. Bunu biliyor muydun? Bunu FBI ile yaptığın görüşmelerde mi öğrendin?"

Duyduğum tek ses nabzımın atışları. Tüm oda Mariana'nın yüzüne odaklanmış küçük bir siyah tünele dönüşüyor. Onun yanındaki sandalyeye çöküyorum.

"Ne?"

"Yıllardır Capo'nun operasyonundan aşırıldığı parayla," diye devam ediyor sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi. "Çok küçük miktarlar, şüphe uyandıracak bir şey değil. Kız kardeşim Nina ve ben bir nakliye konteynırında Güney Amerika'dan Avrupa'ya kaçırılan bir grup kızın içindeydik. Yiyecek yoktu, sadece su bidonları vardı ve atık için hiçbir kap yoktu. Yirmi yedi kişi o nakliye konteynerine girdik. On ikimiz Londra'ya kadar hayatta kalmayı başardık. Hepimiz çocuktuk. En büyüğümüz, kız kardeşim Nina, on dört yaşındaydı."

Göz ucuyla Tabby'nin geri çekildiğini ve eliyle ağzını kapattığını görüyorum ama Mariana'dan başka bir yere bakamıyorum. Hareket edemiyorum. Nefes bile alamıyorum.

"Normalde ülkemdeki köylerden alınan kızlar insan kaçakçılığı ve zorla fuhuş merkezi olan Meksika'nın Tenancingo kentine kaçırılır ama biz güzel olduğumuz için yurtdışına satıldık. Güzel kızlar daha çok para kazanıyor.

fiyatlar. Ve Capo hepsinden daha yüksek fiyatlar ödüyor. Özellikle de bakireler için." Bir süre bekliyor, ellerine bakıyor ve sonra fısıldıyor, "Her ay yeni bir konteyner alıyor."

Connor nefes alıyor, "Yüce İsa."

Mariana bir an daha durur, sonra kendini kötü bir rüyadan çekip çıkarırcasına başını sallar. Daha hızlı konuşuyor, sesi net ve düz, ama alttan alta bir öfke akımı var.

"Uzun lafın kısası, Reynard çalıntı tablolardan oluşan bir sevkiyatla karşılaşacağını düşünerek rıhtıma gitti ama işçiler kapıları açtığında hayatının sürpriziyle karşılaştı. Her nasılsa manifestolar karışmıştı ve işte oradaydık, açlıktan ölmek üzere olan, tasmalı ve zincirli bir düzine küçük kız, cesetlerin arasında büzülmüştü.

"Reynard'ın üzerinde sadece birimiz için işçilere rüşvet verecek kadar para vardı. Onlar da Capo'nun adamlarıydı elbette. Hikayeye göre sadece on bir kız hayatta kalmıştı."

Tutkuyla elimi boynuna doladığımı ve onun sert bir şekilde "Kısıtlanmaktan hoşlanmıyorum" dediğini hatırlıyorum ve boğazımın arkasında asit gibi yükselen safrayı yutmak zorunda kalıyorum.

"Daha sonra kız kardeşimin ve diğerlerinin Capo'ya varmadan önce taşıyıcıları tarafından vahşice tecavüze uğradıklarını öğrendim. Ama kız kardeşim kaçtı. Adamlardan birinin silahını eline geçirdi ve beynini havaya uçurdu. Bir bakıma şanslıydı. Anladığım kadarıyla diğer kızlardan hiçbiri on altı yaşına kadar hayatta kalamamış."

Ağzımın açık olduğunun farkındayım. Odadaki sessizliğin şimdiye kadar duyduğum en korkunç seslerden biri olduğunun, hayatlarında pek çok korkunç şey görmüş üç yetişkinin dehşetiyle dolu olduğunun farkındayım. Ama hareket edemiyorum. Donup kaldım. Tek yapabildiğim Mariana'ya bakmak.

Elini yüzünde gezdirerek derin bir iç çekiyor. Bu hikâyenin onu ne kadar etkilediği ortada. Acaba daha önce biriyle bu konu hakkında konuşmuş mudur?

"Capo'nun Reynard'ın ne yaptığını öğrenmesi için on yıl daha geçmesi gerekti. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim bir gün dükkana geldi ve Reynard'ın borcunu iki yoldan biriyle kapatma seçeneğim olduğunu söyledi."

Bir anıyı hatırlayınca ağzı tiksintiyle sızlıyor. Daha sessiz bir şekilde, "Yani Capo'nun fahişesi olmak yerine, onun kuklası oldum. İtaatkâr kölesi, aklına takılan her şeyi getirmesi için gönderilmişim. O zamana kadar çoktan başarılı bir hırsız olmuşum. Yedi yaşıma geldiğimde herhangi bir kilitli odaya gizlice girebilir, bir adamın cüzdanını ya da saatini, gittiğini anlamadan çalabilirdim. Reynard sadece yeteneklerimi geliştirdi. Bu yüzden Capo'nun beni işe alması mantıklıydı, ancak diğer yolu seçmemi tercih ederdi. Ve bunca yıl sonra, işte buradayız."

Mariana Tabby ve Connor'a bakıyor, ikisi de belli ki benimle aynı şoku yaşıyor. "Kendimi bildim bileli onu öldürmek istiyorum. Bu yüzden onu alt etmek için yapabileceğim bir şey varsa yaparım."

Tabby ve Connor bana bakıyor.

"Angel," diyorum kabaca, gözlerini arıyorum. Onları bulduğumda ve bana baktığında, "İzin ver onu senin için öldüreyim" diyorum.

Connor hemen, "FBI'a Moreno'yu vermezsek, temiz bir sayfa açamaz" dedi.

Gerçekten dinlemiyorum. Tüm sinirlerim Moreno'nun kafasını kesip Mariana'ya gümüş bir tepside sunmam için bağırırken kıpırdamadan oturmaya konsantre olmak yeterince zor.

Ona yaptıkları için onu yok etmek istiyorum. Onu yok etmek istiyorum. Çıplak ellerimle onu parçalamak ve kemikleriyle ziyafet çekmek istiyorum. Hiç böylesine tüketen bir öfke hissetmemiştim.

Gözlerimin içine derin derin bakan Mariana gülümsüyor.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey olabilir kovboy. Teşekkür ederim. Ve lütfen, lütfen bunu bir hakaret ya da yeteneklerinize olan inanç eksikliğiniz olarak algılamayın ama onu öldürecek kadar yaklaşma ihtimaliniz çok düşük."

İtiraz etmeye başladığımda, bir parmağını dudaklarıma bastırıyor.

Bir kadının bunu yapmasına bayılıyorum. Beni anında susturuyor.

"Altı suikastçıyla birlikte her yere seyahat ediyor. Asla tuzağa düşebileceği, etrafının sarılabileceği ya da bir keskin nişancının hedefine takılabileceği halka açık bir ortamda bulunmuyor. Suikastçılar dışında hiç kimse - hepsi de Sicilyalı ve son derece sadık - nerede yaşadığını bilmiyor."

Onay için Tabby'ye bakıyor. Tabby üzüntüyle başını sallayınca Mariana dikkatini tekrar bana çeviriyor.

"Hayatına yönelik pek çok farklı girişimden kaçındı, çünkü her zaman bir sonrakini bekliyordu. Ölmeye hazırlıklı yaşıyor. Suç dehası terimini icat ettiklerinde ondan bahsediyorlardı. Onu yakalamamanın en akıllıca, en kolay yolu zaten bildiği ve güvendiği yemlerle yakalamaktır."

Parmağını dudaklarımdan çekip sessiz bir şiddetle ekliyor: "Ve bana göre, Capo'nun ölümüyle hiçbir ilgim olmasaydı, bu kız kardeşimin intikamını almak sayılmazdı. Başkalarının işi yapmasına izin vererek seyirci kalamam. Daha önceki sözlerini kullanırsak, durum tersine dönseydi nasıl hissederdin?"

Durumun tamamen farklı olduğunu çünkü onun benim olduğunu ve onu her şekilde korumanın benim görevim olduğunu söylemek istiyorum ama kelimeler ağzımda bozuk süt gibi kesiliyor.

Çünkü gerçek şu ki, Vincent Moreno'nun Mariana'ya yaptığını biri benim kız kardeşlerimden birine yapsaydı, birilerinin kız kardeşi, kızı ve en iyi arkadaşı olan tüm o isimsiz kızlara yapsaydı, cennette ya da cehennemde intikamımı almamı engelleyebilecek hiçbir güç olmazdı.

Sertçe yutkunuyorum ve uzun bir süre düşünüyorum, vicdanımla, egomla ve vücudumdaki her erkek içgüdüleriyle güreşiyorum.

Bu şimdiye kadar verdiğim en zor savaş olabilir.

Sonunda, sonsuza kadar süren sessiz bir tartışmadan sonra, terazi bir tarafa doğru eğildi ve derin bir nefes aldım.

"Pekala."

Kelimeleri büyük bir irade çabasıyla dişlerimin arasından geçirmem gerekiyor.

"Ama işlerin ters gittiğine dair bir koku bile alırsam, seni dışarı çeker ve silahlarımı ateşleyerek kendim içeri girerim." Connor'a bakıyorum, gözlerimdeki kamikaze savaşçısını görmesine izin veriyorum. "Ve bu plan hava geçirmez olsa iyi olur yoksa imzalamam. Beni duyuyor musun?"

Sessizce, "Seni duyuyorum kardeşim," diyor.

Ayağa kalkıyorum, odanın içinde birkaç tur atıyorum, kendimi daha iyi kontrol etmeye çalışırken birkaç derin nefes daha alıyorum. Herkes beni izliyor, sessizce bekliyor.

Sonunda patlamadan konuşmak için kendime güveniyorum. "Her şey sırayla. Toplantı için bir yere karar vermeliyiz.

Buluşalım. Sadece Moreno kabul etmeyeceği için değil, aynı zamanda işler kötüye gider ve silahlar ortaya çıkarsa mümkün olduğunca fazla ikincil hasarı azaltmak istediğimiz için halka açık olamaz. Ama aynı zamanda FBI ajanlarının saklanabileceği kadar korunaklı ve onların girip bizim çıkabileceğimiz birden fazla giriş çıkış noktası olmalı. Şüphelerini uyandırmayacak kadar tarafsız bir yer olmalı ama ideal olarak bir havaalanına yakın olmalı ki adamları yeniden toplanıp onu geri almak için bir karşı saldırı oluşturmadan önce hızla hareket ettirilebilsin."

Mariana'nın dudakları küçük, sinir bozucu bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bir cehenneme ne dersin?"

Fya da sonraki saat lojistik konuşacağız. Ya da Connor, Tabby ve ben konuşurken Ryan kafesteki bir kaplan gibi ve hiçbir şeyi kırmamaya çalışıyor.

Onun korumacılığı beni şaşırtmamalı. Ne de olsa o bir asker. Genelde değer verdikleri şeyleri korumak için hayatlarını tehlikeye atmaktan çekinmezler. Önce başkalarını düşünmek, önce göreve odaklanmak, duygular ve nedenler üzerinde durmak yerine hedeflere ve sonuçlara odaklanmak üzere eğitilmiştir.

Ama hikayeme verdiği tepki beni şaşırttı. Hem Capo'yu benim için öldürmeyi hemen ve içtenlikle teklif etmesi, hem de korumacı dürtülerini ve gururunu bir kenara bırakıp, benimle hiçbir ilgisi olmasını istemediği çok açık olan bir planın parçası olmama izin vermesi.

Başka bir deyişle, isteklerime saygı duyuyor. Kafatasının içini döven ve beni güvende tutmak için bir dolaba kilitlemesini talep eden testosteronun hatırı sayılır bir saldırısı olması gereken daha iyi kararına rağmen, istediğim şeyi yapıyor. Ve görünüşe bakılırsa, bunu yapmak onu öldürüyor.

Zaten ona bu kadar aşık olmasaydım, tek başına bu bile işimi görürdü.

Özgürleşmiş olarak tanımlanabilecek bir alfa erkeğiyle hiç tanışmadım.

"Özetlemek gerekirse," diyorum konuşmanın durgunluğunda, "Capo'yla Saray'da buluşmayı ayarlayacağım. Bir dinleme cihazı ve kulaklık takarak geleceğim, bu cihazlar yakınlarda bulunan bir FBI minibüsünden sinyal alacak ve aktaracak. Capo'ya elması göstereceğim ve diğer işlerde yaptığı gibi elması almamı nasıl emrettiğinden bahsedeceğim. Ona bir sonraki işimin ne olacağını soracağım, işi hakkında küçük bir konuşma yapacağım, onu birlikte geçmişimizi tartışmaya yönlendireceğim veya suç faaliyetleri hakkında açıklamasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Eğer yanında kızlar varsa, ki genelde öyle olur, bu kolay olacaktır. Yeterli olduğunu nasıl anlayacağım?"

Connor, "Yetkili ajanın kulaklığınızdan gitmeniz için sinyal verdiğini duyacaksınız" diyor. "Ve sonra tüm ışıklar sönecek. Yere yatman ve Moreno'yu kelepçelezene kadar orada kalman gerekiyor."

"Ördek gibi oturacak!" Ryan hararetle araya giriyor. "Işıklar söndüğünde bir terslik olduğunu anlayacak ve suçu kime atacak?"

"Benden şüpheleneceğinden şüpheliyim ama şüphelenirse kendimi savunabilirim. Capo'yla son görüştüğümde yarım düzine bıçakla içeri girmiştım. Asıl sorun adamları. Asla ondan birkaç adımdan fazla uzaklaşmıyorlar ve ağır silahları var."

"Onu bir şekilde yalnız yakalayabilir misin?" diye sorar Tabby.

Ryan volta atmayı bırakıyor, sertleşiyor ve ellerini yumruk yapıyor.

Öldürücü ifadesini ve nükleer vücut dilini gören Tabby, "Vay canına. Az önce tam transformatör mutant moduna geçtin, dostum. Bir saniye sakın ol. Biz sadece olasılıkları değerlendiriyoruz."

Öfkeli bir şekilde, gergin bir çeneyle cevap verir.

"Diğerlerini ayırıştır olasılıklar."

"Tatlım," diyorum usulca.

Ryan donuk bakışlarını bana çeviriyor.

Odada iki kişi daha olduğu gerçeğini görmezden gelerek, "Sen tanıdığım en harika adamsın" diyorum.

Göz kırıyor ve buzdağı gözleri eriyor.

"Bu kadar koruyucu olduğun için teşekkür ederim. Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum."

Elleri yavaşça çözölür. Derin bir nefes alır.

"Bu işin başka türlü olmasını tercih edeceğini ve benim tehlikede olduğumu düşünmenin seni öldürdüğünü biliyorum."

Yutkunuyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve yere bakıyor. Huysuzca, "Öldürmek çok yumuşak bir kelime," diyor.

"Biliyorum. Bana bak."

Gözlerini kaldırıyor ama başını kaldırmıyor, yani orada dikilmiş, düşük kaşlarının altından bana bakıyor.

Tanrım, çok sevimli.

"Bu iş bittiğinde, Paris'te L'Ami Louis'de akşam yemeği yiyeceğiz ve el ele tutuşup Seine Nehri üzerinde güneşin batışını izlerken şampanya, istiridye ve confit canard ile karnımızı doyuracağız. Sonra yılın ne kadarını Fas'ta ne kadarını Manhattan'da yaşamak istediğimizi tartışacağız. Sonra otelimize dönüp sevişeceğiz. Günlerce. Belki haftalarca. Ne kadar istiridye yediğine bağlı olarak nasıl gideceğine bakarız. Anlaştık mı?"

Botuyla yere vuruyor ve düşünüyormuş gibi yapıyor.

Ayrıca tehdit eden gülümsemeyi örtmek için kaşlarını çatıyormuş gibi yapar. için tüketmek onun yüz.

Sonunda, o isteksizce, "Tamam. Ama sadece bana tatlım dediğın için." "Ama sadece bana tatlım dediğın için. ŞAŞKINLIK üzerinde Connor'ın yüz o

Destansı. Tabby,

Bu arada, gözlerinin yerinde küçük

kalpler var. "Sizler çok tatlısınız!" diye haykırıyor.

"Ben sevimli değilim," diye homurdanıyor Ryan.

"Zorlama."

Yüzümü ellerinin arasına alıp bana öfkeli bir öpücük veriyor ve sonra volta atmaya devam ediyor.

Bunu bir başarı olarak görüyorum.

Tabby sanki hiç kesinti olmamiş gibi tekrar planlama moduna geçer. "Moreno'ya, bu gece ne yapacağımızı göstermemiz gerektiğine emin misin?"

Elmas mı? Ya Mariana ihtiyacımız olan bilgiyi almadan önce onu birine verirse? O taşı geri alamazsa Karpov'un mutlu olmayacağını biliyorum."

Sandalyemde yavaGça dönüyorum ve Ryan "a bakıyorum. "Demek oradan aldın."

Ryan başını sallar. "Evet. Kızını kaçıranlardan St. Petersburg'a geri getirdiğimizde malikanesinde sergilenirken fark ettim. Yetmişli yıllarda Smithsonian'dan çalınmasını koordine eden kişi babasıydı. Şimdi bir aile yadigârı gibi. Ona iyi bir iş için ödünç verirse laneti kaldırabileceğini söyledim."

"Lanet mi?" Connor merakla soruyor. "Ne laneti?"

Tabby sanki taşın tarihiyle ilgili en önemli kitabı yazmış gibi cevap veriyor.

"On yedinci yüzyılda Hindistan'daki Hindu tapınağında kaybolduğunu fark eden rahipler tarafından üzerine takılan. Kaydedilen ilk sahibi ve onu tapınaktan çalan kişi olan Jean Baptiste-Tauvernier kısa bir süre sonra şiddetli bir ateş hastalığına yakalandı. Cesedi daha sonra kurtlar tarafından yenmiştir. Kral 14. Louis taşı 1673'te Tauvernier'den satın aldı ve ardından kangren nedeniyle acı içinde öldü. Louis'e miras kaldı ve Marie Antoinette Fransız devrimi sırasında başlarını kaybetti. Devrim sırasında Versailles'dan çalındı ve bir süre kayboldu, ancak yıllar sonra Hollandalı bir kuyumcu olan Wilhelm Fals'ın onu yeniden kesip iki parça halinde satmasıyla ortaya çıktı. Fals'ın oğlu onu öldürdü...ve sonra da kendini öldürdü.

"Elmasa sonradan sahip olan ve daha sonra kendisini, karısını ve çocuklarını bir uçurumdan atarak öldüren Yunanlı bir tüccar vardı. Washington Post'un sahibi olan varis bir süre elmasa sahip oldu ve ailesindeki herkes - kendisi de dahil olmak üzere- trajik bir şekilde öldü ve büyük borçlar altına girdi. Mirasçının çocukları elması Harry Winston'a sattı, o da Smithsonian'a postalayarak bağışladı ve elması teslim eden postacının bacağı bir kazada ezildi. Ve evi yandı.

Aşağı. Ve son olarak, taşın Smithsonian'dan çalınmasını sağlayan Rus oligark Sergei Karpov, bir iş rakibi tarafından zehirlendi. Karısı bir akıl hastanesinde öldü. Oğlu ve gelini dört kez ölü doğum yaptıktan sonra nihayet sağlıklı bir kız çocuğu dünyaya getirdiler... Bu kız çocuğu da acımasız bir haydut çetesi tarafından kaçırıldı."

"Ve benim tarafımdan kurtarıldı," diyor Ryan, hikayeyi derli toplu bir şekilde özetleyerek.

Connor onu sertçe düzeltiyor. "Biz."

"Oh. Evet. Ben de onu kastetmişim. Bizi."

Omuz silkti. Connor başını sallar ve iç çeker.

"Capo elması kimseye vermeyecektir," diyorum. "Her zaman yaptığı gibi elması Reynard'dan alıp daha sonra orada buluşmak yerine neden Saray'da buluşup ona vermek istediğimi merak edecektir, bu yüzden makul bir şey bulmam gerekecek."

Fikir almak için Tabby ve Connor'a bakıyorum. Önce Tabby cevap veriyor.

"Çünkü Reynard'ın evinin dinlendiğinden endişeleniyorsun. Evet, bu iyi bir şey," diyor, geri kalanımız ona içki içiyormuş gibi bakarken bu fikre ısınıyor. "Bu onun paranoyasına hitap edecek, seni güvenilir gösterecek ve şüpheleri aynı anda dağıtacak. Sokağın aşağısındaki elektrik kutusunun etrafında garip görünen bir adam gördüğünüzü, en son konuştuğunuzda telefonda garip bir tıkırtı duyduğunuzu, her neyse söyleyebilirsiniz. Bu klasik bir göz önünde saklanarak dikkat dağıtma tekniğidir. Şuradaki şüpheli şeye bakın ki burnunuzun dibinde olan daha da şüpheli şeyi fark etmeyin."

"Bunu ona buluşmadan önce söylersem, adamlarını gönderip dükkânda böcek aratır" diyorum.

"Ona buluşma yerini neden değiştirmeniz gerektiğini telefonda konuşamayacağınızı söyleyin. Aramanızın izlendiğini düşünüyormuş gibi yapın. Sonra da Saray'ı önermek için sadece onun bileceği bir tür kod kullanın."

"Bu işe yaramayacak," diye araya giriyor Ryan. "Kendine ait bir buluşma yeri önerecektir, kontrol edebileceği bir yer, muhtemelen kendi bölgesinde bir yer."

Beynim dönüyor, yavaşça diyorum ki, "Tabii ona benimle Saray'da buluşması için daha zorlayıcı bir neden vermezsem. Karşı koyamayacağı bir neden."

Ryan ve ben göz göze geldik. Ne düşündüğümü anladığında yüksek sesle "Hayır" dedi.

"Bu şekilde onu adamlarından da uzaklaştırabilirim." Bir başka hayır, daha da yüksek sesle, işaret parmağıyla yüzümü göstererek ve gürleyerek, "DÜŞÜNME BİLE HAKKINDA!"

Connor, "Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum." diyor.

Tabby cevap verir, "Mariana kendini yem olarak kullanmak istiyor." "Bunu zaten yapıyor."

"Hayır, tatlım." Ona anlamlı anlamlı bakıyor. "Yem yemi. Bakirelere düşkün bir sadistin karşı koyamayacağı türden."

"Ah. Anladım." Parmaklarını masaya vurarak Ryan'a, bana ve sonra tekrar Ryan'a bakıyor. Bana, "Adamın imzalamadıkça ben de imzalayamam," dedi.

"Yok!" diye bağırıyor Ryan, duvardaki çerçeveli Amerikan bayrağı resmini sallayarak.

Connor sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve ellerini düz karnının üzerinde birleştiriyor. "Başka bir fikrin var mı?" diye soruyor bana hafifçe. "Çünkü bu uçmayacak."

Bir an için Ryan'ın süper şarjlı bakışlarını tutuyorum. Sonunda, "Bir şeyler düşüneceğim. Planın geri kalanı hakkında konuşalım. FBI Capo'yu gözaltına aldıktan sonra ne olacak? Elması saklamak ve Smithsonian'a iade etmek istemeyecekler mi? Bunu nasıl açıklayacaksın?"

Ryan diyor ki, "FBI'nın elmas umurunda değil. Moreno'yu istiyorlar."

Tabby soruyor, "Neden buluşmaya gerçek bir şey getirmek zorundasın? Eğer onu saklamayacaksa sahtesi yeterli olmaz mı?"

Başımı salladım. "Sahteyi bir mil öteden fark edebilir. Gemoloji onun tutkularından biri. Büyütmek için bir kuyumcu büyüteç alacaktır ama sahte bir elması laboratuvara götürmeden test etmenin bir düzine kolay yolu var. Onu eline verdiğim anda anlayacaktır."

"Ona çelik yelek giydirmeliyiz," diyor Ryan aniden. "Altı silahlı suikastçıyla birlikte bir odada olacak, sonra FBI kapıları patlatacak."

"Sanki kurşun geçirmez bir yelek belli olmazmış gibi," diyor Connor ve başını sallayarak bu fikri reddediyor.

"Vücut zırhına ihtiyacım yok. Terzime bana bir elbise diktiririm."

Herkes bana boş boş baktığında gülümsüyorum. "O sıradan bir terzi değil."

Tabby soruyor, "Nanoteknoloji mi?"

Her şey hakkında bir şeyler biliyor gibi görünmesine hayret etmek için bir an duruyorum ve sonra "Evet, kesinlikle" diyorum.

Ryan soruyor, "Irak'ta askerlerin kullandığı Kevlar giysiler gibi mi?"

Başımı salladım. "Sadece kumaşı çok daha ince ve çok daha şık. Geçilmez bir vücut zırhı gibi değil, sıradan bir elbise gibi görünecek."

"Harika."

Ryan ve Connor'ın aynı huşu ifadelerine gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Uluslararası bir suçlu olmanın avantajlarından sadece biri, çocuklar."

Ryan'ın yüzüne bir şey oluyor. Yüz ifadesi değişiyor ama ne düşündüğünü anlayamıyorum, ta ki "Bunu özleyecek misin? Eski hayatını mı? Eski arkadaşlarını?"

"Hiç arkadaşım ya da gerçek diyebileceğin bir hayatım yok." Niyetimden daha sert bir şekilde cevap veriyorum çünkü Nina ve Capo hakkında konuşmanın uyandırdığı tüm korkunç anılar beni hâlâ sarsıyor.

Ama Ryan "Senin arkadaşların var Angel," dediğinde tüm keskin yanlarımı yumuşatıyor. Tam burada, bu odadalar."

Boğazım düğümleniyor. Gözyaşlarımın sıcak dikenini gözlerimin arkasını tehdit ediyor.

Connor, "Ve bir hayata gelince, görünüşe göre sen ve aşık çocuğun bunun için zaten her türlü planınız var. Paris, Fas, istiridye..." Kocaman sırtıyor. "Asla işe geri dönmek istemeyecek."

"Bu doğru," diyor Ryan, bana sert sert bakarak. "Ücretli hastalık iznine ihtiyacım olacak, çünkü birkaç ay boyunca çalışamayacak kadar çatlamış ve susuz kalacağım."

Tabby burnunu kırıştırır. "İğrenç. Çatlamış aletin gözümün önüne geldi. Bunun için teşekkürler."

"Şimdilik işimiz bitti mi?" diyor Ryan Connor'a, ama o hâlâ bana bakıyor.

"Evet, devam et. Ben ajansı arayıp bir araya getireyim. Mariana, şu Saray dediğin yerin adresi nedir?"

Ona veriyorum.

"Operasyondan önce hepimizle görüşmeleri gerekecek. Evrak işleri, brifing, her şey. Londra'da olmanız gerekene kadar fazla zamanımız olmadığına göre, yakında olacak. Neden ikiniz de eve gidip biraz dinlenmiyorsunuz?" Ryan ve ben birbirimize bakmaya devam ederken Connor kıkırdıyor. "Ya da her neyse."

Tabby ayrılmadan önce bana sarılıyor. Ryan ve Connor da sarılıyorlar, birbirlerinin sırtına öyle sert vuruyorlar ki eminim morluklar oluşacak.

Kapıdan çıkarken, "Bekle! Bana elması göstermedin!" dedim.

Ryan sadece gülümsüyor. "Burada olduğunu hiç söylemedim, sevgilim."

Ryan'a dönüş yolunda, buraya gelirken geçirdiğimden daha derin düşüncelere dalıyorum. Önümüzde neler olduğunu, ters gidebilecek tüm olası şeyleri düşünürken beynim

çırpılmış yumurta. Yine de sakın bir tavır takınıyorum ve elimi Ryan'ın elinin içinde gevşek ve hafif tutuyorum, böylece neler yaşadığımı tahmin edip şimdiye kadar giriştiğim en tehlikeli işe katılmama izin verme konusunda fikrini değiştirmiyor.

Eğer başarısız olursam, Reynard ölür. Başarısız olursam, ben ölürüm. Eğer Capo Ryan'ın plandaki rolünü keşfederse, Ryan ölür. Connor, Tabby, Metrix'le ilişkili herkes... kısacası temas kurduğum herkes, henüz temas kurmadığım ama kuracağım insanlar da dahil, gitmeden önce tanışacağım FBI ajanları gibi. Smithsonian'daki çocuklar bile tehlikede olabilir.

Temel olarak, planın adı Eğer Bir Şey Ters Giderse, Herkes Ölür olmalı.

Ryan kararlı bir şekilde, "Söz veriyorum, her şey yoluna girecek," diyor.

Ne hissettiğimi tahmin edeceğimi bilmeliydim. Adamın sezgileri neredeyse dışı. "Bu telepatiniz ürkütücü. Psişik okumalar alanında çalışmayı hiç düşündün mü? Bir servet kazanabilirsin."

"Hayır," diyor ve sürücü koltuğundan bana göz kırpmıyor. "Ben geleceği göremem. Sadece gözümün önündekini görebilirim." Elimini ağzına götürüyor ve öpüyor.

"Çünkü dişleriniz doğaüstü bir ışıltıya sahip. Sadece gülümseyerek perili bir ormanda yolunu bulabilirsin."

"Dişlerimin mükemmelliğini kıskanman gururumu okşuyor, sevgilim, ama senin de güzel dişlerin olduğunu düşünürsek, bu biraz tuhaf."

On beş yaşına kadar dişlerim balık kancası gibi çarpıktı ve Reynard diş tellerimin parasını ödedi, ama bunu kendime saklıyorum. Adını yüksek sesle söylemenin kötü bir şeye neden olacağına dair ciddi bir batıl inanç nöbeti geçiriyorum. Onun yerine, "Araba kullanma şeklin kadar tuhaf değil. Şu anda polisle yüksek hızda bir kovalamaca içinde olmadığımızın farkındasınız, değil mi?"

"Affedersiniz Ben, Kadın, ama Ben bir
Mükemmel Sürücü.
Örnek."

Yola fırlayan bir sincaptan kaçınmak için sert bir şekilde direksiyonu kırıyor, sonra aynı hızla şeridine geri dönüyor, sincabı kurtarıyor ama bize çarpmamak için frene basan diğer sürücülerin gıcırdayan lastiklerinin izini bırakıyor.

"Hmm," diyorum, kalbim küt küt atıyor. "Verdiğin örneğe bir korna korosunun eşlik ettiğini ve benim de muhtemelen fena bir kırbaçlanma vakası geçirdiğimi göz önünde bulundurarak, bunu elden reddediyorum." Siyah bir BMW yan şeritte hızla yanımızdan geçiyor. "Oh, ve bu adam bir numara olduğunu bilmeni istiyor. Adamın orta parmağı çok uzun."

"O ne bilir ki? Beemer kullanıyor!" Ryan alay ediyor. "Dangalak."

Bunun kardeşlik günlerinden kalma bir önyargı olduğunu hissediyorum ve sessizliğin en akıllıca cevap olduğuna karar veriyorum.

"Olamaz. Sakın bana Alman arabalarının hayranı olduğunu söyleme."

Bana dehşet içinde bakıyor, sanki boynuzlarım çıkacakmış gibi. Tüm sağduyuma rağmen bu saçma konuşmaya katılmaya karar veriyorum.

En azından Capo'nun karşısına boş ve masum bir yüzle çıkmanın ne kadar zor olacağını aklımdan çıkarmış olacağım.

"Ses tonunuzdan ve korku ifadenizden bunun ilişkimizde dehşet verici bir gelişme olacağını tahmin ediyorum?"

"Benim için hiçbir şey korkutucu değildir," diyor küçümseyerek. "Ben bir denizciyim."

"Sen bir deniz piyadesiydin," diyorum sağlam bir mantıkla.

Sanki az önce annesinin çirkin olduğunu ve aletinin küçük olduğunu söylemişim gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Bir kere denizciysen, her zaman denizcisin, kadın! Semper fi!"

İç çekiyorum. "Harika. Maço Kraken'i uyandırdım."

"Şu anki yüz ifadeni Reynard'dan aldığını biliyorsun, değil mi?"

Tek kaşını kaldırarak ona baktığımda, "Evet. O surat. 'Sivrisinek kadar IQ'nla bu yaşa kadar yaşamayı nasıl başardın?' suratı. 'Buraya nasıl geldin, biri kafesini açık mı bıraktı?' suratı. 'Kafatasının içinde korkunç bir boşluk hissediyor olmalısın' suratı!"

Kendime engel olamıyorum. Karnımı tutuyorum ve kahkahalara boğuluyorum.

"Güzel," diyor, sesi memnun görünüyor. "Gülmek endişe çizgilerinden daha iyidir. Güven bana hayatım, her şey yoluna girecek." İşte o zaman tüm bu ileri geri konuşmanın, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için bir oyun, hem de çok etkili bir oyun olduğunu anlıyorum. içim rahatladı.

Alman arabaları onun umurunda bile değil. O sadece beni önemsiyor.

Kahkahalarım aniden sona eriyor ve gözyaşlarımla savaşıyorum. Bunu hak etmiyorum. Onu hak etmiyorum.

Ben bir hırsızım. Profesyonel bir suçluyum. İliklerime kadar bir kanun kaçağı ve kötü niyetliyim. İnsanlardan bir şeyler alırım, bana ait olmayan şeyleri, sahipleri için anlam taşıyan değerli şeyleri. Küçüklüğümden beri yalan söylüyorum, hile yapıyorum ve çalışıyorum ve bu adamın iyiliğine, kalbinin büyüklüğüne, güzel gülümsemelerinin her birinde parlayan daha iyi bir yarın vaadine yakın hiçbir şeyi hak etmiyorum.

"Bizler yeraltı dünyasının yaratıklarıyız, sevgilim. Kahramanlarla işimiz olmaz."

Reynard'ın sözleri kafamın içinde acı bir kış rüzgârı gibi yankılanıyor. Nefesimi içime çekip yolcu camından dışarı bakıyorum, gözlerimdeki su yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor.

"Ah, sevgilim," diye iç geçiriyor Ryan, elimi sıkarak. "Karakterini gösteren şey hayatta kalmak için yapmak zorunda olduğun şeyler değildir. Kimse bakmadığında ne yaptığınızdır. Mükemmel örnek mi? Beni uyuttuktan sonra başımın altına o yastığı koyman. Bu çok tatlıydı, Angel."

Yine gülmeye başladım. Nasıl glmeyeyim?

"Daha iyi,"o diyor, çekerek Ben Daha yakın.

"C'mere ve sarıl. Biraz vücut temasına ihtiyacın var."

Hayır, kovboy. Sadece sana ihtiyacım var.

Kendimi onun vücuduna yaslariken boynuna doğru i çektiğimde Ryan beni sıkıca kavırıyor.

Umarım ikimiz için de dayanabilecek kadar güçlüdür, çünkü sanırım bizi müthiş bir roller coaster yolculuğu bekliyor.

"G od," diye inliyorum. "Beni yine taşıyorsun! Ben sakat değilim!"

Asansörle aşağı inerken beni kollarının arasına alan Ryan şakağıma bir öpücük konduruyor. "Ben bir erkeğim, sen

Bir kadın," diye açıklıyor, hiçbir şey yokken. "Mantiğınızı anlamıyorum."

"Çünkü senin ana hormonun östrojen." "Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Etrafında seni taşımak isteyen bir adam varken yürümene gerek yok."

Asansör kapıları açılıyor ve eve giriyoruz. Ryan ışıklar için işaret veriyor ve ışıklar yanıp sönüyor. Sonra dönüp yatak odasına yöneliyor.

"Böyle devam edersem bacaklarım körelecek," diyorum. "Bir dakika. Beni sadece pazıların için bir egzersiz olarak mı kullanıyorsun?"

Cevap vermiyor ama gülümsemesi oldukça şüpheli.

"Peki. Devam edelim. Elmas nerede?"

"O lanet şeye kafayı takmışsın, biliyor musun?" diye homurdanıyor ama arkasını dönüp mutfığa geri dönüyor. Buzdolabının önünde beni ayağa kaldırıyor.

Bir kutu süt çıkarıp masaya koyuyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor.

"Sence kalsiyum eksikliğim var mı?"

Göz devirmesi abartılı. Kartonu eline alır ve ileri geri sallar.

Tıkırdayınca nefesim kesiliyor ve elimle ağzımı kapatıyorum. "Hayır! Yapmadın! Orada mı?"

"Neden olmasın? Bozulmayacak. Hem kim buzdolabında büyük mavi bir elmas aramayı düşünür ki? Buraya girmeye çalışan biri olursa -ki kesinlikle başarısız olur, bu arada buraya bir örümcek bile giremez- kasayı arar. Kasam var ama içinde sadece kripto telefonları saklıyorum. Görmek ister misin?"

Kartonu tekrar sallıyor. Nutkum tutuldu, başımı salladım.

Dolaba döner, bir bardak alır ve masanın üzerine koyar, ardından bardağa süt döker, ta ki büyük bir parça düşüp masanın üzerine süt püskürtene kadar.

Elması parmaklarıyla bardaktan çıkarıp havaya kaldırıyor. Süt damlaları bile ürkütücü gri-mavi bir parlaklıkla yanıyor.

Bana uzatıyor. Tek kelime etmeden alıyorum ve avucumun içinde parıldayan paraya bakıyorum. Beş parasız ölen bir varisi ve kellesini kaybeden bir kralı düşünüyorum ve içim korkuyla doluyor.

Bir süre sonra sesimi buluyorum. "Sebze çekmecesinde taş mücevherleri de var mı?"

"Dondurucu," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. "Üzerinde domuz rostosu yazan beyaz kasap kağıdına sarılmış."

Ona gerçekten inanmam rahatsız edici.

Elini uzatıyor. Elması ona geri veriyorum, sessizce onu süt kutusuna geri bırakmasını ve ardından bir bardak sütü üzerine dökmesini izliyorum. Kutunun üstünü kapatıyor, buzdolabına geri koyuyor, ellerini ve bardağı lavaboda yıkıyor, sonra dönüp bana bakıyor.

Yüzümü görünce "Ne?" diye sordu.

"O taşın değeri 200 milyon dolardan fazla. Ve sen onu yağsız bir süt kutusunda saklıyorsun.

buzdolabınız."

"Bu sadece güzel bir taş, sevgilim. Sadece insanların değerine inandığı kadar değerli. Benim içinse sadece bir araç."

"Ne sonu?"

Yavaşça bana doğru yürüyor, sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bir canavar için çalışmak zorunda kalmanın sonu. Benimle geçirdiğin bir gecenin ardından çarşafı birliktedir serip ortadan kaybolmanın sonu. Seni mutlu etmeyen ya da yüzündeki o güzel gülümsemeyi korumayan her şeyin sonu."

Başımı okşayarak beni usulca öpüyor. Derin, yavaş ve acı verecek kadar tatlı, insanı aşık edebilecek türden bir öpücük.

Küçük bir nefesle geri çekiliyorum.

"Kaçma," diyor, sesi yumuşak ve ciddi. "Bir daha benden kaçmayacağına söz ver."

Kalbim göğsümdeki kafesin içinde bir sinek kuşunun kanat çırpışı gibi çarpıyor. "Sözler bozulmak için verilir derler. Kaderi kışkırtmayalım."

Ağzımı tekrar buluyor, sahibi gibi alıyor, sanki her şeyim ona aitmiş ve hep öyle kalacakmış gibi. Ellerimi gömleğinin içine sokuyorum, o beni öpücüklerle yerken gömleğinden avuç avuç alıyorum.

"Bunu yapmanı istemiyorum," diyor kabaca, sadece bu kelimeleri söyleyecek kadar uzun süre ara veriyor, sonra beni tekrar öpüyor, bu sefer daha aç, elleri başımın etrafında daha sıkı. "Moreno'yla olan bu saçmalık. Bu dünyada istediğim son şey."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Alt dudağımı ısırpı ağzına alıyor. "Bunu neden kabul ettiğimi de biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, ona yapışıyorum. Kolu belime dolanıyor.

Elleri saçlarımda. Kulağıma "Neden?" dedi.

Ne söylememi istediğini biliyorum ama yapamıyorum. O kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyorum. Bu yüzden sadece boğazımda küçük bir ses çıkarıyorum ve başımı sallıyorum.

"Tavuk" diye fısıldıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kollarının arasına aldı ve yatak odasına doğru döndü.

Bu sefer pazuları hakkında ukalaca yorumlar yapmıyorum. Sulu meyvelerden oluşan duvarın önünden geçerken ona tutunuyorum ve yakışıklı profiline bakıyorum. Vücudumda yükselen bir ısı nabızı kaynamaya başlıyor çünkü yatak odasına varır varmaz ne yapacağını biliyorum.

Ve yaptı da. Beni yatağa yatırdı, botlarını çıkardı, sözsüz bir şekilde tüm kıyafetlerimi çıkardı, dizlerinin üzerine çöktü ve ağzını üzerime koydu.

Çoktan çaresiz bir şekilde eğilip adını haykırıyorum.

"Şşşt," diye nazıkçe beni susturdu. "Bu sefer yavaş gideceğiz. Her seferinde istediğim gibi yavaş, ama her zaman sert ve hızlı gittik."

Başını eğiyor ve klitorisime en yumuşak öpücükleri konduruyor. Sarsılıyorum ve nefes alıyorum.

"Sus, Angel," diye fısıldar. "Sadece bunu hisset."

Nefesi açıkta kalan bedenimde ılık. Ona tamamen açık olduğumu ve her şeyi görebildiğini bilmek çökmüş ve çok seksi hissettiriyor, ama o sadece kaba avuçlarını karnımın ve göğüslerimin üzerinde durgun bir şekilde gezdiriyor, dünyadaki tüm zamanımız varmış gibi bacaklarımın arasında geziniyor, yarın yokmuş gibi tenimi okşuyor.

Burnunu uyluğumla cinsel organım arasındaki boşluğa hafifçe sokup derin derin içine çekiyor. Omurgamda karıncalanma hissi uyandırıyor. Kalp atışlarım pürüzlü bir hal alıyor. Uyluklarımın iç kısımları boyunca küçük ısırıklar alıyorum, yumuşak ısırıklar, sanki etimi test ediyor, tadına bakıyor. Arada bir, dilinin yumuşak bir hareketi, ısırığının biraz fazla güçlü olduğu yerdeki acıyı kovalıyor.

Beni tekrar bacaklarımın arasından öpüyor, ağrıyan göğüslerimi sıkarak için uzanıyor ve ben kendimi tutamayarak inliyorum.

"Tanrım, bu sese bayılıyorum," diye nefes alıyor ve dilini içimde derinlere kaydırırken aynı zamanda sert meme uçlarımı çimdikliyor, başparmaklarını sert tepelerin üzerinde gezdiriyor.

Isı tüm sinir uçlarım boyunca patlıyor. Gözlerimi kapatıp kalçalarımı sallıyorum, daha da yakınlaşmak istiyorum, ağzının her tarafımda, içimde, her yerde aynı anda olmasını istiyorum. Açlıktan ölüyormuşum gibi hissediyorum, bir an önce içime girmezse parçalanacakmışım gibi ve ona nefes nefese fısıldayarak onu şimdi hissetmem gerektiğini söylüyorum.

"Oh, kendini yetkili sanıyor." Kıkırdıyor. "Nasıl tatlı."

Diğer elini vücudumdan aşağı doğru çekerken başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirmeye devam ediyor, kıkımın altını açıyor ve beni yüzüne yaklaştırmak için kullanıyor. Sonra beni yavaşça emiyor, dili ıslak ve sıcak, başparmağının sert pedi dış dudaklarımı okşarken dudakları emiyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, bu ağza karşı kıvranıyorum, basınç artıyor. "Tanrım. Lütfen."

"Bana nasıl hissettirdiğini söyle," diyor sertçe. Sesindeki titreme bana kontrolünü kaybetmeye yaklaştığını söylüyor - ve bunun benim yüzümden olduğunu bilmek, ona nasıl tepki verdiğim ve onun bana ne yaptığı yüzünden - bunu çok daha ateşli hale getiriyor.

Fısıldıyorum, "Çok iyi. İnanılmaz. Sanki... sanki seninmişim gibi hissediyorum."

İniltisi içime öyle inanılmaz bir titreşim gönderiyor ki sarsılıyorum. Dili klitorisimde daha hızlı geziniyor. Başparmağı içimde kayıyor, ama yeterli değil.

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyorum, bacaklarımın arasında bir zevk nabızı atıyor.

"Henüz gelme, bebeğim. Sadece bunu hisset. Sadece nefes al."

Fısıltıyla verdiği emir beni ürpertiyor. Sesi o kadar yumuşak ama o kadar sert, o kadar kendinden emin, o kadar seksi ki elimde olmadan ağzına karşı daha hızlı sallanıyorum, ellerim kalçalarım gömülüp beni yerimde tutmaya çalışırken meme uçlarımı sıkıştırabilmek için göğüslerimi avuçluyorum.

"Benim için nasıl da şişmişsin," diyor usulca, sonra dilini yarığımdan aşağı yukarı kaydırıyor, düz, alıştırta alıştırta, ta

ki

tekrar yukarı çıkıyor ve beni inleten ve titreten bir şey yapıyor. "Siktir," diye fısıldıyor. "Bana nasıl tepki verdiğini seviyorum, Angel."

Daha fazla bekleyemez. Ayağa kalkıyor, gömleğini başının üzerinden geçiriyor, kot pantolonunun fermuarını açıyor, sonra ereksiyonunu avucunun içine alıyor. "Ağzına ihtiyacım var, tatlım," diye geveliyor.

Doğrudum, ona yaklaştım, elimi sikinin kalın tabanına sardım ve başını dudaklarımın arasına aldım.

Onun yumuşak iniltisi benim ödülüm.

Sikinin başını ıslatırken şaftını okşuyorum, sonra ağzımın derinliklerine alıyorum, emiyorum, dilime karşı sıkı ve sıcak hissediyorum. Nefes nefese tıslıyor, ellerini saçlarımın arasına sokuyor ve kalçalarını esnetiyor, ben onu ağzımın derinliklerine doğru emerken bana bakıyor.

Onu tabana kadar götürdüğümde nefesi kesiliyor.

Diğer elimi taşaklarının etrafında dolaştırdığımda titriyor. Ağzımla her çıkıntıyı ve damarı hissetmemi, sıcaklığının ve tadının tadını çıkarmamı, inlemelerinin daha yüksek ve daha kırık hale gelmesini dinlememi sağlayan bir ritim başlatıyorum, acı verici derecede yavaş, bir sürüklenme ve çekme.

"Henüz değil," diye pantolonunu indiriyor. "Ağzına boşalmak istiyorum ama... oh lanet olsun."

Dilimi onun dolgun kafasının etrafında dolaştırıyorum. Beni izliyor, gözleri yarı kapalı, ağzı açık, göğsü her nefeste kabarırken saçları gözlerine düşüyor. Başımın iki yanındaki elleri titriyor.

Sonra aniden tekrar sırtüstü yattım. Üzerimde geziniyor, iri ve güçlü, dağ gibi bir adam, yarı kapalı gözleri şehvet ve sahiplenmeyle dolu. "Bacaklarını aç," diye yumuşakça emrediyor, "ve o tatlı amcığını sikime sok."

Ona itaat ediyorum, ereksiyonuna uzanıyorum, onu buluyorum ve kayganlaşana kadar bacaklarımın arasında ileri geri kaydırıyorum. Kendini üstümde sabit tutuyor, ben sikinin başını içime doğru yönlendirirken, açığı doğru ayarlamak için kalçalarımı eğerken kollarını kavuşturuyor ve tüm kaslarını esnetiyor.

"Yavaş ol" diye uyarıyor, ben hemen ona karşı koymaya başlayınca. Başımı şilteye yaslıyorum, ciğerlerime düzensiz bir nefes çekiyorum ve kalçalarımı çok yavaşça esnetiyorum, böylece tamamen kılıfına girene kadar içime giriyor, inç inç güzel, sert inç.

"Kot pantolonunu hâlâ giyiyorsun," diyorum nefes nefese.

Çakıl taşı gibi bir sesle cevap veriyor. "Bir dakika içinde çıkaracağım. Önce sana böyle ihtiyacım var. Şimdi o alete doğru sallan bebeğim ve beni öp."

Başını aşağı çekip onu derinden öpüyorum, kalçalarım kalçalarının iki yanında titriyor, kalp atışlarım gök gürültüsü gibi. Sonra çok yavaş bir şekilde kalçalarımı dairesel hareketlerle hareket ettirmeye başlıyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, kışının sert topaklarını kavırıyorum ve ona karşı öğütüyorum, tüm zonklayan uzunluğunu içeride tutarken hassas klitorisimi pelvisine sürtüyorum.

"Tanrım, bu benim yeni favori şeyim," diye nefes alıyorum. "Çok sertleşmişsin. Tanrım, benim için taş gibisin."

"Bırakın oluşsun. Acele etme. Sadece hisset beni. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hisset."

Başını eğiyor ve meme ucumu emiyor. Ağzına doğru eğildim, nefes nefese kaldım, aynı anda hem gülmek, hem ağlamak hem de çılgılık atmak istedim, her duygu içime işledi ve nefes almak için savaşmak zorunda kaldım.

"Benim güzel Meleğim," diye mırıldanıyor Ryan tenime karÇı, ağzını diğer göğsüme götürüp emiyor, yumuÇak saçları tenimi gıdıklıyor. Sesi bir fısıltıya dönüşüyor. "Sen benim kalbime sahipsin. Kalbimin sende olduğunu biliyorsun."

Bir hıçkırığı yutuyorum.

Göğsünü benimkine doğru indiriyor, böylece tüm vücudu bana baskı yapıyor. Sonra boynuma doğru nefes alıyor, derin bir zevk sesi çıkarıyor ve kalçalarını esnetiyor. "Hadi bebeğim," diyor ben hareketsiz kalınca nazikçe. "Bu senin sikin. Sik onu."

Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi kaslı kollarında gezdiriyorum, hissettiğim güce bayılıyorum. Sonra tuttuğum nefesi veriyorum ve kalçalarımı döndürüyorum.

Ryan zevkle homurdanıyor, ben de tekrar yapıyorum. Ve tekrar. Ve tekrar.

Bana karşı sıcak, ağır ve sert. Tüm vücudu sert ve erkeksi ve ben bunu çok seviyorum, açgözlü küçük bir hayvan gibi onu pençelemekten kendimi alamıyorum. Başımı koluna çeviriyorum ve nefes alışını ve usulca inleyişini dinlerken dişlerimi kaslara geçiriyorum. O kadar ıslağım ki, ona sürtünürken çıkardığı sesleri duyuyorum ama umurumda değil. Mantıklı düşünmeyi geçtim. Neredeyse delirmek üzereyim.

İşi devralıyor ve ağzı boynumda, derin ve yavaş bir şekilde içime pompalamaya başlıyor. Meme uçlarım her hareketinde göğsüne sürtünüyor, içimde bir basınç sarmalı sarılırken vücuduma şok zevk dalgaları gönderiyor, horozunun her vuruşunda daha sıkı ve daha sıkı.

"Yaklaştım," diye nefes alıyorum, serbest bırakılma ihtiyacıyla titriyorum. "Dayan bebeğim. Dışarı çek. Çok daha fazla olacak eğer dayanabilirsen yoğun."

Pompalamaya devam ediyor, kalçalarını o acı verici yavaş, sabit ritimde esnetiyor, nefesi kulağımda sıcak. Bağırduğımda, neredeyse uçurumun kenarına geldiğimde, hareketsiz kalıyor ve boynumun ve omzumun her yerine tatlı, nazik öpücükler bırakıyor.

Saçlarını çekiyorum, çığlık atmak istiyorum, boşalmak istiyorum ama aynı zamanda dayanmak istiyorum, derin nefesler alıyorum ve onun altında kontrolsüzce titriyorum.

Etrafında kenetlendiğimde "Ah, tam oradasın," diye fısıldıyor. Başını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Bir an, uzun, dipsiz bir an, sadece birbirimize baktığımız, kalplerimizin gözlerimizde olduğu, aramızdaki her şeyin çıplak kaldığı bir an.

Sonra nefesini verip içime giriyor ve ben uçurumun kenarındayım.

Orgazmım bana çarparken bedenim eğiliyor, kaslarım sertleşiyor ve dudaklarımdan nefesimi çalıyor. Tekrar tekrar içime girerken, zevkten homurdanırken, kesik gözlerle boşalmamı izlerken, akılsızca haykırıyorum, çırpınıyorum, altında çıldırıyorum.

Ryan Ryan Ryan.

Adını haykırıyorum ya da hıçkırarak ağlıyorum, bilmiyorum ve umurumda da değil. Ondan başka her şeyi umursamayı geçtim, ama bu, bu gök gürültüsü ve şimşek kasırgası, uluyan fırtına ve kavurucu yağmur. Bu cennet de olabilir, cehennem de ve o benimle olduğu sürece bunun bir önemi olmadığını anladığımda, kalbimin etrafındaki duvardan geriye kalanlar da paramparça oluyor.

Her şey dağılıp gidiyor. Tüm şüphelerim. Tüm korkularım. Tüm aptal bahanelerim.

Ne kadar inkâr etmeye çalışırsam çalışayım, mantığım ne kadar alay ederse etsin, ben bu adama aitim. Ne kadar çılgınca olursa olsun. Ne kadar imkansız.

Ben onunum.

Sonra gülmeye başladı. Yüksek sesle, başını geriye atarak, hapisten yeni çıkmış gibi vahşi, çılgın bir kahkaha.

"Evet, öylesin," diyor, hala gülerек, o zaman yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum.

Sırt üstü yuvarlanıyor ve kollarının gücüyle kolaylaştırdığı yumuşak bir hareketle beni de yanına alıyor. Saçlarım omuzlarımın ve göğüslerimin etrafına dökülürken, onu içimde çok derin ve sert hissederek, saf bir zevk sisi içinde ağır göz kapaklarıyla ona bakıyorum. Hâlâ onun etrafında zonkluyorum ve vücudum hâlâ içimde nabız atıyor, bu yüzden nabzın ritmini takip ediyorum ve başımı geriye atıp gözlerimi kapatarak sikine doğru sallanıyorum.

Elleri kalçalarımı kavıyor. İçime doğru itiyor, nefesi sert ve gırtlaktan geliyor.

Fısıldıyor, "Sana bir bak, oh lanet olsun, çok güzelsin, Tanrım, Tanrım-" Bir iniltiyle kesiyor, vücudu benimkine doğru eğiliyor. "Siktir! Boşalacağım! Kahretsin, Angel, ağzın, ağzını bana ver-"

Başka bir iniltiyle sözünü kesiyor, bu seferki çaresiz.

Aşağı tırmanmayı başarıyorum ve tam boşalmaya başladığında onu ağzıma alıyorum, dilimin üzerine sıcak bir şekilde dökülüyor.

Bağırıyor, başı yastığın üzerine düşmüş, karnındaki ve kollarındaki tüm kaslar ortaya çıkmış.

Yutuyorum. Bana daha fazlasını veriyor. Battaniyenin içinde kıvranıyor, saçlarımı çekiyor, kontrolden çıkıyor, ağzıma pompalarken bir hayvan gibi homurdanıyor. Her saniyesini seviyorum, tadını, kendini tamamen bırakmasını, her şeyi.

Diğer her şeyde olduğu gibi geliyor, kendini yüzde bin adıyor. Sesi kısılana kadar haykırıyor, beni övüyor, kendimi güzel hissettiriyor, sanki peri masalları gerçek olabilirmiş ve sonsuza dek mutlu olmak gerçek bir olasılıkmış gibi. Bittiğinde ve o bittiğinde, hareketsiz ve nefes nefese yattığında, göğsü terden kayganlaştığında, topuklarımın üzerinde arkama yaslanıyorum ve sadece ona bakıyorum. Gözlerimle onu içime çekiyorum, vücudunun her altın çizgisini ezberliyorum.

Çünkü kalbimin karanlık bir köşesinde, onlara ne kadar inanmak istesem de, peri masallarının gerçek olmadığını biliyorum.

Bir gözünü kırarak açtı ve bana baktı. "Olamaz. Duman görüyorum. Düşünüyorsun."

"Hayır, yaptığım resme hayranlıkla bakıyorum." "Ne resmi o?"

"İri, güçlü bir adamın bana karşı çaresizlik içinde kıvranışının resmi."

"Şey," diyor, sesi boğuk, "tamamen çaresiz değil." Hâlâ dik olan siki karnına doğru seğiriyor. Güldüğümde kollarını uzatıyor. "Buraya gel."

Sürünerek ona yaklaşıyorum, kolunun altına giriyorum ve bacağımı onunkinin üzerine atıyorum. Alnımdan öpüyor, bir kolu sahiplenici bir kucaklamayla etrafımda sıkılıyor. Diğer eli kolumda geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Başımı göğsüne yaslıyorum, kalbinin sabit gümbürtüsünü dinliyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Bana bir hikâye anlat Mariana," diye fısıldıyor, dudakları alnımda geziniyor.

"Bir hikaye mi? Ne tür bir hikaye?"

"Tepelerde yaşayan ve hayatta kalmak için toprak yiyen küçük bir kız hakkında bir hikâye," diyor sonsuz bir nezaketle. "Senin hikayen."

Yüzümü boynuna çeviriyorum. İçimdeki titremeyi hissettiğinde beni daha sıkı sıkıyor. Sonra cesaretimi toplayıp nereden başlayacağıma karar verdiğimde derin bir nefes alıyorum ve başlıyorum.

"O ir zamanlar Mariana adında utangaç küçük bir kız varmış. Kolombiya'da, Sucre eyaletinin Chengue adlı küçük bir köyünde doğmuştu.

Karayip Denizi yakınlarındaki kuzey kıyı sıradağları. Oradaki insanların çoğu sığır yetiştiricisiydi ama Mariana'nın ailesi avokado yetiştiriyordu. Ancak ne yetiştirirlerse yetiştirsinler, o bölgenin insanları fakirdi. Köylüler. Küçük kız bunu yıllar sonrasına kadar anlamamıştı. Pasaklı sarı köpeğiyle dolaştığı vahşi tepelerin cennet olduğunu sanıyordu."

Durup bir nefes alıyorum, acaba Ryan bunu başka birinin başına gelmiş gibi anlatmanın daha kolay olacağını biliyor muydu diye düşünüyorum -ben değil, hikâyedeki bir kız.

Muhtemelen öyle olduğuna karar verdim.

"Kolombiya büyük bir güzelliğin yanı sıra büyük bir şiddetin de ülkesiydi ve öyle. Elli yıldan uzun bir süredir iç savaşın içinde. İnsanlar kahve ve uyuşturucunun ekonominin ana yakıtı olduğunu düşünüyor, öyle de, ama aynı zamanda kâr amaçlı adam kaçırmalar, kiralık katiller ve her türlü isyanı bastırmak için hükümetten maaş alan ölüm mangaları da kırsalda dolaşıyor.

"Orada sefalet büyük bir iş. Ölüm hayatın kabul edilmiş bir parçası. Ama küçük Chengue'de her şey yolundaydı. Mariana ve onun

Ablası Nina, çiftlikte ailesine yardım ediyordu ve köydeki okula gidip normal, mutlu bir hayat sürüyorlardı."

Yanağımın altında Ryan'ın kalbi daha hızlı atıyor. Daha dudaklarımdan çıkmadan içgüdüsel olarak ne olacağını biliyor.

"Ta ki bir gece şafak sökmeden paramiliter güçler gelip insanları evlerinden çıkarmaya başlayana kadar."

Gözlerimi kapatıyorum ve Ryan'ın kalbinin atışını dinliyorum, yıkımın acısı bunca yıldan sonra bile içimi yakıyor.

"Askerler herkesi köyün merkezine götürdü. Çok fazla çığlık, çok fazla karışıklık, çok fazla parlak siyah kan gölü vardı. Mariana ve kız kardeşi de dahil olmak üzere birkaç kişi tepelere kaçtı. Yine de çığlıklardan kaçamadılar. Gece boyunca devam eden korkunç çığlıklar, silah sesleri ve bağırışlar kızgın hayaletlerin sesleri gibi tepelerde yankılandı.

"Her şey bittiğinde, paramiliterler her şeyi ateşe verdi. Mariana ve kız kardeşi tırmandıkları bir ağacın dallarında birbirlerine sokuldular ve bildikleri tek evin yanıp kül olmasını izlediler."

"Bu hikâyeyi biliyorum," diyor Ryan alçak, çiğ bir sesle. "Chengue'yi duymuştum. Kolombiya hükümetinin FARC gerillalarına cinayetlerde yardım ettiği iddia ediliyordu."

"İddia edildi ama asla kanıtlanmadı. Her iki şekilde de önemli değil. Köyün üzerinde şafak söktüğünde Mariana'nın anne babası ve neredeyse tanıdığı herkes ölmüştü. Avokado tarlaları tütüyordu ve simsiyahtı. Sığırlar katledilmişti. Çok sevdiği sarı köpeği toprakta yatıyordu, kafasının yarısı yoktu.

"Mariana o sırada altı yaşındaydı. Kız kardeşi Nina ise on yaşındaydı. Sonraki dört yıl boyunca, diğer birkaç çocukla birlikte tepelerde saklandılar, leş yiyiciler gibi yaşadılar, hayatta kalmak için yakındaki köylerden çalabildiklerini çalan küçük gece hayvanları. Köylerine giren gerillalardan saklandılar.

sık sık, aç ve pis bir şekilde dünyanın geri kalanı tarafından unutulurlar."

"Tanrım," diyor Ryan, sesi boğuk çıkıyor.

Hüzünle gülümsüyorum. "Hayır. Chengue'de yüzünü hiç göstermedi.

Onları da unuttu."

Ryan bizi yanlarımıza döndürüyor, beni kendine doğru çekiyor, böylece sırtım göğsüne yaslanıyor ve dizlerini benimkilerin arkasına çekiyor. Beni vücuduna sıkıca çekiyor, kolları belime demir bir bant gibi dolanıyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor.

"Bir gün," diye devam ediyorum, sesim kendi kulaklarıma çok uzak geliyor, "gerillalar sonunda çocukları yakaladı. O zamana kadar çok zayıflamışlardı. Bir deri bir kemik kalmışlardı, gözleri kocaman ve bitli kafalarının içinde çökmüştü. Gruptaki birkaç erkek çocuk çabucak öldürüldü. Boyunları çok kırılıyordu, kolayca kırılabilirdi. Ama kızlar... şey. Ne yazık ki kızlar güzeldi. En azından onları saklandıkları yerlerden tekmeleyerek ve çığlık atarak sürükleyen adamlar böyle söylüyordu. Güzel, para ve saf gibi kelimeler söylediler ve kızlar ne anlama geldiklerini bilmeseler de dehşete düşecek kadarını biliyorlardı.

"Ve böylece Beatriz adında altın dişli ve ruhsuz bir kadın olan bir kaçakçıya satıldılar, o da kıyafetlerini çıkarıp bir erkekle birlikte olup olmadıklarını kontrol etti."

Arkamda, Ryan'ın nefes alış verişini düzensiz. Vücudu sözlerime tepki olarak titriyor, garip bir şekilde ben konuşmaya devam ettikçe daha da sakinleştiğimi hissediyorum, sanki damarlarımdan zehir salgıliyormuşum gibi.

"Kızlar limana götürüldü. Diğer köylerden gelen diğer kızlarla birlikte bir nakliye konteynerine yüklendiler. Hiç ışık yoktu. Yiyecek yoktu. Her kız duvara zincirlenmişti, boğazında bir tasma, ayak bileklerinde ve el bileklerinde çelik kelepçeler, yanında plastik bir şişede bir galon içme suyu vardı. Onlarca yıl gibi gelen günler boyunca karanlıkta oturdular, birbirlerinin acınası çığlıklarını dinlediler ve deniz tutmasından öğürdüler, ta ki teker teker

sessizliğe gömüldü ve geriye sadece birkaç iniltili ses kaldı.

"Sallanma durduğunda ve kapılar gıcırdayarak açıldığında, hiçbirinden ses çıkmıyordu. Dilsiz ve perişan bir halde gözlerini ışığa doğru kaldırdılar."

Durmak zorundayım. Konteynırın kapısı gıcırdayarak açıldığında ve Reynard'ın dehşete düşmüş yüzünü ilk gördüğümde olduğu gibi boğazım düğümlendi.

O zamana kadar bir hiçtim. İnsan bile değildim. Bir hayvandım. Sahip olduğum tek içgüdü ilkel öfkeydi.

Sanki doğrudan zihnimin gözüne yansıtılmış bir film gibi, Reynard'ın burnuna bir mendil bastırıldığını görüyorum. İnsan atıkları ve çürüyen cesetlerin kokusundan etkilenererek birkaç adım geriye sendeliyor.

"Konteynerden en son ben çıkarıldım. Yürüyemiyordum, bu yüzden beni tek kolumdan tutup sürüklediler. Beni Reynard'ın ayaklarının dibine bıraktılar. Onlar diğer kızları bizi Capo'ya götürmek için bekleyen otobüse bindirirken ben toprakta yatıyordum. Öleceğimi sandım. Ama umurumda değildi. Kız kardeşimin benim adıma ağlama sesi bile beni harekete geçirmedi. Sonra Reynard diz çöktü ve yüzümdeki saçları taradı. Ona baktığımda yanaklarında gözyaşları gördüm."

Yanaklarımda gözyaşları hissettiğimde de birinci tekil şahsa döndüğümü fark ediyorum. Onları silme zahmetine girmiyorum. Neredeyse hikâyenin sonuna geldik.

"Kız kardeşimi en son sarı bir otobüsün kirli camından gördüm. Burnundan kan akıyordu. Ellerini cama bastırmıştı ve çığlık attığını anlayabiliyordum ama nedense onu duyamıyordum. Hiçbir şey duyamadım. Sonra otobüs uzaklaştı ve Reynard beni kollarına aldı.

"Beni arabasına taşırken omzuna bir yusufluk kondu. Yanardöner mavi kanatları vardı. O kanatların rengini asla unutmayacağım. Yusufçuk bana baktı ve 'Hayatta kal' dedi. Halüsinasyon görüyor olmalıyım, ama söylediği buydu. 'Hayatta kal. Ve bir şekilde zihnimde

Yusufçuk benim kız kardeşimdi ve bana yaşamamı, hepimiz için yaşamamı söylüyordu, o karanlık kafesteki asla büyüyüp eş, anne ve sevgili olamayacak tüm kızlar için. Çocuklukları çalınan, acımasızca istismar edilen, yetişkinler tarafından kullanılmış bir arabanın satılmasından daha fazla umursanmadan satılan tüm kızlar.

"Ben de yusufçuğun dediğini yaptım. Hayatta kaldım. Reynard beni sağlığıma kavuşturdu. Bana karşı nazikti. Beni büyüttü, bana bir eğitim verdi ve Capo'nun operasyonundan para sızdırmaya devam etti, böylece arada bir küçük bir kızı bir kabustan kurtarabildi.

"Ve Capo'nun isteği üzerine her bir şey çaldığımda, kız kardeşimin ve o ölü kızların anısını, çok kısa bir ömrü olan güzel bir yaratık olan yusufçuğun totemini bırakarak onurlandırıyorum. Ölüme yakın olduğumda beni ziyaret eden ve bana yaşamak için bir sebep veren bir yaratık. Reynard'ın omzundaki o yusufçuk olmasaydı, o geceyi atlatamayacağımı biliyorum."

Ben konuşmayı kestikten sonra tam bir sessizlik oluyor. Ryan'ın kalp atışları kürek kemiklerime çarpıyor. Sığ nefes alıyor ve bana doladığı kolunda küçük bir titreme var. Sonunda ensemeye yumuşak bir öpücük konduruyor.

Arkamı dönüp kollarımı omuzlarına doluyorum ve yüzümü göğsüne gömüyorum.

Beni kucaklıyor, ayakları ayaklarıma dolanıyor, dudaklarından hafif bir iç çekiş dökülüyor. "Angel," diye fısıldıyor usulca, "sen bir mucizesin. Yaşadığın için çok minnettarım. Ve yaşadığın sürece yanında olmak istiyorum."

Gözyaşlarına boğuldum.

Beni susturmadan ağlamama izin veriyor, sadece vücuduna sıkıca sarıyor, ondan güç almama izin veriyor, düşmem için yumuşak bir yer veriyor. Her şey bittiğinde ve ben sümüklü ve sümüksüz olduğumda, banyoya gidip ıslak bir bezle geri geliyor ve yanaklarımı ve burnumu nazikçe siliyor. Sonra kot pantolonunu çıkardı ve

iç çamaşırını giyiyor, yorganın altına giriyor ve beni tekrar kaşıklıyor, bir kolu başımın altında ve diğeri belime sıkıca sarılmış, nefesi omuzlarımda sıcak ve yumuşak.

Ona, ölmek üzere olanların son nefeslerini verdikleri gibi aşık oluyorum: geri dönülmez bir şekilde, diğer tarafta yatan şey için hem umut hem de dehşetle.

Uyuyacağız.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama ikimiz de aynı anda uyanıyoruz, ellerimiz ve ağızlarımız birbirini buluyor, bedenlerimiz ve kalplerimiz mükemmel bir uyum içinde. Ryan benimle acı veren bir şefkatle sevişiyor çünkü çok çiğ. Uzun zamandır üzerimde taşıdığım sert, koruyucu deriden sıyrılmıştım. Açıkta kalan sinirlerim, atan kalbim ve doymak bilmeyen açlığımdan başka bir şeyim yok. Ona, beni en başından beri gören, gerçekte ne olduğumu kolayca anlayan ve beni yargılamadan ya da korkmadan, sadece iyi mizahla ve kollarını açarak kabul eden bu güzel adama duyduğum açlık.

İnsanlık için bana umut veriyor.

"Saat kaç?" Saatler sonra, ikimiz de doymuş ve terlemişken, buruşuk çarşafların altında kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmışken soruyorum.

"Bilmiyorum," diye cevaplıyor uykulu bir şekilde. Başını yastığa koyuyor ve gülümseyerek bana bakıyor. "Neden, tekrar gitmeye hazır mısın?"

Gülüşüm alçak ve mutlu. "Elbette, eğer tekerlekli sandalyeniz varsa. Bir hafta boyunca doğru düzgün yürüyebileceğimi sanmıyorum."

Ryan bunun hayatında aldığı en iyi iltifat olduğunu düşünüyor. Gülümseyerek dirseğine kadar yükseliyor ve omzumu öpüyor. "Yürümene gerek yok, unuttun mu? Burada kendi kişisel tekerlekli sandalyen var." O

Kolunu esneterek pazı kaslarını şişiriyor ve ben gülüyorum.

"Sen delisin."

"Senin için deli oluyorum." Gözlerimin içine bakarak gülümsüyor ve ben o kadar uçuyorum ve hafifliyorum ki, bir helyum tankına bağlanmış olmalıyım.

"Duşa ihtiyacım var," diyor yorganı geriye atarak. "Var mısın?"

"Suyu benim için ısıt. Hemen geliyorum." "Çok uzun sürmesin, Angel. Ben sıcak su bağımlısıyım."

Göz kırpıyor, yataktan kalkıyor ve çırılçıplak banyoya girerken bana muhteşem arka tarafını gösteriyor. Yorganın altında geriniyorum, tüm kaslarımdaki acıyı hissediyorum, yarın olacaklarla ilgili karanlık düşüncelerin mutlu küçük vahama girmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Ancak endişelerimi bir kenara itmeye çalıştığım anda, tüm güçleriyle geri geliyorlar ve o an mahvoluyor.

Banyoda su akarken yatakta doğrulup ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Reynard'ı kontrol etme ihtiyacı saatlerdir beynimi tırmalıyordu ve şimdi artık aklımı başımda tutmak istiyorsam kaçınamayacağım topyekûn bir saldırıya dönüştü.

Ona tam olarak ne söyleyebileceğimi bilmiyorum ama en azından elmasın bende olduğunu ve yakında döneceğimi bilmesini sağlamalıyım.

Yataktan kalktığımda Ryan duşta ıslık çalıyor. Bana verdiği, saatler önce yere atılmış telefonu kotumun cebinden çıkarıp Reynard'ın numarasını çeviriyorum.

Çalıyor. Ve

çalıyor. Ve çalıyor.

Daha önce hiç çağrıma cevap vermemişti.

Korkum, uzanıp kalbimi kavrayan görünmez bir yumruk gibi. Nefes almak imkansız. Nabzım hızlı atıyor ve çırpınıyor. Telefonu kulağıma sımsıkı tutarak bekliyorum, ellerimi titretecek kadar güçlü bir kıyamet duygusuyla savaşıyorum.

Sonunda, telefon kapandığında zil sesi kesilir. "Reynard?"
Sessizliğe doğru söylüyorum, sesim yüksek
Panik.

Tanımlayamadığım garip bir ses var. Islak bir ses, neredeyse romatizmal bir öksürük gibi, ama daha zayıf. Sonra, korku üzerimde zararlı bir çiçek gibi açarken, Reynard'ın sesi nihayet hattan geliyor.

"Yusufçuk," diyor, sesi hırıltılı ve alçak, bir ölüm çığırığı. "Sevgilim. Sakın gelme-"

Telefonu aniden kesiyor. Çılgınca adını haykırmak üzereydim, ama hattan gelen sesi duyunca kelimeler dudaklarımda kayboldu.

"Merhaba, Mariana. Biz de senin aramanı bekliyorduk."

Korkudan donakalmış bir halde yerde dizlerimin üzerine çöküyorum. Telefonu titreyen iki elimle tutarak fısıldıyorum, "Lütfen. Lütfen ona zarar vermeyin."

Capo'nun kıkırdaması yumuşak ve karanlık. "Oops. Çok geç."

İnlemem dehşete düşmüş bir hayvaninkine benziyor. "Hayır. Lütfen. Elmas bende, yakında orada olacağım-"

"Paralı asker erkek arkadaşınla mı? Sanmıyorum. Anladığım kadarıyla baş harfleri üç olan Amerikan devlet kurumlarıyla oldukça yakın bağları var. Şimdi dikkatle dinle. JFK Havaalanı'nda bir uçak seni bekliyor. Sheltair özel jet terminaline git ve kapıdaki görevliye adını söyle. Gerçek adınızı, lütfen, gizli kimlik saçmalıklarını bırakın-"

"Capo, lütfen," diye yalvarıyorum, "Reynard'ın bununla hiçbir ilgisi yok-"

"Zekama hakaret etme!" diye gürlüyor, sabrı bir dal gibi kırılıyor. "Yıllardır o lanet biblo dükkanında olup biten her şeyi kaydediyorum!"

Capo'ya Reynard'ın dükkanının dinlendiğini düşündüğümü söyleme planımız aklıma geliyor ve hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Dinleniyordu. Ryan içeri girip Reynard'dan nerede olduğumu söylemesini istediğinde, o gittikten ve ben çıktıktan sonra

Lahitin içinde saklandığım yerden... Tüm bu zaman boyunca Capo beni dinliyordu.

"Eğer Amerikalını sallamazsan, Şeytan'la bir savaş başlatacak ve hepimizi cehenneme sürükleyecek."

Reynard'ın o gün bana yaptığı uyarıyı hatırlıyorum ve tekrar hıçkırıyorum.

"Gözyaşları sana yardım etmeyecek." Capo'nun sesi şimdi daha yumuşak, kontrolünü kaybettiği kadar çabuk geri kazanmış. "Ne istediğimi biliyorsun. Ya bana gelersin ya da Reynard ölür. Kaçmaya çalışırsan erkek arkadaşın da ölür. Nerede yaşadığını biliyorum, Mariana. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum."

"Sana gelsem de gelmesem de ikisini de öldüreceksin," diyorum acı acı. "Hepimizi öldüreceksin."

Capo'nun sesi bir oktav alçalıyor ve samimi, baştan çıkarıcı bir ton kazanıyor. "Seni bir ömür önce öldürebilirdim, Mari. Ama sende benim istediğim bir şey var. Ve ben bunu beklemekten yoruldum. Şimdi bana gel ve sana söz veriyorum, onların yaşamasına izin vereceğim."

"Bir katilin sözü," diye tıslıyorum, o kadar çok titriyorum ki neredeyse telefonu tutamayacak hale geliyorum.

Umursamaz bir tavır takınır. "Bu sana bağlı. Gelmezsen ölürler. Kolay değil. Çabuk ölmezler. Siz de öleceksiniz, çünkü itaatsizliğe tahammülüm yok. Gelerseniz, hepiniz başka bir günü göreceksiniz kadar yaşarsınız. Bana göre, tek seçeneğiniz sözümü tutup tutmayacağımı görmek. İhtimaller yarı yarıya. Yazı tura atın, bir seçim yapın. Tura gelirse herkes ölür. Yazı gelirse..."

Sesi tekrar düşüyor. "Herkes yaşıyor ve ben seninle ne yapacağıma karar vermeden önce sen ve ben baş başa biraz kaliteli zaman geçireceğiz. Belki beni hoşgörülü olmaya ikna edebilirsin."

Ben konuşmuyorum. Bu an için herhangi bir dilde herhangi bir kelime yok.

"Siktir git" dışında.

Capo gülüyor. Bir anlık duraksamadan sonra arka planda bir çığlık duyuyorum, yüksek ve titrek, ıstırap dolu.

"Fazla dayanamaz, Mari. Acele etsen iyi olur. Yalnız gel ve takip edilme, yoksa bütün kan senin eline bulaşacak."

Bir tıkırtı, tabuttaki son çivi gibi son ve o gitti.

Daha önce cehennemin ne olduğunu bildiğimi sanıyordum, ama şimdi anlıyorum ki, Dante'nin Cehennem'indeki çemberler gibi, sonunda Şeytan'ın dudaklarını yalayarak beklediği merkeze ulaşmadan önce birçok farklı katmandan geçmeniz gerekiyor.

Güzel rüyama ve beni peri masalı sonlarına inandıran güzel hayalperest Ryan'a sessizce veda etmek için bir dakikamı ayırıyorum.

Sonra kalkıyorum, yanaklarımdaki yaşları siliyorum ve hızla giyiniyorum.

I Duşta ellerimi önümdeki duvara dayayıp başımı spreyn altına eğerek sıcak suyun vücudumu dövmesine ve yatıştırmasına izin veriyorum.

Kaslarım. Sakinim, zihnim odaklanmış ve berrak, kalbim bir dağın tepesinden süzölen bir kartal gibi kanatlarını açmış.

Her zaman aşık olmanın bir şekilde parçalanmak gibi olduğunu düşünmüşümdür. Aklını kaybetmek gibi. Evet, o da var, alaycı bir kıkırdamayla kabul ediyorum. Ama daha çok... kaybettiğini bile bilmediğın bir şeyi bulmak gibi.

Kendim gibi hissediyorum, sadece daha iyi. Daha büyük. Turboşarjlı. Mariana yanımdayken dünyaya meydan okuyabilir ve kazanabilirim.

Umarım operasyon sırasında Moreno'yu vurma fırsatım olur, çünkü parmaklıklar ardında bir ömür bu pislik için yeterli bir ceza değil.

Kurşun da değil, ama eminim hükümet ona istediğım gibi Hurt Locker yapmamı hoş karşılamayacaktır. Orospu çocuğunun hak ettiğı gibi.

Gözlerimdeki suyu ve Vincent Moreno'nun düşüncelerini kafamdan silkeleyip doğruluyorum. "Angel!" Sesleniyorum, sesim fayanslarda yankılanıyor. "Su soğuyor!"

Onu yatağıma sokulmuş, yorganımın altında sıcak ve yumuşak, saçları dağınık ve kara gözleri ateşle yanarken hayal ediyorum

Bana her baktığında olduğu gibi, ister kızgın ister tahrik olmuş olsun. Düşüncesi bile sikimi kaldırıyor.

Koca adama gülümsüyorum. "İçinde hâlâ biraz enerji var, ha?" Bunu düzeltsem iyi olacak. "Angel!" Tekrar sesleniyorum, bu sefer daha yüksek sesle.

Sabunu alıp göğsümü köpürtmeye başlıyorum ama bir şey beni durduruyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Sezgi, belki. Bir kulağımı kapıya doğru eğip dinliyorum.

Hiçbir şey yok. Cevap veren yok.

Düğmeye basıp su spreyini kapatıyorum. "Mariana?"

Ses yok.

Hayır. Ondan değil. Sadece zihnin sana oyun oynuyor. Yaşlı bir kadına dönüşüyorsun, her şey için endişeleniyorsun. Mutfakta, yiyecek bir şeyler alıyor.

Sonra mutfakta ne olduğunu hatırladım.

"Hayır." Bu kez yüksek sesle ve kararlı bir şekilde söylüyorum, çünkü aptallık ediyorum. Az önce paylaştıklarımızdan sonra, bana söylediğı her şeyden sonra, beni tekrar terk etmesinin imkanı yok. Hiçbir yolu yok.

Düşüncemi tamamlayamadan duştan çıkıp yatak odasına giriyorum.

Orada değil.

"Mariana!"

Çıplak adımlarla oturma odasına

girdim. Orada değildi.

Mutfağı koştum.

Orada değildi.

Koşuyorum, ıslak ve çılgınca, evin her odasında onun adını haykırıyorum.

Ancak asansörün kapısına yapıştırılmış notu gördüğümde koşmayı bırakıyorum. Ne yazık ki, o zaman nefes almayı da bırakıyorum. Yazdıklarını okuyorum ve son nefesim gibi gelen şeyi içime çekiyorum.

Ryan,

Elveda demiyorum, çünkü elveda uzaklaşmak demektir ve uzaklaşmak da unutmak demektir. Ve ben seninle geçirdiğim tek bir anı bile unutmayacağım.

Forever,

M.

Öfkeli bir şekilde "S.KTİR!" diye bağırmam tüm evde yankılanıyor.

Buzdolabını çekip açtığımda süt kabını boş bulduğumda, göğsümden kopan kükreme insani bile değil.

Ihiç param yok, bu yüzden sokakta işaretlediğim taksi JFK'deki özel jet terminalinde kaldırıma yanaştığında, kapıyı açtım ve şoför beni durduramadan dışarı koşuyorum. Ben terminale doğru koşarken öfkeli bağırışları hızla azalıyor ve doğruca en yakın müşteri hizmetleri bankosuna yöneliyorum.

"Mariana Lora," diyorum nefes nefese oraya vardığım anda. "Benim adım Mariana Lora. Bana söy-"

"Evet, Bayan Lora." Tezgâhın arkasındaki kadın, lacivert takım elbiseli, çekici, orta yaşlı bir esmer, tüm dişlerini göstererek bana gülümsüyor. Sonra bir sözcü manken gibi solundaki çift camlı sürgülü kapıları işaret ediyor. "Şu kapılardan geçin. Jet pistte bekliyor."

Tabii ki bilete ya da kimliğe ihtiyacım yok. Güvenlikten geçmeme de gerek yok. Capo'nun gücü böyle.

Cam kapılardan serin akşamın içine doğru koşuyorum, saçlarım yüzümün etrafında uçuşuyor. Pistte bir düzine farklı büyüklükte jet var ama kapıya en yakın olanı büyük ve katlanabilir merdivenlerin dibinde siyah takım elbiseli bir adam bekliyor. Selamlamak için elini kaldırıyor. Acaba ne zamandır orada beni bekliyor?

O uçakta başka kim var merak ediyorum.

Meğer takım elbiseli iki adam daha varmış. Uçağa girdiğimde pırıl pırıl bir lüksle karşılaşıyorum: büyük, devetüyü rengi deri koltuklar, birkaç küçük masa ve arkada oturan, ben içeri girdiğimde ayağa kalkıp takım elbiselerinin altındaki silahları kullanmak için fırsat kolluyormuş gibi ceketlerini ayarlayan bir çift iri yarı, güler yüzlü adam. Asfalttaki adam beni içeri kadar takip ediyor, merdivenleri katlıyor ve yerine kilitliyor. Sonra kapalı kokpit kapısına iki kez vuruyor ve cep telefonu taşıyıp taşımadığımı soruyor.

Ona verip vermemeyi tartışıyorum ama yüz ifadesine ve belindeki kılıftan görünen silaha bakılırsa yalan söylemek kötü bir karar olur.

Hiç konuşmadan telefonu uzattım. SIM kartı çıkarıyor, ayakkabısının topuğunun altında eziliyor ve telefonu bir kenara fırlatıyor.

Kollarımı açmamı işaret etti. Sessizce itaat ediyorum ve beni tepeden tırnağa silah arıyor. Hiçbir şey bulamayınca, bir içki isteyip istemediğimi sordu.

Reddediyorum. Yine de bana bir votka dolduruyor -sade- ve en yakın sandalyeyi işaret ediyor.

"Neden uçuş boyunca orada oturmuyorsun?" diyor, sesi de gözleri kadar sakın.

Bu bir rica değil. Oturuyorum. Sonra bana içkiyi veriyor ve öyle ürpertici bir gülümseme ile gülümsüyor ki sandalyeye geri büzülüyorum.

İtalyancaya geçiyor. "Votka yardımcı olacaktır."

İngilizce cevap veriyorum. "Neyle? Uçmaktan korkmuyorum."

"Uçuş değil," diyor, hâlâ İtalyanca, hâlâ gülümseyerek. "Sonrasında olacaklarla."

Şişeyi önümdeki masaya bırakıyor ve motorlar kükrerken iki arkadaşıyla birlikte uçağın arka tarafına oturmaya gidiyor.

"T ake o Kolay, Kardeşim, sakın Aşağı,
I seni anlayamıyorum-"

"Elması aldı!" Virajı son sürat alırken bağıriyorum,
lastikler gıcırđıyor. "O gitti, Mariana gitti!"

Kamyondaki Bluetooth'tan bir cızırtı geliyor, sonra da
sessizlik.

Sonra Connor der ki, "Bu berbat bir şey."

"Şu anda Metrix'e gidiyorum! Ekibi toparlamalı ve
herkesi kilitleyip hazır hale getirmeliyiz-"

"Ekip mi?"

"-ve otuz dakika içinde gitmeye hazır!"

"Üzgünüm, takip edemiyorum. Nereye gittiğini biliyor
musun?" "Otuz dakika!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum
ve

çağrının bağlantısını kesin.

Aşağı Manhattan sokaklarında o kadar hızlı uçuyorum ki,
kendim de dahil olmak üzere kimseyi öldürmemem bir
mucize. Metrix'e vardığımda öfkemi kontrol altına almayı
başardım ve adrenalinimin istediğı gibi doğrudan içeri
dalmak yerine kapıda yavaşlayıp güvenlik kodunu
girebildim. Park ettim, arabadan atladım.

ve sürücü kapısını bile kapatmadan kamyonu park yerine doğru sürün.

Connor beni çoktan yendi.

Büyük çelik kapı kayarak açılıyor ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, her zamanki siyah botları, kargo pantolonu, tişörtü ve Glock'u ile birlikte inandırıcı bir poker suratıyla ayakta duruyor - ancak yüksek alarmda olduğunu anlayabiliyorum.

"Olay nedir, kardeşim?"

Cep telefonumu kaldırdım. "Uyduyu açalım. Onu buldum."

Ben savaş odasına doğru ilerlerken o da dönüp yanıma geliyor. Bu saatte bile tüm bilgisayar istasyonları dolu. Mürettebatın yanından geçerken tek bir meraklı bakış bile almadık. Bizi savaş modunda görmeye alışkınlar.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Ne olduğunu biliyorsun," diye homurdandım. "Elması aldı ve gitti."

"Uh-huh. Peki buna ne sebep oldu?"

Olduğum yerde durdum, etrafımda döndüm ve ona baktım. "Yağış mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Connor yatıştırıcı bir hareketle ellerini iki yana açıyor, bu yüzden ağzından çıkacak şeyin hoşuma gitmeyecek bir şey olacağını biliyorum.

"Tek sorduğum, ikiniz kavga mı ettiniz?"

"Tanrım. Lanet olsun. Tanrım."

"Çünkü siz daha önce buradayken, onun aslında... sana aşık olduğu hissine kapılmıştım."

"Tabii ki bana aşık, sik kafalı!" Kükrüyorum, yüzüm ateşle patlıyor.

Connor göz kırpmıyor. Bir elini her zamanki gibi kısa kestirdiği siyah saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Evet, beni yine kaybettin kardeşim."

Bir elimi kaldırıyorum ve parmaklarımla bariz gerçekleri saymaya başlıyorum. "Bir: Bir dakika boyunca her şey şeftali gibiydi, sonrasında yatak odamın duvarlarını boyayan bir orospu çocuğu gibi parladı

Pembe, bir dakika sonra gitmiş. Elmasla birlikte. İki: Tabby'yle tanıştıkları gece Peter Pan'dan alıntılardıkları garip bir sözün olduğu şifreli bir not bırakmış. Üç: Duşa girdikten hemen sonra ve gittiğini fark etmeden hemen önce ona verdiğim cep telefonundan bir arama yaptı. Tam kırk altı saniye süren bir görüşmeden sonra telefonun diğer ucuyla bağlantısı kesilmiş. Bilin bakalım kimi aramış?"

Connor hemen "Reynard" dedi.

"Bingo. Sadece aradığı numara her yere yönlendirilmiş ve uzaydaki neredeyse tüm telekom uydularından sekerek şifrelenmiş ve gizlenmiş, sonra da evimden bir blok ötedeki bir Çin restoranına geri dönmüş."

Connor'ın gözleri zehir karasına döndü. Deli insan siyahı. Savaşa gitmeye hazırlanan bir adamın siyahı. "Vincent Moreno. Ve o ping-back onun sana nerede yaşadığını bildiğini söyleme şekliydi."

"Ve Mariana, Reynard'ın hayatı karşılığında elmasla birlikte ona gidiyor."

Bir süre sonra, "Ona güvendiğin için şanslı. Seni terk etme geçmişinden sonra, diğer erkeklerin çoğu bunun da aynı şey olduğunu düşünürdü."

Döndüm ve tekrar savaş odasına yöneldim. "Evet, ama bana henüz madalya vermeyin, çünkü ona telefonun takip edilemez olduğunu söyledim, ki öyle değil."

Connor, "İyi düşünmüşsün. Tabii Moreno ya da adamlarından biri bir noktada onu elinden almazsa, ki alacaklarını varsaymak zorundayız."

"Yine de onun yerini tespit edebileceğiz." "Oh? Nasıl yani?"

"I olabilirdi koy a izleyici üzerinde onu sweatshirt," İstemeye istemeye kabul ediyorum.

Bir şey söylemeyince ekliyorum, "Bir tane de kemerinde. Bir tane de botlarında."

Kıkırdıyor, başını sallıyor. "Aşk büyük değil mi?"

"Beni yargılama!"

"Değilim kardeşim. Tabby'nin dolabındaki her Hello Kitty eşyasının GPS'i bende var."

"Ekstra bant genişliğine ihtiyacınız olmalı" diye mırıldanarak savaş odasının cam kapılarını itiyorum.

Metrix'teki komuta merkezi - herkes tarafından savaş odası olarak adlandırılır - tam olarak adından da anlaşılacağı gibi. Tüm operasyonlarımız bu büyük dikdörtgen alanda planlanır ve izlenir. Burası her görevin merkezi, şirketin kalbinin attığı yer ve Mariana'nın yerini beş metrelik bir yarıçap içinde tespit edebileceğini bildiğim tek yer.

Her duvardan ve düz yüzeyden bir dizi elektronik ekipman fışkırıyor. Bilgisayarlar, video ekranları, uydu izleme sistemleri, aklınıza ne gelirse. Odanın ortasında deri kaptan sandalyeleriyle çevrili uzun siyah bir masa var. Odanın bir ucunda bilgisayar terminallerinin bulunduğu yükseltilmiş bir kürsü var. Sanırım Colorado Springs'teki Cheyenne Mountain nükleer sığınak kompleksindeki savaş operasyon merkezi örnek alınmış ama Connor bunu kabul etmiyor.

Hava Kuvvetleri'nden fikir aldığını asla itiraf etmezdi.

En yakın bilgisayar terminaline koşuyorum, telefonuma bağlı izleme programını açıyorum ve haritaya gidiyorum. Ve işte Mariana, kırmızı noktalar kümesi olarak belirlenmiş, konumu reddedilemez.

Atlantik Okyanusu'nun 6.000 feet üzerinde ve tırmanıyor.

Connor diyor ki, "Kahretsin. Bir kuşun içinde. FBI'ı karıştırmamız gerekecek."

"Çok uzun sürecek!" Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. "Lanet olası kağıt iticileri!"

Ona baktığımda ve yüz ifademi gördüğünde, "Olamaz. Düşündüğümü düşündüğün şeyi mi düşünüyorsun?"

"Tabby'den hava trafik kontrolüne girmesini ve bu koordinatların hangi uçağa ait olduğunu görmesini iste." Ekranı gösteriyorum. "Nereye gittiğini öğren. Ve bak bakalım o da

uçuş yönetim sistemiyle oynayarak biraz yavaşlamasını sağlamak ya da en azından yakıt göstergesinin okunmasıyla veya başka bir şeyle oynamak, böylece pilotun planlanmamış bir iniş yapmak zorunda kalmasını sağlamak."

Kaşları kalkıyor. "Onun da yağmur yağdırmasını ister misin kardeşim?"

Bir süre sonra, "Bunu yapabilir mi?" diye sordum.

Sadece başını sallar, iç çeker ve cebinden cep telefonunu çıkarır.

T Uçuş saatler sürdü. Tam olarak kaç saat olduğunu bilmiyorum çünkü saatim yok ve Uçakta saat yok, ama alçalmaya başladığımızda güneş uzak ufukta parlak turuncu bir parıltıyla yükseliyor ve nihayet karayı görebiliyorum.

Kemerimi çözdüm ve ayağa kalktım. Anında arkamdaki üç adam da ayağa kalkıyor, aç akbabalar gibi beni izliyorlar.

Tuvaleti gösterme zahmetine girmiyorum. Kendi başlarına halledebilirler.

Kapıyı arkamdan çarparak musluğu açıyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum. Çok yorgunum. Bir duşa, temiz kıyafetlere ve dişlerimi fırçalamaya ihtiyacım var. Tuvaleti kullanıp sifonu çekiyorum, sonra parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Sıcaktan bunaldığım için kapüşonlu tişörtü başımdan geçiriyorum ve çıplak tenimde serin havanın verdiği rahatlamanın tadını çıkarıyorum.

Teneke gibi bir metal sesi dikkatimi çekiyor. Yere baktım.

Lavabonun içinde, gider tıpasının yanında, on sent büyüklüğünde yuvarlak metal bir nesne duruyor. Hemen tanıdım, çünkü bu şeyi daha önce görmüştüm. Elime alıyorum ve damarlarıma hücum eden adrenalinin etkisiyle elim titreyene kadar ona bakıyorum.

GPS.

İniltimi bastırmak için yumruğumu ağzıma sokmak zorunda kalıyorum.

Ben ne yapacağım? Ryan beni takip ederse, Capo onu öldürür. Ve beni de. Ve Reynard'ı.

Beynim bana yardımcı olmayan bir şekilde bunu hatırlatıyor.

Kapı çalınana ve İtalyanca keskin bir soru sorulana kadar küçük takip cihazını elimde tutuyorum.

"Bana bir dakika ver!" Kendimi tutamadım. Sonra Capo ya da adamları bu cihazı keşfederse ne olacağını düşününce dehşete kapılıyorum.

Saklanacak bir yer bulmak için çılgınca küçük tuvaletin etrafına bakıyorum ama kapı yine çalıyor, bu sefer daha yüksek sesle ve yapacak tek bir şey olduğuna karar veriyorum.

İzleyiciyi bir yudumda yutuyorum.

Kapüşonumu başımdan geri çekiyorum, nefes alıyorum, kendimi sakinleştirmek için ellerimi karnımda gezdiriyorum, sonra kapıyı açıyorum ve siyah takım elbiseli üçüzlerden birinin öfkeli yüzüne bakıyorum. Eli tehditkâr bir şekilde tabancasının kabzasında duruyor.

"İki numaraya gitmem gerekiyordu." Koltuğuma geri dönmek için onu ittim.

Suikastçı uzun, dar gözlerle banyoya bakıyor, sonra kapıyı kapatıyor ve sessizce yanımdan geçip uçağın arkasına doğru ilerliyor. Pencereden dışarı bakıyorum ve engebeli bir kıyı şeridinin bizi selamlamak için yükselişini izliyorum. Birkaç dakika içinde küçük bir havaalanına indik ve pistten çıkıp bir kapıya doğru taksit yapıyoruz.

Arkamda bir cep telefonu çaldı. Kaba bir "Ya." ile cevaplandı. Kısa bir sessizlik oldu, sonra saygılı bir "Si, Capo. Certo."

Sonra suikastçılardan biri bir eliyle üst kolumu sararak beni ayağa kaldırıyor.

"Ah! Canımı yakıyorsun!" Çekmeye çalışıyorum ama çelik gibi kavıyor. Dişlerimin takırdamasına neden olan hızlı ve sert bir sarsıntı yaşıyor bana.

Bana İtalyanca olarak başka şekillerde canımı yakmayı ne kadar çok istediğini söylüyor, ben de öfkeyle cevap veriyorum: "Capo seni öldürür, eğer

ona bir çürük ile bile gel!"

Uzun bir atış ama hedefi vuruyor. Suikastçının burun delikleri genişliyor ve dudakları inceliyor, ama tutuşu gevşiyor, böylece artık kan dolaşımını kesmiyor.

"Kibar ol," diye ekliyorum ısırarak, "yoksa banyoda bana yaptıkların hakkında ona güzel yalanlar söylerim."

Gülümsüyor, tüylerimi diken diken eden karanlık, tembel bir gülümseme. Kısa ve öz bir İngilizceyle, "Onun artıklarını kim alıyor sanıyorsun, sürtük?" diyor. Ben uzaklaşmaya çalışırken beni daha da yaklaştırıyor. Kulağıma ateşli bir şekilde, "Üçümüz paylaşıyoruz. Sen biraz yaşlısın ama idare edersin."

Diğer kolumdan tutup beni önünden koridora doğru itiyor. Tökezliyorum ama çabucak dengemi yeniden sağlıyorum, omzumun üzerinden ona zehirli bir bakış fırlatıyorum, sonra da kollarımı göğsümün üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturup kokpit kapısının yanındaki mutfakta duruyorum.

Üç siyahlı adam da gelip önümde sıraya giriyor ve aynı küçük, bilmiş gülümsemelerle bana bakıyorlar.

O kadar ürkütücü ki, kendimi korkak gibi hissetmeme neden olsa da başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

İçlerinden biri diğerlerine "İlk hak benim" diyor.

Yüz ifademi gördüklerinde gülümsemeleri daha da büyüyor.

Sonra çok sinirleniyorum, tükürmek istiyorum.

"Umarım AIDS'i seviyorsunuzdur," diyorum elimden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde, "çünkü ben sekiz yıldır HIV pozitifim ve son zamanlarda durumum daha da kötüye gitti." Ağzımı işaret ediyorum. "Bu yaraları alıyorum. Acı veren, irin dolu şeyler ve inanamayacağınız deri döküntüleri ve şu anda gerçekten kötü bir mantar enfeksiyonum var-"

Liderleri olduğunu düşündüğüm kişi, "Eğer dövüşürseniz sizi bastırmaya izniniz var," diye araya giriyor. "Ne düşünüyorsun, Sal? Dövüşüyor mu?"

Kanım donuyor ama Sal sadece başını sallıyor. "Sadece korkuyor."

"Ya," diyor lider, yumuşak bir sesle. "Korkuyorum."

Kasıklarında kalınlaşan şişkinliği düzeltiyor ve ben kusmak istiyorum.

Neyse ki, kokpit kapısı açıldığında sapık takımıyla daha fazla konuşmaktan kurtuluyorum. Uzun boylu, ince yapılı, dökme demir renginde saçları olan ve burnu birden fazla kez kırılmış olan pilot dışarı çıktı. Dördümüze de sertçe baktı. Bakışları en uzun süre benim üzerimde kaldı.

"Plan değişikliği." Dikkatini tekrar suikastçılara çevirir. "Buradan bir Cessna'ya bineceksiniz. Yakıtı çoktan dolduruldu ve pistte bekliyor. Terminale girmenize gerek yok, doğruca kırk iki numaralı kapıya gidin. Güneye doğru iki dakikalık yürüme mesafesinde."

İki dakika. İki dakika içinde çok şey olabilir. İki dakika içinde bir insan kalp krizinden ölebilir, orgazm olabilir, Facebook durum güncellemesi yayınlayabilir, aşık olabilir.

İki dakika içinde bir kişi kendisini esir alanlardan kaçmanın bir yolunu bulabilir.

Ama hayır. Bu işi sonuna kadar götürmeliyim çünkü Reynard'ın hayatı tehlikede ve belki de Reynard'ın hayatta ve güvende olduğunu öğrendikten sonra kaçmamın ya da yeni bir plan yapmamın bir yolu vardır. O zamana kadar, sıkışıp kaldım.

Uçaktan çıkıyoruz. Sabah serin ve aydınlık, tuzlu hava ısınmış yanaklarımı canlandırıyor. Görüş alanımda birkaç havaalanı çalışanı var; bavulları taşıma bandına boşaltan bir bagaj görevlisi, neon sinyal çubukları ve kulaklıklarıyla çift motorlu bir jeti yakındaki bir kapıya yönlendiren bir adam, geri itme römorkörüyle geçen bir kadın. Hepsine yardım için çığlık atma dürtüsü neredeyse karşı konulmaz bir hal alıyor.

Reynard'ın telefonda sesinin nasıl çıktığını, Capo buna neden olacak o korkunç şeyi yaptığında attığı o kan dondurucu çığlığı düşünerek boğuluyorum.

Cessna'da bizi bekleyen siyah takım elbiseli bir adam daha var. Sonsuz sayıda varmış gibi görünüyorlar. Çabuk gelmemizi işaret ediyor, ama uçağa çıkan merdivenlere geldiğimizde bizi durduruyor ve arkasından uzun, siyah plastik bir değnek çıkarıyor.

Bir metal dedektörü.

Hızla başımın ve boynumun, göğsümün ve kollarımın, karnımın ve sırtımın üzerinde gezdiriyor, sonra asa yıpranmış bir viyak sesi çıkarınca aniden belimde duruyor.

Kapüşonumu çekip kemerime bakıyor.

Sonra üç arkadaşına ters ters baktı. "Sizi lanet olası aptallar."

"Ne?" diyor lider, kırgın bir şekilde. "Onu aradık!"

"Yeterince iyi değil." Yeni adam kemerimi kopardı ve asfaltta.

İnanamayarak baktım. Başka bir GPS mi?

Onu bir daha görürsem Ryan'la sürekli bahsettiği şu "güven" meselesi hakkında uzun uzun konuşmaya karar veriyorum.

Adam asasını yavaşça iki bacağımdan aşağıya, sonra da asanın tekrar ciyakladığı ayaklarımın etrafından dolaştırmaya devam ediyor. Küfürler mırıldanarak doğruldu ve bana ters ters baktı. "Botları çıkar."

Bana söyleneni yaptım ve onları çıkardım. Onları bir kenara atıyor, sonra temizlendiğimden emin olana kadar tüm vücudumu dikkatlice dolaşmaya başlıyor.

Tanrı'ya şükür asa ete nüfuz etmiyor, çünkü çıplak göbeğim alarm verse başıma ne korkunç şeyler geleceğini hayal etmek bile istemiyorum.

Kabaca uçağa bindirildim. Sadece bana, üç suikastçıya, zaten oturmuş olan pilota ve yeni adama yetecek kadar koltuk var. Pistte kısa bir süre bekledikten ve kuleden izin aldıktan sonra bir kez daha havalanıyoruz, sabah gökyüzünün parıltısına doğru sert bir şekilde yatıyoruz.

Tanrım, eğer oradaysan, şimdi bunu kanıtlamak için iyi bir zaman.

Küçük uçak, beton pist şeridi ve bir ucunda bekleyen siyah helikopter dışında ıssız olan küçük bir adaya iniyor. Uçuş boyunca kimse konuşmadı, bu yüzden nerede olduğumuzu ya da nereye gittiğimizi bilmiyorum, ama yolculuğun bir sonraki ayağı bir helikopter içeriyorsa, yakın olmalı.

Pilot pistin sonunda durur ama motoru çalıştırmaya ve pervaneleri döndürmeye devam eder.

"Dışarı," diye emrediyor baş suikastçı, küçük kapıyı açarak.

Geçmeme izin vermek için zar zor kenara çekiliyor, ben de ona doğru bastırmak zorunda kalıyorum. Bana sırtarak bakıyor, ben de hızla geri çekilip çatlak piste atlıyorum.

Bu noktada kaçmamdan endişe etmediği açık ki bu da mantıklı. Kendimi boğmayı düşünmediğim sürece, gidecek hiçbir yerim yok. Bu adada kum, çalı çırpı ve tepemde dönüp duran deniz kuşlarından başka bir şey yok, onların yalnız çığlıkları kayıp çocukların feryatlarına benziyor.

Suikastçılar teker teker beni uçaktan dışarı kadar takip ettiler. Cessna dönerken beni helikoptere doğru götürüyorlar. Ben helikoptere tırmanırken uçak tekrar havalanıyor. Gittikçe küçülmesini izliyorum, ta ki gökyüzünde parıldayan bir leke olana kadar.

Bir yusufçuğun kanatları kadar mavi o gökyüzü. Sevgilimin gözleri kadar mavi.

Helikopter mekanik bir kükreme ve rüzgar patlamasıyla çalışıyor, kanatlar üzerimizde gümüş bir bulanıklık olana kadar dönüyor. Havalandığımızda yine dua ediyorum, ama bu sefer tüm gücümle.

Uzun bir süre boyunca, altımızda sudan başka bir şey yoktu. Sonsuz su, her yönde. Ama sonra bir nokta görüyorum

durmak bilmeyen lacivert örtüye karşı uzaktaki beyazın görüntüsü ve her şey anlam kazanıyor.

Yaklaştıkça yataın boyutu büyüyor, büyüyor, ta ki üzerinde uçana kadar ve gerçekten ne kadar büyük olduğunu daha iyi anlıyorum. Daha kısa şehir blokları görmüştüm. Yöneldiğimiz helikopter pisti geminin altı güvertesinden en alçak olanında, en ön uçta yer alan oval bir yüzme havuzunun arkasında bulunuyor. Kış güvertede bir helikopter pisti daha var, tepesi soğanlı uydularla kaplı devasa bir köprü güvertesi ve sancak tarafında ortalama bir kayak teknesi büyüklüğünde bir tender var, ancak yatağının devasa boyutuyla karşılaştırıldığında minicik görünüyor.

Megayatın adı beyaz dış cephe kaplamasının bir bölümünde italik harflerle yazılmıştır:

Deniz Tilkisi.

"Onun da iki kişilik bir denizaltısı var," diyor baş suikastçı ve beni şaşırtıyor. Ona baktığımda gülümsüyor. "Capo yemekten sonra seni derin deniz dalışına götürmek isterse diye."

Gülümsemesi şeytana dönüşüyor. Kalbim çarpıyor, başka tarafa bakıyorum. Helikopter pistine hafif bir sarsıntıyla iniyoruz.

Beyaz üniformalı bir uşak kapıyı dışarıdan açıyor. Diğer herkesi görmezden gelerek bana inmemi işaret ediyor. İniyorum, suikastçılar da peşimden geliyor. Güverteden çıkıp masalar, minderli kanepeler ve büyük, gömme bir ateş çukurundan oluşan bir dış dinlenme alanına yönlendiriliyoruz. Sonra elektrikle çalışan sürgülü cam kapılardan yata giriyoruz.

İlk duyduğum şey opera müziği. Sessiz ve güzel, gizli hoparlörlerden çalıyor ve anında midemi bulandırıyor. En son ne zaman opera dinlediğime dair anılarımı zorluyorum ve sakın kalmaya çalışıyorum.

Başarısız oldum. Vücudumda ter bezi olan her yer fazla mesai yapıyor.

Yatın iç kısmı kum, kahverengi ve grinin yumuşak toprak tonlarında, ultramodern mobilyalar ve bol miktarda cilalı ahşapla dekore edilmiştir. Duvarları renkli, çağdaş sanat eserleri süslüyor. Lobi benzeri bir alanın ortasındaki cam merdivene doğru ilerliyoruz ve beni sessizce yönlendiren uşağı takip ediyorum.

Neden konuşmuyor?

"Gevşek dudaklar gemileri batırır," diyor arkamdaki adamlardan biri alçak ve uğursuz bir kıkırdamayla. Aklımı okuduğumu anladığım anda bu sözlerin olası anlamını da fark ediyorum. Uşak dilini kaybetmiş.

Nefes al, Mari. Sadece nefes al. Bir ayak diğerinin önünde.

Her biri bir öncekinden daha görkemli ve lüks odalardan oluşan bir labirentin içinden geçerek bir ömür gibi gelen bir süre boyunca yürüyoruz; ta ki kükreyen aslanların mermer heykelleriyle çevrili, dişlerini göstermiş, saldırmak için çömelmiş bir çift maun kapıya varana kadar. Hizmetkâr kapılara iki kez vuruyor, içeriden bir mırıltı duyana kadar bekliyor, sonra kapıları iterek açıyor ve kenara çekiliyor.

Süit çok geniş, cam duvardan cam duvara belki beş bin metre kare, karşı uçta özel bir dış güverte var. Uzun da bir süit; üç katlı, modern, heykelsi bir avizenin parlaklığıyla kaplı, şeffaf kablolarla asılmış, böylece havada süzülüyormuş gibi görünüyor.

Zemin beyaz mermer, manzara pırıl pırıl okyanus ve karşımdaki pencereden bakan, elleri pantolonunun cebinde ve sırtı bana dönük olan adam Vincent Moreno.

Kalbim tekliyor. Uzun, nefessiz bir an için, zamanda geriye, o kader gecesine, kız kardeşimi son kez canlı gördüğüm, ölüme çok yaklaştığım ve bir yusufçuğun beni kurtardığı ana gidiyorum.

Reynard beni kurtardı. Hayatımı ona borçluyum. Bu yüzden buradayım.

Capo arkasını dönüp gözlerimle buluştuğunda bu düşünce bana güç veriyor.

Bakışlarımız kilitlendi.

Birimizin bu odadan canlı çıkmayacağından eminim.

Koyu ten rengini ortaya çıkaran bembeyaz keten bir takım elbise giyiyor. Gömleğinin yakası açık ve güçlü boynunu ortaya çıkarıyor. Küçük altın bir madalyon boğazının çukuruna yerleşmiş. Sakin ve lekesiz biri ve ben ondan öylesine nefret ediyorum ki sanki ateş yutmuş gibiyim.

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Mari. Başardın."

Bakışları üzerimde geziniyor, dağınık saçlarımı, buruşuk giysilerimi ve çıplak ayaklarımı inceliyor. "Görünüşe göre daha kötü durumda." Bakışları, solumdaki duvara karşı pozisyon almış ve elleri arkalarında kenetlenmiş, yüzleri ifadesiz duran üç suikastçıya kayıyor.

Acelesi olmadan odanın içinde dolaşıyor, cam sehpanın üzerinde duran bir kase yeşil üzümü incelemek için yarı yolda duruyor. Birkaç tane seçiyor, sonra ağzına bir üzüm atarak bana doğru ilerliyor.

Ellerim boğazına sarılma isteğiyle o kadar titriyor ki durmaları için onları esneterek açmak zorunda kalıyorum.

Capo bir kol mesafesine geldiğinde duraklar. Çenesini uşağa doğru kaldırıyor, uşak da eğilip sessizce odadan çıkıyor ve kapıları arkasından kapatıyor. Sonra bir süre durup bana bakıyor, belli ki o anın tadını çıkarıyor.

"Adamlarım sana iyi davrandı mı?"

"Ne fark eder ki?"

Yüzünde geçici bir kaş çatma ifadesi beliriyor. Kızgınlık mı yoksa başka bir şey mi karar veremiyorum.

"Sana bir soru sordum, Mariana. Cevap ver."

Tartışmanın ya da reddetmenin bir anlamı yok, bu yüzden talimatını yerine getiriyorum ve arkamdaki suikastçı sırasına bakıyorum. En yakın olanı işaret ediyorum. "Şu bana kaltak dedi ve kolumu incitti." Diğer ucundakini gösteriyorum. "Ve bu da ilk hakkı benim almamı istedi."

Ağızına bir üzüm götürürken Capo duraklar. Adamlara bakar. "Santino. Fabrizio. Bu doğru mu?"

İkisi de cevap vermekte tereddüt etmez. Hep bir ağızdan, "Si, Capo." diyorlar.

Bir sonraki anda Capo ceketinin altından gümüş bir tabanca çıkarır ve suikastçının alnına birer tane olmak üzere iki el ateş eder. Kan ve beyin parçaları duvara korkunç, kalın bir kırmızı desen halinde sıçrar.

Suikastçılar yere yığılırken zıplayıp çılgılık atıyorum.

"Peki ya Salvatore?" Capo sakince soruyor ve silahını hâlâ ayakta duran suikastçıya doğru sallıyor. "Uslu durdu mu?"

Salvatore kıpırdamadı, yerdeki yurttaşlarının cesetlerine bakmak için bile. Kan -kendi kanı değil- yanağından aşağı damlıyor.

"O hiçbir şey yapmadı," diye fısıldıyorum, midem şiddetle çalkalanıyor.

"Güzel." Capo tabancasını ceketinin içindeki kılıfına geri sokar ve üzüm tanesini ağızına atar.

Kusmadan önce sağ tarafımdaki palmiye saksısının yanındaki çöp sepetine ulaşmayı başarıyorum.

Nefes alıp verirken, çöp kutusunun dibinde, çürümüş sarı safranın arasında metalik bir şekilde parlayan küçük, yuvarlak bir nesne gözüme çarpıyor.

"A Hemen şimdi," diyor Capo yatıştırıcı bir sesle ve omzumu hafifçe okşuyor. "Sakin ol. Sadece nefes al."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum, elimin tersiyle ağzımı siliyorum. "Dokunma bana!" Kısık sesle söylüyorum.

İç çekişi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ah, Mari. Sen her zaman kanayan bir kalptin. İncitmesi çok kolay. Sevmek için çok hızlı." Sesi değişiyor, bir şekilde sertleşiyor. "Bu senin çöküşündü, biliyorsun."

Çöküşüm mü? Neden bahsediyor bu? Sendeleyerek ayağa kalktım, tiksinti ve küçümsemeyle elini silktim ve bakışlarımı yerden ve cansız bedenlerin etrafında genişleyen kırmızı havuzlardan uzak tutarak ona bakmak için döndüm. "Elması getirdim. Reynard nerede?"

Capo uzun bir süre bana bakıyor, gözlerinde tuhaf, araştıran bir ifade var, bu özellikle sinir bozucu çünkü tanımadığım bir bakış. Gözlerini benden ayırmadan Salvatore'ye bizi yalnız bırakmasını söylüyor.

"Si, Capo." Salvatore yerdeki cesetleri görmezden gelir ve hiçbir şey olmamış gibi maun kapıdan çıkar.

Belki de değildir. Belki de bu normal bir durumdur ve Sea Fox'taki cesetler sinek gibi düşüyordur.

Yatın ismiyle ilgili bir şey beni rahatsız ediyor ama düşünmem gereken daha büyük sorunlarım var. Capo orada öylece durup bana bakınca tekrar soruyorum. "Nerede o?" Sesimi bir parça histeri yükseltiyor.

Capo sözsüz bir şekilde elini uzatıyor ve "bana ver" işareti yapıyor. Kapüşonumun cebinde taşıdığım Hope'u çıkarıp onun açık avucuna bırakıyorum.

Yere bakıyor. "İçinde ne var?" diye soruyor kıvrılmış bir dudakla.

"Kurutulmuş süt."

Tek kara kaşını bana doğru kaldırıyor ve daha fazla açıklama bekliyor. Açıklama gelmeyince omuz silkiyor, paltosunun altından bir kuyumcu büyütecini çıkarıyor, sonra elması ışığa tutup büyüteçten bakıyor. Tatmin olmuş bir şekilde boğazından kısık bir ses çıkarır.

Başka bir cebinden ipek bir mendil çıkarır, elması ona sarar ve cebine geri koyar. "Hiç merak ettin mi Mariana," diye sorar düşünceli bir şekilde, "bunca yıl elimi tutan neydi?"

Gözleri benimkiler gibi koyu kahverengi, sadece onunkilerde ışık ya da merhamet parıltısı yok.

"Elini mi tuttun?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum, geri çekilmek için ilkel bir dürtüye direniyorum.

Duraksayarak, sanki kendine engel olamıyormuş gibi uzanıp saçlarıma dokunuyor. Elinin hafifçe titrediğini fark ediyorum. Şimdi gözlerinde bir ışık var ama bunun merhametle bir ilgisi yok.

"Her zaman istediğim şeyden," diye fısıldıyor. "Senden her zaman gerçekten istediğim şeyden." Parmakları bir telin etrafında sıkışıyor ve çekiyor.

Yutkunmam gürültülü bir yudum. Kusmuğun tadı ağzımda keskin, boğazımın arkasına batıyor. Burnumda kurtulamadığım pis bir koku var. Saçlarımı kurtarmak için başımı sallıyorum, ama o bırakmıyor ve böylece birkaç tel kökünden kopuyor. Orada öylece durup onlara bakıyor.

Ben küfredip bir elimi acıyan kafa derime bastırırken garip bir hayranlık.

"Reynard nerede?" Yüksek sesle söylüyorum, kontrolümü en ince iplerle tutuyorum.

"Her zaman olduğum yerdeyim sevgilim," diyor sağımdan tanıdık bir ses. "Bana her nerede ihtiyacın olduysa."

Başımı çeviriyorum. Orada tipik mavi takım elbisesi içinde, tipik sıcak gülümsemesiyle duruyor, sağlıklı ve bütün, üzerinde hiçbir iz yok.

"Reynard!" Rahatlayarak hıçkırıyorum ve uzanmış kollarına doğru uçuyorum, ona öyle sert çarpıyorum ki birkaç adım geriye sendeliyor.

Kıkırdayarak beni göğsüne bastırıyor, sallıyor ve iyi olduğuna, her şeyin yolunda olduğuna, bundan sonra her şeyin çok daha iyi olacağına dair güvence veriyor.

Sadece sözleri yanlış, hepsi yanlış, o kadar yanlış ki tatlı rahatlamam hızla acıya dönüşüyor, ağzımda boğucu küller.

Çünkü konuştuğu kelimeler İtalyancadır.

Reynard'ın bilmediği bir dil.

Aniden uzaklaşıyorum ve yüzüne bakıyorum.

Gülümsemesine,

Yaralanmamış yüz.

Deniz Tilkisi.

Reynard, adını ortaçağ masallarındaki düzenbaz tilkiden almıştır.

Reynard...tilki.

Korku içinde, "Hayır" diye fısıldadım.

Reynard yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Sana öğrettiğim en değerli ders neydi, sevgilim?" diye soruyor nazikçe. "Düşmanlarından onsuz asla kurtulamayacağın tek ders?"

Cevap, neredeyse düşmeme neden olacak bir baş dönmesi dalgasıyla içimden yükseliyor. "Kılık değişti."

Reynard yavaşça başını sallıyor, bakışlarımı tutuyor, gözlerindeki anlam açık ve benim olduğum ya da olduğumu düşündüğüm her şey bir nefes alışla yok oluyor.

"Hayır!" diye bağırarak onu itiyorum.

"Sana aşırı tepki vereceğini söylemiştim," diyor Capo, etrafımda dolaşıp Reynard'ın yanında durarak. Bu şekilde yan yana dururken, aynı sakın kaçınılmazlık ifadesiyle bana bakarken, benzerlik çok açık.

Az önce midemdekileri kusmamış olsaydım, şimdi yapardım.

"İmkansız. İmkânsız." Geri çekilirken, zihnim bu deliliğe anlam vermek için umutsuz bir arayış içinde saatte bir milyon mil hızla giderken, düzensiz bir fısıltıyla tekrarlamaya devam ediyorum.

Reynard bana doğru bir adım attı. "Mariana-"

"Beni ondan kurtardın!" Capo'yu göstererek bağıriyorum. "Evet," diye sakince cevap veriyor. "Ben kurtardım. Ben olmasaydım, sen diğerleri gibi yıllar önce çiğnenip tükürülmüş olacaktı. Tıpkı kendi canına kıymamış olsaydı kız kardeşinin olacağı gibi."

Gözyaşları şimdi geliyor. Onları durduramıyorum ya da sesim çirkin bir şekilde kırılıyor, ihanet ve inançsızlık vücudumda zehir gibi akarken kelimelerimi çarpıtıyor. "Bu gerçek olamaz. Böyle bir şey olamaz. Beni kendi kızın gibi yetiştirdin!"

Reynard başını sallar ve gözleri naziktir. "Hep bir kızım olsun istedim. Karım tek çocuğumuzu doğururken öldü."

Elini kaldırır ve Capo'nun omzuna koyar.

Çıkardığım ses saf bir ıstırap sesi, kalbimin göğsümden sökülüp atılması gibi boğazımdan kopuyor. Ellerimi kulaklarıma bastırıp başımı sallayarak ve hıçkırarak geriye doğru sendeliyorum.

Üzüntümden tahrik olan Capo dudaklarını yalıyor. İleri doğru bir adım atıyor ama Reynard kolunu Capo'nun göğsüne uzatarak onu durduruyor.

"Bunca yıldır elimi tutan şeyin ne olduğunu hiç merak ettiniz mi?"

O halde cevap burada.

Reynard, Reynard değil, Vincent Moreno'nun babası, gerçek capo di tutti capi, tüm patronların patronu, tüm patronların başı

Yılan, tahtın arkasındaki güç, uluslararası bir insan ve uyuşturucu kaçakçılığı imparatorluğunun gizli lideri, kılık değiştirme ustası ve hayatım boyunca sevdiğim adam.

Kız kardeşimin ölümünden ve okyanuslar dolusu insanın acı çekmesinden sorumlu olan adam.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor ve çenemden damlıyor. Göğsüm sıkışan nefeslerimle birlikte kabarıyor. Sıcak ve üşüyorum, öfke ve kalp kırıklığıyla hastalanıyorum, içimdeki her şey iliklerime kadar HAYIR diye bağıyor.

Elimdeki üzüm kâsesiyle cam sehpaye çarpıyorum. Kaseyi elime alıyorum -kristal, ağır- ve acı dolu bir kükremeyle Reynard'a fırlatıyorum.

O ve Capo kenara atlayarak kaseden ve uçan üzümlerden kolayca kurtulurlar. Bir gümbürtüyle mermer zeminde parıldayan milyonlarca parçaya ayrılıyor. Reynard sanki sabrını sınıyormuşum gibi iç geçiriyor. "Şimdi beni dinlemeni istiyorum, Mariana-"

"Neden? Bunu neden yaptın? Neden beni kurtarıp büyüttün ve beni seviyormuş gibi yaptın?"

Çılgılık çılgılığa suçlamam karşısında gözlerini kırptırıyor, gerçekten şaşırmış. "Seni seviyorum, sevgilim. Ayaklarımdan dibine bırakıldığın andan itibaren seni hep sevdim. O kocaman kahverengi gözlerinle bana bir tanrıymışım, senin kurtarıcınmışım gibi bakmıştın ve ben çok etkilenmişim. Ahırındaki diğer kızların hiçbirine karşı bir şey hissetmemiştim ama sen beni etkiledin."

Kurbanlarından stok olarak bahsetme şekline inlediğimde -Atlar gibi, ama daha az değerli, ifadesi sertleşiyor. "Senin sorunun, sevgilim- gülünç bir sorun dışında

Kararlı çabalarıma rağmen sendeki duygusal damarı asla eğitemedim- sadece siyah ve beyaz terimleriyle düşünüyorsun. İyi ve kötü. İnsanlar siyah ya da beyaz değildir, hayat da öyle. Grinin Elli Tonu kitabının adı gibi. Her şey grinin kayan bir ölçeğidir, bazıları daha soluk, bazıları daha koyu, ancak hiçbir şey zifiri siyah veya saf beyaz değildir. Bu uç noktalar **y o k t u r**, sadece sizin

Zihin. Mesela beni ele alalım. Size değer vermedim mi? Sana sevgi göstermedim mi, sana beceriler, bir iş, bir hayat vermedim mi?"

"Yalanlar," diye fısıldıyorum, parça parça dağılıyorum. "Hepsi yalandı."

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde, başını sallayarak. "Bu gerçektir. Ve bu küçük şoku atlattığında bunun farkına varacaksın."

"Küçük şok mu?" Tekrarlıyorum, içimden çılgın bir kahkaha fışkırıyor. "Küçük bir şok mu?"

Eliyle küçümseyici bir hareket yapıyor, sanki konuşmadan ve benim konuşmayı ilerletmek için işbirliği yapmamamdan bıkmış gibi. "Yıllar önce bir yemin ettin ve şimdi bize Umut'u getirerek işaretin onurlandırıldı. Onur deyince suratını asma Mariana. Benim için aileden sonra ikinci sırada gelir. Ettiğin kan yemininin gölgeli koşullar altında olduğunu kabul ediyorum-"

"Hayatını kurtardığımı sanıyordum!"

Gülümsüyor. "Ama gerçekte, hayatını kurtarıyordun. Bana olan sadakatini ve organizasyon için değerini kanıtlıyordun. Masadaki yerini hak ediyordun."

Bununla nereye varmak istediğini anlıyorum ve elimde olmadan ona bakıyorum, nutkum tutulmuş, planının gerçek kapsamını kavramakta güçlük çekiyorum. Ama o her şeyi benim için düzgün bir şekilde ortaya koyuyor, böylece hırpalanmış beynimin herhangi bir iş yapmasına gerek kalmıyor.

"Sadakatlerinin ve değerlerinin şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlanabildiği çok nadir durumlar dışında, yabancıların aileyle iş yapmasına izin verilmez. Yetişkinliğe ulaştığında ve ne kadar zeki olduğunu, önüne koyduğum tüm görevleri ne kadar çabuk öğrenip ustalaştığını sayısız kez gördüğümde, sana güvenilip güvenilemeyeceğini görme zamanının geldiğine karar verdim. Hırsızların ya da suçluların birbirlerine güvendiği gibi değil, aileye güvenildiği gibi güvenilebilirsin."

Güven. Lanet olası güven. Sanırım bu kelimeyi bir daha duyarsam yine aklımı kaçıracağım.

Ses tonu biraz daha kasvetli, devam ediyor. "Ama bu işleri yöneten kurallar var. Ben bile uymak zorundayım

Onlar. Böylece yemin edildi ve adınız seyir defterine kaydedildi. Şimdi kütüğü kapatmak, işaretçiyi tatmin etmek ve aileye düzgün bir şekilde katılmak için yapmanız gereken son bir şey kaldı. Kanın bedelini sadece kan ödeyebilir."

Ona öylece baktığımda, "Amerikalını öldürmen gerek" diyor.

Ağzım açık kaldı. Yüzümdeki her renk damlası akıyor.

Capo kıkırdar. "Tanrım, şuna bak. Bunu görmedi geliyor."

"Bana sadakatini kanıtla," diye mırıldanıyor Reynard, bakışları hipnotize edici, "ve bir imparatorluk miras al."

Fısıldıyorum, "Sen delisin."

Elini çeviriyor. "Pek sayılmaz. Ben bir iş adamıyım. Beni tanıyorsun, Mariana. Bu benim."

"Evet, seni tanıyorum! Ve sen bir pezevenk, yalancı ve aşağılık bir pislikten başka bir şey değilsin!"

Bana doğru adım atıyor. Kendimi savunmak için kolumu kaldıramadan yüzüme sert bir tokat attı.

O kadar ani ve şiddetli ki, ayağımı kaybedip kığımın üstüne düşüyorum, nefesim bir hışımla ciğerlerimden dışarı fırlıyor. Şok içinde parmaklarımı burnuma dokundurdum. Kanlı çıktılar.

Kızarmış yüzü ve vahşi gözleriyle üzerime dikilen Reynard, "Babana biraz saygı göster!" diye gürledi.

Arkasında, Capo beni yerde kanlar içinde görünce heyecanlandı. Bacaklarının arasına uzanıp kendini okşuyor, pantolonunun içinden büyüyen ereksiyonunu okşuyor.

Zihnimin içinde bir şeyler kopuyor.

Gittiğini hissediyorum, bir ipin çözülüp serbest kalması, bir makaranın aniden ipliksiz kalması gibi. Bir anda bomboş ve duygusuz, kalbi ya da ruhu, geçmişi ya da geleceği, umudu, sevgisi ya da korkusu olmayan bir robot oluyorum. Reynard'ın yüzüne bakıyorum, sabah kadar sakın hissediyorum.

"Kız kardeşime gösterdiğin saygıyı ben de sana göstereceğim,
Baba."

Elimi kotumun kemerine soktuğum, sırtımın alt kısmında, eşofmanımın altında saklı duran silaha doluyorum. Onu uçaktaki suikastçıdan, beni ona bastırmaya zorladığında almıştım ve şimdi bana insanların bedenlerinden bir şeyleri onlar fark etmeden nasıl ustalıkla çalacağımı öğreten adamın göğsüne doğrultuyorum.

Capo "Hayır!" diye bağırdı ve bana saldırdı.

Bir nefes bile tereddüt etmeden tetiği çektim.

I Ondan bir saat gerideyim. Sadece bir saat, ama altmış dakika hiç bu kadar uzun gelmemiştir. İtalya, Abruzzo'daki dandik bir havaalanındayım,

Mariana'nın doğuya doğru tekrar havalanmadan önce kısa bir süre iniş yaptığı yer. New York'tan, bir zamanlar Irak'ta isyancılara karşı bir çatışmada kurşun attığım ve şimdi FedEx için transatlantik seferleri yapan eski bir asker arkadaşım ile yola çıktım. Ama onun rotası buraya kadar ve benim başka bir uçağa ihtiyacım var.

Hızlı.

Connor uydu telefonundan bana "Adriyatik Denizi'nde, Hırvatistan'daki Vis adasının hemen açıklarında bir yatta," dedi. "Şu anda uyduya bağladık. Sana koordinatları gönderiyorum."

"Yat mı? Siktir."

"Evet," diyor Connor, sesi acımasız geliyor. "Atlamak zorunda kalacaksın. Ve altınıza dikkat edin kardeşim, çünkü baktığımız gibi bu büyük megayatların bazıları karadan havaya füzelerle donatılmıştır."

"Tanrım! Askeri olmayan bir teknede neden bir füze savunma sistemine ihtiyaç duyarsınız ki?"

"Çünkü, örneğin, uluslararası bir suç imparatorluğunun paranoyak başkanı ve birçok insan

seni ölü görmek
isterim." "İyi bir
nokta."

"Füzeler olmasa bile, kesinlikle bir grup kiralık silah olacaktır. Ekibin geri kalanı için orada bekle, içeri yalnız girmeni istemiyorum. Kısa sürede sana ulaşırlar."

"Hayır."

Connor homurdanıyor. "Lanet olsun, Ryan."

"Savaş teçhizatı giymiş on iki adamın uçaktan paraşütle atlaması bir kişiden çok daha fazla dikkat çekecektir. Ben yalnız gidiyorum. Ekip Vis'te toplansın ve benim çağrımı beklesin."

Bir an sessiz kaldı. Ekibin geri kalanı toplanmadan tek başıma yola çıkmakta ısrar ettiğim için kızgın olduğunu biliyorum, çünkü biz işleri böyle yapmayız, ama bu bir kez daha bekleyemezdim.

Kadınım tehlikede. Eğer Tanrı bana beklememi söyleseydi, ona sikimi yalamasını söyledim.

"Anlaşıldı," diyor Connor sonunda. "Ama geri döndüğünde takım çalışması hakkında konuşacağız Rambo."

"Bana ders vermeyi bitirdiysen, büyükanne, bana en yakın paraşütle atlama ekibinin numarasını gönderebilir misin? Bir alet kiralamam gerekecek."

Connor mırıldanıyor, "Bu işler filmlerde çok daha kolay."

"Bana mı söylüyorsun?"

"Tabby bilgileri topluyor. Numara yolda." "Teşekkürler, kardeşim."

"Sorun değil. Ya Ryan?"

"Evet?"

Konuşmadan önce bir duraksama olur. "Soğukkanlılığını koru kardeşim."

Bu Moreno denen adam tam bir baş belası." "Yapacağım, kardeşim."

Yakında görüşürüz."

Aramayı kesiyorum, mesajlarıma göz atıyorum ve ekranımda beliren Skydive Italia'nın telefon numarası linkine tıklıyorum.

A Vincent'ı vurduğumda sağır edici bir patlama, kör edici bir ışık parlaması ve kolumu sarsan şiddetli bir geri tepme aynı anda gerçekleşen üç şeydir Moreno'yu göğsünden yakın mesafeden vurdu.

Geriye doğru sendeliyor, kollarını iki yana açıyor, gözleri şişiyor. Yeri sarsan bir gümbürtüyle sırt üstü yere düşer. Göğsünün ortasındaki delikten kan çiçekleri fışkırıyor, tertemiz beyaz gömleğinden hızla kıpkırmızı sızıyor.

Reynard donmuş, boş gözlerle oğluna bakıyor. Birkaç saniye önce silahım ona doğrultulmuşken kendini ayakta bulmanın şokunu mu yaşıyor, yoksa hâlâ ne olduğunu anlamaya mı çalışıyor bilmiyorum.

İkincisi olması ihtimaline karşı ona bir açıklama yapıyorum. "Saldırdı. İçgüdüsel oldu."

Reynard bakışlarını bana çeviriyor. Gözleri o kadar geniş ki, irislerinin etrafı beyaz görünüyor. Yüzü mermer zemin renginde.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve onunla yüzleşiyorum. Bedenim sanki bin yaşındaymış gibi hissediyorum. Sanki kelimeler başka birinden geliyormuş gibi boş bir sesle, "Kanın bedelini sadece kan mı ödeyebilir?" diyorum. Vincent'ı işaret ediyorum, hâlâ hayatta ama nefes nefese, elleri yanlarında işe yaramaz bir şekilde çırpınıyor. "Bizi ödeşmiş say."

Bir silah sesiyle alarma geçen dört suikastçı kapalı kapılardan içeri daldı. Vincent'in yerde yattığını ve benim de elimde bir silahla orada durduğumu gördüler ve hepsi birden geri çekilip silahlarını çektiler ve bana doğrulttular.

"Dur!" diye bağırır Reynard İtalyanca, elini uzatarak. "Ateş etmeyin! O benim kızım! Ona zarar veremezsiniz!"

Donup kaldılar. Önce birbirlerine, sonra bana, sonra da korkunç sesler çıkaran ve büyük olasılıkla çökmüş olan ciğerlerine umutsuzca hava çekmeye çalışan Vincent'a bakıyorlar.

Vincent'ın yüzündeki ifadeden -acı ve paniği geçtim- bu gelişmeden memnun olmadığını anlayabiliyorum.

Adamlar yavaşça silahlarını indiriyorlar. Reynard dikkatini tekrar bana çeviriyor.

"Sen benim sahip olmam gereken oğlumdun," diyor, sesi duygusallıktan titreyerek. "Her zaman güçlü olan sendin. Kendini adanmış olan. Kafasında hastalık olmayan." Öfkeyle hırıldayan Vincent'a eliyle işaret ediyor.

Ağzının bir köşesinden kan sızıyor ve vücudunun altında kaygan, parlak bir havuzda toplanmış. Gözleri kuduz bir köpeğinki gibi, kafasının içinde acımasızca dönüyor. Ölümle savaşırken bile öfke dolu.

Reynard der ki, "Her şeyi devretmek istediğim kişi hep sendin Mariana. Sen benim gerçek varisimsin."

Ben göz kırpyorum, suikastçıların nefesi kesiliyor ve Vincent yaralı bir aslan gibi kükrüyor.

Sonra her şey bir rüya niteliği kazanır. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibi. Vincent'ın ceketine uzandığını görüyorum. Gümüş tabancasını çıkardığını görüyorum. Onu babasına doğrulttuğunu görüyorum. Havadaki keskin barut kokusunu alıyorum, onu yere seren kurşunun etkisi hâlâ sürüyor. Bir başka parlak ışık patlaması görüyorum, bir patlama sesi daha duyuyorum ve gök gürültüsü gibi bir çatırtı.

Reynard'ın kafası bir balkabağı gibi patlar. Hızlıca yarım daire çizer, sonra yüzüstü yere yığılır.

Bunu ürkütücü bir durgunluk izliyor. Dokunulmazım, her şeyin sert kenarlarını yumuşatan, nabzımı eşit ve zihnimi berrak tutan, her şeyden uzak, bir film izleyen bir seyirci gibi, tül bir perdenin arkasında sakın ve güvende olan bir gerçeklik dışı kozanın içindeyim.

Vincent son bir nefes alır, titrer, sonra gözlerini kapatır. Silah elinden düşüyor ve yere çarpıyor. Ondan sonra hareket etmiyor, göğsü yükselmiyor ve tüm kanıtlardan onun öldüğünü anlıyorum.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Reynard'ın parçalanmış posasına baktığımda da hiçbir şey hissetmiyorum. Derin bir şokta olmam gerektiğinin, vücudumun ağır travmaya içgüdüsel olarak kendini psikolojik bir kopuşla savunarak yanıt verdiğinin ve ileride muhtemelen TSSB geliştireceğimin farkındayım, ama şu anda umurumda değil. Kapılarda donmuş ve ağzı açık duran silahlı adamlara baktığımda, hala umurumda değil. Korku ya da duygu yoksunluğum yüzümden okunuyor olmalı, çünkü onlar da bana bakıyor.

bariz bir korku içinde.

Sonra içlerinden biri "Capo di tutti capi" diye fısıldar ve yavaşça diz çöker.

Vincent'a ya da Reynard'a bakmıyor, hareketsiz yatıyor. Bana bakıyor.

Diğer suikastçılar teker teker dizlerinin üzerine çöküyor.

Sonra başlarını eğerek imparatorluğun yeni liderine saygılarını sunarlar.

"W Hangisi?" Motorların gürültüsünden
bağırıyorum olarak I bakış
Yine de ve Cessna'nın
Pencereden okyanusa bakıyordum, on dört bin fit altımda.

Ve Vis kıyılarında birbirlerine bir mil mesafede yüzen üç megayat.

Son çalışan izleyici yanıp sönmeden önce GPS'in bizi götürdüğü yer burasıydı. Bir mil okyanus, bir metre değil.

Mariana'nın kıyafetlerine sadece dört takip cihazı taktığım için kendimi haklı çıkarıyorum.

Kadınımı geri aldığımda, bir düzine olmadan hiçbir yere gitmeyecek.

Connor kulağıma, "Uydu görüntülerinde gövde tanımlayıcılarına ulaşacak kadar yakınlaşamıyoruz ama en batıdakinden gelen büyük bir ısı izi var," diyor. Bağlantımız çok kötü ve sesi gidip geliyor ama yine de "O gemide yüzlerce insan olmalı" dediğinde onu duyabiliyorum.

Eğer işiniz ceset kaçakçılığı ise bu mantıklı olacaktır.

Mariana'nın yanı sıra korkmuş küçük kızlarla dolu bir gemi hayal ettiğimde, öfkeyle kaynıyorum. Bu hasta orospu çocuğunun kafasına bir kurşun sıkmak için sabırsızlanıyorum.

"Anlaşıldı. Dışarı."

Connor başka bir şey söyleyemeden uydu telefonunu kapattım. Bu noktada söylenebilecek başka bir şey yok. Belki iyi şanslar dışında.

Ya da sayonara.

Telefonun fermuarını ceketimin cebine sokuyorum, yüzüme bir çift taktik gözlüğü takıyorum ve Skydive Italia'dan gelen sıska adama baş parmağımla onay veriyorum. Ona beş bin nakit, artı paraşüt ve geri alamayacağı teçhizat için birkaç bin daha verdiğimde beni tek başıma uçurmaktan çok mutluydu, ama şimdi çantamdan bir ton silah ve cephaneye çıkarıp vücudumun her yerine bağladığımı gördükten sonra pek mutlu değil.

Bunu atlatacaktır.

Kapıyı çekip açıyor ve kenara çekiliyor. Dondurucu rüzgâr yüzümü tokatlıyor. Motorların gürültüsü sağır edici hale geliyor. Bu irtifada ek oksijene ihtiyacım yok ama yine de gölgelik altına girene kadar nefes almak zor olacak. Sarkan platforma oturuyorum ve kenara kadar tırmanıyorum, sonra vücudumu kamburlaştırıyorum ve atlarken ayaklarımı geriye atıyorum.

Arkadaşlarınızla bir C-130'un arkasında koşarken bu bok çok daha eğlenceli.

Saniyeler içinde son hızla düşüyorum. Rüzgarın gücü ve uğultusu muazzam ama düşüşün kendisi huzur verici. Gökyüzünün boşluğunda karnımın üzerine uzanıyorum, yeryüzü aşağıda kocaman mavi bir hilal, ufukta kıvrılıyor, güneş yukarıda parlak beyaz bir parıltı. Serbest düşüşün sesi sonsuz, çarpan bir dalga gibi.

Ve tek düşünebildiğim Mariana. Mariana. Mariana.

O benim kanımdaki bir nabız. Ona bu kadar yakın olduğumu, neredeyse orada olduğumu bilmek bir tür delilik. Kendimi odaklanmaya zorluyorum ve altimetrem paraşütümü çekme zamanının geldiğini söyleyene kadar saniyeleri sayıyorum.

Bunu yaptığımda, gürültü seviyesi düşer. Rüzgarın uğultusu azalıyor ve sadece bir ıslık sesi duyuluyor.

Gölgelik. Nefes almak daha kolay ve her şey huzurlu.

Şimdi de kolay hedef oldum.

Moreno'nun yatında uçaksavar füzeleri varsa, bunu o zaman öğreneceğim.

Yata yaklaştıkça ne kadar büyük olduğunu görüyorum, bir futbol sahasından daha uzun ve daha geniş. Güvertelerin hiçbirinde kimse görünmüyor, bu da iyi bir şans.

Paraşütün kollarıyla kış güverteye doğru yöneldim. Altımda hızla yükseliyor. Ayaklarım yere değer değmez koşum takımından kurtulup geminin yan tarafına bırakıyorum, böylece paraşüt su yüzeyine doğru sürüklenerek uzaklaşıyor. Çömelerek devasa bir tik çubuğun arkasına koşuyorum ve arkasına siper alıyorum. Hemen Glock'umu elime alıyorum ve kulağım uyarı seslerine hazır.

Hiç gelmiyorlar.

Aklımdan ilk endişe kıpırtısı geçiyor ama onu bir kenara itiyorum.

Alçaktan uçarak, Glock'um hazır, ilk güvertenin içine koşuyorum. Kapılar ardına kadar açıktı. İçerisi de dışarısı kadar lüks ama burada da kimse yok.

Herkes nerede? Silahlı korumalar nerede?

Büyük bir yemek odası ve medya odasını atlayarak oturma alanına doğru koşuyorum ve arka taraftaki spiral cam merdivenlere yöneliyorum. Şimdiye kadar bir yerlerde güvenlik kameralarına yakalanmışımdır ama kimse beni karşılamak için dışarı çıkmıyor. Bu gemi bir mezarlık kadar sessiz.

Ana süiti bulun.

Moreno'nun Mariana'yı neden yatak odasına götürmüş olabileceğini düşünmeme izin vermiyorum, sadece bir sonraki durağımın orası olduğunu biliyorum.

En üst güverte belli ki dümen, camla kaplı ve terk edilmiş, yani temizlemem gereken dört güverte daha var. Merdivenleri sessizce çıkıyorum, tüm duyularım gürültü ya da hareket için eğitilmiş, ama gemide engellenmeden ilerliyorum.

Dördüncü seviyeye ulaşana kadar. Sonra kalbim bir kaya gibi ayaklarımın dibine düşüyor.

Tüm güverte, geminin başından kıçına kadar uzanan devasa bir gece kulübüdür. Devasa beyaz bir dans pisti, iki bar, aynalı duvarları kaplayan kanepeler, etrafı çevreleyen striptiz direkleri, tavandan parıldayan disko topları, bir köşedeki yükselti üzerinde bir DJ kabini ve dansçıların tutulduğunu varsaydığım bir düzine veya daha fazla asılı metal kafes var.

Ve her yerde cesetler var.

Çıplak, yarı giyinik, bikinili, mini etekli ve tangalı genç, güzel vücutlu kadınlar, bronzlaşmış uzuvları yılan gibi birbirine dolanmış bir halde, uyuyan yığınlar halinde yatıyorlar. Erkekler de var ama sayıları çok daha az. Gürültülü, tropikal desenli tişörtler ve sörf şortları giymiş, bebek yüzlü ama kaslı, üniversite çağında genç erkekler.

Uyuklayan erkek öğrenci birliğinin ve kendinden geçmiş Playmate'ler ordusunun arasında boş şişeler var - kelimenin tam anlamıyla yüzlercesi - şampanya, tekila ve şarap her yere saçılmış, belli ki boşaltıldıkları yerde düşürülmüşler. Cesetlerin ve şişelerin altında, zemin konfetilerle parıltıyor.

Bu bir insan kaçakçılığı operasyonu değil. Bu lanet bir bekarlığa veda partisi.

Otuz yaşlarında bile olmayan, üzerinde ten rengi kargo şortundan başka bir şey olmayan ve elinde şemsiyeli turuncu bir içecek tutan bir adam odaya girdiğinde bu nokta kalbime bir kazık gibi saplandı. Beni kamuflej giymiş, silahını çekmiş, eli silah tutan biri olarak gördü ve olduğu yerde durdu.

"Selam dostum," dedi bana bakarak. "Gösterinin bir parçası mısın?"

"Siktir!" diye bağıryorum.

Zıplar. Kızlardan birkaçı esneyerek ve mırıldanarak kıpırdanıyor ama hemen uyumaya devam ediyorlar.

Bu lanet bir kabus. Aynı anda hem kâbus, hem kalp krizi, hem de ruhsal çöküntü yaşıyorum.

Adama doğru yürüdüm, silahımı burnuna doğrulttum ve "Bu teknenin sahibi kim?" diye bağırdım.

Bir isim söylüyor, Moreno'nun değil. "Beni ona götürün!"

O kadar hızlı dönüyor ki, şemsiye içkisinden uçup gidiyor. Sonra bir fare gibi küçük sıçrayışlarla geldiği kapıya doğru koşuyor. Peşinden gidiyorum, başımın tepesinde bir volkan patlıyor.

Beni bembeyaz dekore edilmiş büyük bir yatak odasına götürüyor, orada gördüğüm en kıllı adam büyük bir deri koltuğa uzanmış, puro içiyor ve büyük bir televizyonda Grand Theft Auto oynuyor. Göğüs kolları ayı postu gibi. Yatağın üzerinde iki çıplak kız hafifçe horluyor. Elmas tasma takmış şişman bir Burma kedisi aralarında uzanmış, kuyruğunu yalamaktadır.

İçeri girdiğimizde, kıllı adam bana ve Glock'uma baktı, sonra kumandadaki bir düğmeye basarak oyununu durdurdu.

"40 kalibre mi yoksa 9 milimetre mi?" diye sordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedim.

Kargo şortlu çocuk endişeyle, "Armin, bu herif disko ortasında öylece duruyordu-" diye geveliyor.

"Kapa çeneni, Kenny. Bunu sormamın nedeni birkaç tane 9 kalibre tabancam var ama koleksiyonuma 40 kalibre de eklemeyi düşünüyorum." Armin sakince purosunu tütürüyor.

Ona, "Yandaki yata gitmek için ihaleni ödünç almama izin verirsen bunu sana veririm," dedim.

Armin'in kaşları kalktı. Ortadoğulu, belki de Türk, duvar gibi yapılı ve varlığımdan hiç etkilenmiyor. Deli mi yoksa ona bir iş mi teklif etmeliyim emin değilim. Belki de tüm o saçlar vücut zırhı olarak ikiye katlanıyordur.

Tedirginlik durumumu ve ölümcül silahlarımı değerlendiriyor. "Neden, orada öldüreceğin biri mi var?"

Kenny dehşet içinde bir nefes alıyor ve benden uzaklaşıyor.

"Hayır, kurtarmam gereken biri var ve konuşarak oyalanacak vaktim yok."

"Yandaki gemi Oracle yazılım şirketinin sahibi Larry Ellison'a ait. Dün gece ailesiyle birlikte geldi. Çoğu zaman aynı sularda gezeriz, yatını tanıdı."

"Bilgi için teşekkürler. Beni bir bekarlığa veda partisini daha batırmaktan kurtardın. İhale teklifini ödünç almama izin verecek misin?"

Kenny uysalca, "Bu bir bekârlık meselesi değildi," diye araya giriyor. "Armin tüm bu farklı markalardan parti için para alıyor. Pahalı saatler takıp en kaliteli tekilaları içerken Instagram'da kızlarla fotoğraflarını paylaşıyor. O tamamen ünlü, onu tanımadığına inanamıyorum-"

"Kapa çeneni, Kenny!" Armin ve ben hep bir ağızdan söylüyoruz.

Kenny susar. Armin gür sakalını kaşır. "Eğer onu tercih edersen gemide bir denizaltım var. İnsanları şaşırtmayı seven bir adama benziyorsun."

Ağızından çıkan her kelimeyle bu adamdan daha da hoşlanıyorum. "Evet. Bu harika. Teşekkür ederim."

Armin gülümser. "Güzel. Ama ben kullanacağım."

I Şok kozamda, diz çökmüş suikastçılara ayağa kalkmalarını emretmek hiç de garip gelmiyor. Yaptılar, silahlarını kılıflarına soktular ve

Daha önce defalarca gördüğüm ama benim için hiç yapmadıkları gibi ellerini bellerinin önünde birleştiriyorlar. Sonra orada durup emrimi bekliyorlar.

"Salvatore," diyorum sessizce, tanıdığım tek kişiye ismiyle hitap ederek.

Bakışları bana yöneldi. "Si, Capo?"

Capo. Boğazımı gıdıklayan hastalıklı kahkahayı yutuyorum. Eğer gülmeye başlarsam, bir daha asla duramayabilirim. "Bu teknede başka kaç kişi var?"

"On dört mürettebat, kaptan ve biz." Arkadaşlarını, beni ve yerdeki cesetleri içine alan bir el hareketi yapıyor.

"İhale bu kadar kişiyi alacak mı?"

"Evet."

"Anlıyorum." Orada durup bir an düşünmeye çalışıyorum, düşüncelerimi zihnimin pamuk şekeri etrafında zorluyorum.

Salvatore boğazını temizliyor ve ben tekrar ona odaklanıyorum. Belli ki konuşmak istiyor.

"Evet?"

Şaşırtıcı bir vakarla, dik durarak, "Sana daha önce saygısızlık ettim, Capo, uçuşta. Senin kim olduğunu bilmiyordum. Bize söylenmedi..." Söyleyeceği şeyi daha iyi düşündü ve bir an için sustu. Sonra İtalyanca devam ediyor. "Bu saygısızlığın bedeli olarak hayatıma son vermek benim için bir onurdur."

Arka planda bir arya çalıyor, bir çift yükselen soprano ihanet ve kalp kırıklığı, aynı adama olan aşkları hakkında şarkı söylüyor. Operanın cehennemde film müziği olacağını asla tahmin edemezdim.

"Buna gerek kalmayacak. Bu sabah yeterince kan döktük. Teşekkür ederim, Salvatore." Bir süre sonra ekledim, "Sadakatin takdire şayan."

Bunu diğer erkeklerin önünde söylediğim için gurur duyduğunu, göğsünün kabardığını ve gülme isteğinin on katına çıktığını hissediyorum.

Akıl sağlığını kaybediyorum. Belki de çoktan kaybettim. Belki de hiç sahip olmadım.

Vincent'in cesedine doğru yavaşça yürürken, "Kaptan hariç herkesi almanı ve gemiye binmeni istiyorum," diye talimat veriyorum. Hayalimde, eğilip ceketinin cebinden Umut Elması'nı çıkarıyorum ve cansız yüzüne bakarken parmaklarımı taşın etrafında kıvırıyorum.

Dudaklarının kenarlarında kan ve tükürük var. Bu sabah tıraş olmamış. Göğsü hala sıcak.

Doğruluyorum ve bakışlarımı tekrar Salvatore'a yöneltiyorum. "Hayatta olan herkesi kastediyorum. Gemiye binin ve en yakın adaya gidin. Bunu hemen yapın. Yanınıza hiçbir şey almayın. Gitmeden önce kaptana bana gelmesini söyleyin."

Kaşları çatılıyor ama benimle çelişmiyor ya da açıklama istemiyor. Sadece mırıldanıyor, "Si, Capo."

Dönüp odadan çıkıyor, diğer adamlar da hemen arkasından. Dört ceset ve düşüncelerimin bunaltıcı kaosuyla baş başa kaldım.

Dış güverteye yürüyorum ve yüzümü sabah güneşine doğru kaldırıyorum. Hava ılık ve güneşli, okyanus kokusu

Güçlü. Hafif bir esinti saçlarımla oynuyor. Bu şekilde, trans halinde ne kadar durduğumu bilmiyorum ama bir motor sesi duyduğumda aşağıya bakıyorum. Aşağıdaki beyaz örtülü suyun yüzeyinde, siyah takım elbiseli dört adam ve lacivert-beyaz üniformalı on dört kişinin bulunduğu bir tekne var.

Salvatore dümende. Gazı kökler ve bir kez bile omzunun üzerinden bakmak için dönmeden uzak mesafedeki adaya doğru ilerler.

"Mutlak güç kesinlikle yozlaştırır" demiş Lord Acton. Şimdi, ilk kez, ne demek istediğine dair gerçek bir fikrim var.

Kaptanı beklemek için içeri giriyorum.

A Patlama sesini duyduğumuzda Rmin ve ben onun odasından çıkıyorduk.

Çok büyük ve uzak olmayan bir yerde.
bir saniye sonra tüm pencereleri sarsan sarsıntıyla.

Aynı anda birbirimize bakıyoruz. "Bu kulağa hoş gelmiyor." dedi.

Kalbim durdu. Mariana.

Armin'i iterek geçiyorum ve yataın içinde geldiğim yöne doğru koşarak dış güverteye ulaşıyorum ve tüm bu gürültüye neyin sebep olduğunu görüyorum.

Doğu ufkunda, büyük turuncu bir ateş topu gökyüzünü aydınlatıyor.

Güneş değil.

"Bizi oraya götür!" Armin güvertede belirdiğinde ona bağıriyorum. Cebinden bir cep telefonu çıkarıyor, bir numaraya dokunuyor ve telefonu kulağına götürüyor.

"Gidip şu patlamayı kontrol edelim, Kaptan. Birilerinin yardıma ihtiyacı olacak. Tam yol ileri." Bir süre dinler. "Pekâlâ, olabildiğince yakın." Kapattıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturarak uzaktaki yangına bakar. "Hızlandığında otuz deniz mili yapabilir. On dakikadan az bir sürede orada oluruz."

On dakika çok uzun. Kendi telefonumu çıkardım ve Connor'ı aradım. İlk çalışta cevap verdi. "Durum nedir, kardeşim?"

Sesim stresten boğuk çıkıyor. "Yanlış yattayım! Mariana'nın içinde olduğu yat havaya uçtu! Uydu yayını var mı?"

"Patladı mı?" Connor bir küfür mırıldanıyor. "Canlı yayın yapmıyoruz. Yaklaşık on dakika boyunca güncel bir çekim yapamayacağım."

Yine on dakika. Başımı arkaya atıp hayal kırıklığımı kükrüyorum. Yanımdaki Armin gözünü bile kırpmıyor. Adam soğukkanlı.

"Her şey yoluna girecek Ryan," diyor Connor kararlılıkla. "Beni dinle-"

"Ona bir şey olursa kendimi asla affetmem," diyorum, nefes almakta zorlanıyorum, adrenalin içime hücum ediyor, midem iplerle bağlı. "Yaralanırsa ya da daha kötüsü-"

"Dur!" diye bağılıyor Connor. "Odaklan!"

Gözlerimi kapatıyorum, havayı ciğerlerime çekiyorum, yüksek stresli durumlar için tüm eğitimimi kullanıyorum. Ama daha önce hiçbir görev bu kadar kişisel olmamıştı.

Şimdiye kadar çıktığım hiçbir görevde sevdiğim kadının ateşli bir patlamada ölme ihtimali yoktu.

"Diğer yata yaklaşabilir misin?" Connor kulağıma sordu.

"Yoldayız." "Biz mi?"

"Uzun hikaye. FBI'ı ara. Interpol'ü ara. Herkesi arayın. Get o Lanet olsun. tekne kuşatılmış ve olsun a tıbbi acil müdahale ekibini olabildiğince hızlı bir şekilde oraya gönderin." Cevap veremedi telefon kapatıyorum ve bir dizi küfür savuruyorum, panik başka bir kalp atışı gibi içimde atıyor.

Uzak ufukta yükselen siyah dumanı izleyen Armin, "Sanırım önemsedğin biri o gemide?" diye sorar.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, duyamamasına şaşırıyorum.

Dişlerimi sıkarak "Evet." dedim.

Başını sallıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Sürat teknesini alırsak oraya daha hızlı gidebiliriz. Sakin sularda seksen deniz miline kadar çıkabilir."

Bana baktığında, "Gidelim." dedim.

Armin'in yanlarında büyük memeli pin-up kızları olan sarı sigaralı sürat teknesiyle yanan yata doğru suda ilerlerken, en kötü senaryoları ya da tüm korkunç olasılıkları düşünmemeye çalışıyorum. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum. Ama gemiye yaklaştıkça, uğraştığım tek olasılığın kötü olduğu daha da belirginleşiyor.

Kötüden daha kötü.

Yat yanmakla kalmıyor, batıyor da.

Sancak tarafına yatmış, alevler tüm güverteleri sarmış ve gökyüzüne doğru yükselirken, gemi neredeyse tamamen yıkılmıştır. Dümendeki uydular havaya uçmuş. Her güvertedeki tüm camlar paramparça olmuş. Duman ve kimyasal dumanlar gövde boyunca gözlerimi yakan keskin bulutlar halinde yayılıyor.

Yatın kalıntılarının etrafında muazzam bir enkaz alanı var; fiberglas, mobilya ve metal parçaları, kısmen suya batmış, dalgaların arasında sallanıyor, kararmış ve çirkin şekillere bürünmüş. Dizel yakıt da var, suyun üzerinde kaygan bir tabaka halinde yüzüyor ve ışıktaki yağlı gökkuşaklarını yansıtıyor.

Herhangi bir ceset görmüyorum, ancak yıkımın seviyesi ve yangının kavurucu sıcaklığından, gemide biri varsa bile hayatta kalamayacağı çok açık.

Armin geminin devasa gövdesinin etrafında yavaş daireler çizerek ilerliyor, enkaz alanında dikkatle ilerlerken kükreyen alevlere güvenli bir mesafe bırakıyor. Yan tarafa eğilip herhangi bir yaşam belirtisi için umutsuzca avlanıyorum.

Bana umut verecek en küçük bir ipucu için sudan el sallayan herkesi.

Hiçbir şey yok.

Yat yanan, kararmış bir ölüm kabuğu, etrafındaki okyanus ise ürkütücü bir sessizlik içinde.

Helikopterlerin sesini duyup gökyüzüne baktığımda dizlerimin üzerine düştüğümü fark ediyorum.

Ve her yerden geliyormuş gibi görünen o korkunç hayvan çığlığı benden geliyor.

Sonraki birkaç saat bulanıktı. İnsanlar. Hareketlilik. Gürültü. Sorular.

Bir sürü lanet soru.

Olay yerine önce Hırvat sahil güvenliği, ardından donanmaları, arama kurtarma ekipleri, Interpol ve son olarak da FBI gelir. Etrafta dolaşan teknelerde çok sayıda seyirci ve tepeden vızır vızır geçen haber ve paparazzi helikopterleri de var.

Arama kurtarma ekipleri çalışmaya başlarken FBI ve Interpol'den saha görevlileri beni sorgulamak için bir araya geldi. Sorulan ya da cevaplanan hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Polis tarafından olay yerinden uzaklaştırılırken fiziksel olarak zapt edilmek zorunda kaldığımı ve Armin'in onlara sakin olmalarını çünkü benim havalı olduğumu söylediğini hatırlıyorum.

Ama havalı değildim. Daha önce hiç bu kadar havalı olmamıştım. Bir öfke ve kendini suçlama makinesiydim, yaşadığım gerçeklikten başka bir gerçeklik için çaresizdim.

Vis'teki limanda FBI tarafından serbest bırakıldım ve yoluma gitmekte özgür olduğumu, gerekirse benimle iletişime geçeceklerini söylediler. Sanırım o zamana kadar benimle uğraşmaktan bıkmışlardı. "Deli", "kafadan kontak" ve "erimiş" gibi birkaç mırıltıdan daha fazlasını duydum. Ekibin geri kalanıyla buluştum.

Metrix'ten bir ekip olarak bana bakıp destek için Connor'ı aradılar.

Yine de onunla konuşamıyorum. Tüm kelimelerim kurudu. Günün azalan saatlerinde bir otoparkta duruyorum, kulağıma bir telefon tutuyorum, en iyi arkadaşımın konuşmasını dinliyorum, acı karnımda bir yılan yuvası gibi kaynıyor.

Bir an için, patlamadan hemen önce yattan ayrılan bir teknenin uydu görüntülerinin olduğunu söylediğinde, umut tatlı, baş döndürücü bir telaşla geri geliyor ve beni titretiyor. Ama sonra limandaki güvenlik kameralarından alınan video görüntülerinin gemiden inen herkesin iyi kalitede görüntülerini yakaladığını ve Mariana'nın aralarında olmadığını söyledi.

Moreno da değildi.

Bunun sonuçları... neler yaşamış olabileceği, neden tüm mürettebatı onunla yalnız kalmak için gönderdiği...

Sonra uyuşuyorum. Boşluk. Kafamın içindeki, doğru yata inmiş olsaydım her şeyin farklı olacağını söyleyen küçük, iğrenç ses dışında her şey duraklıyor.

Eğer başarısız olmasaydım, Mariana hala hayatta olacaktı.

Öğleden sonra akşam oluyor ve ben hala rıhtımda durmuş batıya bakıyor, uzaktan yükselen dumanları izliyor, birinin gelip bana bir mucize olduğunu, her şeyin bir hata olduğunu söylemesini umuyorum. O yatta olmadığını, Larry Ellison ve ailesiyle birlikte sağ salım bulunduğunu, ya da bir gemi parçasının üzerinde zarar görmeden yüzdüğünü, ya da Moreno'dan kaçtığını ve bunca zamandır rıhtımın diğer ucunda beni beklediğini.

O an asla gelmez.

Geçen her saatle birlikte, gölgemden başka bir şeyim kalmayana kadar binlerce küçük ölüm yaşıyorum.

Bir hayalet gibi haftalarca Vis limanında dilsiz ve kederli bir şekilde dolaşıyor, çeşitli yetkililerden patlamayla ilgili gelen her bilgiyi - ne bulunduğunu, temizleme sürecinin nasıl gittiğini, motorlardan sızan devasa dizel sızıntısını kontrol altına almak için ne yapmaya çalıştıklarını - özömsüyorum. Haber ekipleri gittikten çok sonra, Metrix'ten geri kalanlar Amerika'ya döndükten çok sonra, mantık bana artık kalmam için bir neden kalmadığını söyledikten çok sonra, nihayet gerçek artık inkar edilemez hale gelene kadar orada kalıyorum.

Mariana gitti.

Tekrar.

Ama bu sefer temelli gitti.

İki ay sonra

"T En azından yemek yediğini söyle. Seni son
gördüğümde üzerinde Skype, sen
hasta." baktı gibi a kemo

"Tanrım, Connor, büyükannem gibi konuşuyorsun. Bu arada bu bir iltifat değil. O kadın tam bir baş belasıydı."

Telefonda verdiği cevap çok sertti. "Kardeşim, bana yemek yediğini söyle de karımdan Paris'teki trafik kameralarına girip bana fotoğraflı kanıt getirmesini istemek zorunda kalmayayım!"

Dudaklarım şu anda yapabildiğim gülümsemeye en yakın şekilde kalkıyor. Bunu daha bu sabah otelim banyosundaki aynada denedim, insanların beni kendilerine doğru yürürken gördüklerinde endişeyle karşıdan karşıya geçmeye başladıklarının farkındayım.

Gözlerimdeki çılgın bakıştan kaynaklandığına eminim, ama vahşi saçlarım ve dağınık sakalım da olabilir. Armin'in ikizi gibi görünmeye başlıyorum. Tek ihtiyacım olan sırtıma yapıştırılmış bir halı, sonra hazır olacağım.

"Yemek yiyorum. Konuştuğumuz gibi, bu seni mutlu etmeli."

"Sana inanmıyorum."

Başımı sallayarak iç çektim. Büyükannemden bile kötü.

"İşte, dinle." Masanın üzerine eğilip ördek konfitine bulanmış büyük bir köy ekmeği parçasını daha ağzıma atıyorum ve cep telefonunu mümkün olduğunca yüksek sesle çiğniyorum.

İnekler daha sessiz yerler. Şampiyon turta yiyenler daha sessizdir. Yalaktaki mavi kurdeleli bir domuz gibi ses çıkarıyorum.

Yakın masalardaki birkaç kişi dönüp bana öfkeli bakışlar atıyor, sanki iğrenç çiğnememle atalarını gücendirmişim gibi, ama Fransa'da dört hafta geçirdikten sonra buna alıştım. Onları görmezden geliyorum.

"Pekâlâ," diyor Connor isteksizce. "Ağzındakinin canlı bir ahtapotla kavga eden bir barakuda değil de yiyecek olduğuna tam olarak ikna olmadım ama kulağa yeterince iğrenç geliyor, şimdilik bunu görmezden geleceğim. Devam edelim."

Yutkunuyorum, şampanyamdan büyük bir yudum alıyorum, sandalyeme oturuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yemeklerin artık pek tadı yok - şu anda yediğim gülünç derecede pahalı yemeğin bile - ama cildimi ısıtan güneş ışığı hala tadını çıkarabildiğim tek şey.

Ne zaman gözlerimi kapatsam ve yüzümü güneşe doğru kaldırsam, o orada, o melek gülümsemesiyle gülümsüyor ve canım çok acısa da her fırsatta bunu yapıyorum.

"Devam edelim," diyorum.

Connor bir an tereddüt eder. "Bugün Karpov'dan bir telefon aldım."

Bu benim radarıma bile takılmıyor. "Bunun ne zaman olacağını merak ediyordum."

"Evet, o... biraz tedirgin."

"Söyle ona, kardeşim. Ona büyük mavi elmasının lanet Adriyatik'in dibinde olduğunu söyle."

"Hayır," diye sertçe karşılık verir. "Eğer bunu ona söylersem, yirmi dört saat içinde kafanı kaybedersin. Seni tanıyorum."

Çok sık kullanmıyorum ama yine de. Bu senin kafan. Bir tanesine ihtiyacın var."

Ben aynı fikirde değilim. Kafalar, çalışan beyinleri olan insanlar içindir. Benim kafatasımın içinde sadece küflü bir mozzarella var. "Onu arayacağım. Ona yataın battığı yerin koordinatlarını vereceğim. Derin deniz dalışına gidebilir."

"Bu hiç komik değil." "Bu bir şaka değildi."

Telefon bir boz ayıyı bile gururlandıracak bir hırıltı çıkarıyor. "Artık ölmek istiyorsun, öyle mi?"

Cevap vermem biraz uzun sürünce Connor küfrediyor. "Bunun için endişelenmeme gerek var mı? Yani zaten olduğumdan daha fazla mı? Oraya gelmemi mi istiyorsun? Çünkü bana haber verdiğin anda uçağa atlayıp geliyorum-"

"İzne ayrıldığımda sana söylediğim gibi, kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var," diyorum sessizce.

Connor'ın da kafamı toparlamamın mümkün olmadığına benim kadar ikna olduğuna eminim ama şimdilik öyleymiş gibi davranıyoruz. Aklım tamamen başımdan gitmemiş ve işe yaramaz değilmişim gibi davranıyoruz, bir gün işe geri dönebileceğimi düşünüyoruz.

Kendimi burada, L'Ami Louis'nin şirin dış avlusunda, ağaçların gölgesinde bir masada oturup Mariana ile birlikte yememiz gereken yemeği yemekten başka bir şey yaparken göremiyorum. Bir aydır Paris'teyim ve her gece buradayım, birikimlerimi boşa harcıyorum, akıl sağlığımdan geriye kalanları boşa harcıyorum, zamanımı boşa harcıyorum.

Yapacak daha iyi bir şeyim yok.

Olsa bile, başka bir yerde olmak istemezdim. Bir yanımda, bir gece gelip yanıma oturmasını ve sanki son iki ay hiç yaşanmamış gibi kaldığımız yerden devam etmemizi umuyor.

Sanki ben bir harabe değilmişim gibi. The Walking Dead'deki zombiler benden daha canlı. Daha iyi durumda mumyalar görmüştüm.

Keşke doğru yatta olsaydım.

"Keşke" artık benim en iyi arkadaşım. Birlikte çok kaliteli zaman geçiriyoruz, birbirimizi dövüyoruz.

Connor iç çekiyor. Onu büyük siyah masasının arkasında oturmuş, elini büyük kare kafasının üzerinde gezdirirken hayal ediyorum. "Tamam. İstedğin kadar zaman ayır. Ama sonsuza kadar sürmesin kardeşim. Bir noktada sana burada ihtiyacım var. Hiç değilse komiklik olsun diye."

Sahte gülümsememi tekrar deniyorum. Yüzümde doğru durmuyordu, ben de bıraktım.

"Patlamaya neyin sebep olduğuna dair son polis raporunu gördün mü?" Kendime biraz daha içki koyarak sordum.

"Evet," diyor Connor. "Sintinede yakıt sızıntısı motorlar tarafından ateşlendi."

"Ve hasarın çoğuna neden olan ikincil patlama, yangının sıcaklığından dolayı patlayan füzelerdi."

Connor, "Bir yatta lanet olası uçaksavar füzeleri," diye mırıldanıyor.

"Görünüşe göre bu megayatlarda o kadar da nadir değil. Armin'de de var."

"Arkadaşın, Instagram yıldızı mı? Ne bok yemeye var mı?"

"Çünkü çok fazla parası ve başka şeyleri havaya uçuran şeylere karşı bir fetişi var. Ve hızlı giden şeylere. Ve göğüslere."

Connor kıkırdar. "Evet, sitesine baktım. Bu adam her ergen çocuğun ıslak rüyasını yaşıyor. Babası bir tür medya milyarderi mi?"

"Telekom ve kablo. Tüm Avrupa'yı kabloladılar."

Armin ve ben görüşmeye devam ettik. Onunla Monako'ya yelken açmam için beni sürekli sıkıştırıyor, orada dikkatimi dağıtacak çok şey olduğunu söylüyor ama ben playboy gazilyonerlerin sevdiği türden dikkat dağıtıcı şeylerle uğraşacak havada değilim.

Connor ve ben birkaç dakika daha sohbet ettik. İkimiz de raporun yatın enkazından çıkarılan insan kalıntılarıyla ilgili kısmından bahsetmiyoruz. Daha fazla

Özellikle de insan kalıntıları. Kalıntılar o kadar kötü bir şekilde yanmış ve o kadar küçük parçalar halindeydi ki, adli antropologların tespit edebildiği tek şey altmış yaşlarında beyaz bir erkeğe ait parçalanmış bir uyluk kemiği parçasıydı.

Yaşı ve Mariana'yla yaptığı telefon görüşmesinden sonra iz bırakmadan ortadan kaybolduğu düşünülürse bu Reynard olmalıydı. O da yatta olmalıydı, Moreno'nun onu oraya çekmek için kullandığı bir yem.

Mariana ve Moreno'dan hiçbir iz yoktu. Artık tekrarlayan kâbuslarımdan biri, mangalda pişmiş ceset parçalarını yiyen deniz canlıları.

Ama dışarıda çok fazla okyanus var. Gazetede uzak bir İtalyan sahilinde bir kadın iskeletinin parçalarının karaya vurduğunu okuyacağım gün için kendimi hazırlıyorum.

En azından o zaman elimde bir şey olurdu. Onun bir fotoğrafı bile yok. Elimde anılardan ve göğsümde bir tankın geçebileceği kadar büyük bir delikten başka bir şey kalmadı.

"Bir şişe daha, efendim?"

Garson kız masanın yanında duruyor, ikinci boş şampanya şişemi tutuyor.

Aslında bu şeyden nefret ediyorum ama Mariana buraya geldiğimizde yiyeceğimizi söylemişti, o yüzden yiyorum.

Başımı salladığımda, garson başka bir şey söylemeden ya da kirpiklerini kırpmadan gidiyor. Daha yeni başladığımı biliyor. Artık tüm garsonlar beni tanıyor ve gecenin sonunda artık yürüyemez hale geldiğimde beni bir taksiye bindirip şoföre otelimin adını söyleyeceklerini biliyorlar.

İyi bahşiş veriyorum, böylece kimse şikayet etmiyor.

"Pekâlâ kardeşim, gitmem gerek," diyorum Connor'a, gözlerini kısarak batan güneşe bakarken. Muhteşem bir gün, ılık ve berrak, havada bir parça gevreklik var. Ağaçlardaki yapraklar bronz ve altın rengine dönmeye başlıyor. Uzakta Eyfel Kulesi bir mücevher gibi parlıyor.

"Gidip yine sarhoş mu olacaksın?"

Connor soruyor. "Evet büyükanne, git ve yine sarhoş ol."

"Karaciğerin için endişeleniyorum."

"Her şey için endişeleniyorsun. Kes şunu. Ben büyük bir çocuğum."

Tedirgin bir duraklama oldu. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sen benim kardeşimsin. Ve seni seviyorum, dostum. Bunu unutma, tamam mı?"

Seni seviyorum. Mariana ve benim birbirimize hiç söylemediğimiz üç kelime. Acı ve pişmanlığa boğulmadan bir daha asla duyamayacağım üç kelime.

"Evet," diyorum, boğazım düğümleniyor. "Seni sonra ararım."

Veda etmeden telefonu kapatıyorum, çünkü sesimin nasıl çatlayacağını biliyorum. Zaten yeterince endişeli.

Garson kız geri döndü. Önümdeki masaya büyük bir bardak süt koyuyor ve gitmek için dönüyor.

"Bekle." Bardağı işaret ediyorum. "Bunu ben sipariş etmedim." Omuz silkiyor. "Getirmem söylendi."

Arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor ve beni köpüklü bir şampanya sisi içinde bırakıyor. Etraftaki tüm masalara bakıyorum, hangi pisliğin çok fazla içtiğimi ve süt içmem gerektiğini düşündüğünü merak ediyorum, ama kimse bana dikkat etmiyor.

Sonra hafif bir esinti verandayı gölgeleyen ağaçların yapraklarını karıştırıyor ve bir ışık huzmesi camı arkadan aydınlatacak şekilde vuruyor.

Daha önce sütün parladığını hiç görmemiştim. Gökkuşağı prizmaları beyaz masa örtüsünün üzerinde dans ediyor ve rüzgâr yaprakları tekrar değiştirirken kayboluyor.

Ne oluyor lan?

Bardağı yaklaşıyorum ve parmağımı içine sokuyorum. Dibine kadar inemiyorum, o yüzden kaşığımı alıp içine daldırıyorum. Sert bir şeye çarpıyor.

Bardağın dibinde bir şey var. Parıldayan bir şey.

Sandalyemden aniden fırlıyorum ve bir gürültüyle geriye doğru devriliyor. Etrafımda yükselen soluk seslerini ve onaylamayan mırıltıları duymazdan gelerek, o bir bardak süte bir bombaymış gibi bakıyorum. Sanki her an

patlayacakmış gibi.

İkincisi, kalbimin göğsümün içinde patlayacağı gibi.

Titreyen bir elle uzanıp bardağı deviriyorum.

Süt akıyor, beyaz çarşafın üzerine yayılıyor, yemek tabağımın etrafında birikiyor, bardak geride kalan büyük mavi buz parçası dışında boşalana kadar masanın kenarından damlıyor.

Bu Umut Elması.

"Mariana!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum, çılgınca bir daire çiziyorum, sendeliyorum, onu ararken kollarım gevşiyor, bir an olsun göremiyorum. "Angel!"

Restorandaki herkes durup bana baktı. Tüm konuşmalar kesildi. Tek ses, verandanın ötesindeki caddede akan trafik ve ağaçların arasından hafifçe hışırdayan rüzgâr.

Elması kaptığım gibi restorana koşuyorum ve önüme çıkan herkesi ezip geçiyorum. Bağırışlar, küfürler, tabakların yere çarpma sesleri. Garsonu ön pencereye yakın bir masada yaşlı bir çiftin siparişini alırken bulduğumda, çölde bin millik bir yolculuğun sonunda kutsal şehri ilk kez gören bir hacı gibi onun üzerine düşüyorum.

"Nerede o? Süt siparişi veren kişi! Kim o ve hangi yöne gitti?" Kolunu o kadar sert kavriyorum ki panikle küçük bir çılgılık atıyor.

"Bilmiyorum! Kimin sipariş ettiğini görmedim! Müdürüm söyledi-"

Başını mutfaktan bize doğru gelen bodur, siyah saçlı, gaga burunlu adama doğru sallıyor. Belli ki şu anda benden memnun değil.

"Mösyö!" diye bağıriyor ve tüm restoran müşterileri şaşkınlıkla bakarken parmağını sallıyor. "Mösyö, sizden bıktık artık! Çıkın dışarı! Bu tür şeylere daha fazla tahammül ede-"

Onu yakasından tutup kendime doğru çekiyorum, böylece burun buruna geliyoruz. Sonra yüzüne doğru gürledim, "KİM

ŞU LANET OLASI BİR BARDAK SÜTÜ SIPARIŞ ETTİN Mİ?"

Bir kez gözlerini kırptırdı, dehşet içinde bir nefes verdi ve sonra ağzından kaçırdı: "Bir kadın, siyah peçeli bir kadın. İçeri girdi ve bunu sipariş etti, masanıza göndermemi söyledi, ne anlama geldiğini bileceğinizi söyledi, bana yüz avro bahşış verdi-"

Onu öyle bir sarsıyorum ki gözleri kafasının içinde bilye gibi dönüyor. Damarlarımda bir kadın, bir kadın, bir kadın davulu çalıyor.

"NEREYE GİTTİ?"

Müdür ön kapıyı işaret ediyor. "Ortadan kayboldu! Başka bir şey bilmiyorum! Başka bir şey söylemedi!"

Onu kenara ittim ve kapıdan dışarı fırladım. Kaldırımında her yöne dönüyor, çılgınca siyah bir anlık bir görüntü arıyorum. Her şey dönüyor ve doğru düzgün göremiyorum. Kalbim bir fişek, nabzım bir orman yangını ve elektrik derimi kabartıyor.

Sonra, yarım blok ötedeki bir binanın köşesinde, karanlık bir şeyin dalgalandığını ve gözden kaybolmadan önce esintideki bir yelken gibi kırıldığını görüyorum.

Uzun siyah bir peçenin etekleri.

Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyorum. Kaldırımın üzerinde çatırdayan bir şimşek gibiyim. Süpersonik bir ses dalgasıyım.

Ben Lazarus'um, ölümden dirildim.

Nefes nefese ve kendimden geçmiş bir halde köşeyi döndüğümde, ilerideki kalabalık caddede siyalara bürünmüş bir figür görüyorum. Figür hızlı adımlarla yürüyor, dosdoğru ileriye bakıyor, yürüyüşü yayaların kalabalığını yararak ilerliyor. Tam koşmaya başladığım sırada bir ara sokağa giriyor.

Sokağa ulaştığımda, kokuşmuş bir çift çöp konteyneri ve etrafa saçılmış çöpler dışında ıssız olduğunu görüyorum. Her iki taraftaki yüksek tuğla binaların pencereleri boş gibi aşağıya bakıyor.

Gözler. Yalnız bir güvercin yeri gagalıyor, ben hüsrân dolu bir böğürmeyle yanından geçip gittiğimde panik içinde kanat çırpıyor.

Ama acelemden bir şeyi gözden kaçırmışım. Sokağın yarısında bir kapı var, içeriden gelen ışık davetkâr sarı bir dilim halinde kaldırım taşlarına yayılsın diye aralık bırakılmış bir kapı.

Kalbim boğazımda, yavaşça geri çekilip kapıyı iterek açıyorum.

Bir sanat galerisine giriyorum. Aydınlık ve havadar, birbirine karışıp sohbet eden, chardonnay içen şık çiftlerle dolu. Galeride bir rüya gezgini gibi ilerliyor, bembeyaz duvarlarda asılı rengarenk çerçeveli yağlıboya tablolara soğuk bir şaşkınlıkla bakıyorum.

Her resimde konu bir yusufçuktur.

"Bay McLean? Affedersiniz efendim, siz Ryan McLean misiniz?"

Sese doğru dönüyorum. Daha önce hiç görmediğim bir kadın, fildişi takım elbise giymiş zarif bir kızıl saçlı. Çok güzel, süt gibi solgun bir teni ve gizemli gözleri var, ateş gibi saçları düşük bir bukleda toplanmış. Bana gülümsüyor, bir cevap bekliyor.

"Evet," diyorum huysuzca, sesimi bularak. "Ben Ryan McLean.

Kimsin sen?"

"Genevieve," diye yanıtlıyor, sanki bu isim benim için bir şey ifade etmeliymiş gibi.

Yutkunuyorum, içimdeki her şey kurtlar ve kasırgalar gibi ulurken soğukkanlılığımı korumak için savaşıyorum. "Nerede o? Mariana nerede?"

Genevieve'in gülümsemesi derinleşir. "Özür dilerim, bu isimde birini tanımıyorum. Ama bunu size vermem istendi."

Katlanmış bir kağıt parçası uzatıyor. Elim yaprak gibi titreyerek alıyorum.

"İkinize de iyi şanslar Bay McLean," diyor Genevieve içtenlikle. "O her zaman yönetimin gözdesiydi."

Kızıl saçlı kadın başka bir şey söylemeden dönüp kalabalığın arasına karışıyor.

Meraklı bakışları üzerimde topladığımı fark edene kadar elimde notla duruyorum. Sonra kâğıdı açıyorum ve kesin, eğik siyah mürekkeple yazılmış kelimeleri okuyorum.

Seni orada, hurma ağaçlarının ve peçeli kadınların arasında hayal edebiliyorum. Şafak vakti kilitli bir odaya girdiğinizi, sabah ezanının boş Medine'de yankılandığını, kırmızı kiremitli çatılardaki güneşin çoktan sıcak olduğunu hayal edebiliyorum.

Kelimeleri anında tanıyorum, çünkü bana aitler.
Ve şimdi tam olarak nereye gittiğimi biliyorum.

Başımı geriye atıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve aylardır aldığım ilk gerçek nefesi içime çekiyorum.

Fas

O Bir zamanlar, başka bir hayatta, küçük bir kızdım. Küçük bir kızın peri masalları ve yakışıklı prenslerle ilgili hayalleri vardı. Anne babam, bir kız kardeşim ve

Dog adında pasaklı sarı bir köpeğim vardı. Toprak zeminli ve çatısı muz yapraklarıyla örülü köhne bir okul binasında okula gider, ailemin çiftliğinde avokado toplardım. Fakir, güçsüz ya da lanetli olduğumu bilmiyordum.

Bir zamanlar mutluydum.

Sonra... Büyüdüm.

Büyüdüm ve mutluluğun cennet gibi bir şey olduğunu, herkesin özlemini çektiği ama çok az kişinin bulabildiği bir şey olduğunu öğrendim. Ölümü ve ihaneti, seksi ve özlemi, açlığı, üzüntüyü ve korkuyu öğrendim.

Hayallerin sadece hayalperestler için olduğunu öğrendim. Hayatta kalmayı öğrendim.

Yıllar sonra bir gün aşkı öğrendim.

Aşkın bir peri masalına hiç benzemediğini keşfettim. Daha çok, bir işte tutunamayan sarhoş bir şair tarafından anlaşılmaz bir vezinle yazılmış kötü bir şiire benziyordu, bu yüzden hayatı boyunca annesiyle yaşadı ve en çirkin şiirleri yazdı.

Kendi sarhoş beyninin kaprislerinden başka hiçbir şeye dayanmayan barikatlar ve sonuçlar. Garip bir başlangıcı, çılgınca olasılıksız bir ortası ve korkunç, acı verici bir sonu vardı. Ve hiçbir şey kafiyele değildi.

Aşk en kötüsüydu. Uygunsuz bir şekilde, aynı zamanda en iyisiydi.

Başından beri ona güvenmedim.

Fark etmediğim şey, aşkın Tinker Bell gibi olmadığı.

Siz inansanız da inanmasanız da sevgi vardır.

Ve aşka inansanız da i n a n m a s a n ı z da, o aşka inanır. Sen.

Beni üçüncü gün buldu. Üç uzun gün, üç bitmeyen gece ve sonra nane çayından başımı kaldırıyorum ve o orada.

Medina'nın karşısında duruyor, bakışları bana sabitlenmiş, gözlerinde çıplak bir özlem parıltısı, işte orada.

Berbat görünüyor.

Sanki hayatta kalmak için park banklarında uyuyormuş ve çöp kutularındaki artıklarla besleniyormuş gibi. Sanki bildiği tek şey kalp kırıklığı ve şiddetmiş gibi. İkinci bir deri gibi giydiği acının sebebinin ben olmam, içimdeki tüm kırık parçaların birbirine geçmesine ve kanamasına neden oluyor.

Masamdan kalkıyorum, titriyorum ve nefesim kesiliyor, sinirlerim ateş saçıyor. Aramızda, meydan bir renk ve gürültü cümbüşü, yiyecek tezgâhları, tiz kahkahalar, dansçılar ve tozlu çıplak ayaklı çocuklar. Yeni boyanmış ipekler esintide çivit ve safran renginde dalgalanıyor. Dönüyorum ve masmavi bir kapıya ulaşana kadar halılarla örtülü ve insanlarla dolu dolambaçlı sokaklarda ilerliyorum.

Kapıyı iterek sessiz bir avluya giriyorum, Ryan'ın arkamdaki varlığı o kadar canlı ki, neredeyse dokunmak gibi.

Su sıçratan bir çeşmenin yanından geçip dolambaçlı bir merdivenden çıkarak en tepede, uzak dağları gören ve duvarları kapıyla aynı maviye boyanmış sessiz bir odaya ulaşıyorum. Pencerenin yanında dönüp nefesimi tutarak bekliyorum.

Açık kapı aralığında, sanki duvara sıkışmış vahşi bir hayvana yaklaşır gibi dikkatle, sessizce ilerliyor. Beni gördüğünde gözleri parlıyor. Ayrılmış dudaklarının arasından nefes alıyor ve uzun, sessiz bir an boyunca bana bakıyor, beni içine çekiyor, elleri iki yanında titriyor.

Kısık, boğuk bir sesle "Nasıl?" diye soruyor.

"Yatta bir denizaltı vardı. İki kişilik küçük bir denizaltı. Bu beni Tunus'a kadar götürdü. Oradan trenle Kazablanka'ya, oradan da otobüsle buraya geldim."

Alnı şaşkınlıkla kırışıyor.

"Beni kaptan götürdü. Denizaltıyı nasıl kullanacağını ve mühimmat yüklü bir yatta gaz sızıntısının ne kadar tehlikeli olacağını biliyordu. Kazara olmuş gibi göstermek için ne yapacağını biliyordu."

Bunu düşündükten sonra yavaşça eşikten bir adım öne çıkar. Bakışları odanın içinde geziniyor, sorguluyor, mobilyaları, ahşap tavanı, yataktaki renkli yastıkları katalogluyor. Sonra sanki mıknatıslanmış gibi tekrar bana dönüyor.

O konuşmayınca, "Yattaki mürettebat tutsaktı. Bedavaya çalışmaya zorlanmışlardı, dilleri kesildiği için sessizlikleri garanti altındaydı. Ona ne yapmak istediğimi açıkladığımda, kaptan bana yardım etmeye fazlasıyla istekliydi. O da ortadan kaybolmak istiyordu. Başka biri olmak. Farklı bir hayat yaşamak. Tunus'ta yollarımız ayrıldı."

Ryan bana doğru birkaç adım daha atıyor, sonra duruyor, ellerindeki titreme daha da artıyor. Olağanüstü bir yoğunlukla bana odaklanıyor, gözleri sorular ve ihtiyaçla yanıyor. Yutkunuyor, adem elması

sallanıyor. Aramızda kalp atışı gibi bir sıcaklık var.

Sesinde bir kırılma ile "Neden?" diye soruyor ve ben aslında ne sorduğunu anlıyorum.

Neden beni öldüğüne inandırdın?

"Biraz delirdim," diye fısıldadım, gözlerimi kapatarak. "Reynard'ın Vincent'ın babası olduğunu öğrendiğimde-"

Ryan'ın keskin nefes alışı gözlerimi açmama neden oluyor. Yüzündeki inançsızlık ifadesine başımı sallıyorum.

"Evet. Ve onu seviyordum. Tüm hayatım boyunca onu sevdim ve o bana her konuda yalan söylüyordu. Hepsi bir testti."

Göğsümde kapanan mengenenin etrafında durup nefes almak zorunda kalıyorum. Acı hafiflediğinde ve tekrar konuşabildiğimde, "Varisi olmam için beni hazırlıyordu. Bunu adamlarının önünde söyledi, bu yüzden öldüğümü düşünmezlerse peşime düşeceklerini biliyordum. Avlanmak. Cosa Nostra insanların gitmesine izin vermez. Ben de öldüm. Ama ben ölmedim. Ve şimdi buradayım..."

Sessizliğe gömülüyorum, aniden bu anın gerginliğinden, aramızdaki her şeyin bu kadar çığ ve acı verici olmasından, söylenecek çok şeyin kalmasından dolayı perişan oluyorum.

"Şey," diye mırıldandı bir süre sonra, "FBI da senin öldüğünü düşünüyor. Yani, Yusufçuk. Dava kapandı. Artık özgürsün. İstedğin yere gidebilir, istediğin her şeyi yapabilirsin."

Sertçe yutkunuyor, o kadar açık bir şekilde mücadele ediyor ki, ona doğru koşup kollarımı omuzlarına atmamak için kan tadı alana kadar yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum.

Ryan gözlerinde kalbi, sesinde umut dolu bir tını ile çok yumuşak bir sesle, "Ne istiyorsun?" diye soruyor.

O zaman kırılıyorum. Tüm dikkatli kontrolüm, tüm sakinlik taklitlerim, hepsi bir ürpertiyle yok olup gidiyor. "Gördüğüm en güzel gülümsemenin St. Croix'daki bir havuzda kalabalığın gözlerini kamaştırdığını gördüğümünden beri istediğim şeyin aynısı. Sen, kovboy. Seni istiyorum."

Aynı anda hareket ediyoruz, kollarımız birbirimize uzanıyor ve odanın ortasında sert bir şekilde buluşuyoruz,

nefessiz bir kucaklaşma. Kolları beni sımsıkı sarıyor ve o da en az b e n i m kadar titriyor. Dudaklarında adım bir dua, sesi ateşli, tatlı ve o kadar sevgi dolu ki Ben geniş Açık.I Öpücük Onu, ve o hissediyor Eve dönüş gibi, tıraşsız çenesi ellerimde pürüzlü, içimde orman yangını gibi yanan bir zevk ve mutluluk tınısı.

"Neden bu kadar bekledin?" diyor kısık sesle. "Angel, Hayatta olduğunu bana söylemek için neden bu kadar bekledin?" Ona baktığımda yanakları ıslaktı.

Yüzünü, yumuşak dudaklarını, kapalı göz kapaklarını öpüyorum. "Beni özlemek için zamana ihtiyacın vardı. Özledin mi?"

Umduğum gibi, kalbimi sevinçten hoplatan bir sesle gülüyor. Bana öyle sıkı sarılıyor ki kaburgalarımın kırılabileceğini düşünüyorum ama umurumda değil.

"Şu anda esprili cevaplar verecek durumda değilim, o yüzden sadece evet diyeceğim."

Kollarımı beline doluyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum, onu içime çekiyorum, sanki bin yıldır bir fırtına bulutunun altında yaşıyormuşum da gökyüzü yeni açılmış ve beni altın güneş ışınlarıyla yıkıyormuş gibi hissediyorum. "Gerçek neden bu değil," diye fısıldıyorum.

Bir anda yeniden ciddileşti, gülümsemesi kayboldu ve kaşları birbirine yaklaştı.

Duraksayarak, "Ben... Reynard'ı öğrendikten sonra biraz delirdim. Bir süre hiçbir şeye inanmadım, ne umuda ne güvene ne de sevgiye. Aynada kendi yüzümü bile tanıyamadım. Mahvolmuş olabileceğimi ya da elmas yüzünden lanetlenmiş olabileceğimi düşündüm, ama sonra..."

Ryan yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerime bakıyor. "Ama sonra ne olacak?"

"Ama sonra öyle olmadığımı dair kanıt aldım."

Yavaşça başını sallar. "Anlamıyorum."

Ondan uzaklaşıyorum ve tuvalete gidiyorum. Uzattığım elimde titreyen küçük beyaz bir çubukla dönüyorum.

Ryan onu alıyor, önündeki küçük pencereye bakıyor ve yere dizlerinin üzerine çöküyor. Yanına çömelıyorum, kollarımı omuzlarına doluyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Boynuma doğru fısıldıyor, "Bu hamilelik testinde mavi bir çizgi var."

"Evet," diyorum, gözlerim suyla doluyor. "Orada çok mavi çizgi."

Bir yusufçuğun kanatları kadar mavi,
o çizgi. Sevgilimin gözleri kadar
mavi.

EPILOG

"**W**e geç kalacağız," diyor Mariana, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek.

"Yani geç kalacağız. Meşgulüm, kadın. Ve sessiz ol! Bu kadar gevezelikten fasulyeyi duyamıyorum."

Gölüşü başımı zıplatıyor. Yatakta, çırılçıplağız ve kulağımı karnının yumuşak kabarıklığına dayamış durumdayım. Bu benim yeni favori aktivitem, dudaklarımı buraya bastırmaktan sonra ikinci sırada. Bu büyüyen göbekte çok konuşuyorum ve ona şarkı da söylüyorum, o kadar ki Mariana'nın midesine yirmi dört yedi yapışan yetişkin bir adamdan daha çok yorulduğunu düşünüyorum.

"Belki de fasulye uyuyordur. Bunu hiç düşündün mü? Belki de sürekli tacizlerinizle zavallı çocuğa uykusuzluk veriyorsunuzdur."

Başımı kaldırıp yastığa yaslanmış uykulu gözlerle, saçları dağınık ve teni parlayan kadınıma bakıyorum ve ona uygun bir şekilde öfkeli bir bakış göndermeye çalışıyorum. Onun yerine gülümsüyorum. Benim sahte öfkem onun güzelliğiyle boy ölçüşemez.

"Taciz mi? Hayır. Buna iletişim denir."

"Tam olarak iletişim olarak tanımlamak için biraz tek taraflı tatlım. Daha çok genişletilmiş bir

monolog. Çok uzun."

Dudaklarındaki alaycı bükülme beni kıkırdatıyor. "Tamam," diyorum, yatağa doğru ilerliyorum. "Fasulyeye bir mola vereceğim. Şimdilik."

Mariana'yı usulca öpüyorum, bir elimle başımı destekliyorum ve diğer elimi onun yumrusunun üzerine koyuyorum. Henüz çok büyük değil -sadece dört aylık- ama benim için karşı konulmaz. Muhteşem vücudunun diğer kısımlarıyla birlikte.

Hamile kadınların bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onlara daha önce hiç böyle bakmamıştım. Muhtemelen çocuğuma hamile olması içimdeki canavarı ortaya çıkarıyor, ama yemin ederim hamile kadının hayatımda gördüğüm en erotik şey. Bana ve ereksiyon halime kalsa günün her dakikasını yatakta çıplak geçirirdik.

Ne yazık ki bu bana bağlı değil, Mariana da bunu "Git duşu başlat. Hazırlanmamız gerek!" diyerek ve göğsümü hafifçe iterek kanıtladı.

"Otoriter," diye homurdandım.

Sosyeteye takdim edilen bir kız gibi kirpiklerini kırıştırarak bana tatlı tatlı gülümsüyor. "Ki bunu seviyorsun, o yüzden sahte şikâyetlerini kes."

Boynuna sokuluyorum, avucumu göğüs kafesinin üzerinde gezdiriyorum, ta ki göğsünün yumuşak dolgunluğunu bulana kadar. "Bayılıyorum," diye mırıldanıyorum, başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdirerek. "Hepsini seviyorum."

"Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak. İşe yaramayacak."

"Şimdiden işe yarıyor," diyorum, titreyip elime doğru eğilirken karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. Başımı eğiyorum ve sert meme ucunu ağzıma alıyorum.

"Akşam yemeği," diye hatırlatıyor ama sesi nefes nefese ve bacaklarını bacaklarımın arasına doluyor. Meme ucuna dişlerimi geçiriyorum, tırnakları göğsüme battığında tekrar kıkırdıyorum.

"Zaten geç kaldık." Başımı kaldırıyorum ve ağzını uzun, tatlı bir öpücükle yakalıyorum.

Mariana isteksizce ayrılıyor. "Kai özel şnitzelini yapıyor! Bu konuda çok heyecanlı.

Kaba ol!"

"Şükran Günü yemeği için şnitzel." Başımı salladım. "Bu Amerikalılara yakışmaz."

Mariana gözlerini devirir. "Hindi de olacak. Ve elmalı tarta, çünkü ona 'düzgün' bir Şükran Günü yemeği yemezsen kendini yere atıp sinir krizi geçireceğini söyledim."

"Gerçekten mi?" Bu habere seviniyorum ama sonra şüpheleniyorum. "Peki ya dolma? Kızılıcak sosu? Yeşil fasulye güveci? Şu kabarık beyaz yemek ekmekleri? Bahse girerim ekmek yapmıyordur. Şu garip, çok tahıllı, mayasız, glütensiz, GDO'suz ekmek çubuklarından yiyen adamlardan birine benziyor."

Gözlerini kapatan Mariana iç geçirir. "Ve bu adamdan bir çocuğum olacak," diye mırıldanıyor.

"Evet, öylesin, seni şanslı kız!" Deli gibi sırtarak söylüyorum. Sonra çaresizce gülene kadar yüzünün her yerini öpüyorum.

Hâlâ gülerek beni itiyor ve yataktan kalkıyor. Saçlarını silkeleyip omuzlarının üzerinden atarak koyu bir dalga halinde sırtından aşağı dökülmesini sağlıyor. İçimdeki mutluluktan patlayacakmışım gibi hissederek ona bakıyorum.

"Kıçıma baktığını biliyorum kovboy," diyor kalçaları sallanarak banyoya doğru yürürken. "Karıncalanmasını hissedebiliyorum."

"Oh, sana bir karıncalanma vereceğim." Yorganı üzerimden atıp yataktan fırlıyorum ve onun peşinden koşuyorum.

Darcy kapıyı açtığında Şükran Günü yemeğine bir saat geç kalmıştık ama ben kadınıma duşta ne kadar yüksek sesle çılgık attırdığım için kendimi o kadar tatmin olmuş hissediyordum ki

Dünyaya düşen bir asteroit bile neşeme gölge düşürebilir.

"Kaybolmuş olabileceğinizi düşündük!" diyor Darcy hışımla, elleri kalçalarında kapı aralığında dururken. Ancak benim boktan sırtışıma görünce gülümsemeye başlıyor.

"Oh. Nasıl olduğunu anlıyorum." Başını iki yana sallayarak Mariana'yı kucaklıyor ve sırtını bir anne şefkatiyle sıvazlıyor. "Hâlâ yürüyebilmen bile bir mucize kızım."

Ayrıldıklarında Mariana'nın yanaklarına renk gelmişti. Bana ekşi bir bakış gönderiyor ama gülümsememeye çalıştığını anlayabiliyorum. "Ben yapamadığımda, o beni taşıyor."

"Tanrım," diyor Darcy, kendini yelpazeleyerek. Kasıklarına bakıyor ve ben gülmek zorunda kalıyorum.

"Şükran Günün kutlu olsun, Darcy." Ona sarılıyorum, sonra da o gün için seçtiğim şarap şişesini uzatıyorum. "Umarım bu şnitzelle iyi gider. Bugün özellikle çok güzel görüldüğünü söyleyebilirim."

Üzerinde sarı, kırmızı ve sıcak pembe çizgilerden oluşan zikzak desenli, uzun süre bakarsam bana nöbet geçirteceğinden emin olduğum dökümlü bir elbise var. Bu yüzden onun yerine türbanına bakıyorum; başının etrafına sarılmış ipekten beyaz bir puf ve tavus kuşu tüylerinden oluşan bir spreyn ortasına iğnelenmiş büyük, ışıltılı sahte bir yakut.

"Çok tatlısın! İçeri gel, herkes seni bekliyor."

Bizi içeri buyur ediyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. Darcy ve Kai'nin evine ilk kez geliyoruz, SoHo'da korkak bir mahallede aydınlık, havadar bir çatı katı ve zevkleri her eklektik, renkli mobilya ve sanat eserine yansıyor. Girişteki bir kaide üzerinde duran ve Darcy'nin bana Kai'nin kendisi tarafından yapıldığını söylediği ilginç bir bronz heykele hayranlıkla bakıyorum.

"İnsanın kaotik ve anlamsız bir evrende hayatta kalma mücadelesini temsil ediyor."

"Huh," diyorum, onu incelerken. "Bana büyük bir virgül gibi göründü."

Darcy homurdanıyor. "Bunu bebeğime söyleme," diyor sesi alçalarak. "Kendini bir sonraki Michelangelo sanıyor. Onun resimlerini görmelisin."

"O kadar kötü mü?" Mariana soruyor.

"Sanki biri hiperaktif beş yaşındaki bir çocuğa bir kutu boya kalemi vermiş ve ona midesinin içindekileri çizmesini söylemiş gibi görünüyorlar."

Mariana'ya baktım. "Ekmekleri unut, şimdi hindi için endişeleniyorum."

"İşte oradalar!"

Kai'nin mutlu selamlaması - işte buradalar! - çatı katının karşısından geliyor. Mutfakta, turuncu bir önlük ve şu uzun şef şapkalarından birini giyiyor. O da turuncu, çünkü o Kai.

"Girin! Girin!" Elinde spatulayla bize el sallıyor. "Şnitzel için tam zamanında geldiniz!"

"Güzel," diyorum nefesimin altında.

Darcy gülüyor. "Merak etme Ryan, o pek sanatçı sayılmaz ama yemek yapabiliyor!"

Mariana'nın paltosunu çıkarıp yakındaki bir sandalyeye asmasına yardım ediyorum, sonra dönüp Darcy'yi mutfığa doğru takip etmeye başladığında "Beni bekle!" diye bağırıyorum. Dirseğini tutuyorum, kolumu beline doluyorum ve onu içeri sokuyorum, bir yandan da onun aşırı korumacı mağara adamları hakkındaki homurdanmalarını dinliyorum.

"Buna alış Angel, çünkü fasulye buraya geldiğinde daha da kötüleşecek."

"Hmm. Bu çocuk için neredeyse üzüleceğim. Dışarı çıktığı anda vücuduna kaç tane GPS takip cihazı takılacağı hakkında hiçbir fikri yok."

"Vücudu," diyorum kendimden son derece emin bir şekilde. "Bana öyle bakma, kadın. Fasulye bir kız!"

"Oh, gerçekten mi? Bunu nereden biliyorsun?"

"Diğer her şeyi bildiğim gibi." Ona göz kırpyorum ve şakağıma dokunuyorum.

"Yine büyük beyniyle mi övünüyor?" diye soruyor Connor oturma odasındaki mor kanepeden.

Kolunu Tabby'nin omuzlarına dolamış oturuyor. Juanita ayaklarının dibinde yerde bağdaş kurmuş oturuyor, bir sürü açık okul kitabı etrafa saçılmış, kalem çiğniyor ve bir ders kitabının sayfaları arasında sırt üstü uyuyan fare Elvis'in karnını dalgın dalgın kaşıyor. Karşılarındaki duvarda düz ekran bir televizyon haber kanallarından birine çevrilmiş.

"Övünmeme gerek yok. Büyük beynim kendi adına konuşuyor." Connor ve ben birbirimize sırtttık. O ve Tabby ayağa kalktı, ve hepimiz kucaklaşıyoruz.

"Dikkatli ol, Kardeşim!" I kabuk ne zaman Connor Mariana'yı sıkıyor, pazıları şişiyor.

İç çekerek uzaklaşıyor ve Mariana'nın gözlerinin içine bakıyor. "Önümüzdeki beş ay boyunca böyle olacak, değil mi?"

"Olamaz," diyor Mariana düz bir yüz ifadesiyle. "Sonsuza dek böyle kalacak."

"Heya, kısa şeyler." Kitaplarından başını kaldırmış olan Juanita'ya başımla selam veriyorum. "Ne yapıyorsun?"

Kıvırcık kahverengi saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırıyor. "Bir ders için fazladan kredi alıyorum."

"Öyle mi? Ders ne?"

"Topolojik uzaylar ve temel grup." Gözlerimi kırptım. Bu bahçecilik gibi bir şey mi?

Boş bakışımı görünce açıkladı. "Baharda geçeceğim yeni okuldaki yüz seviyeli matematik müfredatının ileri geometri ve topoloji akışı."

Az önce söylediği şey hakkında bir fikrim varmış gibi görünmeye çalışıyorum. "Güzel. Yani artık Katolik okulu yok mu?"

"Harvard'a kabul edildim," diyor omuz silkerek, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

"On beş yaşında mı?"

Tabby yüzümdeki ifadeye gülüyor. "Koca beynin şimdi nasıl hissediyor, kavanoz kafa?"

"Buruşmuş," diye itiraf ediyorum.

"Peki sen nasıl hissediyorsun Mariana?" Tabby, Mariana'nın güzel kırmızı elbisesinin altındaki şişliği işaret ediyor.

Mariana karnına bakıyor, gülümsüyor ve elini fasulyenin üzerine koyuyor. "İyi," diye mırıldanıyor. "Sabah bulantıları dışında, ki aslında buna tüm gün bulantıları demeliyiz, kendimi harika hissediyorum." Bana bakıyor ve gülümsemesi daha da derinleşiyor. "En ufak bir ev işi yapmak için bile parmağımı kaldırmama izin verilmemesinin yardımı oluyor. Dün öğleden sonra alışveriş yapmak için birkaç saatliğine dışarı çıktım ama çoğunlukla günlerimi uyuyarak ve yemek yiyerek geçiriyorum."

"Zamanını harcadığın başka şeyler de var." Ona sırtıyorum ve kıcını çimdikliyorum.

"TMI, sürtükler," diyor Juanita ve kitaplarına geri dönüyor. "Bu sabah Karpov'dan bir telefon aldım," diyor Connor, Bana bakıyordu.

"Karpov!" Şaşırarak söyledim. "Hope'la ilgili olmadığını biliyorum, çünkü haftalar önce geri aldı."

"Bize ihtiyacı olan başka bir işle ilgiliydi."

Kaşları çatıldı. "Başka bir iş mi? Bu sefer sorun ne? Bana yine kızının kaçırıldığını söyleme!"

Connor kıkırdar. "Hayır, hayır. Şimdi de oğlu Londra'daki zengin çocuklarının gittiği hazırlık okulundan kayboldu."

Omurgamdan aşağı küçük bir ürperti akıyor. Belki de o elmasın üzerindeki lanetin bir anlamı vardır. Mariana ne düşündüğümü anlamış olmalı, çünkü parmaklarımı sıkıyor ve bana güven verici bir gülümseme gönderiyor.

"Herkes masaya! Yemek hazır!" Darcy her zamanki gibi kulak zarını patlatırcasına bağırıyor.

Yemek salonuna giriyoruz, herkes abartılı yer düzenine ve kristallere hayranlıkla bakıyor ve Darcy ile Kai bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yemek getirmeye devam ederken yerimize oturuyoruz. Altın sarısı kahverengi ve geleneksel hindiye gördüğümde mutlu oluyorum ve bir sepetin içinde keten peçeteye sarılmış kabarık beyaz yemek

rololarının ortaya çıktığını gördüğümde daha da mutlu oluyorum.

Darcy, Kai'ye "Bebeğim, televizyonu kapatır mısın?" der.

Elleri dolu olduğu için ben getirmeyi teklif ettim. Ayağa kalkıp salona geçiyorum, sehpadan kumandayı alıyorum ve tam güç düğmesine basmak üzereyken şımarık sarışın haber spikerinin söylediği bir şey beni durduruyor.

"Şükran Günü tatili nedeniyle erken kapanan mağazaya dün öğleden sonra giren failer henüz yakalanmadı, ancak soruşturmanın devam ettiğini gerekçe göstererek özel sorularımızın çoğuna yanıt vermeyen polis, hırsızlık olayını 'inanılmaz derecede iyi planlanmış ve gerçekleştirilmiş' olarak nitelendiriyor. Ancak basınla paylaştıkları ilginç bir şey, hırsızların Beşinci Cadde'deki amiral gemisi Harry Winston mağazasına girmek için kullandıkları alışılmadık yöntemdi. Görünüşe göre, havalandırma deliklerinden içeri girmişler."

Yavaşça dönüyorum, elimdeki uzaktan kumandayı ölümüne tutuyorum ve Mariana'ya bakıyorum. "Angel?"

Işıl ışıl, beklenti dolu bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Evet?"

Kulak memelerinde parıldayan elmas küpelere bakıyorum. "Bunlar yeni küpeler mi?"

Masumca, "Bunlar mı? Seyahatlerimde aldığım küçük bir şey."

"Seyahatleriniz," diye tekrarlıyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "İtiraf etmek istediğin bir şey mi var?" Homurdanıyorum.

Gülümsemesi güneş gibi parlıyor. "Sadece seni sevdiğimi, tatlım!"

Tekrar homurdandığımda kahkahalara boğuluyor. Sandalyesini masadan geriye itiyor ve bana doğru geliyor, gözleri parlıyor, o parlak gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. Kollarını omuzlarıma doluyor ve bana bir öpücük vermek için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor.

"Çok kolay kandırılıyorsun, tatlım. Bir çift küpe için fasulyeyi ya da seninle olan geleceğimi riske atmazdım." Sonra da

"Bu arada, henüz sormadığın diğer sorunun cevabı evet." diye kulağıma fısıldıyor.

"Başka bir soru?" Ürkek bir sesle, ona sıkıca sarılıp kokusunu içime çekerek, biber, yonca ve tamamen ona ait tatlı bir şey diyorum. "Başka ne sorusu?"

Dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor. Sonra sol elini yüzünün yanına kaldırıyor ve parmaklarını oynatıyor.

Yüzük parmağındaki büyük elmas, ışığı yakalayan gökkuşağı prizmalarıyla parıltıyor.

Şok olmuş bir halde elimi evden çıkmadan önce yüzük kutusunu koyduğum cebe sokuyorum ve küçük kadife kutunun yerinde olmadığını görüyorum.

"Kıyafetlerin içine gizlenmiş mücevherleri elli adımda fark edebilirim kovboy," diyor aşkım, o kalp kırıcı gülümsemesiyle.

Kalbim saatte bir milyon mil hızla atıyor, ürkek bir sesle "Cevabınız evet mi?" diyorum.

"Anormal büyüklükteki yatağında başka bir kadınla birlikte olma düşüncesi vücudundaki her kemiği kırma isteği uyandırıyor, bu yüzden bunun seni yanımda tutmam için oldukça iyi bir gösterge olduğunu düşünüyorum."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Cevabın evet mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor gözlerimin içine bakarak. "Seni kalbimin ve ruhumun her hücresiyle seviyorum ve senin karın olmaktan gurur duyacağım."

Kollarımı ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum, kahkahalarım yarı inliyor, ellerim titriyor. Sonra ikimiz de nefessiz kalana kadar onu tüm gücümle öpüyorum.

Arkamızdan alaycı bir bağırış geliyor. "Bir oda bulun!"

Connor'a Mariana'nın omzunun üzerinden kuşu çeviriyorum, gözlerimi açma zahmetine bile girmiyorum.

TEŞEKKÜRLER

Editörüm Linda Ingmanson'a tüm gaflarımı yakaladığı için teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, Jay'e en derin şükranlarımı sunuyorum, o olmadan hiçbir şey yapmam mümkün değil. En iyi arkadaşım ile evli olmak, herhangi bir peri masalının vaat edebileceğinden çok daha eğlenceli.

Son olarak, tüm okuyucularıma ve Facebook grubum Geissinger's Gang'in üyelerine bu işi bu kadar eğlenceli ve ödüllendirici hale getirdikleri için çok teşekkür ederim. Sizi çok takdir ediyorum!

Mariana'nın karakteri için araştırma yaparken, insan ticareti mağdurlarının yürek parçalayan pek çok hikâyesini okudum. UNICEF dünya genelinde yirmi milyondan fazla insanın insan ticaretine maruz kaldığını tahmin ediyor; bunların çoğunluğunu fuhuşa zorlanan kadın ve çocuklar oluşturuyor. Bu mağdurlar akıl almaz şiddet, sömürü ve istismara maruz kalmaktadır. Daha fazla bilgi için lütfen ABD Dışişleri Bakanlığı'nın İnsan Ticaretini İzleme ve Mücadele Ofisi'ni www.state.gov adresinde ziyaret edin.

AYRICA J.T. GEISSINGER

Tehlikeli Güzellik Serisi Tehlikeli

Güzellik Tehlikeli Arzular

Tehlikeli Oyunlar

Yavaş Yanık Serisi

Senin İçin

Yanmak

Senin İçin

Erimek

Senin İçin

Acımak

Kötü Alışkanlık Serisi

Günah Kadar Tatlı

Günah İşlet Bana

Benimle

Günah İşle

Günah Gibi

Ateşli

YAZAR HAKKINDA

J.T. Geissinger, duygu yüklü romantizm ve kadın kurgusunun çok satan yazarıdır. Komik, alıngan romantik komedilerden yoğun, keskin gerilime kadar uzanan kitapları bir milyondan fazla satmış ve birçok dile çevrilmiştir.

Prism Award for Best First Book, Golden Quill Award for Best Paranormal/Urban Fantasy ödülllerinin sahibidir ve Romance Writers of America® tarafından verilen RITA® Award için iki kez finalist olmuştur. Ayrıca Booksellers' Best, National Readers' Choice ve Daphne du Maurier Ödülleri'nde finalist olmuştur.

İlk romanı 2012 yılında yayımlandı. O zamandan beri yirmi tane daha yazdı. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor, burbon içiyor, internette geziniyor ve büyüdüğünde ne olacağına dair hayaller kuruyor. Kocasını ve sağır kedisi Ginger ile Los Angeles'ta sahile yakın bir yerde yaşıyor.

Devam etmekte olan çalışmalarını hakkında daha fazla bilgi edinmek, özel alıntılara ve yarışmalara erişmek ve yeni kitaplarının ön okuyucu kopyalarını alma şansına sahip olmak için okuyucu [bültenine katılın](#).

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.